Uluslararası Bestseller
1 Numara

Sende Kendimi Buldum

BİR CROSSFIRE ROMANI

SYLVIA DAY

DK

Sakın korkma!

Zifiri bir karanlığa açtım gözlerimi. Gideon, yatağı hafifçe çökerterek yanıma oturdu ve üzerime eğilip aramızdaki battaniyenin üstünden kollarıyla sardı bedenimi. Parmaklarımı göğsüne dokundurunca çıplak tenini hissettim. İnledi ve dudaklarını dudaklarımdan ayırmadan bana doğru eğilerek ayağa kalktı; aramızdaki battaniyeleri çekip attı.

Crossfire serisinin ilk kitabı *Sana Soyundum*'la başlayan Gideon ile Eva'nın tutkulu aşkı hiç hız kesmeden sürerken araya eski sevgililerin girmesi, her ikisinin de şiddet dolu geçmişinden karanlık yüzler bu ilişkiyi bambaşka boyutlara taşıyor.

Bakalım, namı diğer Bay Tehlikeli ve Gizemli'nin bir türlü dile getiremediği korkunç sır aydınlanacak mı? Eva'nın farkında olmadığı büyük tehlike ne? *Sende Kendimi Buldum*'da, Crossfire serisinin heyecan dozu daha da yükseliyor.

"Romantik edebiyatta Day'in çok az rakibi var."
Booklist

Sylvia Day *New York Times* çok satanlar listesinde haftalarca 1 numara olan kitapların yazarıdır. Day'in romanları kırkın üzerinde dile çevrilmiştir. Goodreads Choice En İyi Yazar ödülüne aday gösterilen ve Amazon'un En İyi Romantik Edebiyat Kitabı ödülünü kazanan Day, Amerika'nın prestijli Romantik Edebiyat ödülü RITA'ya iki kez aday gösterilmiş, RT Book Reviews Reviewers ödülünü kazanmıştır.

www.sylviaday.com
www.facebook.com/AuthorSylviaDay
www.twitter.com/sylday

ISBN 978-605-09-1383-5
9 786050 913835
sertifika no: 11940
dogankitap.com.tr
Tavsiye Edilen Perakende Satış Fiyatı ₺ 20
DK DOĞAN KİTAP

1

New York, hayatta büyük bir tutkuyla sevdiğim iki şeyden biriydi. Yeni dünyanın fırsatlarıyla eski dünyanın geleneklerinin bir araya geldiği bir mikrokozmostu bu şehir. Muhafazakârlar bohemlerle takılırlardı. Bilumum tuhaflıklar, paha biçilmez nadir şeylerle bir arada bulunurdu. Şehrin bir nabız gibi atan enerjisi uluslararası iş dünyasının damarlarını besler ve dünyanın her köşesinden insanı kendine çekerdi.

Ve bütün bu canlılığın, itici hırsın ve dünyaca bilinen gücün ete kemiğe bürünmüş hali, az önce beni bir güzel becerip iki de muhteşem orgazm yaşatmıştı bana.

Onun devasa giyinme odasına doğru yürürken Gideon Cross'un, sevişmemizin izlerini taşıyan, buruş buruş olmuş çarşaflarına bakıp yaşanmış zevklerin anısıyla urperdim. Duştan yeni çıktığım için saçlarım hâlâ nemliydi ve üzerimdeki tek kumaş parçası vücuduma sardığım havluydu. Bir buçuk saat sonra işte olmam gerektiği için, bu beni biraz telaşlandırıyordu. Anlaşılan bundan böyle ya sabah rutinimde sekse yer ayırmam gerekecekti ya da hep böyle koşturacaktım. Gideon her sabah dünyayı fethetmeye hazır uyanıyordu ve güne, bana hükmederek başlamayı seviyordu.

Ne şanslıydım ama!

New York'ta temmuz yaklaşırken havalar iyice ısındığı

için ütülü ham ketenden dar kesim bir pantolon ve gözlerimin rengine uyan yumuşak gri tonda, kolsuz bir poplin bluz seçtim kendime. Saç yapma konusunda hiç yeteneğim olmadığından uzun sarı saçlarımı basit bir at kuyruğuyla topladım ve makyajımı yaptım. Hazır olduğumda yatak odasından çıktım.

Koridora ayak bastığım an duydum Gideon'ın sesini. Alçak, ama sert ses tonundan öfkeli olduğunu anlayınca hafif bir ürperti dolaştı içimde. Kolay sinirlenmezdi... Tabii ben tepesini attırmazsam. Konu ben olunca sesini yükseltip küfredebiliyor, hatta parmaklarını, omuzlarına dökülen o kömür karası, şahane saçlarına daldırabiliyordu.

Ama çoğunlukla dizginlenmiş gücün timsali gibiydi Gideon. Yalnızca bir bakışı ya da kısacık bir sözüyle insanları tir tir titretebildiği için bağırmasına hiç gerek olmazdı.

Onu çalışma odasında buldum. Kulağında bir Bluetooth kulaklıkla, sırtı kapıya dönük bir şekilde duruyordu. Böyle kollarını kavuşturmuş, Beşinci Cadde üstündeki çatı dairesinin penceresinden dışarı bakarken çok yalnız bir hali vardı; çevresindeki dünyadan ayrı, ama onu yönetmeye tamamen muktedir bir adam izlenimi veriyordu.

Kapının pervazına yaslanıp seyrettim onu. Benim manzaramın onunkinden daha hayranlık uyandırıcı olduğuna emindim. Benim görüş alanımda, bütün o devasa gökdelenlere ek olarak, onlar kadar güçlü ve etkileyici bir figür olan Gideon da vardı. Daha ben yataktan kalkmadan duşunu almıştı o. Ciddi şekilde bağımlılık yapan vücudu, terzi elinden çıkma, üç parçadan oluşan pahalı takım elbisenin –ki bunun benim için baştan çıkarıcı bir unsur olduğunu kabul etmeliyim– iki parçasına bürünmüştü şu anda. Arkasından bakınca o mükemmel kıçını ve yeleğin sardığı güçlü sırtını görebiliyordum.

Duvarda ikimizin fotoğraflarından oluşmuş dev bir kolaj ve bunun ortasında da onun ben uyurken çektiği bir fotoğrafım vardı. Fotoğrafların çoğu onun her hareketini takip eden paparazziler tarafından çekilmişti. Cross Holding'in sahibi Gideon Cross'tu o ve inanılmayacak kadar genç bir yaşta, yirmi sekiz yaşında dünyanın en zengin yirmi beş insanı arasındaydı. Manhattan'ın önemli bir kısmına sahip olduğuna emindim neredeyse; dünyanın en seksi erkeği olduğunaysa hiç şüphem yoktu. Ve sanki bana bakmanın ona bakmak kadar keyifli olması mümkünmüş gibi, çalıştığı her yerde benim fotoğraflarım vardı.

Olduğu yerde zarifçe dönerek buz mavisi bakışlarını bana dikti. Orada olduğumun ve onu seyrettiğimin tabii ki farkındaydı. Birbirimize yakın olduğumuzda havada bir şeyler çıtırdar, gök gürültüsünden hemen önceki gergin sessizliği andıran bir beklenti hissi olurdu. Onu biraz seyretmeme fırsat vermek için bana dönmeden önce mahsus bir an beklemişti muhtemelen, çünkü ona bakmaya bayıldığımı çok iyi biliyordu.

Gizemli ve Tehlikeli. Ve tümüyle benim.

Tanrım... O yüzün yarattığı etkiye asla alışamıyordum. O biçimli elmacıkkemikleri, kavisli, koyu renk kaşları, gür kirpikli mavi gözleri ve o dudaklar... mükemmelen çizilmiş, hem erotik hem de şeytani dudaklar. Seksi bir davetkârlıkla gülümsediğinde bayılıyor, incelip sert bir çizgi halini aldığında ürperiyordum. O dudakları bedenime değdiğindeyse onun için yanıp tutuşuyordum.

Hey, ağzından çıkanları kulağın duyuyor mu senin? Eskiden, sevgililerinin yakışıklılığına övgüler düzen arkadaşlarıma nasıl sinir olduğumu anımsayarak gülümsedim. Oysa şimdi ben de bu karmaşık, zor, arızalı ve insanı günaha sokacak kadar seksi adamın güzelliği karşısında sürekli huşu içinde geziyor, ona her gün biraz daha âşık oluyordum.

Birbirimize bakarken, ne kaş çatışı azalmıştı ne de telefonun diğer ucundaki zavallıyla konuşmayı kesmişti ama göz-

lerindeki soğuk asabiyet, yakıcı bir ateşe bırakmıştı yerini.

Bana baktığında böyle değişivermesine alışmış olmalıydım aslında ama hâlâ her seferinde sarsıyordu bu beni. O bakışla, beni nasıl şiddetle, sonuna kadar becermek istediğini anlatıyordu –ki bunu da her fırsatta yapıyordu zaten– ve o hoyrat, amansız gücünü bir anlık da olsa bana gösteriyordu. Gideon'ın hayatta yaptığı her şeyin özünde güç ve hâkimiyet vardı.

"Cumartesi sekizde görüşürüz" diye bitirip kulaklığı çıkardı ve masasının üzerine fırlattı. "Gel buraya Eva."

Adımı söyleyiş şekli içime yeni bir ürpertinin dolmasına neden oldu; tıpkı onun altında olduğum... onunla dolu olduğum... ve onun için doruğa tırmanmayı delice istediğim zamanlarda bana *Gel Eva* derken kullandığı otoriter tınıyla konuşmuştu.

"Buna zaman yok şampiyon." Koridora kaçtım, çünkü konu o oldu mu güçsüzleşiyordum. Yalnızca o yumuşak, eğitimli, hafifçe boğuklaşmış sesi bile orgazma ulaştırabilirdi beni. Ve bana dokunduğu an bütün direncim kırılıyordu.

Hızla mutfağa yöneldim, kahve yapmak için.

Belli belirsiz bir şeyler homurdanarak peşime düştü, uzun adımlarıyla kolayca yetişti bana. Kendimi, bir doksanlık sert ve yakıcı bir erkek bedeni tarafından koridorun duvarına mıhlanmış halde buluverdim bir anda.

"Kaçtığın zaman ne olduğunu biliyorsun meleğim." Gideon altdudağımı dişledi, sonra da diliyle okşayarak dindirdi acısını. "Seni yakalıyorum."

İçimde bir şeyler mutlu bir teslimiyetle iç çekti ve bedenim onun bedenine bu kadar yakın olmanın keyfiyle gevşedi. Sürekli istiyordum onu, öyle çok istiyordum ki fiziksel bir acıya dönüşüyordu bu. Hissettiğim şey şehvetti, hatta ondan çok daha fazlasıydı. Bu, o kadar kıymetli ve yüce bir duyguydu ki, Gideon'ın bana duyduğu şehvet, başka herhangi bir

adamla olabileceği gibi tetiklemiyordu beni. Başka bir erkek beni vücudunun ağırlığıyla etkisiz hale getirecek olsa dehşete düşerdim. Ama Gideon'la asla sorun olmuyordu. O benim neye ihtiyacım olduğunu ve ne kadarına dayanabileceğimi biliyordu.

Ani gülüşü yüreğimi durdurdu.

Parlak koyu saçların çevrelediği o nefes kesici yüz karşısında dizlerimin bağı çözülür gibi oldu. İpeksi buklelerinin şımarık uzunluğu dışında son derece kibar ve görgülüydü.

Burnunu burnuma sürdü. "Bana öyle gülümseyip sonra da gitmek olmuyor. Söyle bakalım, ne düşünüyordun ben telefondayken."

Dudaklarım hafifçe kıvrıldı. "Senin ne kadar güzel olduğunu. Bunu bu kadar sık düşünmek hasta ediyor beni. Artık alışmam lazım buna."

Kalçamdan kavrayıp beni daha da yakınına çekti ve kasığını benimkinin üstünde ustaca gezdirerek aklımı başımdan aldı. İnanılmaz derecede iyiydi yatakta. Ve bunun farkındaydı. "Buna izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

"Bak sen?" Ateş dalgalar halinde yayılıyordu damarlarıma, bedenim onun bedeninin verdiği hissi istiyordu açgözlüce. "Gözünü aşk bürümüş bir kadını daha peşine takmak istediğini söyleme sakın bana, Bay Aşırı-Beklentilerden-Nefret-Eden."

"Benim istediğim" diye mırıldandı, çenemi tutup altdudağımı başparmağıyla okşarken, "senin beni düşünmekten, başka kimseyi düşünmeye fırsat bulamaman."

Yavaş yavaş ve zorlukla bir soluk aldım. Gözlerini bürüyen kor ateş, sesinin kışkırtıcı tonu, bedeninden yayılan sıcaklık ve teninin ağız sulandıran kokusu tamamen baştan çıkarmıştı beni. Uyuşturucumdu o benim ve onu bırakmaya hiç niyetim yoktu.

"Gideon" dedim soluk soluğa. Mest olmuştum.

Yumuşak bir iniltiyle, keskin hatlı ağzını dudaklarıma mühürledi, ıslak ve ateşli bir öpücükle saatin kaç olduğuyla ilgili bütün düşünceleri silip attı kafamdan... Hatta az önce ifşa ettiği özgüven zaafını bile fark edemeyecek kadar aklımı başımdan almayı başarıyordu neredeyse.

Onu sabit tutmak için parmaklarımı saçlarına daldırdım ve dilimle dilini okşayarak öpücüğüne karşılık verdim. Çok kısa bir süredir beraberdik. Bir aydan az olmuştu. Daha da kötüsü, kurmaya çalıştığımız gibi bir ilişkinin –ikimizin de ciddi şekilde arızalı değilmişiz gibi davrandığı bir ilişkinin– nasıl yürütüleceğini ikimiz de bilmiyorduk.

Kollarını bana doladı ve sahiplenircesine sıktı. "Hafta sonunu seninle Florida Keys'te geçirmeyi istiyordum, çıplak olarak."

"Hımm, kulağa hoş geliyor." Hoştan da öte. Her ne kadar Gideon'ı üç parçalı takım elbisesi içinde görmek hoşuma gitse de çıplak halini kesinlikle tercih ederdim. Bu hafta sonu dolu olduğumu belirtmekten kaçındım...

"Ama şimdi, hafta sonunda bazı işleri halletmem gerekecek" diye homurdandı, dudaklarını dudaklarımın üstünde dolaştırarak.

"Benimle olabilmek için ertelediğin işleri mi?" Benimle zaman geçirebilmek için işten erken çıkıyordu ve ben bunun, onun için bir maliyeti olduğunu biliyordum. Annemin üçüncü evliliğiydi ve bütün eşleri şu ya da bu işle uğraşan başarılı ve zengin işadamlarıydı. Hırsın bedelinin çok uzun çalışma saatleri olduğunu biliyordum.

"Seninle olabilmek için başkalarına cömert maaşlar ödüyorum."

İyi kurtarıştı ama bakışlarındaki öfkeyi fark ederek konuyu değiştirdim yine de. "Teşekkür ederim. Hadi çok geç olmadan alalım kahvelerimizi."

Gideon dilini altdudağımda gezdirdikten sonra bıraktı beni. "Yarın akşam saat sekizde havalanmış olmak istiyorum. Serin tutacak, ince giysiler al yanına. Kuru bir sıcağı vardır Arizona'nın."

"Ne?" Ofisine doğru giden Gideon'ın sırtına bakıp gözlerimi kırpıştırdım. "İşin Arizona'da mı?"

"Maalesef."

Eee... Oha! Kahve şansımı tehlikeye atmamak için tartışmayı sonraya bırakarak mutfağa doğru ilerledim. Çarpıcı 1930'lar mimarisi ve zarif kemerli pencereleriyle Gideon'ın dairesini bir baştan bir başa kat ederken, topuklarım kimi zaman cilalı parkeleri tıkırdatıyor, kimi zaman Aubusson halılara gömülüyordu. Koyu renk ahşap ve nötr tonlardaki kumaşlarla dekore edilen lüks mekâna ışıltılı dokunuşlarla canlılık katılmıştı. Her şey "ben pahalıyım" diye bağırıyor olsa da, Gideon'ın dairesi sıcaklığını ve konukseverliğini koruyabilmiş, insanın keyif yapabileceği ve kendini şımartılmış hissedebileceği rahat bir mekândı.

Mutfağa ulaşınca hiç zaman kaybetmeden tek fincanlık kahve makinesinin altına bir termos kupa yerleştirdim. Gideon yanıma geldiğinde ceketi kolunun üstünde, cep telefonu elindeydi. Buzdolabına gidip kahvem için krema almadan önce Gideon için de bir termos kupa koydum makinenin musluğunun altına.

"Belki de bu bir şans olabilir." Karşısına geçip ev arkadaşımla ilgili sorunları hatırlattım ona. "Cary'yle oturup konuşmam ve biraz kulaklarını çekmem lazım bu hafta sonu."

Gideon telefonunu ceketinin iç cebine atıp ceketi de mutfak adasının etrafındaki bar sandalyelerinden birinin arkasına astı. "Benimle geliyorsun Eva."

Kahveme krema koyarken bir of çektim. "Gelip de ne yapacağım? Çırılçıplak yatıp senin işin bitince gelip beni duzmeni mi bekleyeceğim?"

Kupasını alıp dumanı tüten kahvesini fazlasıyla sakin ve

düşünceli bir şekilde içti. "İllaki tartışacak mıyız?"

"İllaki zorluk mu çıkaracaksın? Bu konuyu konuşmuştuk. Dün akşam olanlardan sonra Cary'yi bırakıp gidemeyeceğimi sen de biliyorsun." Oturma odamda bulduğum çok-bedenli karmaşa, *kimin eli kimin cebinde belli değil* sözüne yepyeni bir anlam kazandırmıştı.

Kremâ kutusunu dolaba geri koydum ve Gideon'ın güçlü iradesinin etkisini içimde hissettim. Başından beri böyleydi bu. İstediği zaman taleplerini *hissetmemi* sağlayabiliyordu Gideon. Ve ruhumun ona her istediğini vermek için yalvaran yanını görmezden gelmek çok ama çok zordu benim için. "Sen işlerinle ilgilenirsin, ben en yakın arkadaşımla ilgilenirim, sonra da birbirimizle ilgilenmeye devam ederiz."

"Ben ancak pazar gecesi dönebileceğim Eva."

Ya... O kadar uzun zaman ayrı kalacağımızı duyunca keskin bir sancı girdi mideme. Birçok çift her boş anını birlikte geçirmez ama biz birçok insan gibi değildik. İkimizin de takıntıları, özgüven zaafları vardı ve işlerin yolunda gitmesi için düzenli temas halinde olmamızı gerektiren bir bağımlılık hissediyorduk birbirimize karşı. Ondan ayrı olmaktan nefret ediyordum. Onu düşünmeden birkaç saatten fazla geçirebildiğim pek olmuyordu.

"Senin de tahammülün yok bu fikre" dedi sessizce, beni o her şeyi gören bakışıyla süzerek. "Pazara kadar ikimizin de haşatı çıkmış olur."

Kahvemi üfledim ve aceleyle bir yudum aldım. Bütün hafta sonunu onsuz geçirme fikri huzursuz etmişti beni. Daha kötüsü, onun o kadar çok zamanı benden ayrı geçirecek olmasından hiç hoşlanmamıştım. Onun için bir sürü seçenek ve olasılık vardı; benim kadar arızalı ve uğraşması güç olmayan kadınlarla doluydu etraf.

"Bunun sağlıklı bir şey olmadığını ikimiz de biliyoruz Gideon" demeyi başardım yine de.

"Kim demiş? Biz olmanın nasıl bir şey olduğunu kimse bilemez ki."

Peki, bu konuda haklıydı.

"İşe gitmemiz lazım" dedim bu açmazın ikimizi de gün boyu deli edeceğini bilerek. Sonra çözerdik bir şekilde ama şimdilik bu soruna takılıp kalmıştık.

Kalçasını tezgâha dayayıp bir ayağını diğerinin önüne atarak inatla orada durdu. "İhtiyacımız olan şey, senin benimle gelmen."

"Gideon." Ayağımı traverten karoda hafifçe tıkırdatmaya başlamıştım. "Senin için bütün hayatımdan vazgeçemem. Koluna takıp dolaştırdığın bir süs haline gelirsem çabucak sıkılırsın benden. Ben bile bıkarım zaten kendimden. Bunu yapmaktan nefret de etsek, hayatlarımızın diğer taraflarını düzene sokmak için birbirimizden bir iki gün ayrı kalabilmeliyiz."

Bakışları benimkileri yakaladı. "Kola takılıp dolaştırılacak bir süs için fazla sorun çıkarıyorsun."

"Baş belası, baş belasını gözünden tanırmış."

Gideon doğrulurken son derece seksi görünen düşünceli halinden sıyrıldı ve haşin ciddiyetiyle bir anda esir aldı beni. Ne kadar değişkendi – tıpkı benim gibi. "Son zamanlarda basında çok yer aldın Eva. New York'ta olduğunu duymayan kalmadı. Ben yokken burada bırakamam seni. İllaki Cary diyorsan onu da getirirsin yanında. İşim bitince gelip seni düzmemi beklerken paylaşırsın kozlarını onunla."

"Ya!" Gerginliği espriyle hafifletme çabasını takdir etsem de, benden ayrı kalmaya itiraz etmesinin esas nedenini anlamıştım: *Nathan*. Eski üvey ağabeyim, geçmişime ait yaşayan bir kâbustu ve Gideon onun bugünümde yeniden belirmesinden korkuyordu. Çok da haksız olmadığını düşünmek ürküttü beni. Yıllardır arkasına sığındığım sıradanlık kalkanı, ilişkimizin hayli göz önünde oluşuyla bir anda parçalanıvermişti.

Tanrım... o berbat konuya dalacak hiç zamanımız yoktu ama bunun Gideon'ın kabul edemeyeceği bir şey olduğunu biliyordum. Onun olan şeyleri sonuna kadar sahiplenen, rakipleriyle insafsız bir kararlılıkla mücadele eden bir adamdı o ve bana bir zarar gelmesine asla izin vermezdi. Ben onun güvenli bölgesiydim, bu da beni az bulunan ve kıymetli bir şey haline getiriyordu.

Gideon saatine şöyle bir baktı. "Gitme vakti meleğim."

Ceketini aldı ve gösterişli oturma odasına doğru önüne düşmem için yol verdi bana. Oturma odasından çantamı, yürüyüş ayakkabılarımı ve diğer gerekli şeyleri aldım. Birkaç dakika sonra Gideon'ın özel asansörüyle zemin kata inmiş ve siyah Bentley'sinin arkasına yerleşmiştik.

"Selam Angus" diyerek selamladım, eski model şoför şapkasının tereğine dokunan şoförü.

"Günaydın Bayan Tramell" diye karşılık verdi gülümseyerek. Kızıl saçlarına bolca ak düşmüş, yaşlıca bir beyefendiydi. Gideon'ı ilkokul yıllarından beri arabayla getirip götüren kişi olması ve onu gerçekten düşünmesi başta olmak üzere, Angus'ı sevmem için birçok neden vardı.

Annemle üvey babamın armağanı olan Rolex'e bir göz atınca işe yetişebileceğimi fark ettim... tabii eğer trafikte takılmazsak. Daha ben bunu düşünürken Angus yoldaki araba ve taksi denizine ustaca daldı. Gideon'ın dairesinin gergin sessizliğinden sonra Manhattan'ın gürültüsü kafein şoku kadar etkin bir şekilde uyandırdı beni. Kornaların bağırtısı ve tekerleklerin bir rögar kapağını aşarken çıkardığı sesle iyice canlandım. Sıkışık caddenin iki yanında hızlı hızlı yürüyen yayalar nehir gibi akmakta ve göğe doğru hırsla uzanan binalar, yükselen güneşe rağmen bizi gölgede bırakmaktaydı.

Tanrım, cidden seviyordum şu New York'u. Her gün biraz zaman ayırıyordum onu içime çekmek ve özümsemek için.

Deri koltuğa gömüldüm ve Gideon'ın eline uzanıp hafifçe sıktım. "Hafta sonu Cary'yle ben şehirden gitsek daha iyi hisseder miydin kendini? Küçük bir Vegas kaçamağı yapsak mesela?"

Gideon'ın gözleri kısıldı. "Cary beni bir tehdit olarak mı görüyor? Arizona'ya gelmeyi bu nedenle mi istemiyorsun?"

"Ne? Hayır. Sanmıyorum." Koltukta hareketlenerek ona doğru döndüm. "Bazen açılması için onunla sabaha kadar konuşmam gerekebiliyor."

"Sanmıyor musun?" diye tekrarladı yanıtımı; ilk birkaç sözcüğün dışında bir şey duymamış gibiydi.

"Sürekli seninle olduğum için, benimle konuşmaya ihtiyaç duyduğunda, kendini bana ulaşamıyormuş gibi hissediyor olabilir" diye açıkladım. Yoldaki bir çukurun üstünden geçerken kahve kupamı iki elimle tuttum. "Dinle bak, Cary konusunda her türlü kıskançlığı aşmalısın artık. Onun benim için kardeş gibi olduğunu söylediğim zaman dalga geçmiyorum Gideon. Onu sevmek zorunda değilsin ama onun, hayatımın kalıcı bir parçası olduğunu anlamalısın."

"Ona da benimle ilgili olarak aynı şeyi söylüyor musun?"

"Söylemem gerekmez. Zaten biliyor. Burada bir orta yol bulmaya çalışıyorum ben..."

"Ben asla ödün vermem."

Kaşlarımı kaldırdım. "İş hayatında vermediğine eminim. Ama bu bir ilişki Gideon. Uzlaşma olma..."

Gideon'ın homurtusu sözümü yarıda kesti. "Benim uçağım, benim otelim... Ve otelden çıkarsan yanına güvenlik alacaksın."

Bu ani ve gönülsüz anlaşma teklifi karşısında şaşkınlıktan bir süre konuşamadım. O delici mavi gözlerin üstündeki kaşların kalkmasına ve yüzünün *son teklif bu, pazarlık yok* ifadesine bürünmesine yetecek kadar uzun bir süre.

"Biraz abartmıyor musun?" diye sordum. "Cary yanımda olacak nasılsa."

"Dün akşamdan sonra senin güvenliğin konusunda ona gü-

venmiyorum dersem anlayışla karşılarsın herhalde." Kahvesini içerkenki duruşundan onun açısından konuşmanın bitmiş olduğu anlaşılıyordu. Kendince kabul edilebilecek seçenekleri koymuştu önüme.

Amacının beni korumak olduğunu anlamasam böyle bir despotluk karşısında cadalozluk etmeye kalkabilirdim. Geçmişim korkunç iskeletlerle doluydu ve Gideon'la birlikte olmakla basının ilgisini üstüme toplamıştım; bu da Nathan Barker'ı kapıma kadar getirmeye yeterdi.

Artı, etrafındaki her şeyi kontrolü altında tutmak Gideon'ın doğasının bir parçasıydı. Eğer Gideon'ı istiyorsam buna uyum sağlamanın bir yolunu bulmalıydım.

"Tamam" diyerek razı oldum. "Hangi otel senin?"

"Birkaç tane var. İstediğini seç." Başını çevirip camdan dışarı baktı. "Scott sana listeyi e-postayla gönderir. Karar verdiğinde ona haber verirsin, o da gereken düzenlemeleri yapar. Buradan birlikte uçacağız ve birlikte döneceğiz."

Omzumu koltuğa yaslayıp kahvemden bir yudum aldım ve bacağının üstünde duran elini yumruk yaptığını fark ettim. Renkli camdaki yansımasında Gideon'ın yüzü ifadesizdi ama ben keyifsiz olduğunu hissedebiliyordum.

"Teşekkür ederim" diye mırıldandım.

"Etme. Bu iş hiç hoşuma gitmiyor Eva." Çenesindeki bir kas seğirdi. "Ev arkadaşın işleri bok ediyor ve ben bu yüzden hafta sonunu sensiz geçirmek zorunda kalıyorum."

Onun mutsuz olmasına dayanamayarak kahvesini elinden aldım ve kahve kupalarımızı arka koltuktaki bardak koyma yerine yerleştirdim. Sonra da kucağına ata biner gibi oturdum. Kollarımı omuzlarına doladım. "Bu konuda gösterdiğin esnekliği çok takdir ediyorum Gideon. Benim için anlamı çok büyük."

Ateşli mavi bakışlarıyla esir etti beni. "Seni gördüğüm an anlamıştım beni çıldırtacağını."

Nasıl karşılaştığımızı hatırlayarak gülümsedim. "Crossfire binasının lobisinde kıçımın üstüne düşmüş haldeyken mi?"

"Daha önce. Dışarıda."

Kaşlarımı çatarak "Dışarıda nerede?" diye sordum.

"Kaldırımda." Gideon kalçamı kavradı ve ona duyduğum arzuyla kıvranmama neden olan o sahiplenici, hükmedici tarzıyla sıktı. "Bir toplantıya gitmek için çıkmıştım. Bir dakika sonra olsa seni kaçıracaktım. Sen köşeyi döndüğünde daha yeni binmiştim arabaya."

Bentley'nin o gün yolun kenarında beklediğini hatırladım. Gelirken binaya hayran hayran bakmaktan şık arabayı fark etmemiştim ama çıkarken görmüştüm.

"Gördüğüm an çarptın beni" dedi boğuk bir sesle. "Gözlerimi alamadım. Hemen benim ol istedim. Aşırı bir istekti bu. Önüne geçilmez bir şeydi."

İlk karşılamamızla ilgili benim farkında olmadığım detaylar olduğunu nasıl bilmezdim? Tesadüfen karşılaştığımızı sanmıştım ben. Oysa o gidiyormuş... Demek ki mahsus geri gelmiş. Benim için.

"Bentley'nin hemen yanında durdun" diye devam etti. "Ve başını geriye attın. Sen binaya bakıyordun, bense seni dizlerinin üstünde bana o şekilde bakarken canlandırıyordum gözümde."

Gideon'ın hafifçe hırıltılı çıkan sesi kucağında kıpırdanmama neden oldu. "Hangi şekilde?" diye fısıldadım, gözlerindeki ateşten büyülenmiş bir halde.

"Heyecanla. Bir parça hayranlıkla... bir parça korkuyla." Kalçamı avuçlayarak beni daha yakınına çekti. "Peşinden gelmeden duramazdım. Ve sen oradaydın, tam istediğim yerde, neredeyse önümde diz çökmüştün. O dakika, kafamda seni soyup neler yapacağıma dair yarım düzine fantezi geçiverdi aklımdan."

Benim de ona verdiğim benzer tepkiyi anımsayarak yut-

kundum. "Sana ilk kez baktığımda düşündüğüm şey seks oldu. Çığlık çığlığa, çarşafları tırmalatan türden seks."

"Gördüm bunu." Elleri omurgamın iki yanında gezindi. "Ve senin de *beni* gördüğünü anladım. Benim ne olduğumu... içimde ne olduğunu gördün sen. Ne mal olduğumu hemen anladın."

Beni kıçımın üstüne oturtan –kelimenin tam anlamıyla– şey de bu olmuştu zaten. Gözlerinin içine bakmış ve onun kendisini nasıl dizginlediğini görmüş, ruhundaki gölgeleri fark etmiştim. Beni fethedeceğini içimin derinliklerinde hissetmiştim. Onun da benim gibi sarsıldığını öğrenmek yüreğime su serpmişti.

Gideon kürekkemiklerimden kavrayarak alınlarımız birbirine değene kadar kendine çekti beni. "Daha önce bunu görebilen olmamıştı Eva. Bir tek sen."

Boğazım acı verecek şekilde düğümlenmişti. Birçok açıdan sert bir adamdı Gideon ama bana karşı çok tatlı olabiliyordu. Neredeyse çocuksuydu ve ben bu haline bayılıyordum, çünkü saf ve kontrolsüzdü. Madem insanlar o çarpıcı yüzün ve etkileyici banka hesaplarının ötesine bakmaya zahmet etmiyordu, o halde onu tanımayı da hak etmiyorlardı. "Hiç fark etmemiştim. Sen çok... sakin görünüyordun. Sanki benden hiç etkilenmemiş gibiydin."

"Sakin mi?" Güldü. "Senin için yanıyordum. O günden beri de ifl*h olmadım."

"Yay canına. Teşekkürler."

"Kendine muhtaç ettin sen beni" dedi hırıltılı bir sesle. "Şimdi senden iki gün ayrı kalmanın düşüncesine bile dayanamıyorum."

Çenesini avuçlarımın arasına alıp, dudaklarımla gönlünü yapmak ve özür dilemek ister gibi şefkatle öptüm onu. "Ben de seni seviyorum" diye fısıldadım güzel ağzına. "Ben de dayanamıyorum senden ayrı olmaya."

Karşılık olarak verdiği öpücük açgözlü ve iştahlıydı ama bana sarılışı nazik ve saygılıydı. Sanki kıymetli bir şeymişim gibi. Geri çekildiğinde ikimiz de zor soluk alıyorduk.

"Ben senin tipin bile değilim bir kere" diye takıldım, işe gitmeden önce havamızı biraz olsun hafifletmek için. Gideon'ın esmerleri tercih ettiği herkesçe biliniyordu ve bolca da belgelenmişti.

Bentley'nin kenara yanaşıp durduğunu hissettim. Angus bize biraz mahremiyet sağlamak için motoru ve klimayı çalışır halde bırakıp indi arabadan. Camdan bakınca Crossfire'ı gördüm hemen yanımızda.

"Tip dedin de..." Gideon kafasını arkaya verip koltuğa yasladı. Derin bir soluk aldı. "Corinne şaşırmış seni görünce. Beklediği gibi değilmişsin."

Gideon'ın eski nişanlısının adını duyunca çenem kasılıverdi. Aralarındaki ilişkinin Gideon açısından aşk değil, arkadaşlık olduğunu ve yalnızlıktan kaynaklandığını bilmek bile kıskançlığın pençelerini ta içimde hissetmemi önlemiyordu. Öldürücü kusurlarımdan biriydi kıskançlık. "Sarışın olduğum için mi?"

"Ona benzemediğin için."

Soluğum kesildi. Onun standardını belirleyenin Corinne olduğunu düşünmemiştim. Magdalene Perez –Gideon'ın arkadaşlarından biri olan ama gönlünden daha fazlasını geçiren Magdalene– bile saçlarını Corinne'i taklit etmek için uzattığını söylemişti. Ama ben bu olayın karmaşıklığını tam kavrayamamıştım. Tanrım... Eğer bu doğruysa, Gideon'ın üstünde Corinne'in inanılmaz bir etkisi var demekti, benim dayanabileceğimden çok daha büyük bir etkisi. Kalp atışlarım hızlandı ve midem bulandı. Mantıksızca nefret ediyordum Corinne'den. Onun Gideon'ın ufacık bir parçasına bile sahip olmasından nefret ediyordum. Onun dokunuşunu... ihtirasını... o inanılmaz vücudunu bilen her kadından nefret ediyordum.

Gideon'ın kucağından aşağı kaymaya başladım.

"Eva." Uyluklarımı daha sıkı kavrayarak durdurdu beni. "Corinne'in haklı olup olmadığını bilmiyorum."

Bakışlarımı ellerine doğru indirdim ve sağ elinin yüzük parmağında söz yüzüğümü –kendi mülkiyet damgamı– görerek sakinleştim. Bakışlarımız buluştuğunda, yüzündeki şaşkın ifade de katkıda bulundu buna. "Bilmiyor musun?"

"Eğer öyle idiyse bile ben farkında değildim. Başka kadınlarda onu aramıyordum. Seni görene kadar bir şey aradığımın bile farkında değildim ben."

İçimi dolduran rahatlama hissiyle ellerimi ceketinin yakasından aşağı kaydırdım. Belki bilinçli olarak onu aramıyordu ama öyle olsa bile, gerek görünüş bakımından, gerekse huy bakımından Corinne'le hiçbir benzerliğim yoktu benim. Gideon için benzersizdim; her açıdan farklıydım onun diğer kadınlarından. Keşke bu kadarı yetseydi kıskançlığımı öldürmeye.

"Belki de tercihten ziyade bir alışkanlıktı." Çatık kaşlarını düzelttim parmak ucumla. "Bu akşam gittiğimizde Doktor Petersen'a sormalısın bunu. Keşke bunca yıllık terapi deneyimimden sonra sana verecek daha çok yanıtım olsaydı, ama yok. Aramızda açıklanamayan çok şey var, değil mi? Bende ne görüp de böyle tutulduğunu hâlâ hiç anlayamıyorum meselâ."

"Önemli olan *senin bende* ne gördüğün meleğim" dedi sesizce. Yüz hatları yumuşamıştı. "İçimde neler olduğunu bildiğin halde, benim seni istediğim kadar beni istiyor olman. Ya uyandığımda yanımda olmazsan diye korkarak uykuya dalıyorum her gece. Ya da ya seni korkutup kaçırdıysam diye... Ya da yalnızca bir düşsen diye..."

"Hayır, Gideon." *Tanrım.* Yüreğimi burkuyordu bu adam. Darmadağın ediyordu beni.

"Seninle ilgili hislerimi senin bana anlattığın gibi anlatmıyorum ben, biliyorum, ama seninim işte. Bunu biliyorsun."

"Evet, beni sevdiğini biliyorum Gideon." Çılgınca. Ölçüsüzce. Takıntıyla. Tıpkı benim ona karşı olan hislerim gibi.

"Sana kapıldım ben Eva." Başını arkaya atıp beni aşağıya çekti ve sert dudaklarını nazikçe dudaklarıma dokundurarak öpücüklerin en tatlısını verdi bana. "Senin için adam bile öldürürüm" diye fısıldadı, "Sahip olduğum her şeyden vazgeçerim senin için... Ama *senden* asla vazgeçmem. Sınırım, iki gündür. Daha fazlasını isteme, veremem."

Hafife almadım söylediklerini. Zenginliği onu koruyordu, hayatının bir noktasında ondan çalınmış olan güç ve kontrol hissini sağlıyordu. Tıpkı benim gibi zulüm ve tecavüze uğramıştı o da. Yalnızca beni yitirmemek için huzurundan vazgeçmeyi göze alacak olması, *seni seviyorum* sözcüklerinden çok daha anlamlıydı.

"Bana da yalnızca iki gün lazım şampiyon ve emin ol bu sıkıntıya girdiğine pişman olmayacaksın."

Bakışındaki sertlik akıp gitti ve yerini şehvetli bir ateşe bıraktı. "Ya? Demek seksle gönlümü almayı planlıyorsun meleğim, öyle mi?"

"Evet" dedim utanmazca. "Hem de bol bol seksle. Ne de olsa bu taktik senin üstünde işe yarıyor gibi görünüyor."

Dudakları kıvrıldı ama sert bakışları kalp atışlarımı hızlandırdı. Bu karanlık bakış, bana Gideon'ın yönetilecek ya da uysallaştırılacak bir adam olmadığını anımsattı – sanki bunu unutmam mümkünmüş gibi.

"Ah Eva" diye mırıldandı. İhtişamlı bir panterin, inine çekip kıstırdığı fare karşısındaki yırtıcı kayıtsızlığıyla yayılmıştı koltuğa.

Nefis bir ürperti dolaştı her yanımda. Söz konusu Gideon olunca yenip yutulmaya dünden razıydım ben.

2

Tam yirminci katta asansörden inip çalıştığım reklam firması olan Waters Field & Leaman'ın giriş holüne adım atacağım sırada Gideon kulağıma fısıldadı: "Bütün gün beni düşün."

Kalabalık asansörde kimseye çaktırmadan elini tutup sıktım. "Her zaman."

O, Cross Holding'in genel merkezinin yer aldığı en üst kata doğru devam etti yoluna. Tıpkı benim oturduğum apartman gibi, Crossfire da Gideon'ın şehirde sahip olduğu pek çok binadan biriydi.

Bunu umursamamaya çalışıyordum. Annem, zengin adamlarla evlenmeyi meslek haline getirmiş bir kadındı. Benim hiç anlayamadığım bir şekilde, varlıklı bir hayat uğruna babamın aşkından vazgeçmişti. Ben olsam, gözümü bile kırpmadan aşkı paraya tercih ederdim, ama sanırım kendi para -hatırı sayılır bir yatırım portföyüm– olduğundan benim için bunu söylemek kolaydı. Gerçi elimi sürdüğüm yoktu o paraya. Sürmüyordum. Çok yüksek bir bedel ödemiştim o para için ve onu harcamaya değecek bir şey düşünemiyordum.

Resepsiyon görevlisi Megumi cam güvenlik kapısını açan düğmeye bastı ve geniş bir gülümsemeyle selamladı beni. Benim gibi gençti ve çarpıcı Uzakdoğulu hatlarını çevreleyen şık küt kesimli, parlak siyah saçlarıyla hoş bir kadındı.

"Hey" dedim masasının yanında durup, "öğlen yemeği için bir planın var mı?"

"Şimdi oldu."

"Şahane." Gülüşüm kocaman ve içtendi. Cary'yi ne kadar sevsem ve onunla takılmaktan ne kadar hoşlansam da kız arkadaşlara da ihtiyacım vardı. Cary yeni tanıdıklar ve arkadaşlar bularak yeni şehrimizde kendine bir çevre edinmeye başlamıştı bile ama ben neredeyse daha gelir gelmez Gideon girdabına kapılmıştım. Her ne kadar her anımı onunla geçirmeye bayılsam da bunun sağlıklı bir şey olmadığını biliyordum. İhtiyacım olduğunda gerçekleri yüzüme söylemekten çekinmeyecek kız arkadaşlar istiyorsam, bu tip arkadaşlıklar kurmak için çalışmalıydım.

Oradan ayrılıp uzun koridoru aşarak odacığıma doğru ilerledim. Masama varınca çantamı ve torbamı alt çekmeceye koydum ve sesini kısmak niyetiyle cep telefonumu elime aldım. Cary'den bir mesaj vardı: Üzgünüm bebeğim.

"Cary Taylor" diye iç geçirdim. "Seni seviyorum... her ne kadar beni sinir etsen de."

Ve gerçekten çok sinir edebiliyordu beni. Hiçbir kadın, evine geldiğinde oturma odasının ortasında herkesin birbirini götürdüğü bir keşmekeşle karşılaşmak istemez. Hele hele kendisi de yeni erkek arkadaşıyla bir kavganın ortasındaysa.

Ona yanıt yazdım: H.sonu görüşelim mi?

Uzun bir duraklama olunca teklifimi hazmetmeye çalışıyor herhalde diye düşündüm. Sonunda yazdı: Kahretsin. Canıma okuyacaksın glb.

"Belki, biraz" diye homurdandım, önceki gece üstüne geldiğim *orji*'yi anımsayıp irkilerek. Ama esas düşündüğüm, Cary'yle biraz kaliteli zaman geçirmemiz gerektiğiydi. Manhattan'a taşınalı çok olmamıştı. Yeni bir şehir, yeni bir ev, yeni işler ve deneyimler ve her ikimiz için de yeni erkek arkadaşlar söz konusuydu. Yabancı bir ortamdaydık, zorla-

nıyorduk ve ikimizin de sırtında geçmişlerimizden getirdiğimiz büyük yükler olduğu için böyle zorlanmaların altından rahatça kalkamıyorduk. Genellikle birbirimize destek olurduk ama son zamanlarda bunun için de pek zaman bulamamıştık. Gerçekten ihtiyacımız vardı bu zamana.

Vegas'a gitmeye ne dersin? Sadece ikimiz?

Oha, kaçmaz!

Tmm. Sonra konuşuruz. Telefonumun sesini kapatıp kaldırırken bakışlarım monitorumun yanında duran, fotoğraf kolajlarının bulunduğu iki çerçeveye kaydı – birinde anneme, babama ve Cary'ye ait fotoğraflar, diğerindeyse Gideon'la benim fotoğraflarımız vardı. Kendi masasında ona beni hatırlatan bir fotoğraf bulunduğu için benimkinde de olması gerektiğini düşünerek Gideon hazırlamıştı bu ikinciyi. Sanki ihtiyacım varmış gibi...

Sevdiğim insanların fotoğraflarının etrafta olmasından hoşlanıyordum: Altın sarısı bukleleri ve bomba gibi gülüşü, kıvrımlı bedenini zar zor örten minicik bikinisiyle, üvey babamın yatında Fransız Rivierası'nın keyfini süren annem; kendisinden çok daha genç karısının yanına şaşırtıcı derecede yakışan, kır saçlarıyla asil ve seçkin görünen üvey babam Richard Stanton; ve parlak kahverengi saçları, ışıldayan yeşil gözleri, kocaman hınzır gülümsemesiyle fotojenikliğinin doruğunda Cary. Bu milyon dolarlık yüz, dergilerde belirmeye başlamıştı bile ve çok yakında Grey Isles markasının reklamları sayesinde reklam panolarında ve otobüs duraklarında yer alacaktı.

Koridorun karşısına, Mark Garrity'nin küçücük ofisini çevreleyen cam bölmeye bakınca Mark'ın görünürde olmadığını ama ceketinin Aeron koltuğunun arkasına asılmış olduğunu gördüm. Onu dinlenme odasında, kaşlarını çatmış, kahve kupasının içindekine bakarken bulunca hiç şaşırmadım; kafein [illegible] ortak yanımızdı onunla.

"Öğrenmişsin bak" dedim tek fincanlık kahve makinesiyle yaşadığı sorunları kastederek.

"Öğrendim, sayende." Mark kafasını kaldırıp, sevimli, çarpık bir gülümsemeyle baktı bana. Koyu teni parlak; keçisakalı bakımlı; kahverengi gözleri yumuşaktı. Göze hoş görünmesinin yanında çok da iyi bir patrondu; hem reklam işini öğretmeye çok açıktı, hem de hiçbir şeyi iki kez anlatmasına gerek olmadığını çabucak anlayıp hemen güvenmişti bana. Beraber iyi çalışıyorduk ve ben bunun daha uzun süre böyle gitmesini umuyordum.

"Şunu bir denesene" dedi, tezgâhın üstünde bekleyen, içi kahve dolu bir başka fincana uzanarak. Kahveyi bana verdi, ben de memnuniyetle kabul ettim. Tam sevdiğim gibi krema ve tatlandırıcı da koymuş olması hoşuma gitmişti.

Sıcak olduğu için dikkatlice bir yudum aldım, beklenmedik –ve hoş olmayan– tadı alınca öksürdüm. "Bu da ne?"

"Yabanmersini aromalı kahve."

Kaş çatma sırası bana gelmişti. "Kim içmek ister ki bunu?"

"Ya, işte... İşimiz tam da bunu keşfetmek ve sonra da bunu onlara satmak." Şerefe der gibi kaldırdı fincanını. "Yeni müşterimize!"

Sırtımı dikleştirdim ve yüzümü buruşturarak bir yudum daha aldım.

İki saat sonra, suni yabanmersinlerinin o iç bayıcı, tatlı aromasını hâlâ dilimde hissediyordum. Mola saatim gelince, önceki gece bariz bir şekilde Gideon'ın tepesini attıran şu Doktor Terrence Lucas hakkında internette bir araştırma yapmaya koyuldum. Doktorun adını arama kutusuna ancak yazmıştım ki masamdaki telefon çaldı.

"Mark Garrity'nin ofisi" diye yanıtladım. "Ben, Eva Tramell."

"Vegas konusunda ciddi misin?" diye sordu Cary girizgâh filan yapmadan.

"Kesinlikle."

Bir duraklama oldu. "Milyarder erkek arkadaşının yanına taşınacağını ve benim de kendi yoluma gitmem gerektiğini söyleyeceksin galiba, ha?"

"Ne? *Hayır*. Delirdin mi sen?" Cary'nin güvensizliğini anlayarak ama arkadaşlığımızda artık bu tip şüphelere yer olmadığını düşünerek gözlerimi sımsıkı kapadım. "Ömrünce kurtulamayacaksın benden, biliyorsun değil mi?"

"Öylesine kalkıp Vegas'a gitmeye mi karar verdin yani?"

"Öyle sayılır. Havuz kenarında *mojito*'larımızı yudumlayıp birkaç gün oda servisiyle yaşayabiliriz diye düşündüm."

"Buna ne kadar katkı yapabileceğimden pek emin değilim ben yalnız."

"Boş ver, Gideon karşılıyor. Onun oteli, onun uçağı. Biz sadece yiyecek içeceklerimizi ödeyeceğiz." Yalandı aslında, çünkü uçak dışındaki her şeyi ben karşılamayı düşünüyordum ama Cary bunu bilmese de olurdu.

"Ve kendisi bizimle gelmiyor mu?"

Arkama yaslanıp Gideon'ın fotoğraflarından birine baktım. Yalnızca birkaç saat önce beraber olduğumuz halde daha şimdiden özlemiştim onu. "Onun Arizona'da işi var. Yani gidişte ve gelişte aynı uçağı paylaşacağız ama Vegas'ta seninle baş başa olacağız. Buna ihtiyacımız olduğunu düşünüyorum."

"Evet." Sertçe iç geçirdi. "Biraz ortam değişikliği ve en iyi kız arkadaşımla güzel zaman geçirmek bana da iyi gelecek doğrusu."

"Tamam o zaman. Yarın akşam saat sekizden önce yola çıkmak istiyor Gideon."

"Eşya hazırlamaya başlayayım. Sana da bir bavul hazırlamamı ister misin?"

"Hazırlar mısın sahi? Ne şahane olur, biliyor musun!" Stil danışmanı ya da özel alışveriş asistanı olabilirdi Cary. Giyim konusunda ciddi bir yeteneği vardı.

"Eva?"

"Evet?"

İçini çekti. "Hıyarlıklarıma katlandığın için teşekkür ederim."

"Kapa çeneni."

Telefonu kapattıktan sonra uzunca bir an öyle kaldım; hayatındaki her şey böyle iyiye giderken Cary'nin bu kadar mutsuz olmasına üzülüyordum. Kendini baltalamakta üstüne yoktu, çünkü mutluluğu hak ettiğine tam olarak asla inanamıyordu.

Dikkatimi yeniden işime verecekken monitörümdeki açık Google sayfası Doktor Terry Lucas'la ilgili merakımı hatırlattı bana. İnternette onunla ilgili birkaç yazı ve kimliğini doğrulamaya imkân veren birkaç da fotoğraf vardı.

Çocuk doktoru. Kırk beş yaşında. Yirmi yıllık evli. Karşıma bronz tenli, uzun saçlı bir esmer çıkacak diye içten içe korkarak, "Doktor Terrence Lucas ve eşi" diye bir arama yaptım gergince. Bayan Lucas'ın soluk tenli ve kısa, kızıl saçlı bir kadın olduğunu görünce rahat bir soluk aldım.

Ama beni daha fazla soruyla baş başa bırakmış oldu bu. İki adamın arasındaki sorunun kaynağında bir kadının olabileceğini düşünmüştüm çünkü.

İşin aslı şuydu ki Gideon'la birbirimizi pek de tanımıyorduk. Çirkin şeyleri biliyorduk – en azından o benimkini biliyordu; bense onunkini oldukça net birtakım ipuçlarından çıkarmıştım. Birbirimizin dairelerinde birçok geceyi beraber geçirdiğimiz için birbirimiz hakkında, birlikte yaşamakla ilgili bazı temel konulara aşinaydık. O benim ailemin yarısıyla, bense onunkinin tamamıyla tanışmıştım. Ama yan konulara girecek kadar uzun süredir birlikte değildik. Ve aslına bakılırsa, zaten sorunlu olan ilişkimizin üstüne daha fazla pislik yığmaktan korktuğumuzdan olacak, ne bir-

birimize pek fazla soru sormuştuk ne de fazla bir şey ifşa etmiştik.

Birlikteydik, çünkü birbirimizin bağımlısı olmuştuk. Onunla birlikte ve mutlu olduğumuz anlardakine benzer bir sarhoşluğu daha önce hiç yaşamamıştım ve bunun Gideon için de böyle olduğunu biliyordum. Aramızdaki o mükemmel anlar uğruna kendimizi perişan ediyorduk ama o anlar da öyle seyrek ve kısaydı ki, inadımız, kararlılığımız ve aşkımız olmasa onlar için mücadeleye devam edemeyebilirdik.

Kendine işkence ettiğin yeter artık.

E-postamı kontrol edince Google'dan gelen günlük "Gideon Cross" haberleri derlemesini buldum. Günün linkleri çoğunlukla takım elbiseli ama kravatsız Gideon ile benim, Waldorf Astoria'daki bağış yemeğinde çekilmiş fotoğraflarımızı gösteriyordu.

"Tanrım." Şampanya rengi Vera Wang elbisem içindeki fotoğraflarım bana annemi çağrıştırmıştı. Bu, saçlarımın uzun ve düz olması dışında tamamen anneme benzediğim için değildi yalnızca, aynı zamanda dev bir işadamının kolunu süslediğim içindi.

Monica Tramell Barker Mitchell Stanton, zengin adamlarla yaptığı evliliklerde çok ama çok başarılıydı. Kendisinden ne beklendiğini tamı tamına bilir ve bunu hatasız bir şekilde sunardı. İki kez boşanmıştı gerçi ama bunların her ikisi de onun kendi isteğiyle olmuş, her iki boşanmada da ardında onu yitirdiği için yıkılmış, boynu bükük bir eski koca bırakmıştı. Annemi hor görmüyordum, çünkü o aldığının karşılığını verirdi ve kimseye çantada keklik muamelesi yapmazdı, ama ben bağımsızlığımı kazanmak için uğraşarak büyümüştüm. Benim en kıymetli şeyim hayır deme hakkımdı.

E-posta penceresini küçülterek özel hayatımı bir kenara bıraktım ve meyve aromalı kahveler konusundaki pazar karşılaştırmalarıyla ilgili araştırmama geri döndüm. Strateji uz-

manlarıyla Mark arasında birtakım toplantılar organize ettim ve Mark'ın glütensiz mönüler sunan restoran kampanyasıyla ilgili çalışmasına yardım ettim. Öğlen olmak üzereydi ve telefonum çaldığı sırada ciddi şekilde acıkmıştım. Her zamanki şekilde açtım telefonu.

"Eva?" diye selamladı beni aksanlı konuşan bir kadın sesi. "Ben Magdalene. Bir dakikan var mı?"

Arkama yaslandım, tetikteydim. Corinne'in Gideon'ın hayatına aniden ve tatsız bir şekilde yeniden girmesi karşısında Magdalene ile bir duygudaşlık anı yaşamıştık, ama Magdalene'in ilk karşılaşmamızda bana ne kadar saldırgan davrandığını unutmam mümkün değildi. "Ancak o kadar. Ne var?"

Bir iç geçirdikten sonra kelimelerini telaşla sıralayarak hızlıca konuşmaya başladı. "Dün gece Corinne'in arkasındaki masada oturuyordum ben. Yemek sırasında Gideon'la ikisinin ne konuştuklarını biraz duyabildim."

Duygusal bir darbenin hazırlığı içinde kasıldı midem. Gideon konusundaki özgüven zaafımdan nasıl faydalanacağını iyi biliyordu Magdalene. "Beni isteyken arayıp ortalığı karıştırmak da yeni numaran herhalde" dedim soğuk soğuk. "Benim hiç..."

"Gideon seni ihmal etmiyordu."

Ağzım bir karış açıldı ve bir an öylece kaldı. Magdalene çabucak doldurdu boşluğu.

"Corinne'i idare ediyordu. Sen şehirde yenisin diye Gideon'a seni nerelere götüreceği konusunda akıl veriyordu Corinne ama bunu yaparken bir yandan da şu bildik oraya-gittiğimiz-günü-hatırlıyor-musun oyununu oynuyordu."

"Eskiyi yâd etme numaraları" diye homurdandım. Gideon'ın eski sevgilisiyle yaptığı alçak sesli konuşmaları pek duyamamış olduğuma memnundum şimdi.

"Evet." Derin bir nefes aldı Magdalene. "Gideon'ın Corin-

ne yüzünden seni ihmal ettiğini düşündüğün için çıkıp gitmasını önlemeye çalışıyor gibi göründüğünü bilmeni istedim yalnızca."

"Bu neden umurunda olsun ki senin?"

"Umurumda olduğunu kim söyledi? İlk tanıştığımız zamanki tavrımdan ötürü sana bir borcum olduğunu düşündüm yalnızca Eva."

Bir an düşündüm. Evet, beni tuvalette sıkıştırıp o sinsi kıskançlık zırvalarıyla üstüme saldırdığı için borçluydu bana. Ama tek nedeninin bu olduğuna da inanacak değildim. Belki de ben iki düşmandan nispeten daha iyi olanıydım onun için. Ya da belki düşmanlarını yakında tutmaya çalışıyordu. "Peki. Teşekkür ederim."

Kendimi daha iyi hissettiğimi inkâr edecek değildim. Taşıdığımın farkında bile olmadığım bir ağırlık birden üstümden kalkıvermişti sanki.

"Bir şey daha var" diye devam etti Magdalene. "Gideon peşinden gitti senin."

Ahizeyi tutan elim kasıldı. Gideon hep peşimden geliyordu benim... Çünkü ben kaçıp duruyordum. İyileşme sürecim öyle nazikti ki bunu ne pahasına olursa olsun korumayı öğrenmiştim. Dengemi tehdit eden bir şeyle karşılaştığım an sıvışıveriyordum.

"Gideon'ın hayatında bu tür ültimatomlara kalkışan başka kadınlar da oldu Eva. Ya canları sıkılıyordu ya ilgi istiyorlardı ya da Gideon'dan şık bir hareket bekliyorlardı... Ve çıkıp gittiler, onun da peşlerinden gelmesini beklediler. Peki o ne yaptı biliyor musun?"

"Hiçbir şey" dedim sakin sakin, erkeğimi bildiğim için. Yattığı kadınlarla asla sosyal zaman geçirmeyen ve sosyal ortamlarda takıldığı kadınlarla asla yatmayan erkeğimi. Bu kuralın iki istisnası Corinne ve bendik ve bu da onun eski

nişanlısı yüzünden kıskançlık krizlerine girmemin bir diğer nedeniydi.

"Angus'ın onları sağ salim evlerine bıraktığından emin olmak dışında hiçbir şey" diye onayladı Magdalene ve onun da bir noktada bu taktiği deneyip denemediğini merak etmeme yol açtı. "Oysa sen gidince peşinden nasıl geldiğini bir görmeliydin. Vedalaşırken kendinde değildi resmen. Şey gibiydi... Aklı başından gitmiş gibiydi."

Çünkü korkmuştu. Kendimi tokatlamak istedim. Hem de öyle böyle değil.

Gideon, geri gelmeyebileceğim fikrine tahammül edemediği için, kaçtığım zamanlar nasıl dehşete düştüğünü birkaç kez anlatmıştı bana. Onsuz yaşamayı hayal bile edemediğimi söylemek neye yarardı ki, yaptığım her şey tam aksini gösterdikten sonra? Geçmişi hakkında bana açılmamasında şaşılacak bir şey var mıydı?

Kaçmaktan vazgeçmem gerekiyordu. Şayet ilişkimizi sürdürme konusunda umutlanmak istiyorsak, Gideon da ben de bunun için, *bizim için*, ayağa kalkıp savaşmak zorundaydık.

"Şimdi ben mi sana borçluyum?" diye sordum renk vermeden. Bir yandan da yemeğe giderken bana el sallayan Mark'a karşılık verdim.

Magdalene iç geçirdi. "Gideon'la ben birbirimizi uzun zamandır tanıyoruz. Annelerimiz çok iyi arkadaştır. Seninle de sık sık görüşeceğiz Eva. Aramızda tatsızlık olmasını önleyebileceğimizi umuyorum yalnızca."

Bana gelip Gideon "aletini sana daldırdığı an işin bitmişti" demişti bu kadın. Üstelik de bunu özellikle kırılgan olduğum bir anda yapmıştı.

"Dinle Magdalene, eğer sen drama yaratmazsan geçiniriz gideriz." Ve madem o böyle açık sözlüydü... "Gideon'la ilişkimi kendi başıma da mahvedebilirim ben, inan bana. Yardıma ihtiyacım yok."

Hafifçe güldü. "Benim hatam da buydu sanırım, fazla dikkatli ve yumuşak başlıydım. Seninleyken çaba sarf etmesi gerekiyor halbuki. Her neyse... Bir dakikam doldu. Bırakayım artık seni."

"İyi hafta sonları" dedim teşekkür yerine. Amacının ne olduğu konusunda hâlâ kuşkularım vardı.

"Sana da."

Ahizeyi yerine koyarken gözüm Gideon'la birlikte olduğumuz fotoğraflara takıldı. Hırs ve sahiplenme hisleriyle dolup taştım birden. Gideon benimdi ama yarın da benim olmaya devam edeceğinden emin olamıyordum bir türlü. Ve başka bir kadının ona sahip olması fikri çıldırtıyordu beni.

Alt çekmecemi açtım ve çantamdan cep telefonumu bulup çıkardım. Onun da aynı ateşle beni düşündüğünü bilmek ihtiyacıyla, onu bütün halinde yutuvermek için duyduğum anı ve delice arzuyu yazdım ona: Şu anda aletini emiyor olmak için neler vermezdim.

Onu ağzıma aldığımda nasıl göründüğü, boşalmak üzereyken çıkardığı o yabani sesler gelmişti aklıma.

Ayağa kalktım, gittiğini görür görmez mesajı sildim ve telefonu çantama attım. Öğlen olduğu için bilgisayarımdaki bütün pencereleri kapattım ve Megumi'yi bulmak üzere resepsiyona yöneldim.

"Özellikle yemek istediğin bir şey var mı?" diye sordu Megumi, ayağa kalkarken. Leylak rengi kolsuz, kemerli elbisesine hayranlık duydum.

Az önce yolladığım mesajın hemen arkasından gelen bu soru şaşırttı beni. "Hayır. Sen seç. Bana her şey uyar."

Asansörlere ulaşmak için cam kapılardan geçtik.

"Hafta sonu için öyle sabırsızlanıyorum ki" dedi Megumi interkomuna ve takma tırnaklı parmağını asansörün çağırma düğmesine dokundurdu. "Bir buçuk gün kaldı."

"Eğlenceli bir planın mı var hafta sonu için?"

"Onu göreceğiz." İç geçirdi ve saçını kulağının arkasına itti. "Tanışma randevusu" diye açıkladı hüzünle.

"Ya! Ayarlayan kişiye güveniyor musun bari?"

"Ev arkadaşım. Herifin en azından fiziksel olarak çekici olacağından eminim, çünkü aksi takdirde ev arkadaşım elimden kurtulamaz."

Gülümsedim. O sırada bir asansör geldi, bindik. "Eh, bu da iyi vakit geçirme olasılığını yükseltiyor."

"Pek öyle değil aslında, çünkü ev arkadaşım bu adamı öyle bir randevuyla tanımış. Harika bir adam olduğuna yemin ediyor. Sadece ondan çok benim tipimmiş güya."

"Hımm."

"Tuhaf, değil mi?" Megumi başını salladı ve asansör kapısının üstündeki, geçilen katları gösteren eski usul ibreye baktı.

"Bana anlatırsın artık nasıl geçtiğini."

"Tabii ki. Bana şans dile."

"Kesinlikle."

Tam lobiye çıkmıştık ki kolumun altında çantamın titreştiğini hissettim. Turnikelerden geçerken telefonumu çıkardım ve Gideon'ın adını görünce midem kasıldı. Yanıt olarak seksi bir mesaj atacağına arıyordu beni.

Yanıtlamadan önce "İzninle" dedim Megumi'ye.

Kayıtsızca salladı elini. "Keyfine bak."

"Selam" dedim oyuncu bir sesle.

"Eva."

Adımı söyleme biçimi tökezlememe neden oldu. Sesindeki hoyratlık öyle çok şey vaat ediyordu ki.

Yavaşladım; adımı, tam da istediğim gibi tutkuyla –o an benim içimde olmayı dünyadaki her şeyden çok istediğini belirten o ses tonuyla– söylemesi bile yetmişti nutkumun tutulmasına.

Binaya girip çıkan insanlar etrafımdan akıp giderken, te-

lefonumdaki gergin sessizlik olduğum yere mıhlamıştı beni. Dile getirilmeyen ama karşı konulması neredeyse imkânsız bir talepti bu. Hiç sesi çıkmıyordu –soluk alışverişini bile duyamıyordum– ama açlığını hissedebiliyordum. Megumi beni sabırla beklemese, vaadimi yerine getirmem için verdiği sessiz emre uyarak çoktan bir asansöre binmiş, en üst kata çıkıyor olurdum.

Ofisinde onu ağzıma aldığım anı hatırlamak ağzımı sulandırdı. Yutkundum. "Gideon..."

"İlgimi istedin – aldın işte. O sözleri bir de ağzından duymak istiyorum şimdi."

Yüzümün kızardığını hissettim. "Yapamam. Burada olmaz. Ben seni sonra arayayım."

"Sütunun oraya doğru yürüyüp yoldan çekil."

İrkilip etrafıma baktım onu görmek için. Ama sonra ekrandaki numaranın ofis telefonu olduğunu anımsadım. Güvenlik kameralarını arayan bakışlarım yukarıya yöneldi. Anında üzerimde hissettim onun ateşli ve arzu dolu bakışlarını. Onun şehvetinin yarattığı tahrik tüm vücuduma yayıldı.

"Hadi ama meleğim. Arkadaşın bekliyor."

Soluk soluğa sütuna doğru yürüdüm.

"Şimdi söyle bakalım. Yolladığın mesaj aletimin kalkmasına neden oldu Eva. Ne yapacaksın bu konuda?"

Elim boynuma gitti, bakışlarımsa kaşlarını kaldırmış, beni izleyen Megumi'ye doğru kaydı çaresizlik içinde. Bir parmağımı havaya kaldırıp ondan bir dakika daha rica ettikten sonra arkamı döndüm ve fısıldadım: "Seni ağzıma almak istiyorum."

"Neden? Benimle oynamak için mi? Şu anda yaptığın gibi oynaşmak için mi?" Sesi ateşli değil, sakin ve ciddiydi.

Gideon seks konusunda ciddileştiğinde dikkatli olmak gerektiğini biliyordum.

"Hayır." Kafamı kaldırıp bakışlarımı en yakındaki güvenlik kamerasının bulunduğu renkli cam kubbeye çevirdim. "Seni getirmek için. Seni getirmeye bayılıyorum Gideon."

Soluğunu sertçe bıraktı. "Bir armağan yani?"

Cinsel bir eylemi armağan olarak görmenin Gideon için ne anlama geldiğini yalnızca ben biliyordum. Seks onun için ya acı ve aşağılanmayla ya da şehvet ve ihtiyaçla ilgili olagelmişti başından beri. Şimdi benimle yaşadığıysa zevk ve aşkla ilgiliydi. "Her zaman."

"İyi. Çünkü sana çok değer veriyorum Eva. Sana ve seninle aramızdaki şeye. Sürekli düzüşmek için duyduğumuz o tükenmez arzu bile değerli benim için, çünkü bir anlamı var."

Eski ve yıkıcı bir alışkanlığa yeniden kapıldığımı kabul ederek yaslandım sütuna – özgüven zaafımı gidermek için cinsel cazibeye başvurmuştum yine. Eğer Gideon beni arzularsa, başka kimseyi arzulayamazdı ne de olsa. Nasıl oluyordu da her zaman aklımdan neler geçtiğini bilebiliyordu bu adam?

"Evet" dedim bir solukta, gözlerimi kapayarak. "Bir anlamı var."

Anlık arzuyu gerçek sevgi sandığım ve sevildiğimi hissedebilmek için sekse başvurduğum bir dönem olmuştu hayatımda. Zaten şimdi de bu yüzden bir adamla yatağa girmeden önce aramızda dostça bir ilişki kurulması konusunda bu kadar ısrar ediyordum. Bir daha asla bir sevgilinin yatağından kendimi değersiz ve pis hissederek kalkmak istemiyordum.

Ve sırf Gideon'ı yitirmekten delice korktuğum için onunla paylaştığım şeyi ucuzlaştırmayı istemediğim de kesindi.

Dengemi kaybetmiş olduğum o an dank etti kafama. Sanki çok kötü bir şeyler olacakmış gibi bir his vardı içimde.

"İstediğin şeye işten sonra kavuşabilirsin meleğim." Sesi boğuklaşmıştı. "Bu aradâ iş arkadaşınla güzel bir öğle yemeği ye. Aklımda olacaksın. Sen ve ağzın."

"Seni seviyorum Gideon."

Telefonu kapattıktan sonra Megumi'nin yanına dönmeden

önce kendimi toplamak için derin derin nefes almam gerekti. "Kusura bakma."

"Her şey yolunda mı?"

"Evet. Gayet iyi."

"Gideon Cross'la ilişkiniz hâlâ ateşli mi?" Hafifçe gülümseyerek baktı bana.

"Eee..." *Hem de nasıl.* "Gideon da gayet iyi." Ah, nasıl isterdim bu konuda konuşabilmeyi. Keşke mümkün olsaydı da Gideon'a hissettiğim kuvvetli duyguları ballandıra ballandıra anlatabilseydim. Onu düşünmekten nasıl eriyip gittiğimi, onu elimin altında hissetmenin beni nasıl çıldırttığını, onun ıstırap çeken ruhuna duyduğum tutkunun içime nasıl keskin bir bıçak gibi saplandığını anlatabilseydim.

Ama anlatamazdım. Asla. Fazla göz önündeydi Gideon, fazla tanınıyordu. Onun özel hayatıyla ilgili en küçük bilgi kırıntısı bile küçük bir servet değerindeydi. Bu riski alamazdım.

"Kesinlikle öyle" diye hak verdi Megumi. "Bayağı iyi hem de. Burada çalışmaya başlamadan önce tanıyor muydun onu?"

"Hayır. Ama er ya da geç tanışırdık sanırım." Geçmişlerimiz yüzünden. Gideon gibi annem de tacize uğramış çocuklarla ilgili çok sayıda hayır derneğine cömertçe yardım ediyordu. Gideon'la yollarımızın bir noktada kesişmemesi imkânsızdı. O karşılaşma nasıl olurdu acaba diye düşündüm bir an – o, kolunda şahane bir esmerle; ben, yanımda Cary'yle. Crossfire'ın lobisinde burun buruna geldiğimizde birbirimize karşı hissettiğimiz o fiziksel reaksiyonu uzaktan uzağa da hisseder miydik acaba?

Sokakta gördüğü an arzulamış beni.

"Bunu merak etmiştim." Lobinin döner kapısını itti Megumi. "İlişkinizin ciddi olduğunu okudum da" diye devam etti kaldırımda ona yetiştiğim sırada. "O yüzden belki de onu önceden tanıyorsundur diye düşündüm."

"O dedikodu bloglarında okuduğun her şeye inanma."

"Ciddi değil mi yani?"

"Ben öyle bir şey demedim." Hatta bazen *fazla* ciddi oluyordu. Can yakacak kadar ciddi, insafsızca ciddi.

Başını salladı. "Hey Tanrım... Şu hale bak, nasıl da burnumu sokuyorum. Affedersin. Dedikoduya zaafım var. Ve tabii Gideon Cross gibi aşırı seksi adamlara da. Vücudundan *cinsellik* yayılan bir erkekle birlikte olmanın nasıl bir şey olduğunu merak etmemek elimde değil. Yatakta muhteşemdir herhalde, değil mi?"

Gülümsedim. Başka bir kızla takılmak güzeldi. Cary de seksi bir erkeğin kıymetini anlayabilirdi, ama kız kıza muhabbetin yerini hiçbir şey tutmuyordu. "Bu konuda benden bir şikâyet duymayacağına emin olabilirsin."

"Seni şanslı kaltak." Şaka yaptığını göstermek için bana hafifçe omuz atarak devam etti: "Peki ev arkadaşından ne haber? Fotoğraflarından gördüğüm kadarıyla o da çok yakışıklı. O yalnız mı? Bana ayarlar mısın?"

Kafamı hızla çevirerek rahatsızlığımı sakladım. Tanıdığım ya da arkadaş olduğum birini asla Cary'ye ayarlamamam gerektiğini yaşayarak öğrenmiştim. Cary'yi sevmek çok kolaydı ama o kimseyi aynı şekilde sevemediği için sonuçta bir sürü kalp kırılıyordu. İşler fazlaca iyi gitmeye başladığı an, her şeyi bozardı Cary. "Yalnız olup olmadığını bilmiyorum. Onun hayatında işler... biraz karışık şu aralar."

"Peki, ama eğer fırsat çıkarsa ben kesinlikle itiraz etmem. Onu söyleyeyim de. *Taco* sever misin?"

"Bayılırım."

"Birkaç blok yukarıda harika bir yer biliyorum. Hadi gel."

Megumi ile yemekten dönerken işler tıkırındaydı hayatımda. Kırk dakika boyunca dedikodu, etraftaki erkekleri kesme ve üç şahane etli *taco* sonrasında kendimi gayet iyi hissediyordum. Üstelik de daha mesainin başlamasına on dakika-

dan fazla olmasına memnundum, çünkü Mark hiç şikâyet et-
mese de ben son zamanlarda çok da dakik bir çalışan olmadı-
ğımın farkındaydım.

Günün yetersiz sayıdaki saatlerine mümkün olduğunca
çok şeyi sığdırmak telaşıyla, artan sıcakta sağa sola koştu-
ran insanlar ve taksilerle uğul uğuldu şehir. Gözlerimi her
şeyin ve herkesin üstünde gezdirerek utanmazca seyrediyor-
dum insanları.

Takım elbiseli adamlar, etekleri uçuşan, parmak arası ter-
likler giymiş kadınların yanı sıra yürüyorlardı. Özel tasa-
rım giysileri ve beş yüz dolarlık ayakkabılarıyla şık kadın-
lar, üzerlerinden buharlar çıkan sosisli sandviç arabalarının
ve bağıran satıcıların önünden salınarak geçiyorlardı. New
York'taki çeşitlilik cennet gibiydi benim için; kendimi daha
önce yaşadığım her yerdekinden daha canlı hissetmeme ne-
den olan bir heyecan veriyordu bu şehir bana.

Crossfire'in tam karşısında trafik ışıklarında beklerken
bakışlarım derhal binanın önünde duran siyah Bentley'ye yö-
neldi. Gideon yemekten yeni dönmüş olmalıydı. İlk karşılaş-
tığımız gün, ben Crossfire binasının heybetli güzelliğine hay-
ran hayran bakarken, onun arabasında oturmuş beni seyre-
dişini düşündüm elimde olmadan. Yalnızca bunu düşünmek
bile içimi karıncalandırıyordu...

Birden buz kestim.

Çünkü tam o sırada dönen kapılardan çıkan çarpıcı esmer
kadın bir an durakladı ve böylece ona –Gideon farkında ol-
sa da olmasa da, onun ideali olan bu kadına– uzunca bir ba-
kış atmama imkân verdi. Gideon'ın Waldorf-Astoria'nın balo
salonunda gördüğü andan itibaren gözlerini ayıramadığı ka-
dındı bu. Soğukkanlılığı ve Gideon'ın üstündeki etkisiyle öz-
güven zaafını en feci şekilde ortaya çıkaran kadındı.

Krem rengi dar elbisesi ve koyu kırmızı ayakkabılarıyla
bir içim su gibiydi Corinne Giroux. Tanıştığımız önceki ak-

şamkı kadar düzgün görünmeyen uzun, koyu renk saçların-
da dolaştırdı elini şöyle bir. Aslına bakılırsa biraz dağılmış
gibi görünüyordu Corinne. Ve parmaklarıyla ağzını ovuyor,
dudaklarının kenarlarında bir şeyleri siliyordu.

Cep telefonumu çıkarıp kamerasını açtım ve bir fotoğrafı-
nı çektim. Zumlayınca neden rujuyla uğraştığını görebildim,
dağılmıştı. Yok, hatta *sıvaşmıştı*. Sanki tutkulu bir öpücük-
ten olmuş gibi.

Yeşil ışık yandı. Megumi ve ben akışa kapılarak ilerledik ve
bir zamanlar Gideon'ın evlenme sözü vermiş olduğu kadınla
aramdaki mesafe giderek kapandı. Angus arabadan inip öbür
tarafa dolandı ve Corinne'le kısa bir konuşmanın ardından
ona arka kapıyı açtı. İhanete uğramışlık duygusu –hem Angus
hem de Gideon tarafından– öyle şiddetliydi ki soluksuz kal-
dım. Başım dönüyordu.

"Hey!" Megumi kolumdan yakalayıp tuttu beni. "Bir de iç-
tiğimiz margaritalar alkollü olsa ne olacaktın acaba, şaşkın!"

Corinne'in narin bedeninin çalışılmış bir zarafetle Gideon'ın
arabasının arka koltuğuna süzülmesini seyrettim. Öfke her
yanımı sararken yumruklarım sımsıkıydı. Hareket edip göz-
den kaybolan Bentley'yi öfkeli gözyaşlarımın yarattığı sisin
arkasından seyrettim.

3

Megumi'yle asansöre bindiğimizde en üst katın düğmesine bastım.

"Beni soran olursa beş dakika sonra ofisteyim" dedim, Waters Field & Leaman'ın katında inen Megumi'ye.

"Ona bir öpücük ver benden, olur mu?" dedi oyuncu bir tavırla kendini yelpazelerken. "Senin aracılığınla dolaylı da olsa, neler yaşayabileceğimi düşünmek bile beni heyecanlandırıyor."

Kapılar kapanmadan ona gülümsemeyi başardım ve sonra asansör yukarı doğru yoluna devam etti. Son kata ulaştığında, zevkle süslenmiş ve son derece erkeksi giriş salonuna çıktım. Füme renkli camdan yapılmış güvenlik kapılarının üstüne, kumlama tekniğiyle CROSS HOLDİNG yazılmıştı ve tavandan sarkan sepetlerdeki eğreltiotları ile zambaklar ortamı yumuşatıyordu.

Gideon'ın kızıl saçlı resepsiyon görevlisi alışılmadık bir yardımseverlikle daha ben oraya ulaşmadan açtı bana kapıyı. Sonra da beni uyuz eden bir şekilde sırıttı bana. Bu kızın benden hiç hoşlanmadığını hissederdim, o yüzden bir an bile inanmadım o gülümseyişe. Huylandım hatta. Yine de ona el sallayıp "Merhaba" dedim, çünkü kindar bir cadı değildim ben – tabii öyle olmak için haklı bir nedenim yoksa.

Gideon'a giden uzun koridora girdim ve Gideon'ın sekreteri Scott'ın masasının bulunduğu ikinci resepsiyon alanında durakladım.

Ben yaklaşırken ayağa kalktı Scott. "Merhaba Eva" diye selamladı beni, telefonuna uzanırken. "Geldiğini haber vereyim."

Gideon'ın ofisini katın geri kalanından ayıran cam genellikle şeffaf olurdu ama bir düğmeye basıldığında içeriyi göstermez hale getirilebiliyordu. Şu anda da buzluydu ve bu, benim huzursuzluğumu artırıyordu. "Yalnız mı?"

"Evet ama..."

Sonrasında her ne söylediyse, ben cam kapıyı iterek Gideon'ın ofisine geçerken havada dağılıp gitti. Her biri patronum Mark'ın bütün ofisinden daha büyük, üç farklı oturma alanıyla devasa bir mekândı burası. Gideon'ın evinin zarif sıcaklığına karşılık ofisi siyah, gri ve beyazdan oluşan serin bir renk paletiyle döşenmişti. Bu renklerin hâkimiyetini kıran tek şey barın arkasındaki duvarı süsleyen rengârenk kristal karaflardı.

İki yanda yerden tavana kadar uzanan pencereler şehre hâkimdi. Cam olmayan tek duvar, devasa masanın karşısındakiydi ve dünyanın her yerinden haber kanallarını gösteren ekranlarla kaplanmıştı.

Odayı tarayan bakışlarım dikkatsizce yere düşürülmüş olan yastığa takıldı. Onun hemen yanında, halının üstünde kanepenin ayaklarının normalde durduğu yeri belli eden izler vardı. Mobilya beş-on santim oynamıştı yerinden besbelli.

Kalp atışlarım hızlandı ve avuçlarım nemlendi. Az önce hissettiğim o berbat endişe iyice yoğunlaşmıştı.

Banyonun açık kapısını fark ettiğim sırada Gideon görüş alanıma girdi ve çıplak gövdesinin güzelliğiyle soluğumu kesti. Saçları sanki yeni duş almış gibi ıslaktı, göğsünün üst kısmı ve boynu da fiziksel bir çaba harcadığı zamanlarda olduğu gibi kızarmıştı.

Beni görünce donup kaldı ve bakışları bir an için kararda,

ama hemen ardından o mükemmel ve aşılmaz maskesi zah-
metsizce yerine oturdu.

"Şimdi hiç iyi bir zaman değil Eva" dedi bar sandalyele-
rinden birinin arkasına asmış olduğu gömleği sırtına geçirir-
ken... Sabah giydiğinden farklı bir gömlekti bu. "Bir rande-
vuya geç kalmış durumdayım."

Çantamı sımsıkı kavradım. Gideon'ı böyle yakından gör-
mek onu ne kadar arzuladığımı bir kez daha anlamama ne-
den olmuştu. Onu deli gibi seviyordum ve nefes almaya ne
kadar muhtaçsam ona da o kadar muhtaçtım... Bu da Mag-
dalene ile Corinne'in neler hissettiğini anlamamı ve onu ben-
den uzaklaştırmak için neleri göze alabileceklerini tahmin
etmemi kolaylaştırıyordu. "Neden yarı çıplaksın?"

Yapacak bir şey yoktu. Onun bedeni karşısında bedenim
içgüdüsel bir tepki gösteriyor, bu da ayaklanmış hislerimi
dizginlememi daha da güçleştiriyordu. Düzgünce ütülenmiş,
düğmeleri iliklenmemiş gömleğinin açıkta bıraktığı baklava
biçimli karın kasları, mükemmel göğsü ve gergin buğday teni
görünüyordu. Göğsünün üstüne serpiştirilmiş koyu renk tüy-
ler ok olup aşağı iniyor, koyulaşarak ince bir çizgiye dönüşü-
yor, şu anda iç çamaşırı ve pantolonunun içinde saklı olan
aletine ulaşıyordu. Onu içime almanın verdiği hissi düşün-
mek bile hasretle kıvranmama neden oluyordu.

"Gömleğime bir şey bulaştı." Gömleğini ilikleyerek kol
düğmelerinin durduğunu gördüğüm bara doğru ilerlerken,
her hareketi karın kaslarının gerilmesine yol açıyordu. "Be-
nim gitmem lazım. Bir şeye ihtiyacın varsa Scott'a söyle il-
gilensin. Ya da ben gelince hallederim. İki saatten fazla sür-
mez işim."

"Neden geç kaldın?"

Yanıt verirken bana bakmadı. "Araya bir son dakika gö-
rüşmesi sıkıştırmak zorunda kaldım."

Demek öyle? "Bu sabah duş almıştın." *Benimle bir saat se-*

ğiştikten sonra. "Neden yeniden duş alman gerekti?"

"Nereden çıktı bu sorgulama?" diye patladı.

Aradığım yanıtların peşinde banyoya yöneldim. Henüz
geçmemiş olan buhar boğucuydu. Bulmaya tahammül ede-
meyeceğim dertleri aramamanın konusunda beni uyarmaya
çalışan iç sesimi duymazdan gelerek gömleğini çamaşır sepe-
tinden bulup çıkardım... Ve manşetlerden birine kan lekesi
gibi bulaşmış ruj izini gördüm. Göğsüm acıyla burkuldu.

Giysiyi yere bırakarak dönüp çıktım, Gideon'dan olabildi-
ğince uzaklaşmalıydım. Kusmadan ya da ağlamaya başlama-
dan önce.

"Eva!" diye çıkıştı, ben yanından hızla geçerken. "Senin
derdin ne yahu?"

"Siktir git bok herif!"

"Efendim?"

Elimi tam kapı koluna koymuştum ki beni yakaladı ve dir-
seğimden tutarak çekti. Hızla dönerek öyle bir tokat attım ki
başı yana savruldu, benimse avucum yandı.

"Kahretsin!" diye gürleyerek kollarımdan yakalayıp sarstı
beni. "Bana bir daha sakın vurma!"

"Dokunma bana!" Çıplak ellerini çıplak kollarımda hisset-
meye tahammülüm yoktu.

Geri çekilip uzaklaştı benden. "Ne oldu sana böyle?"

"*Gördüm* onu Gideon."

"Kimi gördün?"

"Corinne'i!"

Kaşları çatıldı. "Sen neden bahsediyorsun?"

Cep telefonumu çıkarıp fotoğrafı burnuna soktum. "Yaka-
landın."

Gideon gözlerini kısarak ekrana baktı önce, sonra çatık
kaşları düzeldi. "Tam olarak ne yaparken yakalandım aca-
ba?" diye sordu fazlasıyla yumuşak bir şekilde.

"Ah, boş versene." Telefonumu çantama atıp kapıya doğru

döndüm. "Senin için tek tek hecelemeye niyetim yok."

Avucunu cama vurarak kapıyı açmama engel oldu. Be ni bedeniyle kapının arasına sıkıştırarak kulağıma tısladı: "Evet. Evet, bal gibi de heceleyeceksin."

Kapıdaki halimiz, Gideon'ın ofisine ilk geldiğim zamanın ateşli anılarını getirdi aklıma. Aynı böyle durdurmuştu beni, sonra ustaca baştan çıkarmıştı ve kısa süre önce yerinden oy namasına neden olacak kadar şiddetli bir etkinliğe tanık olmuş gibi görünen şu kanepenin üzerinde tutkulu bir kucaklaşmaya sürüklemişti bizi.

"Bir resim bin sözcüğe bedel değil mi?" diye homurdandım sıkılı dişlerimin arasından.

"Tamam, Corinne biraz hırpalanmış. Bunun benimle ne ilgisi var?"

"Sen benimle dalga mı geçiyorsun? Bırak gideyim."

"Bununla ilgili hiçbir şeyi zerre kadar komik bulmuyorum. Hatta hayatımda hiçbir kadına bu kadar sinirlenmemiş olabilirim. Buraya gelip aslı astarı olmayan suçlamaların ve kendine hak gördüğün zırvalıklarınla..."

"Hakkım *var* ama!" Dönüp kolunun altından geçerek ondan uzaklaştım; aramıza biraz mesafe koymam şart olmuştu. Ona yakın olmak çok canımı yakıyordu. "Ben seni asla aldatmazdım! Onunla bununla yatmak istersem önce senden ayrılırdım."

Gideon kollarını kavuşturup kapıya yaslandı. Gömleğini hâlâ içine sokmamıştı ve yakası da açıktı. Bu görüntüyü seksi ve baştan çıkarıcı buluyor olmam öfkemi daha da artırıyordu.

"Seni aldattığımı mı düşünüyorsun?" Buz gibi bir tonla, tane tane konuşmuştu.

Onu arkamdaki kanepenin üstünde Corinne'le birlikte hayal etmenin verdiği acıyı savuşturabilmek için derin bir soluk aldım. "Bana onun neden burada, Crossfire'da olduğunu ve neden öyle göründüğünü açıkla o zaman. Ofisinin neden

böyle göründüğünü. Senin neden böyle göründüğünü."

Bakışları kanepeye, oradan da yerde duran mindere kaydı. "Corinne'in neden burada olduğunu ve neden öyle göründüğünü bilmiyorum. Onu en son dün gece gördüm, sen yanımdayken."

Dün gece asırlar önce yaşanmış gibiydi. Ve keşke hiç yaşanmamış olsaydı.

"Ama ben yanında değildim ki" diye hatırlattım. "Gözlerini süzerek seninle tanıştırmak istediği biri olduğunu söyledi ve sen de beni sap gibi bırakıp gittin."

"Hey Tanrım!" Gözleri alev alevdi. "Yine başlama buna."

Yanağımdan aşağı kayan bir gözyaşı damlasını öfkeyle sildim.

Gürledi. "Senden uzaklaşıp onunla olma ihtiyacıma yenildiğim için mi *onunla* gittiğimi sanıyorsun?"

"Bilmiyorum. *Sen beni* sattın. Yanıtlar da sende."

"Önce sen beni sattın."

Ağzım bir karış açıldı. "Yapmadım ben öyle bir şey!"

"Öyle bir yaptın ki. Neredeyse oraya vardığımız an basıp gittin yanımdan. Peşine düşmek zorunda kaldım ve bulduğumda da hıyarın tekiyle dans ediyordun."

"Martin, Stanton'ın yeğeni!" Richard Stanton da üvey babam olduğuna göre Martin aileden sayılırdı.

"İsterse rahip olsun. Seni götürmek istediği besbelli."

"Aman Tanrım. Bu çok saçma! Konuyu saptırmaya çalışma. Sen birileriyle iş konuşuyordun. Orada öyle dikilip durmam saçmaydı. Hem benim için hem de onlar için."

"Saçma ya da değil, senin yerin orası!"

Tokat yemiş gibi arkaya savruldu başım. "Duyamadım?"

"Bir Waters Field & Leaman partisinde sen bir kampanya hakkında birileriyle konuşmaya başladın diye ben yanından ayrılsam kendini nasıl hissederdin? Sonra da beni bulduğunda Magdalene'le sarmaş dolaş dans ediyor olsam?"

"Ben..." *Tanrım.* Hiç böyle düşünmemiştim.

Güçlü bedenini kapıya yaslamış, son derece dingin ve te-
laşsız görünüyordu Gideon, ama o sakin yüzeyin altında tit-
reşen öfkeyi hissedebiliyordum ben. O her zaman çekiciydi
ama tutkuyla dolup taştığı zamanlarda daha da büyüleyici
oluyordu. "Bana düşen, senin yanında durup seni destekle-
mek ve evet, bazen de yalnızca kolunda hoş görünmek. Bu
benim hakkım, görevim ve ayrıcalığım Eva, tıpkı tersinin de
senin için geçerli olması gibi."

"Ben ayağının altından çekilerek sana iyilik yaptığımı san-
mıştım."

Kalkan kaşı, sessizce yapıştırılmış müstehzi bir cevaptı.

Kollarımı önümde kavuşturdum. "Bu yüzden mi Corinne'le
birlikte uzaklaştın yanımdan? Beni cezalandırıyor muydun?"

"Seni cezalandırmak istesem Eva, dizime yatırırdım."

Gözlerimi kıstım. *Bu* olacak iş değildi.

"Senin huyunu biliyorum" dedi ters ters. "Ben açıklama
fırsatı bulamadan Corinne konusunda kıskançlık krizine gir-
meni istemedim. Corinne'e, seninle ilişkimizin ne kadar ciddi
olduğunu ve senin o akşamın keyfini çıkarmanın benim için
ne kadar önemli olduğunu anlatmak ve bunu gerçekten an-
ladığından emin olmak için birkaç dakikaya ihtiyacım vardı.
Onunla birlikte uzaklaşmamın tek nedeni buydu."

"Ona ikinizin geçmişi hakkında hiçbir şey söylememesini
tembihledin değil mi? Sana olan yakınlığı konusunda sessiz
kalmasını söyledin ona. Maalesef Magdalene berbat etti işi."

Ve belki de Corinne ile Magdalene bunu planlamışlardı.
Corinne, ne yapacağını tahmin edebilecek kadar iyi tanıyor-
du Gideon'ı; beklenmedik şekilde New York'ta belirivermesi
karşısında Gideon'ın vereceği tepkiye göre bir plan yapmak
zor olmamalıydı onun için.

Bu da Magdalene'in sabah beni niye aradığı konusuna ye-
ni bir ışık tutmuş oluyordu. Gideon'la ben onları gördüğümüz

sırada Magdalene'le Corinne konuşuyorlardı. Başka bir ka-
dının yanındaki adamı arzulayan iki kadın. Ben resimde ol-
duğum sürece onlar için hiçbir gelişme olmayacaktı; bu yüz-
den de onların işbirliği içinde olduğu ihtimalini göz ardı ede-
mezdim.

"Bu konuyu benden duymanı istemiştim" dedi gergince.

Bir el hareketiyle savdım bunları, şu anda olanlarla daha
çok ilgileniyordum. "Corinne'i Bentley'ye binerken gördüm
Gideon, buraya gelmeden hemen önce."

Diğer kaşı da kalkıp aynı hizaya geldi. "Öyle mi?"

"Evet, öyle. Bana bunu açıklayabilir misin?"

"Açıklayamam, hayır."

Yaralı bir öfke yakıp geçti içimi. Birden ona bakmaya bile
tahammül edemez oldum. "O zaman çekil yolumdan. İşe dön-
mem lazım."

Kıpırdamadı. "Gitmeden netleştirmek istediğim tek bir şey
var: Onu düzdüğüme inanıyor musun?"

Bunu onun ağzından duymak irkiltti beni. "Neye inanaca-
ğımı bilmiyorum. Delillere bakarsan..."

"'Deliller' arasında beni onunla yatakta çıplak yakalaman
olsaydı bile umurumda olmazdı." Öyle çevikçe doğruldu ki
şaşkınlıktan geriye doğru sendeledim. Daha da sokuldu. "Onu
düzdüğümü düşünüyor musun, bilmek istiyorum. Bunu yapa-
cağımı düşünüyor musun? Ya da yapabileceğimi? Düşünüyor
musun?"

Ayağımı asabi bir şekilde hafifçe yere vurmaya başladım
ama gerilemedim. "Gömleğindeki ruj izini açıkla Gideon."

Çenesi kasıldı. "Hayır."

"Ne?" Böyle kesin reddedişi karşısında darmadağın olmuş-
tum.

"Soruma yanıt ver."

Yüzünü incelediğimde, başka insanların yanında taktığı
ama bana karşı asla kullanmadığı maskeyi gördüm. Yanağı-

mı parmak uçlarıyla okşayacakmış gibi elini uzattı ama son anda geri çekti. Elini geri çektiği o kısacık anda dişlerini sıktığını duydum; sanki bana dokunmaktan *vazgeçmek* için çaba harcaması gerekmişti. Acı içinde, içten içe şükrettim dokunmadığına.

"Açıklamana *ihtiyacım* var" diye fısıldarken, yüzündeki o bir anlık buruşmayı ben mi hayal ettim acaba diye düşündüm. Bazen bir şeylere inanmayı öyle çok istiyordum ki, hiç yoktan mazeretler uydurup acı veren gerçekleri göz ardı ediyordum.

"Benden kuşkulanmana neden olacak hiçbir şey yapmadım."

"Şu anda yapıyorsun Gideon." Hızla soluk verdim; çökmüştüm. Kabuğuma çekiliyordum. Gideon önümde dikiliyordu ama sanki aramızda kilometreler vardı. "Sana acı veren sırlarını benimle paylaşmak için zamana ihtiyacın olduğunu anlıyorum. Ben de geçtim oralardan, başıma gelenleri birilerine anlatmam gerektiğini bildiğim ama henüz hazır olmadığım zamanlar oldu benim de. Bu yüzden de seni sıkıştırmamaya, aceleye getirmemeye özen gösterdim. Ama bu sır farklı, bu beni incitiyor. Görmüyor musun?"

Belli belirsiz söverek yüzümü soğuk ellerinin arasına aldı. "Kıskançlık hissetmek için hiçbir nedenin olmasın diye her türlü zahmete giriyorum ama sen böyle sahiplenme krizlerine girince de hoşuma gidiyor. Benim için savaşmanı istiyorum. Bu kadar önemse beni istiyorum. Benim için deli ol istiyorum. Ama güvenin olmadığı yerde böylesi bir sahiplenmenin sonu azaptır. Eğer bana güvenmiyorsan tutunacak hiçbir şeyimiz yok demektir."

"Güven karşılıklı olur Gideon."

Derin bir soluk aldı. "Kahretsin. Bakma bana öyle."

"Senin kim olduğunu anlamaya çalışıyorum. Karşıma dikilip, beni düzmek istediğini açıkça söyleyen o adam nerede? Onu terk ettiğim sırada bile benden kopamadığını söylemekten çekinmeyen adam? Senin her zaman öyle acımasızca dürüst olacağına inanmıştım. Buna güvenmiştim. Şimdiyse..." Kafamı salladım, boğazım daha fazla konuşamayacak kadar düğümlenmişti.

Zalim bir ifadeyle incelen dudakları inatla kapalı kaldı.

Bileklerinden tutup ittim ellerini. İçim parçalanıyordu. "Bu kez ben kaçmıyorum ama sen beni kendinden uzaklaştırıyor olabilirsin. Bunu düşünsen iyi olur."

Çıktım. Gideon beni durdurmadı.

Öğleden sonranın geri kalanını işime odaklanarak geçirdim. Mark'ın yüksek sesle beyin fırtınası yapmaktan hoşlanması benim için müthiş bir öğrenme deneyimi oluyordu. Ayrıca onun, müşterileriyle ilgilenirken takındığı cana yakın tavır da insana ilham veriyordu. İki ayrı müşteri görüşmesi boyunca etrafına güven veren ama tehdit etmeyen bir hâkimiyet havası yaymasını seyrettim.

Sonra, bebek oyuncakları üreten ve yatırımlarından yeterli geri dönüş alamayan bir firmanın ihtiyaç analizini yaptık, anne-blogları gibi henüz yararlanılmayan mecralara yoğunlaştık. Aklımı özel hayatımdan uzaklaştırdığı için işime şükrediyor, içimdeki huzursuzluğu dağıtmak için de akşamki Krav Maga dersimi iple çekiyordum.

Masamdaki telefon çaldığında saat dördü biraz geçiyordu. Hızla açtım ve Gideon'ın sesini duyunca yüreğimin hopladığını hissettim.

"Beşte çıkmamız lazım" dedi, "aksi halde Doktor Petersen'a geç kalırız."

"Ah!" Çift terapisi seanslarımızın perşembe akşamları saat altıda olduğunu unutmuştum. Bu akşamki ilk seansımız olacaktı.

Acaba aynı zamanda sonuncusu da mı olacak diye merak ettim birden.

"Gelip seni alırım" diye devam etti kısık bir sesle, "gitme zamanımız gelince."

Hiç de gitmek istemeyerek iç geçirdim. Kavgamız yüzünden hassas ve huzursuz hissediyordum kendimi hâlâ. "Sana vurduğum için üzgünüm. Yapmamalıydım. Yaptığıma çok pişmanım."

"Meleğim." Ofladı Gideon. "Önemi olan tek soruyu da sormadın bana."

Gözlerimi kapadım. Böyle aklımdan geçenleri okuması rahatsız ediciydi. "Olsun, senin sır sakladığın gerçeğini değiştirmez bu."

"Sırlar, üstesinden gelebileceğimiz şeyler; aldatma öyle değil."

Başımdaki ağrıyı savuşturmak için alnımı ovaladım. "Bu konuda haklısın."

"Senden başka kimse yok Eva." Konuşması tane tane ve sertti.

Sözlerinin altında yatan öfke beni sarstı. Ondan şüphelenmiş olmama kızgındı hâlâ. Eh, ne yapalım? Ben de kızgındım hâlâ. "Saat beşte hazır olurum."

Her zamanki gibi dakikti. Ben bilgisayarımı uyku moduna geçirip eşyalarımı toplarken o da Kingsman Votka'yla ilgili devam eden çalışmalar hakkında Mark'la konuştu. Çaktırmadan seyrettim Gideon'ı. Koyu renk takımının içindeki ince uzun fakat kaslı yapısıyla heybetli görüyordu ve tavırlarıyla bir aşılmazlık hissi yaratıyordu, oysa onun son derece savunmasız halini de görmüştüm ben.

O hassas ve duygusal adama âşıktım ben. Bu aldatıcı dış görünüş ve kendini benden saklama çabaları canımı sıkıyordu.

Başını çevirince ona bakarken yakaladı beni. Kısacık bir süre için, çaresiz bir hasreti açık eden o yabani mavi bakışlarda kendi Gideon'ımı görür gibi oldum. Sonra yok oldu ve yerini o soğuk maskeye bıraktı. "Hazır mısın?"

Bir şey sakladığı çok barizdi. Aramızdaki o uçurumu hissetmek, bana söylemeyi göze alamadığı bir şeyler olduğunu bilmek beni öldürüyordu.

Resepsiyondan geçtiğimiz sırada Megumi çenesini yumruğuna dayayıp derin bir iç çekti.

"Bu kız sana abayı yakmış Cross" diye mırıldandım çıkarken. Gideon asansörün çağırma düğmesine bastı.

"Boş versene." Burun kıvırdı. "Benim hakkımda ne biliyor ki?"

"Ben de kendime aynı soruyu sorup durdum bütün gün" dedim kısık bir sesle.

Bu sefer kesinlikle emindim yüzünü buruşturduğuna.

Doktor Lyle Petersen uzun boyluydu, gri saçları düzgünce taranmıştı ve mavi gözleri keskin fakat naziktı. Muayenehanesi nötr renklerde döşenmişti ve aşırı rahat mobilyaları her gidişimde yeniden dikkatimi çekiyordu. Onu şimdi *kendi* terapistim olarak görmek biraz tuhaftı benim için. Geçmişte benimle yalnızca annemin kızı olarak görüşmüştü. Son birkaç yıldır annemin psikiyatrıydı.

Doktorun, Gideon'la benim oturduğumuz kanepenin karşısındaki gri berjer koltuğa yerleşmesini izledim. Dikkatli bakışları ikimizin arasında gidip geliyor, kanepenin iki uzak ucuna oturduğumuzu ve savunma pozisyonları aldığımızı not ediyordu besbelli. Yol boyunca aynı şekilde davranmıştık.

Tabletinin koruyucu kapağını açıp ekran kalemini eline aldı ve söze girdi: "Aranızdaki gerginliğin sebebiyle başlayalım mı?"

Önce Gideon'a konuşma şansı vermek için bir an bekledim. Orada öyle sessizce oturmasına çok da şaşırmadım. "Pekâlâ... Yaklaşık yirmi dört saat once Gideon'ın, varlığını bilmediğim nişanlısıyla tanıştım..."

"Eski nişanlı" diye gürledi Gideon.

"Ve bütün kız arkadaşlarının esmer olmasının tek nedeni

nin o kadın olduğunu öğrendim..."

"Onların hiçbiri kız arkadaşım değildi."

"Ve bu öğlen aynı kadını Gideon'ın ofisinden şu halde çıkarken yakaladım..." Telefonumu çıkardım.

"Binadan çıkıyordu" diye çıkıştı Gideon. "Benim ofisimden değil."

Fotoğrafı bulup telefonu Doktor Petersen'a uzattım. "Ve sonra da *senin* arabana bindi Gideon!"

"Angus daha demin sana Corinne'i orada görüp tanıdığını ve kibarlık ettiğini anlattı ya."

"Sanki başka bir şey söyleyebilirmiş gibi!" diye yapıştırdım hemen. "Çocukluğundan beri şoförlüğünü yapıyor. Elbette kızını kollayacak senin."

"Vay, şimdi de olay komploya dönüştü, ha?"

"Orada ne işi vardı o zaman Angus'ın?" diye sordum bu kez.

"Beni yemeğe götürmek için gelmişti."

"Nereye? Senin orada olduğunu kanıtlarım ve bu konuyu böylece kapatırız."

Gideon dişlerini sıktı. "Söyledim ya. Beklenmedik bir görüşme yapmam gerekti. Yemeğe gidemedim."

"Kimdi bu beklenmedik ziyaretçi?"

"Corinne değildi."

"Bu bir yanıt değil!" Doktor Petersen'a döndüm, o da telefonumu sakınca geri verdi bana. "Ne olup bittiğini sormak için ofisine çıktığımda onu yeni duş almış ve yarı çıplak halde buldum. Kanepelerinden biri yerinden oynamıştı ve yastıklar yerlere saçılmıştı..."

"Tek bir kahrolası yastık!"

"Ve gömleğinde de kırmızı ruj lekesi vardı."

"Crossfire'da iki düzine şirket var" dedi Gideon soğukça. "Onlardan herhangi birini ziyaret etmiş olabilir Corinne."

"Yaa" dedim uzata uzata, "kesin öyledir." Sesimden iğneler saçılıyordu.

"Istesem otele götürmez miydim onu?"

Derin bir nefes aldım, başım dönüyordu. "O oda hâlâ duruyor mu?"

Maskesi düşmüştü ve yüzünden bir panik dalgası geçti. Garsoniyerini –eskiden yalnızca düzüşmek için kullandığı ve *benim* bir daha asla gitmeyeceğim o otel odasını– hâlâ tutuyor olması fiziksel bir darbe etkisi yapmış, göğsüme keskin bir sızı saplanmıştı. Alçak bir ses çıktı ağzımdan, bu acılı inilti ile birlikte gözlerimi sımsıkı kapadım.

"Biraz yavaşlayalım" diye araya girdi Doktor Petersen, hızlıca not alırken. "Biraz geri gitmek istiyorum. Gideon, neden Eva'ya Corinne'den bahsetmedin?"

"Bir noktada kesinlikle söyleyecektim" dedi Gideon gergince.

"Bana hiçbir şey söylemiyor ki" diye fısıldadım ve rimelim yanaklarıma akmasın diye çantamda bir mendil aradım. *Neden o odayı hâlâ tutuyor ki?* Tek açıklaması, orayı benden başka biriyle kullanmak niyeti olabilirdi.

"Neler konuşuyorsunuz?" diye sordu Doktor Petersen her ikimize birden.

"Ben genellikle özür diliyorum" diye homurdandı Gideon.

Doktor Petersen başını kaldırıp baktı. "Ne için?"

"Her şey için." Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi.

"Eva'nın çok talepkâr olduğunu ya da senden çok fazla şey beklediğini mi hissediyorsun?"

Gideon'ın bakışını profilimde hissettim. "Hayır. Hiçbir şey istemiyor benden."

"Hakikat dışında" diye düzelttim ona dönerek.

Alev alev yanan gözlerinin ateşiyle dağladı beni. "Sana hiç yalan söylemedim."

"Eva'nın senden bir şeyler talep etmesini mi istiyorsun Gideon?" diye sordu Doktor Petersen.

Gideon kaşlarını çattı.

"Bunu biraz düşün. Bu konuya sonra tekrar geleceğiz."

Doktor Petersen dikkatini bana çevirdi. "Gösterdiğin fotoğraf ilgimi çekti Eva. Birçok kadının son derece rahatsız edici bulacağı bir durumla karşılaşmışsın..."

"Durum filan yoktu" dedi Gideon soğuk soğuk.

"Eva'nın algıladığı durum" diye netleştirdi Doktor Petersen.

"İlişkimizin fiziksel yanı göz önüne alınırsa bunun ne kadar gülünç bir algılama olduğu ortada."

"Pekâlâ. O konuda konuşalım biraz. Haftada kaç kez sevişiyorsunuz? Ortalama olarak."

Yüzüm yanıyordu. Gideon'a baktım, o ise karşılık olarak pis pis sırıttı bana.

"Şey..." Kederle büzüldü dudaklarım. "Çok."

"Her gün mü?" Başımı olumlu anlamda aşağı yukarı sallarken huzursuzca bacaklarımı oynattığımı gören Doktor Petersen'ın kaşları kalktı. "Günde birkaç kez mi?"

Gideon araya girdi: "Ortalama olarak."

Doktor Petersen tabletini kucağına bırakırken Gideon'ın gözlerine baktı. "Bu cinsel aktivite düzeyi senin için alışılmış bir şey mi?"

"Eva'yla olan ilişkimde alışılmış olan hiçbir şey yok Doktor."

"Eva'dan önce cinsel ilişki sıklığın neydi?"

Gideon'ın çenesi kasıldı, sonra bana baktı.

Ben olsam, bu soruyu onun önünde yanıtlamak istemezdim. bunu kabul ettiğim halde "Hadi söyle" dedim ona.

Uzattığı eliyle aramızdaki mesafeyi kapattı. Elinin içine koyduğum elimi güven veren bir şekilde tutup sıkması hoşuma gitti. "Haftada iki kere" dedi gergince. "Ortalama olarak."

Kadınların sayısını hızlıca hesapladım kafamdan. Boştaki elim sıkı bir yumruk oldu kucağımda.

Doktor Petersen arkasına yaslandı "Eva, sadakatsizlikle ve ilişkinizdeki iletişim eksikliğiyle ilgili kaygılarını dile getirdi. Ne sıklıkla sekse başvuruyorsunuz anlaşmazlıkları çözmek için?"

Gideon kaşlarını kaldırdı. "Eva'nın benim aşırı aktif libidomun taleplerine katlanmak zorunda kaldığı sonucuna varmadan önce şunu bilmenizi isterim ki, seksi onun başlattığı zamanlar da en az benim başlattığım zamanlar kadar sık. Eğer aramızdan birinin ayak uydurmakla ilgili şikâyeti olacaksa, erkek anatomisine sahip olduğum için bu ben olmalıyım."

Doktor Petersen onaylamam için bana baktı.

"Aramızdaki etkileşimlerin çoğunun sonu seks oluyor" diye kabul ettim. "Buna kavgalar da dahil."

"Anlaşmazlığın her ikiniz açısından da çözülmüş olarak kabul edilmesinden önce mi, sonra mı?"

İçimi çektim. "Önce."

Kalemi bırakıp ekrandaki klavyede yazmaya başladı. Biz her şeyi sayıp dökene kadar adamın elinde bir roman yazmaya yetecek malzeme toplanacak diye geçirdim aklımdan.

"İlişkinizin cinsellik bileşeni ta en başından beri mi bu kadar baskındı?"

Başımı salladım onaylarcasına, halbuki bana bakmıyordu. "Birbirimizi çok çekici buluyoruz."

"Orası çok açık." Başını kaldırıp baktı ve nazikçe gülümsedi. "Ancak, ben bir süre cinsel perhiz olasılığını konuşmak istiyorum..."

"Öyle bir olasılık yok" diye araya girdi Gideon. "Konuşmaya bile gerek yok. İşleyen az sayıdaki şeyden birini ortadan kaldırmak yerine işlemeyen şeylere odaklanalım bence."

"Bunun da işlediğinden emin değilim Gideon" dedi Doktor Petersen sakince. "En azından işlemesi gerektiği gibi işlediğinden."

"Doktor." Gideon ayağını diğer dizinin üstüne atıp arkasına yaslandı. Yüzüne inatçı bir kararlılık ifadesi gelmişti.

"Eva'ya el sürmemem için ölmüş olmam lazım benim. Bizi tedavi etmek için başka bir yol bulun."

"Ben bu terapi işinde yeniyim" dedi Gideon sonrasında. Bentley'ye binmiş, eve dönüyorduk. "O yüzden emin olamadım. Sence de benim düşündüğüm kadar berbat mıydı?"

"Daha iyi gidebilirdi" dedim bitkince, kafamı geriye yaslayıp gözlerimi kapatarak. Saat sekizdeki Krav Maga dersine yetişmeyi düşünemeyecek kadar yorgundum. "Hızlı bir duş, ardından da yatak için neler vermezdim."

"Paydos etmeden halletmem gereken birkaç işim var benim."

"Tamam." Esnedim. "Bu gecelik mola verip yarın görüşmeye ne dersin?"

Yoğun bir sessizlikle karşılandı önerim. Bir an sonra gerilim öyle yükseldi ki hem kafamı hem de ağırlaşan gözkapaklarımı kaldırıp Gideon'a bakmak zorunda hissettim kendimi.

Bakışları yüzümdeydi, dudakları incelip hüsran dolu bir çizgi haline gelmişti. "Beni kendinden uzaklaştırıyorsun."

"Hayır, ben..."

"Hiç inkâr etme! Yargılayıp suçlu buldun beni ve şimdi de kapıyı yüzüme kapatıyorsun."

"Yorgunluktan ölüyorum Gideon! Benim de baş edebileceğim zırvanın bir sınırı var. Uykuya ihtiyacım var ve..."

"Benim de *sana* ihtiyacım var" diye kestirip attı. "Seni inandırmak için ne yapmam gerekiyor?"

"Beni aldattığını düşünmüyorum. Tamam mı? Her şey ne kadar şüpheli görünse de senin bunu yapacağına inanamıyorum. Yalnızca bütün bu sırlar biraz fazla olmaya başladı. Ben bu ilişki için varımı yoğumu ortaya koyarken sen..."

"Benim öyle yapmadığımı mı sanıyorsun?" Oturduğu yerde dönüp bir dizini kırarak aramıza koydu ve doğruca yüzüme baktı. "Hayatımda senin için uğraştığım kadar hiçbir şey için uğraşmadım ben."

"Bu zahmete benim için girmemelisin. Kendin için girmelisin."

"Bu saçmalıkları kendine sakla! Başka kimse için ilişki becerilerimi geliştirmeye çalışmazdım."

Alçak bir iniltiyle yanağımı koltuğa yaslayıp yeniden kapattım gözlerimi. "Kavga etmekten bıktım Gideon. Bütün istediğim bu geceyi sessiz ve sakince geçirmek. Bütün gün kötü hissettim zaten kendimi."

"Hasta mısın?" Yaklaştı, ensemden nazikçe tutup dudaklarını alnıma bastırdı. "Ateşin yok. Miden mi rahatsız?"

Onu, teninin o enfes kokusunu içime çektim. Yüzümü boynuna gömme isteği neredeyse dayanılmaz düzeydeydi.

"Hayır." Birden dank etti kafama. İnledim.

"Ne oldu?" Beni kucağına çekip sarıldı. "Neyin var? Doktor lazım mı?"

"Âdet dönemim" diye fısıldadım, Angus duymasın diye. "Bugün yarın başlaması lazım. Daha önce nasıl fark etmedim bilmem. Bu kadar yorgun ve huysuz olmamın nedeni anlaşıldı; hormonlardanmış."

Donup kaldı. Birkaç saniye sonra başımı geri atıp yüzüne baktım merakla.

Dudaklarında buruk bir kıvrılmayla "Bu benim için yeni bir şey" diye kabul etti. "Gelgeç seks ilişkilerinde söz konusu olan bir şey değil ne de olsa."

"Şanslısın. Ancak kız arkadaşları ya da karıları olan erkeklere kısmet olan bir sıkıntıyı yaşama şansına eriştin."

"Şanslıyım *tabii*." Gideon dağınık saç tellerimi şakaklarımdan arkaya doğru itti. Bu arada kendi ipeksi saçları o biçimli yüzünün etrafına dökülüyordu. "Ve belki de, eğer gerçekten şanslıysam, yarın kendini daha iyi hissedersin ve beni yeniden seversin."

Ah Tanrım! Yüreğim göğsümün içinde sızladı. "Seni şimdi de seviyorum Gideon. Tek sevmediğim, sır saklaman. Bu bizi ayıracak."

"Buna izin verme" diye mırıldandı, parmaklarını kaşlarımın üstünde gezdirirken. "Güven bana."

"Sen de bana güvenmelisin."

Üzerime eğilip dudaklarımı yumuşakça bastırdı dudaklarıma. "Bilmiyor musun meleğim?" diye soludu. "Senden daha çok güvendiğim kimse yok."

Kollarımı ceketinin altına kaydırarak sarıldım ona ve sert, ince bedeninin sıcaklığını içimde hissettim. Birbirimizden uzaklara doğru sürüklenmeye başladığımızı düşünüp endişelenmemek elimde değildi.

Gideon fırsatı kaçırmadı ve dilini ağzımın içine daldırarak hafif dokunuşlarla okşamaya başladı dilimi. Aldatıcı bir rahatlık vardı hâlinde. Daha fazlasına ihtiyaç duyarak, daha derin bir temas aradım. Her zaman daha fazlasını istiyordum. Bunun dışında bana kendisini bu kadar az açmasından nefret ediyordum.

Ağzımın içinde inledi. Zevk ve ihtiyaç anlatan bu erotik ses, tüm bedenimi titretti. Başını yana yatırıp o güzel, biçimli dudaklarını benimkilere mühürledi. Öpüşmemiz giderek şiddetlendi, dillerimiz birbirini okşadı ve soluklarımız hızlandı.

Arkama doladığı koluyla beni daha yakınına çekti. Diğer elini de gömleğimin altına kaydırıp sıcacık parmaklarıyla belkemiğimi kavradı. Parmak uçlarını oynatarak bir yandan da yatıştırıyordu beni, oysa öpüşmemiz giderek çılgınlaşıyordu. Okşayışına tepki vererek ona doğru büküldü bedenim, çıplak tenime dokunmasının yarattığı rahatlamaya ihtiyacım vardı.

"Gideon..." Fiziksel yakınlık, ilk kez içimdeki çaresiz yoksunluk hissini yatıştırmaya yetmiyordu.

"Şşşt" diye teskin etti beni. "Buradayım. Hiçbir yere gitmiyorum."

Gözlerimi kapayıp yüzümü boynuna gömdüm ve gün gelip de ayrılmanın en iyisi olduğunu anlasak bile, ikimiz de mutluluğumuzdan gitmez, kalır mıyız acaba diye düşündüm.

4

Ağzıma bastırılan terli bir avucun boğduğu bir çığlıkla uyandım. Başka bir el geceliğimin altına girmiş, etimi mıncıklayıp çürütürken, ezici bir ağırlık da soluğumu kesiyordu. Panik sardı içimi, deli gibi tekmeler atarak çırpınmaya başladım.

Hayır... Lütfen yapma... Yapma artık. Yeter.

Köpek gibi soluyarak bacaklarımı ayırdı Nathan. Bacaklarının arasındaki sert şey körlemesine bastırıyor, uyluğumun iç kısmına dayanıyordu. Ciğerlerim yanıyordu, mücadele ediyordum ama çok güçlüydü. Onu üstümden atamıyordum. Kaçamıyordum.

Dur, yapma! Çekil üstümden. Dokunma bana. Ah Tanrım... onu yapma lütfen... canımı acıtma...

Ah ne!

Nathan'ın eli yukarıdan bastırıyor, başımı yastığa gömüyordu. Ben mücadele ettikçe o daha da heyecanlanıyordu. Kulağıma soluk soluğa korkunç, çirkin kelimeler söylerken bacaklarımın arasındaki nazik noktayı buldu ve inleyerek daldı içime. Korkunç bir acının pençesinde kilitlenerek donup kaldım.

"Evet" diye homurdandı, "*... bir kere içine girdi mi hoşuna gidiyor... Seni küçük azgın orospu... hoşuna gidiyor...*"

Elinin ayası burun deliklerimi kapatıyor, hıçkırıklarım ciğerlerimi yakıyordu ve ben nefes alamıyordum. Gözümün önünde noktalar uçuşmaya başlamıştı; göğsüm yanıyordu.

Bir kez daha çabaladım... Hava almam lazımdı... almak zorundaydım...

"Eva! Uyan!"

Bu sert emirle açılıverdi gözlerim. Kollarımı kavrayan ellerden kurtardım kendimi ve özgürlüğüme kavuştum. Tırnaklarını yatağa geçirdim... Ayaklarıma dolanan çarşaflarla mücadele ettim... Yataktan düştüm...

Yere çarpmanın sarsıcı etkisiyle tamamen uyandım ve acıyla korkunun birbirine karıştığı berbat bir ses çıkardım boğazımı yırtarcasına.

"Tanrım! Eva, kahretsin. Dur! Bir yerini acıtacaksın!"

Havayı kocaman yudumlarla içime çekerek banyoya doğru emeklemeye çabaladım.

Gideon beni yerden alıp göğsüne bastırdı. "*Eva.*"

"Midem" dedim zorlukla, elimle hızla ağzımı kapatırken.

"Bana bırak" dedi sert bir sesle ve güçlü, seri adımlarla taşıdı beni. Klozetin yanına götürüp kapağı açtı. Ben öğürürken yanıma diz çökerek saçlarımı tuttu, bir yandan da sıcak eliyle sırtımı okşuyordu yukarıdan aşağıya doğru.

"Şşşt... meleğim" diye mırıldandı tekrar tekrar. "Tamam artık. Güvendesin."

Midem boşaldığında sifonu çektim ve terden sırılsıklam olmuş yüzümü koluma yasladım, rüyamdan artakalanlar dışında bir şeylere odaklanmaya çalışıyordum.

"Bebeğim."

Başımı çevirince yakışıklı yüzünü asmış Cary'nin, banyonun eşiğinde dikilmekte olduğunu gördüm. Üzerinde bol kemsimli bir kot pantolon ve yakasız bir tişört vardı; onun tamamen giyinik olduğunu görünce Gideon'ın da giyinik olduğunu fark ettim birden. Takım elbisesini eve geldiğimizde çıkarmıştı zaten, ama o zaman üzerine geçirdiği eşofman da değildi şu anda üstünde olan. Onun yerine kot pantolon ve siyah bir tişört giymişti.

Onların bu halinden iyice kafam karışmış olarak saatime baktım ve gece yarısını biraz geçtiğini gördüm. "Siz ne yapıyordunuz?"

Cary "Ben eve yeni geliyordum. Yukarı çıkarken Cross'la karşılaştım" dedi.

Kaygılı ifadesi ev arkadaşımınkinden hiç de farklı olmayan Gideon'a baktım. "Dışarı mı çıkmıştın?"

Gideon beni ayağa kaldırdı. "Yapmam gereken işler olduğunu söylemiştim ya sana."

Gece yarısına kadar mı? "Ne işleri?"

"Önemli değil."

Elinden sıyrılıp dişlerimi fırçalamak için lavaboya gittim. Bir sır daha mı? Kaç tane sırrı vardı acaba?

Bakışlarım, dirseğimin hemen yanında beliren Cary'nin bakışlarıyla buluştu aynada. "Uzun zamandır kâbus görmüyordun."

Endişeli yeşil gözlerinin içine bakarak ne kadar tükenmiş olduğumu görmesine izin verdim.

Omzumu sıktı, bana güven vermek istercesine. "Bu hafta sonu dinleniriz. Enerji toplarız. İkimizin de ihtiyacı var buna. Bu gece idare edebilecek misin?"

"Ben ilgilenirim onunla." Küvetin kenarına oturmuş, botlarını çıkaran Gideon doğruldu.

"Benim burada olmadığım anlamına gelmiyor bu." Şakağıma çabuk bir öpücük kondurdu Cary. "Bir şeye ihtiyacın olursa seslen."

Dışarı çıkmadan bana attığı bakışın anlamı büyüktü – Gideon'ın orada kalmasından rahatsızdı. Aslına bakılırsa benim de çekincelerim vardı. Gideon'ın uyku bozukluğunun yarattığı tedirginliğin, benim fırtınalı duygu durumuma katkısı olduğu muhakkaktı. Cary'nin geçenlerde söylediği gibi, sevdiğim adam bir saatli bombaydı ve ben onunla aynı yatağı paylaşıyordum.

Ağzımı çalkalayıp fırçamı yerine bıraktım. "Duş almaya ihtiyacım var."

Yatmadan önce duş almıştım aslında ama şimdi yine kirli hissediyordum kendimi. Buz gibi ter tenime yapışmıştı ve gözlerimi kapattığımda *onun* –Nathan'ın– kokusu geliyordu burnuma.

Gideon suyu açıp soyunmaya başladı ve çok şükür ki o şahane, sımsıkı vücuduyla dikkatimi dağıtmayı başardı. Kasları sert ve biçimli, yapısı ince ama güçlü ve zarifti.

Giysilerimi düştükleri yerde bırakıp bir iniltiyle girdim sıcak duşun altına. O da arkamdan kabine girdi ve saçlarımı kenara çekerek omzuma bir öpücük kondurdu. "Nasılsın?"

"Daha iyi." *Çünkü sen yakınımdasın.*

Kollarını dikkatle doladı belime ve hafifçe iç geçirdi. "Ben.. Tanrım, Eva. Nathan'ı mı görüyordun rüyanda?"

Derin bir soluk aldım. "Belki bir gün rüyalarımız hakkında da konuşuruz, ha?"

Parmak uçları kalçamın üstünde dolanırken sert bir soluk aldı Gideon. "Demek öyle?"

"Evet" diye mırıldandım. "Aynen öyle."

Uzunca bir süre, etrafımızı saran buharın ve sırların ortasında, birbirimize fiziksel olarak yakın ama duygusal olarak uzak, öylece durduk orada. Nefret ettim bu durumdan. Ağlama isteğiyle baş etmek zordu, direnmedim. Kendimi bırakmak iyi geldi. Gün boyu hissettiğim bütün baskı akıp gitti sanki ben ağladıkça.

"Meleğim..." Sırtıma yaslandı Gideon, kolları sıkıca dolanmıştı belime ve iri bedeninin koruyucu kalkanı sakinleştiriyordu beni. "Ağlama... Tanrım. Dayanamıyorum. Söyle neye ihtiyacın var meleğim. Ne yapabilirim, söyle."

"Yıka" diye fısıldadım ve o şefkatli sahipleniciliğinin verdiği huzuru arayarak yaslandım ona. Parmaklarımı karnımın üstündeki parmaklarına doladım. "Temizle beni."

"Temizsin sen zaten."

Titreyerek derin bir soluk aldım ve başımı iki yana salladım. "Beni dinle Eva. Kimse senin kılına bile dokunamaz" dedi sertçe. "Kimse sana ulaşamaz. Bir daha asla."

Parmaklarım daha da sıkılaştı parmaklarının arasında. "Önce beni aşmaları lazım bunun için Eva. Ve bu asla olmayacak."

Boğazımdaki acı yüzünden konuşamadım. Gideon'ın benim kâbusumla yüz yüze geldiğini... bana bunları yapan adamı gördüğünü hayal etmek, midemde gün boyu hissettiğim düğümü daha da sıkılaştırdı.

Gideon şampuanıma uzanırken ben de gözlerimi kapattım. O an yalnızca bana odaklanmış olan bu adam dışındaki her şeye kapattım böylece kendimi.

Sihirli parmaklarının dokunuşunu soluğumu tutarak bekledim. Beklenen dokunuş geldiğindeyse önümdeki duvara uzandım dengemi sağlamak için. Avuçlarımı serin fayanslara yasladım ve parmaklarının kafa derime yaptığı masajın tadını çıkardım inleyerek.

"İyi geliyor mu?" diye sordu, alçak ve boğuk bir sesle.

"Her zaman."

O saçlarımı yıkayıp kremlerken ben mutluluktan uçuyordum; geniş dişli tarağı ıslak saçlarımın arasından geçirirken hafifçe titredim. Bitirdiğinde duş kırıklığına uğramıştım, bunu belli eden bir ses çıkarmış olmalıyım ki Gideon öne eğilip yatıştırdı beni: "İşim bitmedi daha."

Duş jelimin kokusu geldi burnuma, sonra da...

"*Gideon.*"

Sabunla kayganlaşmış ellerine bıraktım kendimi. Başparmaklarını omuzlarımdaki düğümlere nazikçe bastırdı ve tam gerektiği kadar basınç uygulayarak yumuşattı onları. Sonra omurgamdan aşağı doğru devam etti... kalçama... bacaklarıma...

"Düşeceğim" dedim dilim dolanarak, zevkten sarhoş olmuştum.

"Ben tutarım seni meleğim. Her zaman tutarım."

Anılarımın neden olduğu ıstırap ve aşağılanma, Gideon'ın bana gösterdiği bu sabırlı ilgi ve kendini zerre kadar düşünmeden beni böyle baş tacı edişi karşısında silinip gitmişti. Su ve sabundan ziyade, onun dokunuşuydu beni kâbusumdan kurtaran. Gideon'ın yönlendirmesiyle döndüm ve onun, önümde diz çöküp ellerini baldırlarımda gezdirmesini seyrettim; bedenindeki gergin ve sıkı kaslar muhteşem görünüyordu. Çenesini avuçlayarak başını yukarı kaldırdım.

"Bana o kadar iyi geliyorsun ki Gideon" dedim ona fısıldarcasına. "Bunu bir an için bile olsa nasıl unutabiliyorum bilmiyorum."

Hızlı ve derin bir solukla genişledi göğsü. Ellerini uyluklarımdan yukarı doğru kaydırarak doğruldu; yeniden tepemden bakıyordu. Dudakları yumuşacık dokundu dudaklarıma. Hafifçe. "Bugün her açıdan boktan bir gündü, biliyorum. Kahretsin... Hatta bütün hafta. Benim için de zordu."

"Biliyorum." Sarıldım ona ve yanağımı yüreğine yasladım. Öyle sağlam ve güçlüydü ki. Onun kollarında olmanın verdiği hisse bayılıyordum.

Gideon'ın aleti çoktan kalkmış ve sertleşmişti ama ben ona sarıldıkça daha da belirginleşti bu durum. "Eva..." Gırtlağını temizledi. "İzin ver de bitireyim meleğim."

Çenesini dişledim ve uzanıp o mükemmel kıçından kavrayarak onu daha da çektim kendime. "Bitirmek yerine başlasan olmaz mı?"

"Bu işin gittiği yer orası değil."

Sanki ikimiz de çıplakken ve ellerimizi birbirimizin her yerinde dolaştırırken bunun başka türlü bitmesi mümkünmüş gibi. Gideon yan yana yürürken bile yalnızca belimden tutarak, sanki elini oraya değil de bacaklarının arasına koymuş

kadar muhtaç hale getirebilirdi beni kendisine. "O zaman... bu konuyu tekrar gözden geçirip revize etmelisin şampiyon."

Gideon'ın elleri boynumun iki yanını kavradı ve başparmaklarıyla çenemi yukarı doğru kaldırdı. Suratı asılmıştı. O sırada sevişmenin neden iyi bir fikir olmadığını bana anlatmaya fırsat bulamadan ben aletini ellerimin arasına almıştım bile.

Homurdanarak, kalçasının ani bir hareketiyle geri çekti kendini. "Eva..."

"Bunu ziyan edersek yazık olur ama."

"Her şeyi mahvetmek istemiyorum." Safir kadar koyulaşmıştı gözleri. "Ben sana dokunurken korkacak olsan aklımı kaçırırım ben."

"Gideon lütfen..."

"Zamanını ben söylerim." Sesindeki emir tonunu anlamamak imkânsızdı.

Otomatik olarak gevşeyiverdi elim.

Geriye doğru adım atarak uzaklaştı benden ve aletini eline aldı.

Bütün dikkatim o hünerli ele ve onun uzun ve zarif parmaklarına perçinlenmiş halde huzursuzca kıpırdandım. Aramızdaki mesafe uzadıkça bedenim onun bedeninin yokluğuna tepki göstermeye, hasretle sızlamaya başlamıştı. Dokunuşuyla yarattığı o hummalı çaresizlik hali, aniden canlanan bir ateşin kora dönüşmesi gibi içten içe devam eden hafif yanmaya dönüşmüştü.

"Hoşuna giden bir şey mi gördün?" diye mırıldandı kendini okşarken.

Az önce beni geri çevirmişken şimdi böyle baştan çıkarmaya çalışmasının yol açtığı şaşkınlıkla kafamı kaldırıp baktım... Ve soluğum kesildi.

Gideon da için için yanıyordu. Durumunu anlatacak başka bir söz olamazdı. Sanki çiğ çiğ yiyecekmiş gibi bakıyordu

bana yarı kapalı gözlerle. Tadıma bakmış gibi dilini dudaklarının arasında gezdirdi. Dolgun altdudağını dişlerinin arasına aldığında bunu bacaklarımın arasında hissettiğime yemin edebilirdim. O bakışı çok iyi biliyordum ben... Ondan sonra ne geldiğini biliyordum... Beni bu kadar çok arzuladığında nasıl vahşileşebildiğini biliyordum.

SEKS diye bas bas bağıran bir bakıştı bu. Sert, çılgıncasına, sonsuz, insanın aklını başından alan türden seks. Duş kabinimin diğer ucunda, bacaklarını iki yana açmış duruyor, o güzel aletini uzun ve yavaş sıvazlamalarla okşarken kaslı vücudu ritmik bir şekilde hareket ediyordu.

Bu kadar cesurca erkeksi ve bu kadar arsızca seksi bir şey görmemiştim daha önce.

"Aman Tanrım" dedim soluk soluğa, mıhlanmıştım. "O kadar seksisin ki."

Gözündeki ışıltıdan belliydi, bana ne yaptığının farkında olduğu. Serbest elini engebeli karnından yukarı doğru kaydırdı yavaşça ve göğüs kasını avuçlayarak beni kıskandırdı. "Beni seyrederek gelebilir misin?"

O anda dank etti kafama. Kâbusumun üzerinden bu kadar kısa bir süre geçmişken bana dokunmaktan korkuyordu, eğer dokunuşu bende tetikleyici etki gösterirse bunun ilişkimize yapabileceklerinden korkuyordu. Ama ben kendime dokunabileyim diye bana bir gösteri yapmaya –bana *ilham vermeye*– hazırdı. O an yaşadığım duygu patlaması yıkıcı boyuttaydı. Minnettarlıkla sevgi, arzuyla şefkat birbirine karışmıştı.

"Seni seviyorum Gideon."

Sanki bu sözler ona çok gelmiş gibi gözlerini sımsıkı kapadı. Yeniden açtığında güçlü iradesi her yanımı titretti bir ihtiyaç hissiyle. "Göster bana."

Aletinin geniş başı avucunun içinde kaybolmuştu. Sıkınca yüzüne hücum eden kan, bacaklarını birbirine bastırmama neden oldu. Başparmağı meme ucunun yassı yuvarlağını

ovaladı. Bir kez. İki kez. Hoyrat bir zevk homurtusu çıkararak ağzımı sulandırdı.

Sırtımı döven su ve aramızda tüten buharlar, Gideon'ın sunduğu resmin erotikliğini artırıyordu. Ritmik bir şekilde aşağı yukarı kayarak hızlandı eli. Nasıl da uzun ve kalındı aleti. Ve tartışılmaz bir şekilde kudretli.

Sertleşmiş meme uçlarımın sızısına daha fazla dayanamayarak memelerimi avuçlayıp sıktım.

"İşte böyle meleğim. Sana neler yaptığımı göster bana."

Bir an merak ettim acaba yapabilir miyim diye. Gideon'la vibratörüm hakkında yüz yüze konuşmaya utandığım günlerin üzerinden çok da uzun zaman geçmemişti.

"Bak bana Eva." Bir eliyle hayalarını avuçlamış, diğeriyle aletini kavramıştı. Utanmaz tavırları nasıl da baştan çıkarıcıydı. "Sensiz gelmek istemiyorum. Yanımda olmana ihtiyacım var."

Ben de onun için aynı derecede seksi olmak istiyordum. O da benim gibi arzu ve ihtiyaçla kıvransın istiyordum. Onun bu hali nasıl benim beynime bir imge olarak dağlanıyorsa benim bedenimin de –benim *arzumun* da– onun beynine öyle dağlanmasını istiyordum.

Gözlerimi gözlerine kilitleyip ellerimi bedenimde gezdirdim. Onun hareketlerini izliyordum... Soluğunun kesilmesine kulak veriyordum... Onu nelerin çıldırttığını anlamak için verdiği ipuçlarını kullanıyordum.

Her nasılsa, Gideon'ın içimde olduğu zamanlar kadar mahremdi bu yaptığımız, hatta belki de, tamamen açıkta ve göz önünde olduğumuzdan, daha da mahremdi. Tamamen çıplaktık. Aldığımız zevk birbirimize yansıyordu.

O boğuk seks tanrısı sesiyle istediklerini bana söylemeye başladı: *Meme uçlarını tut meleğim... Kendine dokun – ıslak mısın? Sok parmaklarını içine... Ne kadar dar olduğunu hissediyor musun? Aletim için sıcak, dar, pürüzsüz bir cennet*

orası... O kadar güzelsin ki... Ve öyle seksi. Öyle sertleştim ki canım acıyor artık... Bak bana neler yapıyorsun gördün mü? Öyle bir geleceğim ki senin için...

"Gideon." Soluğum kesildi, parmak uçlarımla hızlı daireler çizerek klitorisimi ovalıyor, kalçamı çevirerek parmaklarıma sürtünüyordum.

"Hemen yanındayım" dedi boğuk bir sesle. Orgazma doğru koşarken vahşice bir hız ve şiddetle asılıyordu aletine.

Kasıklarımdaki ilk irkiltici kasılmayla bir çığlık koyuverdim, bacaklarım titriyordu. Zirveye tırmanışımın kaslarımdaki bütün gücü çalması yüzünden düşmemek için elimi duş kabininin camına yapıştırdım. Gideon bir anda yanımda bitivermişti, kalçamı açgözlülük ve mülkiyet ifade eden bir tavırla kavramıştı, parmakları durmaksızın hareket ediyordu.

"Eva!" diye gürledi, fışkıran ilk yoğun ve sıcak meni dalgası karnıma çarparken. "Lanet olsun."

Üzerime eğilerek dişlerini boynumla omzumun arasındaki nazik noktaya geçirdi; aldığı zevkin katışıksızlığını gösteren, canımı yakmayan bir ısırıktı bu. Ben inlemesinin titreşimlerini bedenimde hissederken, o karnıma tekrar tekrar fışkırarak şiddetle boşaldı.

Sabahleyin yatak odamdan dışarı süzüldüğümde saat altıyı biraz geçiyordu. Bir süredir uyanıktım ve Gideon'ın uyuyuşunu seyrediyordum. Nadiren yakaladığım bir fırsattı bu, çünkü ondan erken uyandığım hiç olmuyordu neredeyse. Huzursuz etme endişesi duymadan gönlümce seyredebilmiştim onu.

Evin esas yaşama alanı olan açık planlı geniş mekâna açılan koridor boyunca sessizce yürüdüm. Cary ile ikimizin Manhattan'ın Yukarı Batı Yakası'nda bir aileye yetecek büyüklükte bir dairede yaşamamız gülünçtü aslında ama konu benim güvenliğim olunca annemle ve üvey babamla gireceğim tartışmaları özenle seçmem gerektiğini uzun zaman önce öğ

renmiştim. Mubit ya da kapıcı ve güvenlik masası gibi özelliklerin bulunması konusunda ödün vermeleri mümkün değildi ama ev konusunda uyum göstererek başka konularda biraz esnemelerini sağlayabilirdim.

Ben mutfakta kahvenin olmasını beklerken Cary geldi. San Diego Eyalet Üniversitesi logolu gri eşofmanları, uykudan karışmış kahverengi saçları ve köşeli çenesindeki bir günlük sakalıyla harika görünüyordu.

"Günaydın bebeğim" diye mırıldandı ve yanımdan geçerken şakağıma bir öpücük kondurdu.

"Erkencisin."

"Söyleyene bak." Dolaptan iki kupa, buzdolabından da kremayı aldı. Onları getirirken beni dikkatle süzdü. "Nasılsın?"

"İyiyim." Yüzündeki şüpheci bakışı görünce "Gerçekten" diye ısrar ettim. "Gideon iyi baktı bana."

"Peki, ama senin kâbuslar görecek kadar gerilmene yol açanın da o olmasına ne demeli?"

İkimizin de kupalarını doldurdum, kendiminkine şeker ve her ikisine de krema koydum. Bir yandan da Cary'ye Waldorf'taki yemeği, Corinne'i ve onu Crossfire'da gördükten sonra Gideon'la ettiğim kavgayı anlattım.

Cary kalçasını tezgaha dayamış, bir bacağını hafifçe kırarak diğerinin önüne koymuş ve bir kolunu göğsüne götürmüştü. Kahvesinden bir yudum aldı. "Hiçbir açıklama yapmadı ha?"

Gideon'ın sessizliğinin ağırlığını üstümde hissederek başımı iki yana salladım. "Senden ne haber? Sen nasılsın?"

"Konuyu değiştirmeye mi çalışıyorsun?"

"Başka söyleyecek ne var ki? Tek taraflı bir hikâye sonuçta."

"Bu adamın her zaman sırları olabileceği olasılığını düşündün mü hiç?"

Kaşlarımı çatarak fincanımı indirdim. "Ne demek istiyorsun?"

"Diyorum ki bu adam, Ponzi sahteciliğiyle milleti dolandırıp

sonra da intihar etmiş birinin yirmi sekiz yaşındaki oğlu ve tesadüfe bakın ki Manhattan'ın oldukça büyük bir bölümüne sahip." Tek kaşı, meydan okurcasına kalktı. "Düşün bir. Bu iki şeyin arasında hiçbir bağ olmaması mümkün mü gerçekten?"

Bakışlarımı fincanıma indirip bir yudum içtim ve benim de aynı şeyi birkaç kez aklımdan geçirdiğimi ona itiraf etmedim. Gideon'ın servetinin ve kurduğu imparatorluğun boyutları şaşırtıcıydı, özellikle de yaşı dikkate alınırsa. "Gideon'ı insanları dolandırırken düşünemiyorum, hele de sahip olduklarını yasal yoldan elde etmek daha zorlu bir işken."

"Sakladığı bütün o sırlara rağmen hakkında bu karara varacak kadar iyi tanıdığını söyleyebilir misin onu?"

Geceyi benimle geçirmiş olan adamı düşündüm ve verdiğim yanıttan ne kadar emin olduğumu –en azından şu an için– fark edince rahatladım. "Evet."

"Peki o zaman." Omuz silkti Cary. "Dün Doktor Travis'le konuştum."

San Diego'daki terapistimizin adını duyunca düşüncelerim derhal o yöne kaydı. "Sahi mi?"

"Evet. Geçen gece gerçekten fena çuvalladım."

Uzun kâküllerini huzursuzca geriye çekişinden, geçen akşam bastığım orjiden bahsettiğini anlamıştım.

Cary'nin, beni kaba bir şekilde aralarına katılmaya davet eden *arkadaşına* Gideon'ın verdiği şiddetli tepkiyi anımsatarak, "Cross, Ian'ın burnunu kırmış ve dudağını patlatmış" dedi. "Ian'ı dün gördüm, birisi yüzüne tuğlayla vurmuş gibi görünüyor. Kendisini haklayanın kim olduğunu soruyordu. Dava açacakmış."

"Ya!" Bir an felç oldu sanki ciğerlerim. "Eyvah!"

"Bence de. Milyarder artı dava eşittir *beaucoup*[1] para. Ne yaptığımı sanıyordum ben acaba?" Cary gözlerini kapatıp ovaladı. "Ian'a senin yanındaki herifin kim olduğunu bilmediğimi, bir bardan kaldırıp getirdiğin biri olduğunu söyledim. Cross hazırlıksız yakaladı onu, o yüzden bir bok görmemiş."

1. Fr.: Çok. (ç.n.)

"Yanınızdaki iki kız iyice bir baktılar ama Gideon'a" dedim karamsar bir sesle.

"O kızlar şu kapıdan" –sanki kapı o çarpmanın etkisiyle hâlâ sallanıyormuş gibi parmağıyla kapıyı gösterdi Cary– "nasıl kaçtıklarını bilemediler. Bizimle birlikte acile gelmediler ve ikimiz de onların kim olduğunu bilmiyoruz. Yani Ian onlara bir yerlerde tekrar rastlamadığı sürece sorun yok."

Kendimi yeniden huzursuz hissederek karnımdaki kıpırtıyı ovaladım elimle.

"Bu işin peşini bırakmayacağım" diye söz verdi Cary bana. "O gece bir bütün olarak çok ciddi bir uyarı oldu benim için. Ayrıca bu konuyu terapide konuşmak da aklımı iyice başıma getirdi. Sonra Trey'i görmeye gittim. Özür dilemek için."

Trey'in adını duymak kederlendirmişti beni. Cary'nin bu veterinerlik öğrencisiyle filizlenmekte olan ilişkisinin yürüyeceğini ummuştum ama Cary bu işi baltalamıştı. Her zamanki gibi. "Nasıl geçti?"

Yine omzunu silkti ama bu kez beceriksizceydi hareketi. "Hıyarın teki olduğum için kırdım onu geçen akşam. Dün de doğru şeyi yapayım derken bir daha kırdım."

"Ayrıldınız mı?" Elini, ona uzattığım elimin içine koyunca tutup sıktım.

"Ciddi şekilde soğudu. Buz gibi yani. O benim eşcinsel olmamı istiyor, ama ben değilim."

Birilerinin Cary'den, olduğundan başka bir şey olmasını istediğini duymak acı vermişti bana, çünkü Cary için bu hep böyle olmuştu. Nedenini anlayamıyordum. Bence, olduğu gibi mükemmeldi o. "Çok üzüldüm Cary."

"Ben de, çünkü Trey harika bir adam. Ama ben karmaşık bir ilişkinin stresine ve gereklerine hazır değilim şu anda.

Çok fazla çalışıyorum. Kafam didiklenecek kadar dengeli değilim henüz." Dudakları büzüldü. "Bunu sen de düşünsen iyi olabilir. Buraya daha yeni taşındık. İkimizin de tam yerleştiği söylenemez henüz."

Kafamı salladım, ne demek istediğini anlıyordum ve haksız da bulmuyordum onu, ama Gideon'la olan ilişkimi sürdürme konusundaki kararımdan caymaya da niyetim yoktu. "Tatiana'yla da konuştun mu?"

"Gerek yok." Bırakmadan önce başparmağıyla okşadı elimi. "Tatiana kolay."

Alaycı bir sesle gülüp kahvemden büyük bir yudum aldım.

"Sadece o açıdan değil" diye çıkıştı, yüzünde şeytanca bir sırıtışla. "Demek istediğim, Tatiana'nın herhangi bir beklentisi ya da talebi yok zaten. Ben prezervatif kullandıktan ve o da benimle aynı sayıda orgazma ulaştıktan sonra sorun yok onun için. Ben de iyiyim aslında onun yanında ve bunun tek nedeni hatunun saksofondaki üstün başarısı değil. Yalnızca biraz eğlenmek isteyen ve stres yaratmayan biriyle birlikte olmak insanı dinlendiriyor."

"Gideon beni tanıyor. Sorunlarımı anlıyor ve onlara takılmamanın yolunu bulmaya çalışıyor. O da gayret ediyor Cary. Onun için de kolay değil."

"Peki sence Cross öğlen kaçamağı yaptı mı eski nişanlısıyla?" diye sordu lafı dolandırmadan.

"Hayır."

"Emin misin?"

Derin bir soluk ve kahvemden de kocaman bir destek yudumu aldıktan sonra kabul ettim: "Neredeyse. Sanırım şu sıra benden başkasını görmüyor gözü. Aramızda işler bayağı kızışmış vaziyette, biliyor musun? Ama eski nişanlısının onun üzerinde bir gücü olduğu belli. Gideon, bunun suçluluk olduğunu söylüyor ama bu onun esmer takıntısını pek açıklamıyor."

"Senin neden kendini kaybedip ona vurduğunu açıklıyor ama – bu kadının tekrar ortaya çıkması seni yiyip bitiriyor. Ve Cross da hâlâ neler olup bittiğini anlatmıyor sana. Bu sağlıklı bir durum gibi geliyor mu kulağına?"

Sağlıklı değildi. Biliyordum. Bu durumdan nefret ediyordum. "Dün akşam Doktor Petersen'a gittik."

Kaşları kalktı. "Nasıl geçti?"

"Bize birbirimizden olabildiğince uzak durmamızı söylemedi en azından."

"Peki söylerse? Dinleyecek misin?"

"İşler sarpa sardı diye bırakıp kaçmayacağım bu sefer. Cidden Cary." Gözlerimi gözlerine diktim. "Birkaç dalgayı karşılamaktan âcizsem pek de yol kat edememişim demektir, değil mi?"

"Bebeğim, Cross dalga değil, tsunami."

"Ya!" Elimde olmadan gülümsedim. Cary beni gözyaşları içindeyken bile gülümsetebilirdi. "Doğrusunu söylemek gerekirse, eğer bu işi Gideon'la yürütmeyi başaramazsam korkarım kimseyle yürütemem ben."

"Boktan özgüvenin konuşuyor gene."

"Gideon sırtımda nasıl bir yük taşıdığımı biliyor."

"Pekâlâ."

Kaşlarım havaya fırladı. "Pekâlâ mı?" Fazla kolay olmuştu bu.

"İkna olmadım. Ama idare edeceğim." Elimden tuttu. "Hadi gel. Saçını yapalım."

Minnettarlıkla gülümsedim. "Sen bir tanesin."

Kalçasını kalçama vurdu. "Ve bunu unutmana da asla izin vermeyeceğim."

5

"Bir ölüm tuzağı için" dedi Cary, "bayağı fiyakalıymış bu."

Başımı sallayarak önü sıra girdim Gideon'ın özel jetinin ana kabinine. "Öleceğin filan *yok*. Uçmak arabayla seyahat etmekten daha güvenli."

"Ve havayolu şirketlerinin de o istatistiklerin derlenmesinde hiç payı yok sence değil mi?"

Duraklayıp Cary'nin omzuna vurdum gülerek ve şaşırtıcı derecede gösterişli olan kabine hayranlıkla göz gezdirdim. Yıllar içinde epeyce özel jet görmüşlüğüm vardı aslında ama Gideon pek az insanın gücünün yetebileceği noktalara götürmüştü işi, her zamanki gibi.

Geniş orta koridoruyla oldukça ferahtı kabin. Ortama hâkim olan renk paleti nötr renklerden oluşurken, detaylar çikolata ve buz mavisi renklerindeydi. Solda, derin, çanak formlu döner koltuklar ve masalar, sağda ise bir köşe kanepesi vardı. Her koltuğun kendi özel eğlence konsolu vardı. Uçağın arka tarafında bir yatak odası ve bir ya da iki lüks banyo bulunması gerektiğini biliyordum.

Bir erkek kabin görevlisi Cary ile benim çantalarımızı alıp bizi masalı koltuk gruplarından birine yönlendirdi. "Bay Cross'un on dakika içinde gelmesi bekleniyor" dedi. "Bu arada size içecek bir şeyler ikram edebilir miyim?"

"Ben su alayım lütfen." Saatime göz attım. Yedi buçuğu biraz geçiyordu.

"Bloody Mary" dedi Cary, "eğer varsa."

Kabin görevlisi gülümsedi. "Her şey var."

Cary bakışlarımı yakaladı. "Ne? Akşam yemeği yemedim. Domates suyu yemeğe kadar tutar beni, alkol de Dramamine'in etkisini hızlandırır."

"Ben bir şey demedim ki" diye itiraz ettim.

Gökyüzüne bakmak için başımı çevirdim ve düşüncelerim her zamanki gibi Gideon'a yoğunlaştı. Sabah kalktığı andan başlayarak bütün gün hiç sesi çıkmamıştı. İşe sessizlik içinde gitmiştik. İş günüm saat beşte sona erdiğinde ise arayıp, Angus'ın beni eve bırakacağını ve sonra da Cary ile ikimizi havaalanına götüreceğini söyleyecek kadar konuşmuştu yalnızca. Kendisi bizimle havaalanında buluşacaktı.

Bir gece önce spor salonuna gitmediğim için ve uçuştan önce spor yapmaya da vaktim olmayacağından eve yürümeyi tercih etmiştim. Haklı bir nedenle ve kibarca da yapmış olsam, arabayla gitmeyi reddetmemin Gideon'ın hoşuna gitmeyeceği konusunda uyarmıştı beni Angus. Sanırım Corinne'i arabaya aldığı için ona hâlâ kızgın olduğumu düşünüyordu, ki çok da haksız sayılamazdı. İçimdeki küçük bir parçanın onun kendini kötü hissetmesini istediğini kabul etmek zorundaydım. Daha büyük bir parçam ise bu kadar önemsiz şeylere takıldığım için hor görüyordu beni.

Central Park'ta, uzun ağaçların arasından kıvrıla kıvrıla ilerleyen patika boyunca yürürken hiçbir erkek için küçülmemek gerektiğine karar vermiştim. Hatta Gideon için bile. Onunla aramdaki gerilimin Vegas'ta en iyi arkadaşımla hoşça vakit geçirmeme engel olmasına izin vermeyecektim.

Yolun yarısına geldiğimde, durmuş ve dönüp Gideon'ın Beşinci Cadde üzerindeki çatı dairesine bakmıştım. Acaba orada mıydı? Bensiz geçireceği hafta sonu için hazırlık ve plan yapıyor olabilir miydi? Yoksa hâlâ ofisinde, haftanın sonuna sıkışmış işleri toparlamaya mı çalışıyordu?

"Eyvah, eyvah" dedi Cary melodik bir sesle, tam da kabin görevlisi, elinde içkilerimizle geri geldiği sırada. "Yine o ifade var yüzünde."

"Hangi ifade?"

"Kimsenin gözünün yaşına bakmam, ifadesi." İnce, uzun bardağını benim bodur su bardağımla tokuşturdu. "Konuşmak ister misin?"

Tam yanıtlayacaktım ki Gideon bindi uçağa. Bir elinde bir evrak çantası, diğer elinde ufak bir seyahat çantası vardı ve çok keyifsiz görünüyordu. Çantasını görevliye verip Cary'yle benim yanımızda bir an durdu ve yanağımı parmaklarının arkasıyla okşamadan önce ev arkadaşıma başıyla üstünkörü bir selam verdi. O basit dokunuş elektrik gibi çarpmıştı beni. Ve sonra gitti, arka taraftaki bir kabine girip kapıyı kapattı.

Kaşlarımı çattım. "Amma da huysuz!"

"Ve acayip seksi. O takım elbise nasıl duruyor onun üstünde öyle..."

Çoğunlukla iyi bir takım elbise, giyeni baştan yaratır. Oysa Gideon üç parça takım elbiseyi alıyor ve onunla kanunen yasak olması gereken şeyler yapıyordu resmen.

"Görünüşünden söz ederek dikkatimi dağıtma şimdi" diye homurdandım.

"Git al ağzına, bir güzel muamele çek. Bak nasıl geçiyor bütün huysuzluğu."

"Tam bir erkek gibi konuştun."

"Farklı bir şey mi bekliyordun?" Suyumun, kristal su bardağına sığmayan kısmının durduğu cam şişeye uzandı Cary. "Şuna baksana."

Üzerinde "Cross Kuleleri ve Kumarhanesi" yazan etiketi gösteriyordu bana. "Bak işte *bu* fiyakalı bir şey."

Çarpık bir gülümsemeyle kıvrıldı dudaklarım. "Balinalar için onlar."

"Ne?"

"Büyük paralarla oynayanlar yani. Bir kartın dönmesiyle yüz bin doları ya da daha fazlasını gözünü kırpmadan kaybedebilen kumarbazlar. Onları çekmek için bir sürü avanta dağıtılır – yiyecek, süit odalar, yol parası. Annemin ikinci kocası böyle balinalardandı. Annemin onu bırakma nedenlerinden biri de budur."

Cary başını iki yana salladı. "Ne acayip şeyler biliyorsun sen. Eh, bu bir şirket uçağı mı şimdi?"

"Beş tanesinden biri" dedi görevli, elinde meyve ve peynir dolu bir tepsiyle geri gelirken.

"Şu işe bak" diye homurdandı Cary. "Bildiğin filo yani."

Onun cebinden çıkardığı Dramamine paketini açışını ve tabletleri Bloody Mary ile yuvarlayışını seyrettim.

"Sen de ister misin?" diye sordu bana, masanın üstündeki pakete hafifçe vurarak.

"Yok. Sağ ol."

"Bay Seksi ve Huysuz'la ilgilenecek misin?"

"Emin değilim. Onun yerine e-okuyucu mu da çıkarabilirim çantamdan."

Kafasını salladı. "Akıl sağlığın için öylesi daha güvenli olur muhtemelen."

Otuz dakika sonra, Cary gürültüyü kesen kulaklıklarını takmış, tamamen yatırdığı koltuğunda hafifçe horluyordu. Bir dakika boyunca onu seyrettim, huzurlu ve sakin görünüyordu, ağzının etrafındaki ince çizgiler uykuyla yumuşamıştı.

Sonra kalkıp Gideon'ın bir süre önce girdiğini gördüğüm kabine gittim. Kapıyı çalsam mı diye düşündüm ama sonra vazgeçtim. Beni başka yerlerde dışarıda bırakıyordu zaten; burada da aynı şeyi yapma şansını tanımayacaktım ona.

İçeri girdiğimde başını kaldırıp bana baktı, böyle aniden karşısında belirivermem karşısında şaşırmış gibi görünmedi. Bir çalışma masasında oturmuş, uydu aracılığıyla görüntülü

görüşme yaptığı bir kadının söylediklerini dinliyordu. Ceketini sandalyesinin arkasına asmış ve kravatını gevşetmişti. İlk andaki o kısacık bakıştan sonra görüşmesine geri döndü.

Soyunmaya başladım.

İlk önce üzerimdeki kolsuz tişörtü, ardından da sandaletlerimi ve kot pantolonumu çıkardım. Kadın konuşmaya devam ediyor, "kaygılar" ve "aykırılıklar"dan söz ediyordu ama Gideon'ın bakışları benim üstümdeydi – yakıcı ve arzu dolu.

"Bu konuya sabah devam edelim Allison" diye araya girdi Gideon ve sutyenim kafasının üstüne konmadan hemen önce klavyedeki bir düğmeye basarak ekranı kararttı.

"Âdeti yaklaşan benim" dedim, "ama huysuzluk eden sensin nedense."

Sutyenimi kafasından kucağına doğru çekip arkasına yaslandı ve dirseklerini kolçaklara yerleştirip iki elinin gergin parmaklarını bir çatı oluşturacak şekilde birbirine yasladı. "Ve sen de keyfimi yerine getirmek için bana striptiz gösterisi mi yapıyorsun?"

"Ah! Erkeklerin isteklerini önceden kestirmek ne kadar da kolay. Cary de seni mutlu etmek için sana sakso çekmemi söylemişti. Hayır... heyecanlanma. Böyle bir şey olmayacak." Başparmaklarımı külotumun lastiğine takıp topuklarımın üstünde şöyle bir sallandım. Gözlerini göğüslerime değil, gözlerime dikili tutması puan toplamasına neden oluyordu açıkçası. "Bence bana borçlusun şampiyon. Hem de çok. Bir kız arkadaş olarak bu koşullar altında son derece anlayışlı davrandığımı düşünüyorum. Sence de öyle değil mi?"

Kaşı kalktı.

"Yani, mesela" diye devam ettim, "bana geldiğin zaman, eski sevgilimi gömleğini pantolonuna sokarak apartmanın kapısından çıkarken yakalasan, sen ne yapardın merak ediyorum. Sonra da yukarı gelip, kanepemi dağılmış, beni de yeni duş almış olarak bulsan."

Gideon'ın çenesi kasıldı. "Benim böyle bir durumda ne yapacağımı ne sen ne de ben hiç bilmesek daha iyi."

"Benim sıra dışı koşullar altında bayağı iyi davranmış olduğum konusunda hemfikiriz, demek ki." Kollarımı önümde kavuşturdum; bu hareketin, Gideon'ın bayıldığı manzarayı gayet güzel sergileyeceğini iyi biliyordum. "Beni nasıl cezalandıracağın konusunu daha önce gayet net olarak açıklamıştın. Peki ödüllendirmek için ne yapacaksın acaba?"

"Seçim hakkı benim mi?" dedi ağır ağır, yarı kapalı gözlerle.

Gülümsedim. "Hayır."

Sutyenimi klavyenin üstüne koyup rahat ve zarif bir tavırla kalktı koltuğundan. "O halde ödül senin ödülün meleğim. Ne istiyorsun, söyle."

"Bir kere şu nemrutluktan vazgeçmeni istiyorum."

"Nemrut mu?" Bastırılmış bir gülümsemeyle seğirdi dudakları. "Ama bu sabah sensiz uyandım ve önümde bunun gibi iki sabah daha olacak."

Kollarımı iki yanıma indirip yanına gittim ve avuçlarımı geniş göğsüne dayadım. "Sorun gerçekten bu mu?"

"Eva." Son derece güçlü, fiziksel açıdan kuvvetli bir adamdı Gideon ama bana dokunurken nasıl da şefkatli olabiliyordu.

Sesimdeki bir şeyin beni ele vermiş olduğunu fark ederek başımı eğdim. Fazla dikkatliydi.

Çenemi avuçlarına alıp başımı geriye itti ve yüzümü taradı gözleriyle. "Konuş benimle."

"Benden uzaklaşıyormuşsun gibi geliyor."

Aramızdaki hava tabakası pes bir homurtuyla titreşti. "Kafam çok meşgul. Ama bu seni düşünmediğim anlamına gelmiyor."

"*Hissediyorum* Gideon. Daha önce olmayan bir mesafe var aramızda."

Biraz aşağıya inip boynumu sımsıkı sardı elleri. "Mesafe filan yok. Kıskıvrak yakalamış durumdasın beni Eva." Elleri

azıcık daha sıktı boğazımı. "*Bunu* hissetmiyor musun peki?"

Derin bir soluk aldım. Kalp atışlarım hızlanmıştı kaygıyla. Bu fiziksel tepkiye neden olan korku, bütünüyle kendi içimden kaynaklanıyordu, beni asla fiziksel olarak incitmeyeceğini ya da tehlikeye atmayacağını bildiğim Gideon'dan değil.

"Bazen" dedi boğuk bir sesle, "zor soluk alıyorum." Yakıcı bir ciddiyet vardı bakışlarında.

Gözlerindeki o müthiş arzu ve çalkantı olmasa, elinden kaçıp kurtulabilirdim belki. Aynı güç kaybını bana da hissettiriyor, bana da aynı şekilde, aldığım her nefes için bir başkasına bağımlı olduğum hissini yaşatıyordu.

Kaçmak yerine tam tersini yaptım. Başımı geriye atıp ona teslim oldum ve içimdeki korku bir anda yok oluverdi. Kontrolu ona bırakma arzum konusunda Gideon'ın haklı olduğunu öğrenmeye başlıyordum. Böyle yapmak, içimdeki bir şeyleri, var olduğunu bile bilmediğim bir ihtiyacı yatıştırıyordu.

Uzun bir duraksama boyunca yalnızca Gideon'ın soluklarını duyuldu. Onun, duygularıyla savaş halinde olduğunu hissediyor, bu duyguların ne olabileceğini, onun neden bu kadar derin çelişkiler yaşadığını merak ediyordum.

Derin bir iç çekmeyle boşalttı gerginliğini. "Nedir senin istediğin Eva?"

"Sen – hem de yerden bir mil yukarıda."

Ellerini omuzlarıma doğru kaydırıp sıktı, sonra da kollarımı okşayarak aşağıya indirdi. Parmaklarını benimkilere geçirdi ve şakağını şakağıma yasladı. "Nedir senin bu seks ve ulaşım araçları takıntın?"

"Nasıl alabilirsem öyle alırım ben seni" dedim, onun bir zamanlar bana söylemiş olduğu şeyi tekrarlayarak. "Âdetim yüzünden muhtemelen gelecek hafta sonundan önce bir daha iş çıkmaz benden."

"Siktir!"

"Aynen öyle."

Uzanıp aldığı ceketini omuzlarıma sararak kabinden çıkardı beni.

"*Ah, Tanrım!*" Gideon kalçamı yatağa yapıştırmış dilini hızlı hareketlerle klitorisimde dolaştırırken, sırtım yay gibi geriliyor, ellerim altımdaki çarşafları kavrıyordu. Kasıklarım, yaklaşan orgazmın hazırlığıyla şiddetle kasılırken görüşüm bulanıklaşıyor, tenim incecik bir ter tabakasıyla kaplanıyordu. Kalbim, jet motorlarının düzenli mırıltısına ayak uydurur gibi koşturuyor, gümbür gümbür atıyordu.

Şeytanca becerikli ağzının yaptıkları kadar, o koyu renk saçlı kafasını bacaklarımın arasında görmekten de çılgına dönerek iki kez gelmiştim bile. Külotum mahvolmuş, Gideon'ın elinde resmen parçalanmıştı, o ise hâlâ tamamen giyinikti.

"Hazırım ben." Parmaklarımı saçlarının arasına daldırdım ve dipleřindeki nemi hissettim. Kendini bu kadar dizginlemesinin bir maliyeti vardı besbelli. Her zaman böyle dikkatliydi, o uzun ve kalın aletiyle içimi tamamen doldurmadan önce iyice yumuşayıp ıslandığımdan emin olmak isterdi.

"Ne zaman hazır olduğuna ben karar veririm."

"Seni içimde isti..." Birden sarsıldı uçak, ardından hızla irtifa kaybetti ve bir an için beni tutan tek şey Gideon'ın emişi oldu. "*Gideon!*"

Bedenim onu içimde hissetme ihtiyacıyla kıvranırken bir kez daha doruğa tırmandım titreyerek. Kanımın kulaklarımda yarattığı uğultunun ardından bir sesin bir anons yaptığını duydum ama söylenen sözcükleri algılayamadım.

"Şu anda öyle hassassın ki." Başımı kaldırıp dudaklarımı yaladı. "Deli gibi geliyorsun."

Soluk soluğaydım. "İçimde olsan daha şiddetli gelirdim."

"Bunu aklımda tutarım."

"Şimdi biraz acısa da fark etmez" diye ısrar ettim. "İyileşmek için bir sürü gün olacak nasılsa önümde."

Bakışlarının derinlerinde bir şeyler ışıldadı. Doğruldu "Hayır Eva."

Sesinin sertliği karşısında orgazm sonrası sersemliğim dağılıverdi. Dirseklerimin üstünde doğrulup onun hızlı ve zarif hareketlerle soyunmaya başlamasını seyrettim.

"Benim seçimim" diye hatırlattım. Yeleğini, kravatını ve kol düğmelerini bir çırpıda çıkarıverdi. Konuştuğunda sesi fazlasıyla sakindi: "O kartı oynamak istediğine emin misin meleğim?"

"Eğer işe yarayacak tek şey oysa."

"Senin canını bile bile yakmam için ondan fazlası gerekir." Gömleği ve pantolonu daha yavaş çıktı, onun striptizi benimkinden çok daha baştan çıkarıcıydı. "Acı ve zevk asla bir arada olamaz bizim için."

"Ben öyle demek isteme..."

"Ne dediğini biliyorum." *Boxer*'ını da indirdikten sonra doğruldu, sonra da yatağın ayakucuna diz çöküp oradan av peşindeki zarif bir panter gibi yaklaştı bana. "Aletim içinde olmayınca hasretinden kıvranıyorsun. Beni orada hissetmek için ne gerekiyorsa söylersin sen."

"Evet."

Üzerimde duruyordu, saçları koyu bir perde gibi yüzüne dökülmüştü ve iri bedeninin gölgesi bedenimin üstüne düşüyordu. Başını yana yatırıp dudaklarını bana doğru indirdi ve dilinin ucunu dudaklarının üstünde gezdirdi hafifçe. "Çok istiyorsun onu. Onsuz bomboş hissediyorsun kendini."

"Evet, lanet olsun!" Kaslı kalçasını yakalayıp kendimi yay gibi gererek bedenimi onunkine temas ettirmeye çalıştım. Sadece seviştiğimizde yakın hissediyordum ona kendimi ve o yakınlığa ihtiyacım vardı o anda; hafta sonunu birbirimizden ayrı geçirmeden önce aramızda her şeyin yolunda olduğunu hissetmeliydim.

Bacaklarının arasına yerleşti, sert ve sıcak aleti cinsel organımın dudaklarının arasında duruyordu. "Dibine kadar soktuğum zaman biraz canın yanıyor ama bu konuda yapacak bir şey yok – sıkı ve küçük bir yarığın var ve ben de onu tamamen dolduruyorum. Bazen kontrolümü kaybedip hoyratlaşıyorum ama bunun için de yapacak bir şey yok. Ama canını bile bile yakmamı *asla* isteme benden. Bunu yapamam."

"Seni istiyorum" dedim soluk soluğa, ıslak yarığımı sıcak aleti boyunca utanmazca sürterek.

"Henüz değil." Penisinin geniş başıyla beni bulmak için kalçasını oynatarak hareket etti. Nazikçe bastırdı, biraz araladı, sonra da yalnızca ucunu içime kaydırarak iyice açtı beni.

"Becer beni. Tanrım... Hadi artık becer beni!"

Tek eliyle uzanıp kalçamı kavradı ve kendimi iterek onu içime daha çok almamı engelledi. "Şişmişsin."

Elinden kurtulmaya çalıştım. Tırnaklarımı kıçının sıkı kavisine geçirip onu kendime çektim. Acıtması umurumda bile değildi. Onu içime almazsam aklımı kaçıracağımı sanıyordum. "Hadi ver artık."

Gideon elini saçlarımın arasına sokup sımsıkı kavramış, tam olmamı istediği yerde tutuyordu beni. "Bana bak."

"Gideon!"

"*Bana bak.*"

Sesindeki emir tonu karşısında durdum. Ona baktım. Yakışıklı yüzünü yavaşça, aşama aşama saran dönüşümü seyrederken bütün gerilimim eriyip gitti.

Sanki canı yanıyormuş gibi kasıldı hatları önce. Yüzü buruştu ve kaşları çatıldı. Göğsü körük gibi inip kalkarken dudakları aralandı soluk almak için. Çenesinde tik olarak başlayan kasılma şiddetleniyordu. İyice ısınan teni beni yakıp kavuruyordu. Ama beni en çok büyüleyen, o delici mavi gözler ve onlardan duman gibi süzülen o çok bariz kırılganlıktı.

Ondaki bu değişim nabzımı hızlandırdı. Ayaklarını bastırmasıyla yatak hareket etti, bedeni hazırlanıyordu...

"Eva." Aniden kasıldı ve içime sıcak sıcak fışkırarak gelmeye başladı. Çıkardığı zevk iniltisi her yanımı titretirken, aleti de bu ani meni seline dalarak dibimi bulmuştu. "Ah... Tanrım!"

Bütün bunlar olurken, her zaman yaptığı gibi yüzünü boynumun kıvrımına gömmek yerine gözünü ayırmadan bana bakmıştı. Görmemi istediği... anlatmaya çalıştığı şeyi görmüştüm...

Aramızda hiçbir şey yoktu.

Kalçasını oynatarak içime boşalmaya devam etti ve böylece hem orgazmın tadını çıkardı hem de herhangi bir dirençle karşılaşmaksızın ve canımı acıtmaksızın kayganlaştırmış oldu beni. Beni serbest bırakarak kalçamı yukarı aşağı oynatmama ve klitorisimin üzerinde hissettiğimde doruğa ulaşacağım o mükemmel basıncın peşine düşmeme izin verdi. Gözlerini gözlerimden ayırmadan arkasına uzanıp bileklerimi yakaladı. Kollarımı başımın üstüne kaldırarak orada sabitledi.

Elinin, ağırlığının ve yorulmak bilmeyen organının altında yatağa mıhlanmıştım ve tamamen onun insafına kalmış durumdaydım. Kalın damarlı kocaman aletini cinsel organımın titreyen duvarlarına sürterek sokmaya başladı içime. Üzerimde hak iddia edercesine. Beni sahiplenircesine.

"Crossfire" diye fısıldayarak bana güvenlik sözcüğümü hatırlattı.

Titreyerek doruğa tırmanan cinsel organım giderek sıkılaşır ve onu sıkarak iştahla sağarken inledim.

"Hissediyor musun?" Gideon'ın dili kulağımın çevresinde dolaşıyor, nemli soluğu tenimi okşuyordu. "Tamamen avucunun içine almış durumdasın beni. Hani nerede o sözünü ettiğin mesafe meleğim?"

Sonraki üç saat boyunca mesafe filan yoktu gerçekten.

Otel müdiresi süitimizin çift kanatlı kapısını ardına dek açınca Cary alçak perdeden uzun bir ıslık koyuverdi.

"Vay canına" dedi dirseğimden çekiştirerek odaya sokarken beni. "Şu odanın büyüklüğüne bak. Perende atılır burada be."

Haklıydı, atılırdı ama bunu kanıtlamak için sabahı beklemek zorundaydım. Yüksek İrtifada Seks Kulübü'ne resmen dahil olmak, dizlerimde derman bırakmamıştı.

Tam karşımızda Las Vegas Bulvarı'nın baş döndürücü gece manzarası duruyordu. Yerden tavana kadar pencerelerin çevrelediği köşede bir de piyano vardı.

"Yüksek bahisçilerin süitlerinde neden hep piyano olur?" diye sordu Cary, piyanonun kapağını açıp parmaklarını tuşlarda gezdirerek kısa bir melodi çalarken.

Omuzlarımı silkip müdireye doğru döndüm ama o, kalın beyaz halının üstünde stilettolarıyla sessizce süzülerek diğer odaya gitmişti bile. Süit, ellili yılların Hollywood filmleri havasında dekore edilmişti. İki taraflı şömine, işlenmemiş gri taşla kaplanmış ve ortasından acayip tellerin çıktığı bir jant kapağını andıran bir sanat eseriyle süslenmişti. Su yeşili kanepelerin ayakları müdire hanımın topukları kadar ince ve zarifti. Hem göz alıcı hem de davetkâr olabilen retro bir hava vardı her şeyde.

Biraz fazlaydı bu kadarı. Güzel bir oda olacağını tahmin ediyordum ama kral dairesini de beklemiyordum doğrusu. Tam reddedecekken, Cary'nin yüzünün kocaman bir gülüşle aydınlandığını ve bana bakarak iki elinin başparmaklarını havaya kaldırdığını gördüm. Onu bu keyiften yoksun bırakacak gücü kendimde bulamayarak sustum ve bu odayı işgal ederek Gideon'ı daha kârlı bir rezervasyondan mahrum etmediğimizi umdum.

"Hâlâ çizburger istiyor musun?" diye sordum Cary'ye ve kanepenin arkasındaki konsolda duran oda servisi mönüsüne uzandım.

"Yanında da bira. İki bira hatta."

Cary müdirenin ardı sıra sol taraftaki yatak odasına doğru ilerlerken ben de eski model çevirmeli telefonu alıp siparişimizi verdim.

Otuz dakika sonra duştan çıkıp pijamalarımı giymiştim ve yerdeki halının üstünde bağdaş kurarak Alfredo soslu tavuk yiyordum. Cary ise sehpanın öbür ucundan bana mutlu gözlerle bakarak burgerini yemekteydi.

"Sen hiç böyle geç saatte büyük miktarlarda karbonhidrat yemezdin" dedi iki lokmasının arasında.

"Âdetim yaklaşıyor."

"Eminim gelirken uçakta yaptığın egzersiz de acıktırmıştır karnını."

Gözlerimi kısarak baktım ona. "Sen nereden biliyorsun? Baygın vaziyetteydin yol boyu."

"Buna çıkarım yapmak denir bebeğim. Ben uykuya dalarken huzursuz ve gergin görünüyordun. Uyandığımdaysa koca bir esrarlı sigara tüttürmüş gibi bir halin vardı."

"Gideon nasıl görünüyordu peki?"

"Aynı – kasıntı ve süper seksi."

Çatalımı makarnama sapladım. "Ama bu haksızlık."

"Boş versene." Eliyle etrafımızı işaret etti. "Seni nasıl ağırlıyor baksana."

"Parasını yiyeceğim bir sevgiliye ihtiyacım yok benim Cary."

Bir patates kızartması attı ağzına. "Peki neye ihtiyacın *olduğu* konusuna da kafa yordun mu? Sana zamanını veriyor, o şahane vücudu emrinde ve sahip olduğu her şey de elinin altında. Bence hiç fena değil."

"Değil" diyerek onayladım. Annemin güçlü adamlarla yaptığı evliliklerden, bu tür adamların zamanını alabilmenin her şeyden önemli olduğunu biliyordum. çünkü onlar için zaman gerçekten hayatlarındaki en kıymetli şeydi. "Fena değil. Ama yeterli de değil."

"İşte hayat budur" diye beyan etti Cary, havuz kenarındaki şezlonglardan birinde bir tanrı gibi uzanmış yatarken. Üzerinde soluk yeşil bir yüzme şortu, gözünde koyu renkli güneş gözlüğü vardı ve dikkat çekecek kadar çok sayıda kadının, havuzun bizim olduğumuz tarafından yürümesine neden oluyordu. "Tek eksiğimiz bir mojito. Alkolsüz kutlama olmaz."

Gülümsedim. Cary'nin yanındaki şezlongda güneşlenerek kuru sıcağın ve arada üstüme sıçrayan suların keyfini çıkarıyordum. Cary'nin ikide bir kutlama yapma âdetini her zaman çok şirin bulmuşumdur. "Neyi kutluyoruz?"

"Yazı."

"Peki o zaman." Doğrulup bacaklarımı şezlongdan aşağı sarkıttım ve ayağa kalkmadan önce pareomu belime doladım. Bir süre önce havuza dalıp çıktığım için hâlâ nemli olan saçlarımı toplayıp başımın üstüne tutturmuştum bir tokayla. Kavurucu güneşi tenimde hissetmek hoşuma gidiyor, başlayan âdetim yüzünden şişmiş vücudumu daha az dert etmeme neden oluyordu neredeyse.

Havuz barına doğru giderken güneş gözlüğümün mor camlarının arkasından diğer kabinaları ve güneşlenen diğer insanları inceledim. Etraf otel müşterileriyle doluydu ve bunların birçoğu da iki, hatta üç kez bakmayı gerektirecek kadar çekici tiplerdi. Hele bir çift vardı ki, onlar özellikle gözüme takıldı, çünkü benle Gideon'ı çağrıştırdılar bana. Sarışın kadın yüzükoyun yatıp dirseklerinin üstünde hafifçe doğrulmuş, dizlerinden kırdığı bacaklarını oyuncu bir tavırla salıyordu. Pek yakışıklı, siyah saçlı erkeğiyse yandaki şezlonga uzanmış, bir eliyle kendi başını desteklerken, diğer elinin parmaklarıyla kadının sırtını okşuyordu.

Kadın beni onlara bakarken yakaladı ve gülümsemesi

anında soldu. Jackie Onasis tarzı güneş gözlüğünün ardından gözlerini göremiyordum ama bana öfkeyle baktığından emindim. Gülümseyerek çevirdim başımı, çünkü başka kadını erkeğine bakarken yakalayınca neler hissetmiş olabileceğini gayet iyi biliyordum.

Barda boş bir yere ilişip, fırsat bulduğunda siparişimi alabileceğini işaret ettim barmene. Tavana asılmış soğuk buhar cihazlarının tenimde yarattığı serinlik hoşuma gittiği için, o sırada boşalan bar taburelerinden birinde biraz oturmaya karar verdim beklerken.

"Ne içiyorsunuz?"

Başımı çevirip benimle konuşan adama baktım. "Henüz bir şey içmiyorum ama aklımda mojito var."

"Ben ısmarlayayım size." Gülümsedi ve mükemmel beyazlıktaki ama hafifçe yamuk dişleri ortaya çıktı. Elini bana uzatınca biçimli kolları dikkatimi çekti. "Daniel."

Ben de elimi uzattım. "Eva. Tanıştığımıza memnun oldum."

Barın üstünde kavuşturduğu kollarına yaslandı. "Seni Las Vegas'a getiren nedir? İş mi, eğlence mi?"

"Dinlenme ve toparlanma. Ya sen?" Daniel'in sağ pazısında yabancı bir dilde yazılmış bir dövme vardı ve hoş duruyordu. Geleneksel anlamda yakışıklı sayılmazdı ama kendine güven ve soğukkanlılık gibi, benim erkeklerde dış görünüşten daha çekici bulduğum iki özelliğe sahipti.

"İş."

Üzerindeki mayoya şöyle bir baktım. "Bana da böyle bir iş lazım."

"Ben satış işinde..."

"Affedersiniz."

İkimiz birden dönüp lafımıza karışan kadına baktık. Ufak tefek ama sağlam görünüşlü bir esmerdi, üzerindeki koyu renkli polo yaka tişörtte hem kendi adı -*Sheila*- hem de *Cross Kuleleri ve Kumarhanesi* yazıyordu. Tek kulağındaki

kulaklıktan ve belindeki kemerinden güvenlik görevlisi olduğu anlaşılıyordu.

"Bayan Tramell." Beni başıyla selamladı.

Kaşlarımı kaldırdım. "Efendim?"

"Siparişinizi bir garson kabinanıza getirebilir efendim."

"Peki, teşekkür ederim. Ama ben burada da bekleyebilirim."

Ben yerimden kıpırdamayınca Sheila bu kez Daniel'a döndü. "Beyefendi, sizi şöyle barın diğer tarafına alabilirsek barmenimiz sizinle derhal ilgilenecek ve bir sonraki içkiniz de otelimizin hediyesi olacak."

Daniel kadına başını salladı ve yüzünde sevimli bir gülümsemeyle bana döndü. "Ben de memnunum halimden, teşekkür ederim."

"Korkarım ısrar etmek zorundayım."

"Ne?" Daniel'ın gülümsemesi, yerini çatık kaşlara bırakmıştı. "Neden?"

Gözlerimi kırpıştırarak Sheila'ya bakarken ne olup bittiği birden dank etti kafama. *Gideon peşime adam takmıştı.* Yaptıklarımı uzaktan bile kontrol edebileceğini sanıyordu.

Sheila ifadesiz bir yüzle karşılık verdi bakışlarıma. "Size kabinanıza kadar eşlik edeyim Bayan Tramell."

Bir an, sırf baskıcı erkek arkadaşıma bir mesaj olsun diye Daniel'ı yakalayıp tutkuyla öpüvereyim de şu kadının gününü cehenneme çevireyim diye geçirdim aklımdan ama öfkemi kontrol etmeyi başardım. O yalnızca işini yapıyordu. Kıçına tekmeyi esas hak eden o değil, onun patronuydu.

"Affedersin Daniel" dedim yanaklarım utançtan kızararak. Kendimi azarlanmış bir çocuk gibi hissediyordum ve bu *gerçekten* canımı sıkmıştı. "Tanıştığımıza sevindim."

Omuzlarını silkti Daniel. "Fikrini değiştirirsen..."

Şezlonguma doğru giderken Sheila'nın bakışlarını sırtımda hissediyordum. Birden durup ona döndüm. "Yalnızca birileri bana yazmaya kalkınca mı müdahale etmeniz söylendi?

Yoksa başka durumları da içeren bir listeniz mi var?"

Sheila bir an durakladıktan sonra iç geçirdi. Benim kendi başına insan içine çıkmasına bile izin verilemeyecek, salak bir sarışın olduğumu düşündüğüne emindim. "Bir liste var."

"Tabii vardır." Gideon hiçbir şeyi şansa bırakmazdı. Ne zaman çalışmıştı acaba bu listenin üzerinde? Ben Vegas'tan bahsettikten sonra mı hazırlamıştı, yoksa zaten hazır mıydı elinin altında? Belki de başka kadınlarla beraberken hazırlamış olduğu bir listeydi. Belki Corinne için yazmıştı zamanında.

Düşündükçe daha da öfkeleniyordum.

"Gerçekten inanılmaz" diye şikâyete başladım Cary'ye, Sheila bizi duyamayacak kadar uzaklaştıktan sonra – sanki böyle yapınca onun peşimde olduğunu unutabilirmişim gibi özenle uzaklaşmıştı. "Peşimde bir bebek bakıcısı var."

"Ne?"

Ona olanları anlattım. Dinlerken çenesinin kasıldığını gördüm.

"Bu delilik Eva" diye atıldı.

"Kesinlikle. Ve benim de buna katlanmaya hiç niyetim yok. İlişkilerin böyle yürümediğini öğrenmek zorunda. Üstelik bana güvenle ilgili söylediği onca şeyden sonra." Şezlonguma yığıldım. "Yanıma yaklaşan yabancıları kovalasın diye peşime birini takan bir adam bana ne kadar güveniyor olabilir?"

"Benim buna aklım yatmıyor Eva." Oturup bacaklarını şezlongun yanından aşağı salladı. "Olacak şey değil bu."

"Bunun farkında olmadığımı mı sanıyorsun? Hem de kadın görevli takmış peşime nedense. Hemcinslerimin sert işlerde çalışmasına hiçbir itirazım yok. Ama doğrusu merak ettim, acaba tuvalete girdiğimde peşimden gelebilsin diye mi onu seçti Gideon, yoksa erkek çalışanlarını peşime takacak kadar onlara güvenmiyor mu?"

"Sen ciddi misin? Gidip herifin ağzına sıçacağına ne diye yatmış güneşleniyorsun hâlâ?"

Deminden beri kafamda dolaşan fikir iyice şekillenmişti. "Plan yapıyorum."

"Ya?" Dudakları şeytani bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Anlat sana."

İkimizin arasında duran mozaik kaplı minik masaya uzanıp cep telefonumu aldım ve rehberden *Benjamin Clancy*'yi –üvey babamın özel korumasını– buldum.

"Selam Clancy. Ben Eva" dedim, telefonunu daha ilk çalışta açan adama.

Cary'nin gözleri güneş gözlüğünün ardında kocaman açılmıştı. "Ahaa..."

Ayağa kalkıp, yalnızca dudaklarımı hareket ettirerek, *ben yukarı çıkıyorum*, dedim Cary'ye.

Cary başını salladı. "Evet, her şey yolunda" diye yanıtladım Clancy'nin bu arada sorduğu soruyu. İçeri girene kadar bekledim, Sheila epeyce geride ve hâlâ dışarıdaydı. "Dinle, senden bir şey rica edeceğim."

Clancy'yle yaptığım konuşmayı daha yeni bitirmiştim ki telefonum çaldı. Ekranda kimin aradığını görünce güldüm ve telefonu coşkulu bir "Selam babacığım!" ile açtım.

Bir kahkaha attı. "Nasıl bakalım benim kızım?

"Kızın sorun çıkarıyor ve çok eğleniyor." Pareomu yemek masasının etrafındaki sandalyelerden birinin üstüne serip oturdum. "Sen nasılsın?"

"Ben de sorun çıkmasın diye uğraşıyorum ve ara sıra eğleniyorum."

Victor Reyes, *California'nın Oceanside şehrinde* görevli bir polisti. Ben de bu yüzden San Diego Eyalet Üniversitesi'ne gitmiştim. Annem o sıralar iki numaralı kocasıyla zor bir dönem geçiriyordu ve benim de, Nathan'ın bana uzun süre boyunca yaptıklarını unutabilmek için hayatımı kendime zeh-

rettiğim isyankâr zamanlarımdı.

Annemin boğucu yörüngesinin dışına çıkmak, verdiğim es
isabetli kararlardan biri olmuştu. Babamın bana, tek çocuğun
karşı duyduğu sessiz ve sarsılmaz sevgi hayatımı değiştir mişti
Bana o çok ihtiyaç duyduğum özgürlüğü – belli sınırlar dahilin
de– vermekle kalmamış, Doktor Travis'i görmeme ön ayak ola
rak iyileşmeye doğru giden o uzun yola çıkmamı sağlamış ve
böylece Cary ile olan dostluğumun başlamasına aracı olmuştu.

"Özledim seni" dedim ona. Annemi çok seviyordum ve onun
da beni sevdiğini biliyordum ama onunla olan ilişkim fırtına
lıydı, oysa babamla her şey çok kolaydı.

"Vereceğim habere sevineceksin o zaman. İki hafta son
ra –yani önümüzdeki hafta değil, ondan sonraki hafta– gelip
seni görebilirim. Tabi eğer senin için de uygunsa. Sana zah
met vermek istemiyorum."

"Aman Tanrım, baba! Hiç zahmet olur mu? Harika bir ha
ber bu!"

"Kısa bir ziyaret olacak. Perşembe, gece uçağıyla gelip pa
zar akşamı geri döneceğim."

"Çok sevindim! Yaşasın! Süper planlar yapacağım. Çok eğ
leneceğiz."

Babamın yumuşacık gülüşüyle içim sımsıcak oldu. "Ben
seni görmeye geliyorum. New York'u değil. Sağı solu gezdire
ceğim diye abartıya kaçma sakın."

"Merak etme. Sakin sakin geçirecek bolca zaman da bıra
kırım. Ve Gideon'la da tanışırsın." Sadece o ikisini bir arada
düşünmek bile içimin bir hoş olmasına yetmişti.

"Gideon Cross mu? Hani bir şey yoktu aramızda?"

"Yaa" Yüzümü buruşturdum. "O ara kötü bir zamandı. İlişk
kimizin bittiğini sanmıştım."

Bir sessizlik oldu. "Ciddi bir şey mi bu?"

Ben de bir an sustum ve huzursuzca kıpırdandım. Baba
eğitimli bir gözlemciydi; Gideon'la aramızdaki her türlü ge

limi –cinsel gerilimi ve diğerlerini– anında fark ederdi. "Evet. Her zaman kolay olmuyor. Çok emek istiyor – *ben* çok emek istiyorum – ama ikimiz de gayret gösteriyoruz."

"Senin kıymetini biliyor mu Eva?" Babamın sesi boğuk ve fazlasıyla da ciddiydi. "Ne kadar zengin olduğu umurumda değil; ona hiçbir şey ispatlamak zorunda değilsin."

"Öyle değil zaten!" Oynattığım pedikürlü ayak parmaklarıma bakarak bu karşılaşmanın korumacı bir babanın, kızının yeni erkek arkadaşıyla tanışmasından daha karmaşık olacağını düşündüm. Annem yüzünden, zengin adamlarla derdi vardı babamın. "Onunla tanışınca durumu kendin görürsün zaten."

"Pekâlâ." Sesinden şüphecilik akıyordu.

"Gerçekten baba." Endişelenmekte haklı olduğunun farkındaydım, çünkü onu Doktor Travis'i bulmaya yönelten şey, benim için hiç de hayırlı olmayan heriflerle takılarak geçirdiğim kendime zarar verme sürecim olmuştu. Ona özellikle dert olanlardan biri de, beni dilediği gibi istismar edebileceği genç bir hayranı olarak gören bir şarkıcıydı. Bir diğeri de bir dövme sanatçısıydı. Babam bir keresinde onu trafik cezası kesmek için durdurmuş ve araba kullanırken yanındaki kızın ağzına verirken yakalamıştı – ve kız da ben değildim. "Gideon iyi geliyor bana. Beni anlıyor."

"Önyargılı davranmam, tamam mı? Uçak rezervasyonumu yapınca sana uçuş saatlerimi e-postayla gönderirim. Başka ne var ne yok?"

"Yabanmersini aromalı kahve için bir kampanya üzerinde çalışmaya başladık."

Yine sessizlik. "Şaka mı yapıyorsun?"

Bir kahkaha attım. "Keşke. Dua et de satabilelim! Gelince denemen için bir miktar saklarım sana."

"Beni sevdiğini sanıyordum."

"Hem de bütün kalbimle. Senin aşk hayatın nasıl gidiyor? Geçen gün biriyle yemeğe çıkacaktınız. Nasıl geçti?"

"Eh, pek fena sayılmaz."

Alaycı bir gülüşle sordum. "Tekrar görüşecek misiniz?"

"Şimdilik niyetimiz o."

"Çok bilgi verdin be baba, sağ ol."

Yine güldü ve kıpırdanırken en sevdiği koltuğunun gıcırdatığını duydum. "Boş ver, ne yapacaksın sen babamın aşk hayatını?"

"Doğru." Ama aslında onun annemle ilişkisinin nasıl olduğunu merak ediyordum bazen. Babam fakir mahalleden Latin kökenli bir oğlan, annemse mavi gözlerinde dolar işaretleri olan altın saçlı, sosyetik bir genç kızmış. Ben bu ikisinin arasında bayağı ateşli bir şeyler geçmiş olmalı diye düşünürdüm hep.

Bir süre daha konuştuk, ikimiz de birbirimizi yeniden görecek olmanın heyecanına kapılmıştık. Ben üniversiteyi bitirip oradan taşınınca birbirimizden kopmayacağımızı ummuştuk, onu her cumartesi mutlaka arayıp halini hatırını sormayı bu kadar önemsememin nedeni de buydu. Onu bu kadar yakın bir gelecekte görecek olmak, bu konudaki kaygılarımı biraz hafifletmişti.

Tam telefonu kapattığım sırada Cary gerçek bir model havasıyla girdi kapıdan içeri.

"Hâlâ plan mı yapıyorsun?" diye sordu.

Ayağa kalktım. "Bitti bile. Babamla konuşuyordum. Gelecek hafta New York'a geliyor."

"Sahi mi? Süper. Baba adamdır Victor."

Mutfağa geçtik, Cary buzdolabından iki bira aldı. Evde kullandığım bazı eşya ve ürünlerin süite yerleştirilmiş olduğunu daha önce fark etmiştim. Acaba Gideon gerçekten bu kadar dikkatli mi, yoksa bu bilgiyi başka bir yerdeki mi - meselâ alışveriş fişlerimden filan - edindi diye merak etmiştim. Yapsa şaşırmazdım da. Gardiyanlarını üzerime salmasından da anlaşılacağı gibi, aramızda bazı sınırlar olduğunu anlamakta zorlanıyordu.

"Değil ayni şehirde olmak, annenle baban en son ne zaman aynı evlerin sınırları içinde olmuşlardı acaba?" diye sordu Cary şişelerin kapaklarını açarken.

Ah Tanrım... "Emin değilim. Ben doğmadan önce olabilir." Verdiği bu adam kocaman bir yudum aldım. "Onları bir araya getirmek gibi bir planım yok."

"İyi yapılmış planların şerefine." Şişelerimizin boyunlarını birbirine tokuşturdu. "İyi plan derken, demin havuz kenarında tanıştığım bir fıstıkla iş tutmayı düşünüyordum ama onun yerine buraya geldim. Düşündüm ki ben de bugün senin gibi bekâr takılsam ve beraber geçirecek daha çok zamanımız olsa fena olmaz."

"Gurur duydum" dedim alaycı bir sesle. "Ben de tam aşağıya geliyordum."

"Dışarısı çok sıcak. Güneşin hiç acıması yok."

"Bizim New York'taki güneşin ayrısı değil mi bu yoksa?"

"Çok komiksin." Yeşil gözleri ışıldadı. "Elimizi yüzümüzü yıkayıp dışarıda bir yerde yemek yemeye ne dersin? Ben ısmarlıyorum."

"Elbette. Ama Sheila'nın da bizimle gelme konusunda ısrarcı olmayacağını garanti edemem."

"Başlayacağım şimdi Sheila'ya da, patronuna da. Nedir bu zengin insanların kontrolle dertleri?"

"Dizginleri elden bırakmadıkları için zengin oluyorlar."

"Her neyse. Ben bizim deliliğimizi tercih ederim buna, biz hiç değilse sadece kendimize zarar veriyoruz." Bir kolunu göğsüne götürüp tezgâha yaslandı. "Bu zırvalığa göz yumacak mısın?"

"Durumu bağlı."

"Hangi duruma?"

Sırıtarak yatak odama doğru gittim. "Hadi hazırlan. Yemekte anlatırım."

6

Dönüş yolculuğu için çantamı toplamayı bitirdiğim sırada Gideon'ın o benzersiz sesini duydum oturma odasından. Bir adrenalin dalgası damarlarıma yayıldı. Biri, önceki gece Cary'yle gece kulübünden döndüğümüz sırada, diğeri de o sabah kalktığımda olmak üzere iki kez konuştuğumuz halde Gideon yaptığım şeyle ilgili tek kelime söylememişti bana henüz.

Hiçbir şey bilmiyormuş gibi davranmak biraz sinir bozucuydu. Hatta Clancy'nin istediğim şeyi yapmayı başarabildiğinden bile şüpheye düşmüştüm ama üvey babamın korumasını arayıp sorduğumda her şeyin planladığım gibi gittiği konusunda teminat vermişti bana.

Çıplak ayakla yatak odamın açık kapısına kadar yürüdüm ve Cary'yi suitimizin kapısından çıkarken gördüm. Gideon, küçük antrede yalnızdı ve sanki her an kapıda belirmemi bekliyormuş gibi buluvermişti gizemli bakışları beni. Bol kesimli bir kot pantolon ve siyah bir tişört giymişti ve ben onu görmeyi öyle özlemiştim ki gözlerim yanıyordu.

"Selam meleğim."

Sağ elimin parmakları, siyah yoga pantolonumun kumaşıyla oynuyordu huzursuzca. "Selam şampiyon."

Güzel biçimli dudakları bir an inceldi. "Bu sevgi sözcüğünün ardında özel bir anlam var mı?"

"Bir kere... Ne yapsan en iyisini yapıyorsun. Ayrıca, şampiyon, âşık olduğum bir roman karakterinin de takma adı. Bazen bana onu anımsatıyorsun."

"Benim dışımda birine âşık olman fikrinden hoşlandığımı sanmıyorum, roman karakteri de olsa fark etmez."

"Alışırsın."

Başını iki yana sallayarak bana doğru gelmeye başladı. "Peşime taktığın sumo güreşçisine alışacağım gibi mi?"

Gülmemek için yanağımın içini ısırdım. Clancy'ye Phoenix'te, Gideon'a –Sheila'nın bana yaptığı türden– korumalık yapabilecek birilerini tanıyıp tanımadığını sorduğumda dış görünüşle ilgili özel bir talepte bulunmamıştım. Yalnızca erkek olmasını istemiştim ve müdahale edilecek durumlarla ilgili pek de uzun olmayan bir liste vermiştim. "Cary nereye gidiyor?"

"Aşağıya, onun için ayarladığım krediyle kumar oynamaya."

"Hemen çıkmıyor muyuz?"

Gideon yavaşça kapatıyordu aramızdaki mesafeyi. Bana yaklaşma şeklindeki tehlikeli havayı fark etmemek imkânsızdı. Omuzlarının duruşundan ve gözlerindeki ışıltıdan hissediliyordu. Eğer salına salına yürüyüşü bu kadar seksi olmasaydı kaygılanabilirdim. "Âdetin başladı mı?"

Başımı salladım.

"O halde ağzına boşalmam gerekecek."

Kaşlarımı kaldırdım. "Öyle mi?"

"Aynen öyle." Dudakları kıvrıldı. "Merak etme meleğim. Önce seninle ilgileneceğim."

Bir anda üzerime atılıp beni yakaladı ve yatak odasına doğru sürükleyerek yatağa devirdi. Ben soluk almaya çalışırken o aç bir kurt gibi dudaklarını dudaklarıma yapıştırmış, çılgın gibi öpüyordu beni. Gideon'ın tutkusu ve onun ağırlığını üzerimde hissetmenin verdiği o hoş ve tanıdık duygu, ayaklarımı yerden kesmişti. Nasıl da güzel kokuyordu. Teni nasıl sıcaktı.

"Seni özledim" diye inleyerek kollarımı ve bacaklarımı ona doladım. "Üstelik bazen ciddi şekilde can sıkıcı olduğun halde."

Gideon homurdandı. "Beni senin kadar kızdırıp çileden çıkaran bir kadın daha çıkmadı karşıma."

"Eh ne yapalım önce sen benim tepemi attırdın. Ben senin mülkün değilim. Bana o şekilde davranamaz..."

"Evet, öylesin." Kulakmememi dişleyerek canımı yaktı ve bir çığlık atmama neden oldu. "Ve evet, davranabilirim."

"O zaman sen de öylesin. Ve ben de sana aynı şekilde davranabilirim."

"Zaten bunu gösterdin de. Sana bir metreden fazla yaklaşamayan insanlarla iş yapmanın ne kadar zor olduğu hakkında hiç fikrin var mı senin?"

Donup kaldım, çünkü bir metre kuralını yalnızca kadınlarla ilgili olarak koymuştum ben. "Neden o kadar yaklaşmaları gerekiyordu ki?"

"Önüme serdikleri şemalardaki bazı önemli noktaları işaret etmek için ve telekonferans yaparken kameranın görüş alanına benimle birlikte girebilmek için – bu iki şeyi de gerçekten çok zorlaştırdın." Başını kaldırıp yüzüme baktı. "Ben çalışıyordum. Sense dalga geçiyordun."

"Umurumda değil. Bana uygunsa sana da uygundur." Ama tıpkı benim gibi Gideon'ın da bu rahatsızlığı kabullenmiş olması içten içe hoşuma gidiyordu.

Aşağıya uzanıp bacağımın arkasından kavradı ve bacaklarımı iyice açtı. "Bu ilişkide yüzde yüz eşitlik elde edemeyeceksin."

"Sen öyle san."

Kasığı, açtığı aralığa yerleşmişti. Üzerimde ileri geri giderek ereksiyon halindeki penisini cinsel organıma sürtüyordu. "Edemeyeceksin" diye tekrarladı. Ellerini saçlarımın arasına daldırıp kafamı kavramış ve beni olduğum yere mıhlamıştı. Kasığını hareket ettirerek aşırı derecede hassaslaşmış klitorisime sürtünmeye başladı. Kot pantolonunun mükemmel konumdaki dikişi, ona duyduğum şehvetin o hiç sönmeyen ateşini körüklüyordu. Kanımdaki adrenalin bir anda yükseldi. "Kes şunu. Sen öyle yaparken düşünemiyorum."

"Düşünme. Yalnızca dinle Eva. Kimliğim ve inşa ettiğim her şey beni bir hedef haline getiriyor. Senin de yabancısı olduğun şeyler değil bunlar, çünkü varlık içinde yaşamanın nasıl bir şey olduğunu ve nasıl dikkat çektiğini sen de biliyorsun."

"Bardaki adam bir tehdit oluşturmuyordu."

"Orası şüpheli."

Öfke içimi yakıyordu. Canımı sıkan şey, onun bana güvenmediğini hissetmekti; çünkü belli ki, sırlarını paylaşacak kadar güvenmiyordu bana ve benim bununla bir şekilde baş etmem gerekiyordu. "Çekil üstümden."

"Ben rahatım burada." Kalçasını oynatarak bana sürtündü.

"Sana sinir oluyorum."

"Farkındayım." Durmaya niyeti yoktu. "Gelmene engel olacak bir şey değil bu."

Kalçasını itmeye çalıştım ama çok ağırdı. "Kızgınken gelemem!"

"Ispatla."

Kendinden fazlasıyla hoşnuttu, bu da öfkemi iyice artırıyordu. Başımı çeviremediğim için gözlerimi kapatarak mesafe koymaya çalıştımı aramıza. Umursamadı. Bedenini esneterek bana sürtünmeye devam etti. Aramızda giysiler olduğu ve içime girmediği için bedeninin zarif ve akıcı hareketlerini daha da iyi fark edebiliyordum.

Seks yapmayı biliyordu adam.

Gideon bir kadının içine aletini sokup çıkarmazdı yalnızca. Sürtünmeyi kullanır, girişinin açısını ve derinliğini değiştirerek çalışırdı onun üstünde. Altında kıvrandığım ve sadece bedenimde ateşlediği hislere odaklandığım zamanlar bu becerilerini kaçırıyordum. Oysa şimdi hepsini hissedebiliyordum.

Aldığım zevke direnmeye çalıştım ama ağzımdan kaçan iniltiye engel olamadım.

"İşte böyle meleğim" diyerek teşvik etti beni. "Senin için nasıl sertleştiğimi hissediyor musun? Bana neler yaptığını hissediyor musun?"

"Beni seksle cezalandırma" diye söylendim, topuklarımı yatağa bastırarak.

Bir anlık bir duraklamanın ardından boynumu emmeye başladı, sanki beni giysilerimizin üstünden düzüyormuş gibi dalgalanıyordu vücudu. "Sana kızgın değilim ki meleğim."

"Her neyse. Aklımı başıma getirmek için cezalandırıyorsun besbelli."

"Sen de beni çıldırtıyorsun ama. Senin ne yaptığını fark ettiğimde ne oldu biliyor musun?"

Gözlerimi aralayarak öfkeyle baktım ona. "Ne?"

"Aletim kalktı."

Gözlerim kocaman açıldı.

"Çok zor bir durumda ve milletin içinde." Mememi avuçladı ve sertleşmiş ucunu başparmağıyla okşadı. "İnsin diye beklerken çoktan bitmiş bir tartışmayı uzatmam gerekti. Bana kafa tutman beni tahrik ediyor Eva." Alçalıp hırıltıya dönüşen sesinden seks ve günah akıyordu. "Seni düzme isteği uyandırıyor bende. Hem de uzun uzun düzme isteği."

"Tanrım." Kalçam yukarı kalktı, boşalma ihtiyacıyla dolup taşıyordum.

"Ve bunu yapamadığım için de" diye mırıldandı, "önce seni böyle getireceğim, sonra da bu iyiliğimin karşılığını ağzınla vermeni seyredeceğim."

Bir inilti kaçırdı ağzımdan, ona o şekilde zevk verme düşüncesi ağzımı sulandırmıştı. Seviştiğimiz zamanlarda hep o bana ayak uyduruyordu. Gerçekten kendini bırakıp kendi zevkine odaklandığı tek zaman benim ona oral seks yaptığım zamandı.

"İşte böyle" diye mırıldandı. "Yarığını bana öyle sürtmeye devam et. Tanrım, nasıl seksi bir şeysin sen böyle."

"Gideon." Ellerim kasılan sırtının ve kalçasının her yerinde dolanıyor, bedenim kıvranarak onun bedenine sürtünüyordu. Bir rahatlama duygusuyla üzerimdeki gerilim aktı gitti ve ben upuzun bir iniltiyle boşaldım.

Ağzımı dudaklarıyla kapattı ve altında titrerken çıkardığım sesleri içti kana kana. Saçlarına yapışarak öpüşüne karşılık verdim ben de.

Benimle birlikte yana yuvarlanarak altıma geçti ve uzanıp pantolonunun düğmelerini koparırcasına açtı. "Hadi Eva."

Onun tadına bakma konusunda duyduğum heves, onun bana bunu yaptırma konusundaki hevesinden daha az olmadığı için apar topar yatağın aşağısına doğru kaydım hemen. İç çamaşırını indirdiği an aletini elime aldım ve dudaklarımı geniş tepesinin üstünde gezdirmeye başladım.

İnleyerek uzanıp bir yastık aldı Gideon ve başının altına koydu. Göz göze geldik ve ben biraz daha derine aldım aletini.

"Evet" diye fısıldadı, sağ elinin parmakları saçlarıma dolanmıştı. "Hızla ve kuvvetle em; boşalmak istiyorum."

Kokusunu içime çekip yanan teninin ipeksi yumuşaklığını dilimde hissettim. Sonra da dediğini yaptım.

İyice emerek gırtlağımın dibine kadar aldım onu, sonra da başına kadar geri çekildim. Tekrar tekrar. Hızla ve kuvvetle emmekten başka bir şey düşünmüyordum. Gideon'ın orgazmı için en az onun kadar açgözlüydüm ve çıkardığı ahlaksız seslerle, çarşafları huzursuzca tırmalayışıyla iyice yoldan çıkıyordum. Kalçası inip kalkıyor, saçlarımın arasındaki eli hızımı ayarlıyordu.

"Ah, Tanrım!" Beni koyu ve ateşli gözlerle seyrediyordu. "Beni emişine bayılıyorum. Sanki ne kadar emsen doyamıyor gibisin."

Doyamıyordum. Asla doyabileceğimi de sanmıyordum.

Onun zevk alması çok anlamlıydı benim için, çünkü gerçek ve saftı. Gideon için seks, aşamaları ve yöntemleri olan bir şey olmuştu hep. Benimleyken kendini tutamıyordu, çünkü bana duyduğu arzu, aklının sınırlarını aşıyordu. Bensiz iki gün geçirmek yetmişti dağılmasına...

Pürüzsüz derisinin altındaki kalın damarların atışını hissederek iyice sıktığım elimle sıvazladım onu. Gırtlağından kopan hırıltılı sesin ardından tuzlu bir sıcaklık yayıldı dilimin üstüne. Artık çok yakındı, yüzü kızarmış, dudakları aralanmış, solukları sıklaşmıştı. Benim de alnımdan terler süzülüyordu. Heyecanım onunkiyle birlikte artıyordu. Doruğa tırmanma ihtiyacıyla, neredeyse çıldırmış gibi, tamamen insafıma bırakmıştı artık kendini, ama bir yandan da beni bir daha düzdüğünde bana neler yapacağıyla ilgili ahlaksızca seksi şeyler söylüyordu homurdanarak.

"İşte böyle meleğim. Sağ beni... Sağ ki boşalayım sana." Boynu gerildi, soluğu patlayarak boşaldı ciğerlerinden. "*Of, Tanrım!*"

O da benim gibi geldi – şiddetle ve vahşice. Aletinin ucundan fışkıran meni öyle yoğun ve sıcaktı ki yutmakta zorlandım. Boğuk bir sesle adımı söylüyor, kalçasını ağzıma doğru kaldırıp indiriyordu. İhtiyaç duyduğu şeyi benden alırken, bana da nesi var nesi yoksa hepsini vermişti, tamamen boşalana dek.

Sonra bana doğru kıvrıldı ve beni körük gibi inip kalkan göğsüne bastırarak öyle sıkı kucakladı ki neredeyse boğuluyordum. Uzun süre öylece sarıldı bana. Ben de onun deli gibi çarpan yüreğinin yavaşlayışını ve soluğunun normale dönüşünü dinledim.

Sonunda konuştuğunda dudakları saçlarımın arasındaydı. "Buna ihtiyacım vardı. Teşekkürler."

Gülümseyerek sokuldum ona. "Benim için bir zevkti şampiyon."

"Seni özledim" dedi alçak sesle, dudaklarını kaşıma bastırarak. "Hem de çok. Ve yalnızca bunun için de değil."

"Biliyorum." Birlikteyken bizi etkisi altına alan o vahşi ve baş edilmez duyguları biraz olsun boşaltabilmek için buna –bu fiziksel yakınlığa, birbirimize böyle çılgınca dokunmaya, bu orgazm heyecanına– ihtiyacımız vardı. "Gelecek hafta babam geliyor ziyarete."

Gideon donup kaldı. Başını kaldırarak alaycı bir bakış attı yüzüme. "Bunu bana aletim hâlâ ortadayken söylemen şart mıydı?"

Bir kahkaha attım. "Ne o? Hazırlıksız mı yakalandın?"

"Hem de nasıl." Dudaklarını alnıma bastırıp sırtüstü döndü ve giysilerine çekidüzen verdi. "İlk karşılaşmanın nasıl olmasını istediğinle ilgili bir fikrin var mı? Dışarıda yenecek bir yemekte mi, evde mi? Evdeyse, sende mi bende mi?"

"Ben kendi evimde yemek hazırlarım." Gerindim ve gömleğimi çekiştirerek kırışıklarını düzeltmeye çalıştım.

Başını salladı ama havası değişmişti. Az önceki tatmin olmuş, minnettar âşığım gitmiş, yerine son zamanlarda sıkça karşılaştığım asık suratlı adam gelmişti.

"Sen başka bir şey mi tercih ederdin?" diye sordum.

"Hayır. Bu plan iyi. Zaten ben de bunu önerecektim. Senin evinde kendini rahat hisseder baban."

"Peki sen?"

"Ben de." Başını eline dayayarak bana baktı ve alnıma düşen saçlarımı geriye çekti. "Paramı adamcağızın gözüne olabildiğince az sokmamda fayda var."

Derin bir soluk aldım. "Bunu düşünmemiştim. Ben sadece senin mutfağını batırmaktansa kendi mutfağımı batırmayı tercih ettiğim için öyle demiştim. Ama haklısın. Gerçi benimce sorun olmayacak Gideon. Senin bana olan hislerini görünce birlikteliğimize olumlu bakacaktır."

"Onun ne düşündüğü, *senin* hislerini etkileyecekse umu-

rumda olur. Eğer benden hoşlanmazsa ve bu seninle aramızda bir şeyleri değiştirirse..."

"Bunu yapabilecek tek kişi sensin."

Hafifçe başını eğerek onaylar gibi yaptıysa da, onun hisleri konusunda pek de ferahlamadı içim. Kız arkadaşının anne babasıyla tanışmak birçok erkek için gergin bir olaydır ama Gideon başka erkeklere benzemiyordu. O kolay kolay tırsmazdı. Normalde. Babamla onun, birlikteyken gergin ve savunmacı değil, sakin ve rahat olmalarını istiyordum.

Konuyu değiştirdim. "Phoenix'teki işleri halledebildin mi?"

"Evet. Proje müdürlerinden biri hesaplarda birtakım anormallikler fark etmişti. Bu işin üzerine daha derinlemesine gitmem konusunda ısrarcı davranmakta haklıymış. Zimmete para geçirilmesi konusunda hiç toleransım yoktur benim."

Gideon'ın, yatırımcıları dolandırarak milyonlarca dolar zarara uğrattıktan sonra intihar eden babasını düşünerek yüzümü buruşturdum. "Proje nedir?"

"Golf temalı bir tatil merkezi."

"Gece kulüpleri, tatil merkezleri, lüks konutlar, votka, kumarhaneler... Ve bir de bunca lüksün içinde fit kalabilmek için bir spor salonu zinciri mi?" Cross Holding'in web sayfasından öğrendiğim kadarıyla bilgisayar yazılımı ve oyun bölümleri ile genç, şehirli profesyoneller için düşünülmüş, gelişmekte olan bir sosyal medya platformu da vardı Gideon'ın.

"Demek birden fazla açıdan keyif tanrısıymışsın sen."

"Keyif tanrısı mı?" Gözlerinin parıltısından eğlendiği belliydi. "Bütün enerjimi sana tapınarak harcıyorum ben."

"Sen nasıl bu kadar zengin oldun?" diye pat diye soruverdim. Gideon'ın bu genç yaşında nasıl bu kadar zengin olabildiğine dair Cary'nin şüpheleri aklıma takılmıştı.

"İnsanlar eğlenmekten hoşlanır ve bunun için de para öderler."

"Onu kastetmedim. Cross Holding'i nasıl kurdun? Bütün bunları başlatacak sermayeyi nereden buldun?"

Gözleri meraklı bir ışıltıya büründü. "Sence nereden bulmuş olabilirim?"

"Hiçbir fikrim yok" dedim dürüstçe.

"Yirmibirden."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Kumardan mı? Şaka mı yapıyorsun?"

"Hayır." Bir kahkaha attı ve daha da sıkıca sarıldı bana.

Ama ben Gideon'ı bir kumarbaz olarak hayal edemiyordum. Annemin ikinci kocası sayesinde, kumarın, insanın bütün kontrolünü kaybetmesine neden olan, son derece kötü ve sinsi bir hastalık haline gelebildiğini öğrenmiştim. Gideon kadar katı bir kontrol delisinin şansa ve kısmete bağlı bir şeyden hoşlanabileceğini aklım almıyordu.

Derken jetonum düştü. "Kart sayıyorsun sen."

"Oynadığım zamanlarda" diyerek kabul etti. "Artık yapmıyorum. Ayrıca kumar masasının çevresinde kurduğum bağlantılar da kazandığım para kadar yaradı işime."

Bu bilgiyi hazmetmeye çalıştım, zorlandım ve o an için bir kenara bırakmaya karar verdim. "Hatırlat da seninle kâğıt oynamaya kalkışmayayım."

"Strip-poker eğlenceli olabilir."

"Senin için."

Uzandı ve kıçımı avuçladı. "Senin için de. Sen soyununca bana neler olduğunu biliyorsun."

Tamamen giyinik bedenime imalı bir bakış attım. "Ve soyunmayınca da."

Gideon'ın yüzü, en ufak bir pişmanlık içermeyen, göz kamaştırıcı bir gülüşle ışıldadı.

"Hâlâ kumar oynuyor musun?"

"Hem de her gün. Ama yalnızca işte ve bir de seninle."

"Benimle mi? İlişkimizle mi?"

Yüzüme bakan gözleri yumuşacıktı ve boğazıma bir yum

runun takılmasına neden olan beklenmedik bir şefkatle doluydu. "Hayatımda aldığım en büyük riskin sen." Dudaklarını nazikçe bastırdı dudaklarıma. "Ve de en büyük ödül."

Pazartesi sabahı işe gittiğimde, nihayet her şeyin Corinne-öncesi doğal ritmine dönmekte olduğunu hissediyordum. Gideon'la ben kendimizi âdet dönemime göre ayarlamaya çalışıyorduk; ikimizin de önceki ilişkilerinin hiçbirinde sorun olmamıştı bu konu ama bizim için sorundu, çünkü Gideon bana hislerini anlatmak için seksi kullanıyordu. O bana sözcüklerle anlatamadığı şeyleri bedeniyle anlatıyor, ben de ilişkimize olan güvenimi Gideon'a duyduğum arzuyla ispatlıyordum, aramızdaki bağı hissetmek için ihtiyaç duyduğu bir şeydi bu onun.

Oysa ben Gideon'a onu sevdiğimi tekrar tekrar söyleyebilirdim ve bunun onun üzerinde bir etkisi olduğunu da biliyordum ama buna gerçekten inanabilmesi için vücudumu ona tamamen teslim ettiğimden –geçmişim nedeniyle benim için ne kadar büyük bir anlam taşıdığını bildiği bu güven ifadesinden– emin olmaya ihtiyacı vardı.

Bana bir keresinde anlattığı gibi, yıllar içinde çok sayıda *seni seviyorum* cümlesine maruz kalmış, ama hakikat, güven ve dürüstlükle desteklenmeyen bu sözlere hiçbir zaman inanmamıştı. Sözcükler pek bir şey ifade etmiyordu ona, bu yüzden de bu sözü bana söylemeyi reddediyordu. Söylemeyişinin beni ne kadar üzdüğünü ona belli etmemeye çalışıyordum. Onunla birlikte olacaksam buna alışmam gerektiğini anlamıştım.

"Günaydın Eva."

Başımı masamdan kaldırınca Mark'ın odacığımda dikildiğini gördüm. Hafifçe çarpık gülüşüyle her zamanki gibi çok sempatikti. "Selam. Ne zaman başlamak istersen hazırım ben."

"Önce kahve. Sen de ister misin?"

Boş kahve kupamı masamdan alıp ayağa kalktım. "Hem de nasıl."

Dinlenme odasına doğru ilerledik.

"Bronzlaşmış gibi görünüyorsun" dedi Mark, bana bakarak.

"Evet, hafta sonunda biraz güneş keyfi yaptım. Tembellik edip hiçbir şey yapmamak iyi geldi. Aslına bakarsan, yapmayı en çok sevdiğim şey bu herhalde."

"Kıskandım seni. Steven pek durduğu yerde duramaz. Beni sürekli bir şeyler için bir yerlere sürüklemek ister."

"Benim ev arkadaşım da aynen öyle. Onun sağa sola koşturmasını seyrederken ben yoruluyorum."

"Bu arada, unutmadan..." Mola odasının kapısında durarak bana yol verdi. "Shawna seninle konuşmak istiyor. Yeni bir rock grubunun konseri için biletler varmış elinde. İster misin diye sana sormak istiyor sanırım."

Önceki hafta tanıştığım kızıl saçlı, çekici garson kadını düşündüm. Steven'ın kız kardeşiydi Shawna ve Steven da Mark'ın hayat arkadaşı. İki adam üniversite yıllarında tanışmışlardı ve o zamandan beri birlikteydiler. Steven'dan çok hoşlanıyordum. Shawna'dan da hoşlanacağımdan kuşkum yoktu.

"Onunla görüşmemin senin için bir mahzuru var mı?" Bunu sormak zorundaydım, çünkü Shawna –esas olarak– Mark'ın baldızıydı ve Mark da benim patronumdu.

"Tabii ki yok. Hiç kaygılanma. Tuhaf kaçacak bir durum yok."

"Tamam." New York'taki hayatıma bir kız arkadaş daha katmak umuduyla gülümsedim. "Teşekkürler."

"Bana teşekkür etmek istiyorsan bir kahve yap" dedi dolaptan çıkardığı kupayı bana uzatırken. "Sen yapınca daha lezzetli oluyor."

Ona bir bakış attım. "Babam da aynı cümleyi kullanır."

"O zaman, doğru olsa gerek."

"Ya da standart erkek numarası olsa gerek" diye yapıştırdım. "Steven'la sen nasıl paylaşıyorsunuz kahve yapma işini?"

"Paylaşmıyoruz." Güldü. "Evimizin hemen köşesinde bir Starbucks var."

"Bunu hilekârlık olarak adlandırmanın bir yolu olduğuna eminim ama şu anda bunu çıkarabilecek kadar kafein yok henüz sistemimde." Dolu kupayı ona uzattım. "Aynı nedenle, şu anda aklıma gelen fikri de muhtemelen paylaşmamalıyım seninle."

"Söyle hadi. Eğer gerçekten çok fenaysa sana karşı sonsuza dek kullanacak bir koz olur elimde."

"Öyle mi? Sağ ol." Kupamı iki elimin arasında tutuyordum. "Diyorum ki, yabanmersinli kahveyi kahve gibi değil de çay gibi pazarlamak işe yarar mı acaba? Kahveyi şöyle çiçek desenli porselen fincana koysak mesela, arka planda da bir çörek ile bir parça kaymak olsa? Sosyetik bir ikindi içeceği muamelesi yapsak yani? Bir de süper yakışıklı bir İngiliz beyefendisi, kahveyi karşılıklı yudumlamak için?"

Mark dudaklarını buzerek düşündü söylediklerimi. "Sevdim galiba. Hadi gidip yaratıcı ekiple konuşalım bunu."

"Las Vegas'a gideceğini neden söylemedin bana?"

Annemin sesindeki tiz, asabi endişe tınısı karşısında sessizce iç geçirdim ve ofis telefonumun ahizesini sıkıca kavrasekreterime bakınca annemden birkaç mesaj bulurum herdım. Kıçımı koltuğuma koyduğum an çalmıştı telefon. Telehalde diye düşündüm. Bir şeyi aklına takınca bir türlü bırakmıyordu. "Selam anne. Affedersin. Öğle yemeğinde arayıp anlatacaktım her şeyi."

"Las Vegas'a bayılırım ben."

"Öyle mi?" Kumarla ilgili her şeyden nefret ettiğini sanıdım ben oysa. "Bilmiyordum."

"Sormuş olsaydın bilirdin."

Annemin sesindeki kırgın tonu duyunca yüzümü buruşturdum. "Affedersin anne" dedim bir kez daha, tekrarlanan özürlerin annem üzerinde işe yaradığını çocukken öğrenmiştim. "Cary'yle baş başa biraz zaman geçirip dinlenmeye ihtiyacımız vardı. Ama bir ara gitmek istersen seninle de bir Vegas seyahati planlayabiliriz."

"Ne hoş olur değil mi? Seninle böyle eğlenceli şeyler yapmak isterim Eva."

"Ben de isterim." Gözüm annemle Stanton'ın fotoğrafına kaydı. Annem, etrafına yaydığı o kırılgan duygusallık havasıyla erkekleri çaresizce kendine çeken güzel bir kadındı. Bu sahici bir kırılganlıktı -pek çok açıdan kırılgandı gerçekten annem- ama aynı zamanda da bir erkek avcısıydı o. Erkeklerin annemi istismar ettiği sanılmasın, annem parmağında oynatırdı onları.

"Öğlen için bir planın var mı? Bir yere rezervasyon yaptırıp, gelip seni alabilirim."

"Bir iş arkadaşımı da getirebilir miyim?" Sabah geldiğimde Megumi, tanışma randevusunun hikâyesini anlatmak vaadiyle beni öğle yemeğine davet etmişti.

"Ah, birlikte çalıştığın kişilerle tanışmayı çok isterim."

Dudaklarım içten bir muhabbetle kıvrıldı. Annem delirtiyordu beni ama sonuç olarak kadıncağızın en büyük suçu beni çok fazla sevmekti. Nörotik ruh haliyle birleşince tahammül edilmez bir suça dönüşüyordu bu gerçi ama iyi niyetlerle işlenmiş bir suçtu sonuçta. "Tamam. Saat on ikide al bizi. Ama unutma, sadece bir saatimiz var, o yüzden yakınlarda ve hızlıca yemek yiyebileceğimiz bir yer olmalı."

"Ben hallederim. Çok heyecanlandım! Görüşürüz."

Annemle Megumi derhal ısındılar birbirlerine. Karşılaştıkları sırada Megumi'nin yüzünde gördüğüm hayranlık ifadesini hemen tanıdım, çünkü yıllar içinde birçok kez görmüştüm

bunu. Monica Stanton çarpıcı bir kadındı; onun klasik güzelliğinden gözlerini alamazdı insan, çünkü bu kadar mükemmel olunabileceğine inanmak zordu. Ayrıca şu anda oturmak için seçtiği berjer koltuğun kraliyet moru da, altın renginde ki saçları ve mavi gözlerine inanılmaz bir fon oluşturmuştu.

Öte yandan, annem de Megumi'nin giyim zevkine bayılmıştı. Benim gardırop tercihlerim daha çok geleneksele ve hazır giyime yakınken, Megumi –tıpkı annemin bizi götürdüğü Rockefeller Center yakınlarındaki havalı kafenin dekorasyonu gibi– sıra dışı kombinasyonlar ve renkleri tercih ediyordu.

Rengârenk kadife kumaşlarla kaplanmış, benzersiz tasarımlı, altın yaldızlı mobilyalarıyla *Alice Harikalar Diyarında*'yı hatırlatmıştı bana burası. Megumi'nin tünediği uzun koltuğun arkası abartılı şekilde kıvrımlıydı, annemin oturduğu berjerin ayakları ise gotik hayvan heykelleri biçimindeydi.

"Adamın kusurunun ne olabileceğini düşünüyorum hâlâ" diye devam etti Megumi. "İnanın bayağı baktım. Çünkü bu kadar şahane bir adamın tanışma randevularında sürünmemesi lazım."

"Pek de sürünüyor sayılmaz" diye itiraz etti annem. "Eminim o da şansına nasıl senin gibi bir kızın çıktığına şaşırıyordur."

"Teşekkürler!" Megumi bana bakıp güldü. "Adam gerçekten çok seksiydi. Bir Gideon Cross değildi tabii ama yine de seksiydi."

"Gideon nasıl bu arada?"

Annemin sorusunun hafife alınacak yanı yoktu. Gideon'ın, çocukluğumda yaşamış olduğum tacizden haberi olduğunu biliyordu ve bundan hiç de hoşnut kalmamıştı. Çatısının altında olup biteni fark etmemiş olmak onun en büyük utancıydı ve hiç hak etmese de, kendisini çok suçlu hissediyordu. Olanları fark etmemesinin nedeni, benim saklamış olmamdı. Çünkü birilerine anlatırsam yapacakları konusunda korkutmuştu beni Nathan. Yine de, Gideon'ın bunları öğrenmesi

huzursuz etmişti annemi. Gideon'ın da onu bu konuda suçlamadığını en kısa zamanda anlayacağını umuyordum.

"Çok çalışıyor" diye yanıt verdim. "Tahmin edersin. Berber olmaya başladığımızdan beri bana çok fazla zaman ayırdı, şimdi de bunun cezasını çekiyor sanırım."

"*Sen* buna değersin."

Babamın ziyarete geleceğini anneme söyleme isteğim neredeyse dayanılmaz boyuta ulaşınca suyumdan kocaman bir yudum alarak sustum. Babamı Gideon'ın bana olan sevgisi konusunda ikna etmek için iyi bir müttefik olurdu annem ama bencilce bir nedendi bu. Victor'ın New York'a gelmesine nasıl bir tepki vereceğine dair hiçbir fikrim yoktu ama muhtemelen gerilirdi ve bu da herkesin hayatını cehenneme çevirirdi. Nedeni neydi bilmiyorum ama onunla hiç görüşmemeyi tercih etmişti. Ben büyüyüp de babamla doğrudan iletişim kurabilecek yaşa geldiğimden beri annemin onu görmemek ve onunla konuşmamak için neler yaptığı gözümden kaçmamıştı.

"Dün bir otobüsün yan tarafında Cary'nin fotoğrafını gördüm" dedi.

"Sahi mi?" Sırtımı dikleştirdim. "Nerede?"

"Broadway üstünde. Kot pantolon reklamıydı sanırım."

"Ben de gördüm" dedi Megumi. "Ne giydiğine filan bakmadım ama. Adamın kendisi o kadar *hoş* ki."

Konuşmanın gidişi gülümsetti beni. Erkeklere alıcı gözüyle bakmak annemin uzmanlık alanına girerdi. Erkeklerin ona bayılmalarının sayısız nedeninden biri de buydu – onlara kendilerini iyi hissettirirdi annem. Erkekleri değerlendirme ve takdir etme konularında Megumi'nin de annemden aşağı kalır yanı yoktu ama.

"Sokaklarda tanınır oldu artık" dedim, bu kez benimle çekilmiş bir paparazzi fotoğrafından değil de, bir reklamdan bahsettiğimiz için sevinerek. Gideon Cross'un kız arkadaşı-

.nın seksi bir modelle birlikte yaşaması dedikoducuların ağzı-
nı sulandıran bir konuydu.

"Elbette" dedi annem, hafifçe sitemkâr bir ses tonuyla. "Sonunda böyle olacağından şüphen mi vardı?"

"Olacağını umuyordum" diye açıkladım. "Onun iyiliği için. Erkek modellerin kadınlar kadar fazla iş bulamadığı ve onlar kadar kazanmadığı acı ama gerçek." Ama Cary'nin bir şekilde yırtmasını bekliyordum. Duygusal olarak, başarısızlığı kaldıracak durumda değildi. Görünüşüne çok değer vermeyi öyle iyi öğrenmişti ki, başarısızlığa tahammülü olduğunu sanmıyordum. En çok korktuğum şeylerden biri, Cary'nin meslek tercihinin gün gelip, ikimizin de altından kalkamayacağı dertler açmasıydı başına.

Annem Pellegrino'sundan zarif bir yudum aldı. Kafenin uzmanlık alanı, mönüdeki kakaolu yiyeceklerdi ama annem günlük kalori hakkının tümünü tek bir öğünde harcamamaya dikkat ediyordu. Ben daha az dikkatliydim. Bir çorba-sandviç ikilisi ile bana koşu bandında fazladan en az bir saate mal olacak bir tatlı ısmarlamıştım. Âdet dönemimde olduğumu kendime hatırlatarak bu şımarıklığımı hoş görmeye karar verdim, çünkü bence âdet dönemi çikolata için açık kart dönemi demekti.

"Ee" dedi Monica, Megumi'ye gülümseyerek, "tanışma randevusu yaptığın adamla tekrar görüşecek misin?"

"Umarım."

"Hayatım, şansa bırakmak olmaz!"

Annem erkekleri yönetme konusundaki bilgeliğini bizimle paylaşırken ben de arkama yaslanıp bu gösteriyi keyifle izledim. Her kadının, onun üzerine titreyecek zengin bir adamı hak ettiğine dair güçlü bir inanca sahipti annem ve nicedir ilk kez çöpçatanlık çabalarının odağında ben yoktum. Babamla Gideon'ın birbirlerini nasıl bulacakları konusunda kaygılanmakla birlikte annemin bu konudaki hisleriyle ilgili en ufak bir endişe duymuyordum. Farklı nedenlerle de olsa, ikimiz de benim için en uygun adamla birlikte olduğuma inanıyorduk.

"Annen süpermiş" dedi Megumi, restorandan çıkmadan önce makyajını tazelemek isteyen Monica tuvalete gidince. "Ve sen de tıpkı ona benzediğin için çok şanslısın. Annen senden daha fıstık olsaydı ne fena olurdu düşünsene."

"Başka bir zaman yine üçümüz beraber yemeğe çıkmalıyız. Çok şahane oldu bu böyle" dedim gülerek.

"Benim de hoşuma gider bu."

Gitme zamanı geldiğinde Clancy'ye ve yolun kenarında beklemekte olan arabaya baktım ve işe yayan dönerek yediklerimin bir kısmını yakmak istediğimi fark ettim. "Ben galiba yürüyerek döneceğim" dedim onlara. "Çok fazla yedim. Siz ikiniz bensiz devam edin."

"Ben de seninle geleyim" dedi Megumi. "Ne kadar sıcak olsa da biraz hava almak iyi gelir. Ofisteki konserve hava cildimi kurutuyor."

"Ben de geleyim o zaman" diye teklifte bulundu annem.

Bir an ayakkabılarının incecik topuklarına şüpheyle baktım ama annemin topuklu dışında bir şey giydiği görülmüş şey değildi zaten. Muhtemelen, benim için düz pabuçlarla yürümek neyse, onun için de o ayakkabılarla yürümek aynı şeydi.

Manhattan için standart yürüyüş hızı olan kararlı ve sabit bir tempoyla Crossfire'a doğru yola çıktık. İnsanlardan oluşan engellerin etrafından dolanmak her zaman sürecin bir parçası olsa da önde annem olunca çok daha az sorun oluyordu bu. Erkekler onun yolundan saygıyla çekilip sonra da gözleriyle takip ediyorlardı onu. Anvelop kesimli, sade ve seksi buz mavisi elbisesi içinde, nemli sıcağa rağmen çok hoş ve taptaze görünüyordu.

Crossfire'a ulaşmadan önceki son köşeyi döndüğümüz sırada annem öyle ani bir şekilde durdu ki Megumi ile ben ona

arkadan çarptık. Dengesini kaybederek öne doğru tökezledi, tutmasam az daha yere kapaklanacaktı.

Neye takıldığını anlamak için önce yere, orada bir şey göremeyince de anneme baktım. Büyülenmiş gibi Crossfire'a bakıyordu.

"Aman Tanrım, anne." Yayaların yolundan çektim onu. "Kâğıt gibi bembeyaz olmuşsun. Sıcak mı çarptı? Başın mı dönüyor?"

"Ne?" Eli boynuna gitti. Kocaman açılmış gözlerle Crossfire'a bakmaya devam ediyordu.

Başımı çevirerek onun bakışlarını izledim ve gördüğü şeyin ne olduğunu anlamaya çalıştım.

"Neye bakıyorsunuz?" diye sordu Megumi kaşlarını çatıp yolun aşağısına doğru bakarak.

"Bayan Stanton." Güvenli ama saygılı bir mesafe bırakarak arkamızdan bizi takip eden Clancy arabayı bırakmış, yanımıza gelmişti. "Her şey yolunda mı?"

"Gördün mü..." diye başladı annem, Clancy'ye bakarak.

"Neyi gördü mü?" diye sordum, derhal başını kaldıran Clancy o eğitimli bakışlarıyla caddeyi boydan boya tararken. Bakışlarının belli bir noktaya kenetlenmesi, sırtımdan aşağı bir urpertinin yayılmasına neden oldu.

"Gelin ben sizi arabayla bırakayım en iyisi" dedi alçak sesle.

Crossfire'ın girişi yolun hemen karşısındaydı ama Clancy'nin sesi, itiraz kabul etmeyeceğini gösteriyordu. Annem ön koltuğa, biz de arkaya oturduk.

"Bu da neydi böyle?" diye sordu Megumi, Clancy bizi kapıda bıraktıktan sonra serin binaya girdiğimiz sırada. "Annen hayalet görmüş gibi oldu."

"Hiçbir fikrim yok." Ama kendimi kötü hissediyordum. Bir şeylerden korkmuştu annem. Ne olduğunu öğrenene kadar beni deli edecekti bu.

7

Sırtım mindere öyle şiddetle çarpmıştı ki ciğerlerimdeki bütün hava bir anda boşalmıştı. Afallamış bir halde soluk almaya çalışıyor, gözlerimi kırpıştırarak tavana bakıyordum.

Derken Parker Smith'in yüzü görüntüye girdi. "Zamanımı boşa harcıyorsun. Madem buradasın, *burada* ol. Yüzde yüz. Kafan kilometrelerce uzakta olmasın."

Uzattığı ele tutundum, beni çekerek ayağa kaldırdı. Etrafımızda, Parker'ın on kadar Krav Maga öğrencisi harıl harıl çalışıyordu. Brooklyn'deki stüdyo gürültülü ve hareketliydi.

Parker haklıydı. Aklım hâlâ annemde ve onun yemek dönüşü Crossfire'ın önüne geldiğimizde verdiği tuhaf tepkideydi.

"Affedersin" diye mırıldandım. "Kafama takılan bir şey var."

Yıldırım hızıyla hareket ederek önce dizime, sonra da omzuma seri tokatlar attı.

Kendimi odaklanmaya zorlayarak olduğum yere çömeldim. Parker da çömeldi, kahverengi gözleri sert ve dikkatliydi. Tıraşlanmış kafası ve sütlü kahverengi cildi, tepedeki floresan lambanın ışığında parlıyordu. Stüdyo, eski bir depodan dönüştürülmüştü ve hem ekonomik nedenlerle hem de atmosfer yaratsın diye o kaba depo binası yapısına pek dokunulmamıştı. Annemle üvey babam, derslere gelirken Clancy'yi yanıma katacak kadar paranoyaklardı. Stüdyonun bulunduğu mahallenin yeniden canlanma sürecine girmesi bence umut vericiydi ama onları kaygılandırıyordu.

Parker'ın bir sonraki saldırısını önledim. Arkasından deli gibi bir ebeleme yağmuru başladı ve ben de aklımdaki bütün diğer düşünceleri eve gidinceye kadar bir kenara bıraktım.

Eve benden bir saat sonra gelen Gideon beni vanilya kokulu mumlarla çevrelenmiş küvetin içinde buldu. Islak saçlarından, kendi özel antrenörüyle çalıştıktan sonra duş aldığı anlaşılsa da bana katılmak için soyunmaya başladı. Gözümü kırpmadan seyrettim soyunuşunu. Teninin altında oynayan kasları ve hareketlerindeki o doğal zarafetle büyük bir memnuniyet hissi veriyordu bana.

Derin oval küvetin içinde arkama geçti ve uzun bacaklarını benimkilerin iki yanına uzattı. Kollarını bana doladı ve sonra beklemediğim bir şekilde beni kaldırıp kucağına oturttu, bacaklarım bacaklarının arasında değil, üstündeydi artık.

"Yaslan bana meleğim" diye mırıldandı. "Seni hissetmeye ihtiyacım var."

Mutlulukla iç geçirdim ve beni kucaklayan güçlü bedeninin sertliğine gömüldüm. Onun dokunuşuyla tamamen uysallaşmaya dünden razı olan bedenimin bütün sızlayan kasları teslimiyetle yumuşadı. Dünyadan ve duygusal tetikleyicilerimizden uzak olduğumuz böyle anlara bayılıyordum. Gideon'ın dile getirmediği aşkını *hissettiğim* anlardı bunlar.

"Yeni çürükler mi var?" diye sordu yanağını yanağıma bastırarak.

"Benim hatam. Aklımı veremedim dövüşe."

"Beni mi düşünüyordun?" diye mırıldandı, burnunu kulağıma sürterken.

"Keşke."

Bir anlık duraklamanın ardından tavrı tamamen değişmişti. "Söyle, nedir seni rahatsız eden?"

Ruh halimi bu kadar kolayca okumasına ve duruma göre yaklaşımını derhal "gözden geçirip revize etmesine" bayılıyordum. Ben de onun için aynı derecede uyumlu olmaya çalı-

şıyordum. İki zor insan arasındaki bir ilişkide esneklik şarttı gerçekten.

Parmaklarımı onunkilere geçirip annemin öğle yemeğinden sonraki tuhaf tepkisini anlattım ona.

"Dönünce karşımda babamı filan bulacağım sandım neredeyse. Merak ettim... Binanın ön tarafında güvenlik kameraları vardır, değil mi?"

"Tabii ki. İlgilenirim ben bununla."

"En fazla on dakikalık bir zaman dilimi. Yalnızca neler olduğunu anlayabilir miyim diye merak ediyorum."

"Hallolmuş bil."

Başımı geriye atıp çenesinden öptüm onu. "Teşekkürler."

Dudaklarını omzumun üstüne bastırdı. "Meleğim, senin için yapmayacağım şey yok benim."

"Geçmişin hakkında konuşmak da dahil mi buna?" Gerildiğini hissettim ve kendime kızdım. "Hemen şimdi değil" diye ekledim aceleyle. "Bir ara. Yalnızca bir gün bu konuya gelebileceğimizi söylesen yeter."

"Yarın öğlen benimle yemek ye. Ofisimde."

"O zaman mı konuşacaksın bu konuda?"

Sertçe ofladı Gideon. "Eva!"

Yüzümü diğer tarafa çevirerek rahat bırakım onu, böyle kaçması düş kırıklığına uğratmıştı beni. Küvetin kenarlarına tutunarak çıkmaya hazırlandım. Kendimi, hayatımda başka kimseye olmadığı kadar bağlı hissettiğim ama aynı zamanda bana karşı akıl almaz derecede mesafeli olan bu adamdan uzaklaşmak istiyordum. Onunla birlikte olmak kafamı karıştırıyor, bir dakika önce emin olduğum şeylerden şüpheye düşmeme neden oluyordu. Sürekli sil baştan.

"Bu kadar yeter" diye homurdandım, en yakındaki mumu söndürürken. Mumun dönerek yükselen dumanını yakalamak bile sevdiğim adamı anlamaktan daha kolaydı sanki. "Ben çıkıyorum."

"Hayır." Memelerimi avuçlayarak durdurdu beni. Etrafımızdaki su da benim ruh halim gibi çalkantılıydı.

"Bırak Gideon." Bileklerinden tutarak ellerini çekmeye çalıştım.

Yüzünü boynuma gömerek inatla tutmaya devam etti beni. "Bir gün geleceğiz oraya. Tamam mı? Yalnızca... Bir gün geleceğiz oraya."

Çöktüm, soruyu ilk sorduğum ve Gideon'ın yanıtını beklediğim sırada geleceğini umduğum zafer duygusuna pek de benzemiyordu o an hissettiklerim.

"Bu gece bunu bir kenara bırakabilir miyiz?" diye sordu boğuk bir sesle; hâlâ sımsıkı tutuyordu beni. "Her şeyi bir kenara bıraksak hatta? Yalnızca seninle olmak istiyorum, olur mu? Yiyecek bir şeyler ısmarlamak, televizyon seyretmek, sana sarılarak uyumak istiyorum. Bunu yapabilir miyiz?"

Ciddi bir terslik olduğunu fark ederek yüzümü ona çevirdim. "Neyin var?"

"Yalnızca seninle biraz zaman geçirmek istiyorum."

Gözyaşlarım gözlerimi yakıyordu. Bana söylemediği bir şeyler daha vardı, önemli bir şeyler. İlişkimiz, söylenmeyen sözler ve paylaşılmayan sırlarla döşenmiş bir mayın tarlasına dönüşmekteydi hızla. "Peki."

"Buna ihtiyacım var Eva. Sen ve ben, olaysız şekilde." Islak parmak uçlarıyla yanağımı okşadı. "Bunu çok görme bana. Lütfen. Sonra da bir öpücük ver."

Dönüp ata biner gibi oturdum kucağına ve yanaklarını avuçlarımın arasına aldım. Mükemmel açıyı bulmak için kafamı eğerek dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Önce yumuşak ve yavaşça öperek başladım, yaladım, emdim. Sonra alt dudağına yöneldim ve diline dilimle baştan çıkarıcı dokunuşlar kondurarak onu problemlerimizi unutmaya davet ettim.

"Öp hadi" dedi boğuk bir sesle. Elleri omurgam boyunca gidip geliyordu. "Beni seviyormuşsun gibi öp."

"Seviyorum" dedim, sözcükleri ağzının içine doğru fısıldayarak. "Elimde değil."

"Meleğim." Ellerini ıslak saçlarımın arasına daldırıp beni istediği gibi tuttu ve aklımı başımdan alana kadar öptü.

Yemekten sonra Gideon sırtını karyolamın başlığına yaslayıp, bilgisayarını da kucağına koyarak yatakta çalıştı. Ben de yüzüstü yatağa uzanıp ayaklarımı havada sallayarak televizyon seyrettim.

"Bu filmdeki bütün replikleri biliyor musun sen?" diye sordu Gideon. Dikkatim *Hayalet Avcıları*'ndan ona yöneldi. Siyah *boxer*'ı dışında hiçbir şey yoktu üzerinde.

Onu bu haliyle –bu rahat, keyifli, mahrem haliyle– görebilmek çok hoşuma gidiyordu. Corinne'in bu manzarayı hiç görüp görmediğini merak ettim. Eğer görmüşse, yeniden görebilmek için her şeyi göze alabileceğini tahmin edebiliyordum, çünkü bu ayrıcalığı yitirmemek için her şeyi göze almaya hazırdım ben de.

"Olabilir" dedim.

"Ve hepsini yüksek sesle söylemek zorundasın, değil mi?"

"Mahzuru mu var şampiyon?"

"Yok." Gözleri keyifle ışıldadı ve dudakları kıvrıldı. "Kaç kere seyrettin bunu?"

"Zilyon kere." Ona dönüp ellerimin ve dizlerimin üstünde durdum. "Daha ister misin?"

Koyu, kavisli kaşlarından biri kalktı.

"Anahtar Taşıyıcı sen misin?" diye mırıldandım ona doğru emekleyerek.

"Meleğim, bana öyle baktığın zaman sen ne olmamı istersen o olurum ben."

Ona yarı kapalı gözlerle baktım ve "Bu vücudu istiyor musun?" diye fısıldadım.

Sırıtarak bilgisayarını kenara koydu. "Hem de her zaman."

Bacaklarını bacaklarımın arasına alıp karnına doğru ilerledim. Kollarını omuzlarına doladım ve hırladım: "Öp beni aşağılık yaratık."

"O replik öyle değil. Hem hani keyif tanrısıydım? Şimdi de aşağılık yaratık mı oldum?"

Yarığımı sert aletinin üzerine bastırarak kalçamı oynattım. "Ben ne olmamı istersem osun, hatırladın mı?"

Gideon beni sıkıca kavradı ve başını geriye attı. "Peki ne olmamı istiyormuşsun bakalım?"

"Benim olmanı." Boynundan küçük bir ısırık aldım. "Tamamen benim."

Soluk alamıyordum. Bağırmaya çalıştım ama bir şey burnumu tıkıyordu... Ağzımı kapatıyordu. Umutsuz yardım çığlıklarım kafamın içine hapsolmuştu, çıkarabildiğim tek ses tiz bir inilti̇ydi.

Çekil üstümden. Kes şunu! Dokunma bana. Ah Tanrım... Lütfen onu yapma bana

Annem neredeydi? *An ne!*

Nathan'ın eli ağzımı kapatmış, dudaklarımı eziyordu. Tüm ağırlığıyla üzerime abanıyor, başımı yastığa gömüyordu. Hayvan gibi soluyarak tekrar tekrar hamle ediyor... içime girmeye çalışıyordu. Arada külotum vardı ve beni daha önce sayamayacağım kadar çok kez yaşamış olduğum korkunç acıdan koruyordu.

Sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi kulağıma hırladı: "Daha canın yanmadı. Ama yanacak."

Donup kaldım. Başımdan aşağı bir kova buzlu su dökülmüş gibi kendime gelmiştim. Bu sesi *tanıyordum*.

Gideon. Hayır!

Kanımın uğultusu kulaklarımdaydı. Bulantı mideme yayıldı. Ağzıma safra doldu.

Size tecavüz etmek isteyen kişinin, her şeyinizi teslim edecek kadar güvendiğiniz biri olması daha kötüydü, çok daha kötüydü.

Korkuyla öfke birbirine karışarak güçlü bir silaha dönüştü. Bir anda açıldım ve Parker'ın haykırdığı emirleri duydum kafamın içinde. Temel kuralları hatırlayıverdim.

Sevdiğim adama, karabasanları en korkunç şekilde benimkilerle karışan adama saldırdım. İkimiz de cinsel taciz yaşamış kişilerdik ama ben rüyalarımda hâlâ kurbandım. O ise, yaşadığı ıstırap ve aşağılanmanın aynısını buna neden olan kişiye tattırmaya kararlı bir saldırgana dönüşüyordu rüyalarında.

Parmaklarımı kaskatı gererek Gideon'ın boğazına şiddetle vurdum. Bir küfür savurarak geri çekildi ve yer değiştirdi, ben de dizimi bacaklarının arasına geçiriverdim. Gideon iki buklum olup benden uzağa doğru devrildi. Bense yataktan yuvarlanıp yere düştüm. Apar topar ayağa kalkıp kendimi koridora açılan kapıya doğru attım.

"Eva!" diye seslendi Gideon soluk soluğa. Uyanmış ve bana uykusunda yapmak üzere olduğu şeyin farkına varmıştı. "Tanrım. *Eva*. Bekle!"

Kapıdan dışarı fırlayıp doğruca oturma odasına koştum.

Bulduğum ilk karanlık köşeye çöküp minicik bir top olana dek büzüştüm. Soluk almakta zorlanıyordum ve hıçkırıklarım bütün evde yankılanıyordu. Yatak odamdaki ışık yanınca dudaklarımı dizime bastırdım. Bana çok uzun gelen bir süre sonra Gideon oturma odasına geldiğinde ne hareket ettim ne de bir ses çıkardım.

"Eva? Tanrım. İyi misin? Bir yerini... bir yerini acıttım mı?"

Doktor Petersen'ın atipik cinsel parasomni diye tanımladığı bu durum, Gideon'ın derin psikolojik travmasının bir dışavurumuydu. Banaysa cehennem gibi geliyordu. Çıkış yolunu bulamadığımız ortak bir cehennem.

Beden dili içimi acıttı. Her zamanki gururlu duruşu yenil-

ginin ağırlığı altında ezilmiş, omuzları çökmüş, başı eğilmişti. Giyinmişti ve çantası elindeydi. Kahvaltı tezgâhının orada durakladı. Konuşmak için ağzımı açtığım sırada tezgâha düşen bir şeyin çıkardığı metalik çınlamayı duydum.

Geçen sefer onu durdurmuştum; kalmasını istemiştim. Bu kez buna gücüm yoktu.

Bu kez gitmesini istiyordum.

Ön kapı kilidinin kapanırken çıkardığı, o zar zor duyulan ses içimde yankılandı. İçimde bir şeyler soldu. Panik sardı her yanımı. Gittiği an özlemeye başlamıştım onu. Kalmasını istemiyordum. Gitmesini de istemiyordum.

Ayağa kalkıp kanepeye geçecek gücü kendimde bulana dek orada ne kadar oturdum bilmiyorum. Cary'nin cep telefonunun sesini uzaktan uzağa duyduğumda gece göğünün sökmekte olan şafakla aydınlanmaya başladığını fark ettim hayal meyal. Bundan çok kısa bir süre sonra Cary koşarak oturma odasına geldi.

"Eva!" Bir dakika içinde yanımda bitivermiş, önümde çömelip ellerini dizlerime koymuştu. "Ne kadar ileri gitti?"

Gözlerimi kırpıştırarak baktım ona. "Ne?"

"Cross aradı. Yine bir kâbus gördüğünü söyledi."

"Hiçbir şey olmadı." Sıcak bir gözyaşı damlasının yanağımdan aşağı yuvarlandığını hissettim.

"Haline bakılırsa bir şeyler olmuş sanki. Halin..."

Cary küfrederek ayağa fırlarken bileklerinden yakaladım onu. "Bir şeyim yok."

"Kahretsin Eva. Seni hiç bu halde görmedim daha önce. Dayanamıyorum buna." Yanıma oturup beni kendisine çekti. "Yeter artık. Yol ver şu herife gitsin."

"Şu anda alamam o kararı."

"Daha ne bekliyorsun?" Beni kendisinden uzaklaştırıp öfkeyle baktı yüzüme. "Biraz daha beklersen bu iş sıradan bir kötü ilişki olmaktan çıkıp seni mahveden ilişkiye dönüşecek."

"Eğer ben ondan vazgeçersem kimsesi kalmaz. Bunu yapamam..."

"Bu senin sorunun değil Eva... Kahretsin. Onu kurtarmak senin görevin değil."

"Bu... Anlamıyorsun." Kollarımı ona doladım. Yüzümü omzuna gömerek ağladım. "O beni kurtarıyor."

Gideon'ın kahvaltı tezgâhına bırakmış olduğu anahtarı görünce midem bulandı. Lavaboya zor yetiştim.

Midem boşaldığında, geriye kalan acı öyle büyüktü ki elim ayağım tutmaz oldu. Ter içinde, tezgâhın kenarına tutunup soluk almaya çalıştım. Öyle şiddetle ağlıyordum ki, değil günün geri kalanını, sonraki beş dakikayı atlatabileceğimden emin değildim. Peki ya hayatımın geri kalanını ne yapacaktım?

Gideon geçen sefer anahtarlarını bana geri verdiğinde dört günlük bir ayrılık yaşamıştık. Aynı hareketi tekrarlamasının daha kalıcı bir ayrılığa işaret ettiğini düşünmemek imkânsızdı. Ne yapmıştım ben? Neden durdurmamıştım onu? Neden konuşmamıştım? Neden kalmaya razı etmemiştim?

Cep telefonuma bir mesaj geldi. Gideon'dan olması için dua ederek çantama doğru zorlukla ilerledim ve içinden telefonu çıkardım. Cary'yle üç kez konuşmuştu ama benimle hiç temasa geçmemişti henüz.

Ekranda onun adını görünce tatlı, keskin bir sızı saplandı göğsüme.

Bugün evde çalışıyorum, diyordu mesajda. Angus seni işe götürmek için kapıda bekleyecek.

Midem bir kez daha kasıldı kaygıyla. İkimiz için de müthiş zor bir hafta olmuştu bu. Neden böyle vazgeçiverdiğini anlayabiliyordum. Ama bu anlayışın etrafını saran kemirici korku öyle soğuk ve sinsiydi ki tüylerim diken diken olmuştu.

Ona yanıt yazarken parmaklarım titriyordu: Bu gece seni görecek miyim?

Uzun bir sessizlik oldu. O kadar ki, ben artık hiç değilse bir evet ya da hayır yazmasını istemek üzereyken geldi yanıtı: Zor. Hem Doktor Petersen'la randevum hem de yapacak çok işim var.

Telefonu tutan elim daha bir sıkı kavradı cihazı. Yanıtımı ancak üç seferde yazabildim: Seni görmek istiyorum.

Telefonum bu kez daha da uzun bir süre sessiz kaldı. Neredeyse paniğe kapılmış bir halde ev telefonuna uzanırken yanıtladı: Bakarız.

Ah Tanrım... Gözyaşlarım harfleri görmemi zorlaştırıyordu. Bu iş bitmişti onun için. Yüreğimin içinde, derinlerde bir yerde biliyordum bunun böyle olduğunu. Kaçma. Ben kaçmıyorum.

Hiç bitmeyecekmiş gibi gelen bir süre sonra yanıtladı: Kaçsan iyi olur.

Bu noktadan sonra acaba işe telefon edip hasta olduğumu söylesem mi diye düşündüm epeyce, ama yapmadım. Yapamadım. O yola birçok kere sapmıştım daha önce. Acımı azaltmak için eski yıkıcı huylarıma kolayca geri dönebileceğimi biliyordum. Gideon'ı kaybetmek beni öldürürdü ama kendimi kaybedersem zaten ölmüş olacaktım.

Dayanmak zorundaydım. Atlatmak. Devam etmek. Adım adım.

Böylece, tam binmem gereken saatte Bentley'nin arkasına bindim ve her ne kadar Angus'ın ciddi yüzü beni iyice endişelendirse de buna aldırmamayı başardım ve önümdeki saatleri atlatmamı sağlayacak olan otomatik pilot moduna geçtim.

Nasıl olduğunu anlamadan geçti günüm. Belki kendimi tamamen işime vererek aklıma mukayyet olabilirim umuduyla çok çalıştım o gün ama aklım başka yerdeydi. Ne yemek yiyecek ne de birileriyle çene çalacak halim olmadığı için öğle tatilimi ufak bir alışveriş için kullandım. Mesai bitiminde nere- deyse Krav Maga dersimi kıracaktım ama azmedip gittim y

gün boyu kendimi nasıl işe verdiysem dersteki çalışmalara da öyle odaklandım. Gitmeye dayanamadığım bir yönde ilerliyor olsam da yola devam etmek zorundaydım.

"Daha iyi" dedi Parker mola sırasında. "Hâlâ biraz dağınıksın ama dün akşamdan daha iyisin."

Başımı sallayıp yüzümdeki teri bir havluyla sildim. Parker'ın derslerine her zamanki spor faaliyetlerime göre daha hareketli bir alternatif arayışıyla başlamıştım ama dün gece olanlar kişisel güvenlik konusunun basit bir yan faydanın ötesinde bir şey olduğunu göstermişti bana.

Parker elindeki su şişesini dudaklarına götürürken pazısını süsleyen ilkel kabile sanatı temalı dövmeler gerildi. Solak olduğu için, ışıkta parlayan sade altın alyansı gözüme çarptı. Kendi sağ elimdeki söz yüzüğü aklıma geldi, bakışlarımı yüzüğüme çevirdim. Gideon'ın onu bana verdiği günü ve yüzüğün altın halatlarındaki pırlanta kaplı çarpı işaretlerinin, "bana tutunmaya çalışan" kendisini simgelediğini anlatmasını anımsadım. Acaba hâlâ öyle düşünüyor mu diye merak ettim; acaba hâlâ uğraşmaya değer buluyor mu bunu? Ben buluyordum doğrusu.

"Hazır mısın?" diye sordu Parker boş su şişesini geri dönüşüm kutusuna atarken.

"Hem de nasıl."

Parker güldü. "İşte budur."

Parker yine hırpaladı beni ama bu kez sebep benim yeterince gayret etmemem değildi. Tamamen kendimi vermiş, faydalı ve sağlıklı bir sporla sıkıntılarımı atmaya çalışıyordum. Tek tük de olsa kazandığım zaferler, fırtınalı ilişkim için mücadele etme konusunda oldukça gaza getiriyordu beni. Gideon için gereken zaman ve gayreti ortaya koymaya, sorunlarımızı aşabilecek kadar iyi ve güçlü bir insan olmaya hazırdım. Ve o dinlemek istese de istemese de bunu ona söyleyecektim.

Saatim dolduğunda elimi yüzümü temizledim, sınıf arkadaşlarıma el salladım ve çıkış kapısını iterek dışarıya çıktım; akşam olmasına rağmen hava hâlâ sıcaktı. Clancy çoktan arabayı kapının önüne getirmiş, çamurluğa yaslanmıştı. Aptal olmayan herkes onun orada laf olsun diye durmadığını anlayabilirdi. Sıcağa karşın çıkarmadığı ceketi, altındaki silahını saklamaya yarıyordu.

"Bir ilerleme var mı?" Bana kapıyı açmak için doğruldu. Bildim bileli açık kumral saçlarını asker tıraşı yaptırırdı Clancy. Onun insanda yarattığı o çok ağırbaşlı adam izleniminde bunun da payı vardı.

"Çalışıyoruz işte." Arka koltuğa yerleşirken Clancy'ye beni Gideon'ın evine bırakmasını söyledim. Kendi anahtarım vardı ve onu kullanmaya hazırdım.

Yolda, Gideon Doktor Petersen'la olan randevusuna gitti mi, yoksa es mi geçti acaba diye düşündüm. Bireysel terapiye razı olmasının tek nedeni bendim. Eğer ben artık denklemin bir parçası değilsem, bu zahmete girmek için bir neden görmüyor olabilirdi.

Gideon'ın oturduğu apartmanın abartısız ve şık lobisine girip güvenlik masasına uğradım. Ancak Gideon'ın özel asansöründe yalnız kalınca bastırdı esas heyecan. Gideon haftalar önce eklemişti beni onaylılar listesine; bunun ikimiz için anlamı, başkaları için olduğundan çok daha fazlaydı; çünkü Gideon'ın evi, kapısını çok az ziyaretçiye açtığı mabediydi. Bugüne dek oraya getirdiği tek sevgili ve çalışanları dışında anahtarı olan tek kişiydim ben. Dün olsa hoş karşılanacağımdan şüphem olmazdı ama bugün...

Asansörden çıkıp, siyah beyaz mermer karolar ve üzerinde devasa bir kalla zambağı aranjmanı bulunan antika bir konsolla dekore edilmiş küçük girişe adımımı attım. Dairenin kapısını açmadan önce derin bir nefes alıp Gideon'ı içinde bulacağım duruma kendimi hazırlamaya çalıştım. Bundan önce bana bir kez daha saldırmıştı uykusunda ve o olay onu darmadağın etmişti. İkinci seferin ona neler yapmış olabileceğinden korkmamak elimde değildi. Gideon'ın parasomnisinin bizi ayırma olasılığı dehşete düşürüyordu beni.

Ama dairesine girdiğim an, orada olmadığını anladım. Gideon'ın, içinde olduğu her mekâna yaydığı enerjinin eksikliği hemen fark ediliyordu.

Geniş oturma odasına girdiğimde hareketlerimin devreye soktuğu ışıklar bir anda yandı. Sanki oraya aitmişim gibi içeri girip yerleşmeye karar verdim. Koridorun ilerisinde bulunan odama doğru gittim ve eşikte bir an duraklayarak kendi yatak odamın bir kopyasının Gideon'ın dairesinde olmasının tuhaflığını hazmetmeye çalıştım. Duvarlardaki renkten, mobilyalara ve kumaşlara kadar her şeyin tıpatıp aynı olması tuhaftı ama odanın burada olması tuhaftan da öteydi.

Gideon, yalnız kalmaya ihtiyaç duyduğumda kaçabileceğim bir yer, bana ait güvenli bir oda olması için yapmıştı burayı. Şu anda Gideon'ın yatak odası yerine burayı kullanmamın da bir tür kaçış olabileceğini düşündüm.

Spor çantamı ve el çantamı yatağın üstüne bırakarak duşa girdim, çıkınca da Gideon'ın benim için ayırdığı Cross Holding tişörtlerinden birini giydim. Onun neden hâlâ eve gelmemiş olabileceğini düşünmemeye çalışıyordum. Tam kendime bir kadeh şarap doldurmuş ve oturma odasındaki televizyonu açmıştım ki cep telefonum çaldı.

"Alo?" diye açtım. Ekrandaki isimsiz numara hiç tanıdık değildi.

"Eva? Ben Shawna."

"Ah, selam Shawna." Düş kırıklığına uğradığımı çaktırmamaya çalıştım.

"Umarım çok geç bir saatte aramıyorumdur."

Telefonumun ekranına bakınca saatin neredeyse dokuz olduğunu fark ettim. Kaygıyla kıskançlık birbirine karışıyor.

du. Neredeydi bu adam? "Yok canım. Televizyon seyrediyordum."

"Dün gece aramışsın, duymamışım, kusura bakma. Biraz geç haber vermiş oluyorum ama cuma akşamı Six-Ninths konserine gitmek ister misin diye soracaktım sana."

"Ne konserine?"

"Six-Ninths. Duymadın mı? Geçen yılın sonlarına kadar bağımsız çalışıyorlardı. Ben bir süredir takip ediyordum onları. Konser verecekleri zaman e-posta listelerindekilere öncelik tanıdılar, ben de biletleri kaptım. Sorun şu ki tanıdığım herkes hip-hop ve poptan hoşlanıyor. Son ümidim sensin demek istemem ama... ama öylesin işte. N'olur alternatif rock sevdiğini söyle."

"Alternatif rock severim." Telefonum bipledi. Birisi arıyordu. Arayanın Cary olduğunu görünce telesekretere düşmesine izin verdim. Shawna ile fazla uzun konuşacağımı sanmıyordum, kapatınca arayabilirdim Cary'yi.

"Nasıl bildim ama?" Bir kahkaha attı Shawna. "Yanında birilerini getirmek istersen dört biletim var, haberin olsun. Altıda buluşalım mı? Önce bir şeyler yeriz. Konser dokuzda başlıyor."

Tam ben "Harika plan. Anlaştık" diye yanıt verirken Gideon içeri girdi.

Evrak çantası elinde, ceketi bir kolunun üstünde, gömleğinin en üst düğmesi açılmış halde durdu kapının hemen önünde. Maskesini takmıştı; beni orada, kendi tişörtüyle, kanepesine yayılmış, bir kadehe şarabından doldurup sehpasına koymuş ve televizyonunu açmış bir halde bulmasıyla ilgili hiçbir tepki göstermedi. Beni tepeden tırnağa süzen gözlerinde hiçbir şey ışıldamadı. Orada istenmediğimi hissederek rahatsız oldum birden.

"Diğer biletle ilgili olarak arayacağım seni" dedim Shawna'ya ve kıçım başım görünmesin diye yavaşça toparlandı.

değil aldım. "Beni düşündüğün için teşekkürler."

"Gelecek olmana çok sevindim. Çok güzel vakit geçireceğiz."

Ertesi gün haberleşmek için sözleşerek kapattık. Bu arada, Gideon çantasını yere bırakmış, ceketini de cam sehpanın iki yanında duran altın yaldızlı sandalyelerden birinin arkasına asmıştı.

"Ne zamandır buradasın?" diye sordu kravatının düğümüne asılarak gevşetirken.

Ayağa kalktım. Beni dışarı atabileceği düşüncesiyle avuçlarım terlemişti. "Çok olmadı."

"Yemek yedin mi?"

Başımı iki yana salladım. Bütün gün pek bir şey yememiştim. Parker'la çalışacak enerjiyi de öğle saatinde içtiğim protein içeceği sayesinde bulabilmiştim.

"Bir şeyler ısmarla." Yanımdan geçip koridora doğru gitti. "Mönüler mutfakta, buzdolabının yanındaki çekmecede. Ben gidip hızlı bir duş alacağım."

"Sen de bir şey istiyor musun?" diye sordum uzaklaşan sırtına doğru.

Ne durdu ne de dönüp baktı. "Evet. Ben de yemedim."

Sonunda –midemin bunları belki kaldırabileceğini umarak– organik domates çorbası ve taze bagetleri olan bir şarküteride karar kılmıştım ki telefonum yeniden çaldı.

"Selam Cary" diye açtım telefonu. Keşke şu anda Cary'yle birlikte evde olsaydım diye geçirdim aklımdan; böylece acılı bir ayrılmayla burun buruna olmazdım.

"Selam. Cross demin buraya gelip seni sordu. Ben de cehenneme gitmesini ve bir daha da geri gelmemesini söyledim ona."

"Cary." İç geçirdim. Onu suçlayamazdım; ben de onun için aynısını yapardım. "Haber verdiğin için teşekkürler."

"Neredesin sen?"

"Gideon'ın dairesinde. onu bekliyordum. Şimdi geldi. Muh

temelen çok geçmeden evde olurum ben de."

"Başından atıyor musun onu?"

"Sanırım bunu o yapacak."

Ofladığını duydum. "Buna hazır olmadığını biliyorum ama böylesi en iyisi. En kısa zamanda Doktor Travis'i aramalısın. Bunu onunla konuş. O senin her şeyi yerine oturtmana yardımcı olur."

Boğazıma yerleşen düğüm yutkunmamı zorlaştırıyordu. "Ben... Peki. Olabilir."

"İyi misin?"

"Yüz yüze bitirmek daha haysiyetli en azından. Bu da bir şey."

Telefonum elimden alındı.

Gideon gözlerini gözlerime dikerek "Hoşça kal Cary" dedi ve telefonumu kapatıp tezgâhın üstüne koydu. Saçları ıslaktı ve düşük belli, siyah bir pijama altı giymişti. Onu öyle görünce, Gideon'ı kaybetmekle kaybedeceğim her şeyi –soluksuz beklenti ve ihtirası, huzur ve yakınlığı, çekilen bütün sıkıntılara değdiğini düşündüren o geçici *doğruluk* hissini– bir kez daha hatırlayarak sarsıldım.

"Kiminleymiş bu harika plan?" diye sordu.

"Ne? Ha. Mark'ın baldızı Shawna'da cuma akşamı için konser biletleri varmış da."

"Ne yiyeceğine karar verdin mi?"

Başımı evet anlamında salladım. Kalçamın hemen altına ancak gelen tişörtümün eteklerini çekiştirdim utanarak.

"Ne içiyorsan ondan bir kadeh de bana ver." Arkama uzanıp tezgâha bıraktığım mönüyü aldı. "Yemeği ben ısmarlarım. Ne istiyorsun?"

Şarap kadehlerinin olduğu büfeye doğru giderek biraz uzaklaşmak iyi gelmişti. "Çorba. Ve taze baget."

Ben tezgâhın üstünde bıraktığım Merlot şişesinin mantarını çekerken onun şarküteriyi aradığını ve daha ilk duyduğum an bayıldığım o sert, genizden gelen sesiyle konuştuğunu duydum. Bir domates çorbası ve bir tavuk çorbası ısmarlayarak yüreğimin acıyla sıkışmasına neden oldu. Ben söylemeden tam da istediğim şeyi ısmarlamıştı. Her seferinde, bizim sonunda illaki beraber olmaya –o noktaya ulaşmayı başarabilirsek tabii– yazgılı olduğumuzu düşündüren bir sürü şanslı tesadüfe eklenmişti bu da.

Doldurduğum kadehi ona uzattım ve şaraptan bir yudum alışını seyrettim. Yorgun görünüyordu, o da benim gibi bütün gece ayakta mıydı acaba diye merak ettim.

Bardağı indirip dudaklarına bulaşan şarabı yaladı. "Sizin eve gittim sana bakmak için. Herhalde Cary söylemiştir."

Sızlayan göğsümü ovaladım. "Özür dilerim... bu konuda ve..." Üzerimdeki giysiyi işaret ettim elimle. "Kahretsin. Bunu hiç iyi planlayamadım."

Tezgâha yaslanıp bir ayağını diğerinin önüne götürdü. "Devam et."

"Evde olursun sanmıştım. Önceden aramalıydım. Burada olmadığını görünce, içeri gireceğime başka bir zamana bırakmalıydım." Yanan gözlerimi ovaladım. "Ben... Olup bitenler kafamı karıştırıyor. Düzgün düşünemiyorum."

Derin bir solukla genişledi göğsü. "Şayet senden ayrılmamı bekliyorsan beklemeyi kesebilirsin artık."

Dengemi sağlamak için tezgâha tutundum. *Bitti mi? Sonu geldi mi?*

"Bunu yapamam" dedi ifadesiz bir sesle. "Şayet sen buraya beni bırakıp gitmek niyetiyle geldiysen buna razı olacağımı da söyleyemem."

Ne? Şaşkın bir halde kaşlarımı çattım. "Anahtarını benim evde bırakmışsın ama."

"Geri istiyorum onu."

"Gideon" Gözlerim kapandı ve yaşlar yanaklarımdan aşağı süzüldü. "Sen eşeğin tekisin."

İçtiğim azıcık şarapla hiç ilgisi olmayan hafif bir yalpala-mayla hızla odama doğru yürüdüm.

Odamın kapısından daha yeni geçtiğim sırada dirseğim-den yakaladı beni.

"İçeri gelmeyeceğim" dedi boğuk bir sesle, kulağıma eğile-rek. "Bu konuda sana söz verdim. Ama rica ediyorum, kal ve konuş benimle. En azından dinle. Buraya kadar gelmişsin..."

"Sana bir şey vereceğim." Sözcükler sıkışan boğazımdan zorlukla çıkıyordu.

Gideon beni bırakınca doğruca çantama koştum. Sonra karşısına geçip sordum: "Anahtarı tezgâhın üstüne bıraktı-ğın sırada benden ayrılmak mıydı niyetin?"

Kapının pervazındaydı. Omuz hizasının üstüne kaldırdığı elleriyle kapının çerçevesini öyle sıkıca kavramıştı ki, elleri-nin bütün kanı çekilmiş gibi görünüyordu; sanki peşimden içe-ri girmemek için fiziksel olarak engel olması gerekiyordu ken-disine. Vücudunu şahane bir şekilde sergileyen bu duruşla her adalesi ortaya çıkıyor, pijamasının uçkuru kalça kemiklerine kadar iniyordu. Aldığım her solukta arzuluyordum onu.

"O kadar ilerisini düşünmemiştim doğrusu" dedi. "Yalnıza senin kendini güvende hissetmeni istemiştim."

Avucumun içindeki nesneyi daha bir sıkı kavradım. "Yüre-ğimi söküp attın sen benim Gideon. O anahtarı orada görme-nin bana neler yaptığını bilemezsin. Canımı nasıl acıttığını bilemezsin. Tahmin bile edemezsin."

Gözleri sımsıkı kapandı ve başı eğildi. "Düzgün düşüneme-yordum. Doğru olanı yaptığımı sanmıştım..."

"Hadi be. O kahrolası centilmenliğini ya da artık ne yap-tığını düşünüyorsan onu al da bir tarafına sok. Ve bunu bir daha asla yapma." Sesim keskinleşmişti. "Bak şuraya yazı-yorum ve şu anı daha önce hiç olmadığım kadar da ciddiyim; eğer anahtarlarımı bana bir kez daha verirsen bu iş biter. Ve geri dönüşü de olmaz. Anlıyor musun?"

"Anlıyorum, evet. Senin anladığından emin değilim ama."

Soluğum güçlükle boşaldı dudaklarımdan. Gideon'a yak-laştım. "Uzat elini."

Sol eli kapının pervazında kaldı ama sağ eli aşağı inip ba-na doğru uzandı.

"Ben sana evimin anahtarını hiç vermemiştim; sen kendin almıştın." Armağanımı avucunun içine koyup elini iki elimin arasına aldım. "Ama şimdi veriyorum."

Bir adım geriye giderek serbest bıraktım Gideon'ı. Daire-min anahtarının takılı olduğu ve üzerinde adının baş harfle-ri olan anahtarlığa bakışını seyrettim. Bunun ona ait olduğu-nu ve isteyerek verdiğimi anlatmanın başka bir yolu gelme-mişti aklıma.

Yumruk yaptığı eliyle sımsıkı sardı armağanımı. Uzun bir dakikanın ardından başını kaldırıp bana baktığında yüzünü ıslatan gözyaşlarını gördüm.

"Hayır" diye fısıldadım yüreğim iyice parçalanarak. Yüzü-nü ellerimin arasına aldım ve elmacıkkemiklerinin üstünü başparmaklarımla sildim. "Lütfen... yapma."

Gideon beni yakaladı ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı. "Çekip gitmeyi beceremiyorum."

"Şşşt."

"Seni inciteceğim. İncittim bile. Sen daha iyisine layıksın..."

"Kes sesini Gideon." Ona tırmanıp sarıldım ve bacaklarımı beline doladım.

"Cary ne halde olduğunu anlattı..." Şiddetle sarsılmaya başladı. "Sana neler yaptığımı görmüyorsun. Seni mahvedi-yorum ben Eva..."

"Bu doğru değil."

Beni sımsıkı tutarak dizlerinin üstüne çöktü. "Seni bunun içine hapsettim ben. Şimdi görmüyorsun ama aslında en ba-şından beri biliyordun... Sana ne yapacağımı biliyordun ama ben kaçmana izin vermedim."

"Artık kaçmıyorum. Sayende daha güçlüyüm. Kolayca vazgeçmemek için bir neden verdin sen bana."

"Tanrım." Bakışları tekinsizdi. Yere oturup bacaklarını uzattı ve bana daha sıkı sarıldı. "İkimiz de baştan aşağı arızayız ve ben her şeyi yüzüme gözüme bulaştırdım. Böyle giderse birbirimizi öldüreceğiz biz. Geriye hiçbir şey kalmayana dek parçalayacağız birbirimizi."

"Kes artık. Daha fazla dinlemek istemiyorum bu saçmalıkları. Sen Doktor Petersen'a gittin mi?"

Kafasını geriye atıp duvara yasladı ve gözlerini kapattı. "Gittim, gittim."

"Dün geceyi anlattın mı ona?"

"Evet." Çenesi kasıldı. "O da geçen hafta başladığı teraneye devam etti. Yok bu ilişki bizim boyumuzu aşıyormuş. Yok birbirimizi boğuyormuşuz. Biraz uzaklaşmamız, bir süre platonik takılmamız, ayrı uyumamız, başkalarıyla birlikte daha çok vakit geçirip daha az yalnız kalmamız gerektiğini düşünüyor."

Böylesi daha iyi olurdu diye düşündüm. Akıl sağlığımız açısından da, bu ilişkiyi yürütme olasılığımız açısından da daha iyi olurdu. "Umarım bir B planı da vardır."

Gideon gözlerini açıp somurtan yüzüme baktı. "Ben de aynı şeyi söyledim ona. Yine."

"Arızaysak arızayız, ne yapalım. Her ilişkinin sorunları vardır."

Alaycı bir sesle güldü.

"Ciddiyim" diye ısrar ettim.

"Ama ayrı yatacağız, orası kesin. Bu işi fazla uzattım ben."

"Ayrı yataklarda mı, ayrı evlerde mi?"

"Yataklar. Daha fazlasına dayanamam."

"Pekâlâ." Yeniden kollarımın arasında olduğu ve yine birlikte olduğumuz için şükrederek iç geçirdim ve başımı omzuna yasladım. "Buna razı olabilirim. Şimdilik."

Zorlanarak yutkundu. "Eve gelip de seni burada bulunca..." Kollarını daha bir sıkı doladı bana. "Tanrım, Eva. Cary senin evde olmadığını söylediğinde yalan söylüyor sandım, beni görmek istemediğin için öyle dedirttin sandım. Sonra belki de dışarı çıkmışsındır... hayatına devam ediyorsundur diye düşündüm."

"Sen öyle kolayca unutulacak biri değilsin Gideon." Aslında onu asla unutabileceğimi sanmıyordum. Kanıma işlemişti. Yüzümü görebilsin diye doğruldum.

Elini, anahtarı tuttuğu elini kalbinin üstüne koydu. "Bunun için teşekkür ederim."

"Sakın bırakmaya kalkma" diye uyardım bir kez daha.

"Sakın bana verdiğine pişman olma." Alnını alnıma yasladı. Soluğunun sıcaklığını tenimde hissettim ve o sıra bana bir şey fısıldamış olabileceğini düşündüm ama fısıldadıysa bile ne dediğini anlayamadım.

Önemi yoktu. Beraberdik. O uzun ve berbat günün sonunda bundan başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

8

Hatırlamaya değmeyecek rüyamı sonlandıran şey, yatak odamın kapısının açılma sesiydi ama beni asıl uyandıran, kahvenin ağız sulandıran kokusu oldu. Gerindim ama sezgilerimin doğrulanması için gözlerimi açmadım.

Gideon yatağımın kenarına oturdu ve kısa bir süre sonra da parmakları yanağımda gezindi. "Nasıl uyudun?"

"Seni özledim. Bu kokusunu aldığım kahve bana mı?"

"Eğer uslu bir kız olursan."

Gözlerim aniden açıldı. "Ama sen benim yaramazlıklarımı seviyorsun."

Gülümsemesi çılgınca şeyler yapıyordu bana. İnanılmaz seksi takım elbiselerinden birini giymişti bile ve dün akşamkinden çok daha iyi görünüyordu bu sabah. "*Benimle birlikte* yaptığın yaramazlıkları seviyorum. Şu cuma günkü konser işini anlatsana."

"Six-Ninths diye bir grup. Tek bildiğim bu. Gitmek istermisin?"

"Benim gitmek isteyip istememem değil mesele. Sen gidiyorsan ben de gidiyorum."

Kaşlarımı kaldırdım. "Demek öyle? Peki ya seni davet etmeseydim ne olacaktı?"

Elime uzanıp söz yüzüğümü parmağımda çevirdi. "O zaman sen de gitmeyecektin."

"Efendim?" Saçlarımı geriye attım. Şahane yüzündeki kararlı ifadeyi fark ederek kalkıp oturdum. "Ver şu kahveyi bana. Senin ağzının payını verirken kafein dozumu almış olmak istiyorum."

Gideon sırıtarak uzattı bana fincanı.

"Bana öyle bakma" diye uyardım. "Bana oraya buraya gidemezsin demene ciddi şekilde bozuluyorum."

"Spesifik olarak bir rock konserinden bahsediyoruz, üstelik ben sana gidemezsin demedim, bensiz gidemezsin dedim. Bu hoşuna gitmiyorsa üzgünüm, ama durum bu."

"Rock olduğunu kim söylemiş? Belki de klasik müziktir. Ya da İrlanda müziği. Ya da pop."

"Six-Ninths, Vidal Yapım'la anlaşma imzaladı."

"Ya!" Vidal Yapım'ın başında Gideon'ın üvey babası Christopher Vidal vardı ama hisselerin çoğu Gideon'a aitti. Bir oğlan nasıl olup da büyüyüp üvey babasının aile işini satın alırdı, merak ediyordum doğrusu. Ama bunun nedeni her neyse, Gideon'ın üvey kardeşi Christopher Jr.'ın ondan aşırı derecede nefret etmesinin nedeni de oydu, anladığım kadarıyla.

"Bağımsız oldukları dönemde verdikleri konserlerin videolarını gördüm" dedi kuru bir sesle. "Seni öyle bir kalabalığın içine yalnız gönderme riskini alamam."

Kocaman bir yudum kahve yuvarladım. "Anlıyorum ama yine de bana emir veremezsin."

"Veremez miyim? Şşşt!" Parmaklarını dudaklarımın üstüne koydu. "Tartışmayı kes artık. Ben bir zorba değilim. Ara sıra bazı kaygılarım olabilir; sen de böyle durumlarda mantıklı davranacaksın."

Elini itip uzaklaştırdım. "'Mantıklı' olmak, senin verdiğin kararın en iyisi olduğunu kabul etmek anlamına mı geliyor burada?"

"Elbette."

"Halt etmişsin sen."

Ayağa kalktı. "Farazi bir durum üstünden kavga etmenin âlemi yok. Sen benden cuma günü seninle konsere gitmemi istedin, ben de olur dedim. Tartışacak hiçbir şey yok."

Kahvemi komodinin üstüne bırakıp örtüleri üzerimden attım ve yataktan kalktım. "Kendi hayatımı yaşayabilmeliyim ben Gideon. Ben *ben* olabilmeliyim, yoksa bu iş yürümez."

"Ben de ben olabilmeliyim ama. Ödün vermesi gereken tek kişi ben değilim."

Bunu duyunca kötü oldum. Haklıydı – benim nasıl ondan kendime ait bir yaşam alanı istemeye hakkım varsa, onun da nasıl bir adam olduğunun anlaşılmasını istemeye hakkı vardı. Onun da tetikleyicileri olduğu gerçeğini unutmayıp buna göre düzenlemeler yapmak zorundaydım ben de. "Peki ya kız arkadaşlarımla çıkıp gecelere akmak istersem ara sıra?"

Çenemi iki eliyle tutup alnımdan öptü. "Limuzini alırsanız ve benim kulüplerime takılırsanız, olur."

"Güvenlikçilerinin gözü üstümde olabilsin diye mi?"

"Sana göz kulak olmaları için" diye düzeltti, dudakları kaşlarımın üstünde dolaşırken. "Şunu anlamalısın ki, limuzini alsan ve yalnızca benim kulüplerime takılsan bile sen eve dönene kadar aklım başımda olmayacak benim. Şayet bu benim güvenlik önlemlerimin seni biraz bunaltması anlamına geliyorsa, bunu da karşılıklı fedakârlığın bir parçası olarak görmek gerekmez mi?"

Homurdandım. "En mantıksız şeyi bile mantıklıymış gibi anlatmayı nasıl beceriyorsun?"

"Tanrı vergisi yetenek işte, n'aparsın."

O güzel ve sıkı kıçını avuçlayıp sıktım. "Bu yeteneğinle baş edebilmek için daha fazla kafeine ihtiyacım var şampiyon."

Çarşambaları Mark ve partneri Steven'la birlikte öğle yemeği yemek bir tür geleneğe dönüşmüştü benim için. Mark'la birlikte, onun seçmiş olduğu İtalyan restoranına vardığımızda Shawna'nın da Steven'la birlikte bizi beklediğini görmek beni duygulandırmıştı. Mark'la son derece profesyonel bir ilişkimiz olduğu halde bunu bir şekilde kişiselleştirmeyi başarmıştık ve bunun benim için anlamı büyüktü.

"Ne güzel bronzlaşmışsın, çok kıskandım" dedi Shawna. Kot pantolonu, süslü tişörtü ve ince fularıyla rahat ve hoş görünüyordu. "Ben güneşe çıkınca yalnızca kızarıyorum ve çillerim artıyor."

"Ama karşılığında harika saçların var senin de" dedim, saçlarının koyu kızıl tonuna hayranlıkla bakarak.

Steven elini kız kardeşininkiyle tıpatıp aynı renk olan saçlarında dolaştırıp güldü. "Ah seksi olmak için insan nelere katlanmak zorunda kalıyor."

"Sen nereden bileceksin ki?" Shawna gülerek Steven'ı omzundan itti ama bu çabasıyla abisini bir milim bile oynatamadı yerinden. Mark'ın anlattıklarından, partnerinin bir inşaat şirketi olduğunu ve projelerde fiilen çalıştığını biliyordum. Bu da Steven'ın iri cüssesini ve ellerinin neden hırpalanmış, sert olduğunu gayet iyi açıklıyordu.

Restorana girdik. Mark beni yemeğe davet ettiğinde yaptırdığım rezervasyon sayesinde derhal oturtulduk. Küçük bir restorandı ama havası çok hoştu. Tavandan yere kadar inen pencerelerden içeri gün ışığı doluyordu ve yemeklerin kokusu öyle baştan çıkarıcıydı ki ağzım sulanmıştı.

"Cuma günü için çok heyecanlanıyorum." Shawna'nın yumuşak mavi gözleri beklentiyle ışıldıyordu.

"Ya işte böyle" dedi Steven kuru bir ses tonuyla. "*Seni* götürüyor konsere ama abisini götürmüyor."

"Seni de çok açar ya öyle yerler" diye yapıştırdı Shawna cevabı. "Kalabalıklardan nefret edersin sen."

"Kişisel alanıma biraz düşkünüm o kadar."

Shawna gözlerini devirdi. "Her yerde olay çıkaramazsın."

Kalabalıklardan bahsedilince Gideon ve korumacılık krizi

geldi aklıma. "Erkek arkadaşımı da getirebilir miyim?" diye sordum. "Yoksa oyunbozanlık mı olur bu?"

"Hiç olmaz. Yanında getirmek isteyeceği bir arkadaşı daha var mıdır acaba?"

"Shawna." Mark bariz şekilde şoke olmuştu. Ve duyduklarından hoşlanmamıştı. "Doug ne olacak?"

"Ne olmuş Doug'a? Lafımı bitirmeme izin vermedin ki." Bana bakıp açıkladı: "Doug benim erkek arkadaşım. Şu anda Sicilya'da bir aşçılık kursuna devam ediyor. Kendisi şeftir de."

"Güzel" dedim. "Yemek yapmayı bilen erkeklere bayılırım."

"Aynen." Bana güldü, Mark'a da pis bir bakış attı. "Kaçırılacak herif değil, ben de bunun farkındayım. Ama eğer seninkinin, sonrası için herhangi bir beklentisi olmadan bize katılıp bileti değerlendirmek isteyecek bir arkadaşı varsa onu da getirin."

Aklıma ilk gelen Cary oldu ve gülümsedim.

Ama günün sonunda, Gideon da, ben de kendi özel antrenörlerimizle ayrı ayrı çalıştıktan sonra onun evine döndüğümüzde fikrimi değiştirmiştim. Kendimi tam olarak veremeden kitap okumaya çabaladığım kanepeden kalkıp koridordan geçerek çalışma odasına gittim.

Üzerinde çalıştığı şey her neyse, kaşlarını çatmış ona bakarken buldum Gideon'ı, parmakları klavyenin üstünde uçuyordu. Monitörün ışığı ile duvardaki fotoğraf kolajına yöneltilmiş spot, odadaki yegâne ışık kaynaklarıydı ve geniş mekânın büyük bölümü gölgeler içindeydi. Yarı karanlıkta, yarı çıplak oturuşunda güzel, yalnız ve kendine yeten bir hal vardı. Çalışırken her zaman göründüğü gibi, bir başına ve ulaşılmaz görünüyordu. Ona bakmak bile kendimi yalnız hissetmeme yetiyordu.

Adet dönemimin neden olduğu fiziksel mesafe, Gideon'ın benden ayrı uyumak konusunda verdiği anlaşılır kararla birleşince en derinde yatan güvensizliklerim bir anda depreşmiş, beni iyice yapışkan olmaya, Gideon'ın ilgisini üstümde tutmak için daha da çok uğraşmaya iter olmuştu.

Benimle zaman geçirmek yerine çalışmasına canım sıkılmamalıydı –ne kadar meşgul olduğunu biliyordum sonuçta– ama sıkılıyordu. Terk edilmiş ve muhtaç hissediyordum kendimi ve bu da eski kötü davranış kalıplarıma yöneldiğim anlamına geliyordu. Şurası açıktı ki Gideon'la ben birbirimizin başına gelebilecek hem en iyi şeylerdik, hem de en kötü.

Başını kaldırdı ve bakışlarıyla olduğum yere mıhladı beni. Dikkatinin işinden bana kayışını seyrettim.

"Seni ihmal mi ediyorum meleğim?" diye sordu koltuğunda arkasına yaslanırken.

Keşke aklımın içini bu kadar iyi okuyamasaydı diye düşünerek kızardım. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim."

"Bir şeye ihtiyacın olduğunda her zaman gelmelisin bana." Klavye çekmecesini içeriye iterek masasının üstündeki boş alana eliyle vurdu ve koltuğunu geriye itti. "Gel otur."

Bir heyecan dalgası yayıldı her yanıma. Ne kadar hevesli olduğumu gizlemeye bile çalışmadan çabucak gittim yanına. Zıplayıp önüne, masasının üstüne oturdum ve onun, sandalyesini öne çekerek bacaklarımın arasındaki alanı dolduruşunu yüzümde kocaman bir gülümsemeyle seyrettim.

Kollarını bacaklarımın üstünden geçirerek kalçama sarıldı. "Önümüzdeki hafta sonu bir yerlere kaçabilelim diye programımı boşaltmaya çalıştığımı söylemeliydim sana."

"Sahi mi?" Parmaklarımı saçlarının arasına daldırdım. "Bir süre yalnızca benimle ol istiyorum. Ve seni şöyle uzun uzun düzmeye çok ama çok ihtiyacım var. Hatta belki de bütün hafta sonu boyunca." Ona dokunmamla birlikte gözleri kapandı. "Senin içinde olmayı özledim."

"Her zaman içimdesin" diye fısıldadım.

Dudakları muzır bir gülümsemeyle kıvrıldı yavaşça ve göz-

leri açıldı. "Aletimi kaldırıyorsun."

"Onu biliyoruz zaten. Bilmediğim bir şey var mı, sen onu söyle."

"Her şey."

Somurttum.

"Onun da sırası gelecek" dedi. "Şimdi söyle bakalım sen buraya neden gelmiştin?"

Bilmece gibi laflarına takıldığım için tereddüt ettim.

"Eva." Sesinin sert tonu beni kendime getirdi. "Ne istiyorsun?"

"Shawna'ya eşlik edecek biri. Şey... öyle flört filan gibi bir şey değil ama. Shawna'nın erkek arkadaşı var aslında ama şu anda yurtdışında. Sadece dört kişilik denk bir grup yaparsak daha iyi olur diye..."

"Cary'yi çağırmak istemez misin?"

"Benim de aklıma ilk o gelmişti ama Shawna *benim* arkadaşım. Belki sen de *kendi* tanıdığın birini getirmek istersin diye düşündüm. Anlarsın ya, dinamikleri dengeli tutmak için."

"Pekâlâ. Bakarım, müsait olan kim varmış."

Gideon'ın teklifimi kabul edeceğini pek de beklememiş olduğumu fark ettim o anda.

Aklımdan geçenler kısmen yüzüme vurmuş olmalı ki "Başka bir şey var mı?" diye sorma gereği hissetti.

"Ben..." Kendimi salak durumuna düşürmeden nasıl söyleyebilirdim ki düşündüklerimi? Başımı iki yana salladım. "Yok. Yok bir şey."

"Eva." Sesi ciddiydi. "Söyle."

"Saçma bir şey."

"Rica etmedim."

Sesi emredici bir tona büründüğünde her zaman olduğu gibi elektrikli bir ürperti dolaştı yine içimde. "Senin insanlarla sadece iş için bir araya geldiğini ve ara sıra da rastgele kadınlarla yattığını sanıyordum da."

O son kısmı söylemek zor gelmişti. Geçmişindeki kadınları kıskanmanın ne kadar aptalca olduğunu bilsem de elimden bir şey gelmiyordu.

"Arkadaşlarım olabilir eğini düşünmemiştin yani, öyle mi?" diye sordu, besbelli eğlenerek.

"Hiçbiriyle tanıştırmadın ki beni" dedim aksi aksi, tişörtümün eteğini çekiştirerek.

"Ya..." Gözlerini ışıldatan kahkahasından belliydi giderek daha çok eğlendiği. "Sen benim küçük, seksi sırrımsın. Ortalık yerde öpüşürken fotoğrafımızın çekilmesini istediğimde aklımdan ne geçiyordu, bilmiyorum."

"Aslında..." Duvarda, sözünü ettiği fotoğrafın –dedikodu bloglarından günlerce düşmeyen o fotoğrafın– bulunduğu kolaja kaydı bakışlarım. "Yani bu şekilde söyleyince..."

Gideon bir kahkaha attı ve sesiyle birlikte her yanıma sıcak bir mutluluk dalgası yayıldı. "Dışarı çıktığımız zamanlarda birkaç arkadaşımla tanıştırdım ya seni."

"Ya!" Davetlerde tanıştığım herkesin Gideon'ın işle ilgili bağlantıları olduğunu varsaymıştım ben.

"Ama seni tamamen kendime saklamak da fena fikir değil."

Ona bir bakış atıp, Phoenix yerine Vegas'a gitmem konusunda tartıştığımız sırada ortaya attığım fikre geri döndüm. "Ortalıkta sere serpe çıplak yatıp düzülmeyi bekleyen neden *sen* olmuyorsun?"

"Öylesi eğlenceli olmaz ki."

Ben onun omuzlarını ittim, o da beni çekip kucağına aldı gülerek.

Keyfinin ne kadar yerinde olduğuna inanamıyor, bunu neye borçlu olduğumuzu merak ediyordum. Ekranına baktığımda bütün gördüğüm, gözlerimi şaşılaştıran karmaşık bir çizelge ve bitmemiş bir e-posta oldu. Ama değişik bir hal vardı Gideon'da. Ve bu benim hoşuma gidiyordu.

"Canın ne zaman isterse üstüne binebileceğin sert bir alet le ortalıkta yatmak" diye mırıldandı, dudaklarını boynumda gezdirirken, "benim için bir zevk olurdu."

Aklımda beliren imge, cinsel organımın sıkışmasına neden oldu. "Azdırıyorsun beni."

"Güzel. Azgın halin hoşuma gidiyor."

"Peki" dedim, "şayet benim fantezim, senin bana günün her saatinde damızlık hizmeti vermense..."

"Bu gerçeğin ta kendisi gibi geliyor bana."

Küçük bir ısırık aldım çenesinden.

"Demek sert oynamak istiyorsun, öyle mi meleğim?" dedi hırıltılı bir sesle.

"Senin fantezinin ne olduğunu öğrenmek istiyorum."

Gideon, pozisyonumu değiştirip beni kucağına yatırdı. "Sensin."

"Öyle olsa iyi olur."

Sırıttı. "Bir salıncakta."

"Ne?"

"Seks salıncağında Eva. O şahane kıçın oturma yerinde, ayakların üzengilerde, bacakların iki yana açılmış, mükemmel yarığın ıslak ve beni bekler halde." Elleriyle baştan çıkarıcı daireler çiziyordu sırtımda. "Tamamen benim insafıma kalmış ve sana verebileceğim bütün meniyi almaktan başka hiçbir şey yapamayacak durumda. Bayılırsın sen buna."

Onu çırılçıplak olarak bacaklarımın arasında durmuş, teni terden ışıldarken hayal ettim ve beni ileri geri sallayarak o güzel aletini içime kaydırıp çıkarırken pazılarının ve göğüs kaslarının nasıl kasılacağını getirdim gözümün önüne. "Âciz bırakmak istiyorsun sen beni."

"Seni bağlamak istiyorum. Ama dıştan değil. İçeriye çalışıyorum ben."

"Gideon..."

"İşi senin kaldıramayacağın noktalara asla getirmem" diye

söz verdi, loş ışıkta arzuyla parlıyordu gözleri. "Ama sınırlarına getiririm."

Kontrolden bu derece vazgeçme fikrinden hem tahrik hem de rahatsız olarak yerimde kıpırdandım. "Neden?"

"Çünkü sen benim olmak istiyorsun, ben de sana sahip olmak. Varacağız oraya." Elini tişörtümün içine sokup mememi avuçladı ve parmaklarını gezdirdiği meme ucumu çekerek ateşledi bedenimi.

"Bunu daha önce yaptın mı?" diye sordum soluk soluğa. "Salıncağı?"

Yüzü bir anda kapandı. "Sorma şöyle sorular."

Ah, Tanrım! "Ben sadece..."

Dudaklarıyla dudaklarımı mühürledi. Saçlarımı parmaklarına dolayarak beni istediği pozisyonda tuttu ve altdudağımı dişleyip dilini ağzımın içine soktu. Açlık, ona duyduğum o kontrol edilmez ve karşı konulmaz ihtiyaç her yanımı sardı. İnledim, onun bir başkasından zevk almak için onca zaman ve çaba harcamış olması yüreğimi sızlatıyordu.

Gideon'ın eli bacaklarımın arasına dalıp cinsel organımı avuçladı. Saldırganlığı karşısında şaşkınlıkla irkildim. Beni rahatlatan yumuşak bir ses çıkardı ve hassas bölgemi tiryakisi olduğum o mükemmel becerisiyle okşamaya başladı.

Dudaklarını dudaklarımdan çekti ve kolunu kaydırarak beni sırtımdan kavradı, mememi ağzının hizasına getirdi. Önce pamuklu kumaşın üzerinden meme ucumu ısırdı, sonra da sızlayan tepeciği dudaklarıyla örtüp öyle kuvvetle emdi ki, ta içimde yankılandığını hissettim.

Kuşatma altındaydım, arzu her yanıma yayılırken beyin kısa devre yapıyordu. Parmakları külotumun kenarından içeri kaymış, klitorisime dokunuyordu ve bu tensel temas tam da benim ihtiyacım olan şeydi. "*Gideon.*"

Başını kaldırdı ve onun için gelişimi seyretti koyu gözler le. Titremeler vücuduma yayılırken bir çığlık attım; günler-

dir süren yoksunluğun ardından gerilimin bir anda boşalması, neredeyse dayanılmaz bir hisli. Ama Gideon durmadı. Ben yeniden orgazma ulaşana kadar, vücudum şiddetli titremelerle kıvranana ve hamlelerini durdurmak için bacaklarını sımsıkı kapatana kadar okşadı cinsel organımı.

Elini çektiğinde pelte gibi yığıldım kucağına, soluk soluğa. Ona yanaşıp yüzümü boynuna bastırdım ve kollarımı ensesine doladım. Yüreğim şişmiş, göğsüme sığmıyordu sanki. Gideon için hissettiğim her şeyin, bütün o eziyet ve aşkın altında eziliyordum. Daha da yaklaşabilmek için tırnaklarımı geçirdim ona.

"Şşşt." Daha sıkı sarıldı bana, soluk almamı zorlaştıracak kadar sıktı beni. "Her şeyi sorgulayarak kendini çıldırtıyorsun."

"Bundan nefret ediyorum" diye fısıldadım. "Sana bu kadar muhtaç olmamalıyım. Sağlıklı bir şey değil bu."

"İşte burada yanılıyorsun." Kalbi kuvvetle atıyordu kulağımın altında. "Ve bunun sorumlusu da benim. Bazı şeylerde önderliği ele alırken bazılarında da sana bıraktım. Bu da kafanı karıştırıp kaygılanmana neden oldu. Böyle olduğu için üzgünüm meleğim. Bundan sonrası daha kolay olacak."

Yüzünü inceleyebilmek için geriye yaslandım. Göz göze geldiğimizde ve Gideon cesurca gözlerimin içine baktığında soluğum kesildi. O anda anladım farkın ne olduğunu – sakin, sağlam bir dinginlik vardı üzerinde. İçimdeki bir şeyleri de yatıştırdı bunu görmek. Soluklarım yavaşlayıp düzene girdi, kaygım azaldı.

"Böylesi daha iyi." Alnımı öptü. "Seninle bu konuyu konuşmak için hafta sonunu bekleyecektim ama şimdi de olur. Seninle bir anlaşma yapacağız. Bir kez anlaştıktan sonra geri dönüşü yok bunun. Anlıyor musun?"

Güçlükle yutkundum. "Anlamaya çalışıyorum."

"Benim nasıl biri olduğumu biliyorsun. En kötü hallerimi

bile gördün. Dün gece beni yine de istediğini söyledin bana." Başımı sallayarak onaylamamı bekledi. "İşte tam bu noktada hata yaptım ben. Bu kararı kendi kendine vermek konusunda sana güvenmedim, oysa güvenmeliydim. Güvenmediğim için de fazla tedbirli davrandım. Geçmişin beni ürkütüyor Eva."

Nathan'ın dolaylı da olsa Gideon'ı benden uzaklaştırdığını düşünmek öyle canımı yaktı ki dizlerimi daha da çok çektim göğsüme. "Ona bu gücü verme."

"Vermem. Ama sen de her şeyin birden fazla yanıtı olduğunu anlamalısın. Bana duyduğun ihtiyacın çok fazla olduğunu kim söylüyor? Sağlıksız olduğunu kim söylüyor? Sen değil. Kendini tutmaya çalıştığın için mutsuz oluyorsun sen."

"Erkekler pek..."

"Siktir et bunu. İkimiz de tipik örnekler değiliz. *Ve bunun zararı yok.* Seni mahveden o sesi sustur kafanın içinde. Sen, yanıldığımı düşündüğün zamanlarda bile senin neye ihtiyacın olduğunu bildiğim konusunda güveneceksin bana. Ben de senin bütün hatalarıma rağmen benimle birlikte olma kararına güveneceğim. Anladın mı?"

Titremesini gizleyebilmek için altdudağımı ısırdım ve başımla onayladım.

"İkna olmuş görünmüyorsun" dedi alçak sesle.

"Sende kendimi kaybetmekten korkuyorum Gideon. Geri kazanmak için o kadar çok çaba harcadığım yanımı kaybetmekten korkuyorum."

"Bunun olmasına asla izin vermem" diyerek hararetle söz verdi. "Bütün istediğim ikimizin de kendini güvende hissetmesi. Seninle sahip olduğumuz şey bizi böyle tüketmemeli. Aksine, ikimizin de sırtını yasladığı sağlam bir kaya olmalı."

Gözlerimin yakıcı gözyaşlarıyla dolmasına neden oldu bu düşünce. "Öyle olmasını istiyorum" diye fısıldadım. "Hem de çok."

"Bunu sana vereceğim meleğim." Gideon koyu saçlı başını

geriye atıp dudaklarını dudaklarımın üstünde gezdirdi. "İkimize de vereceğim. Sen de bunu yapmama izin vereceksin."

"İşler daha iyi görünüyor bu hafta" dedi Doktor Petersen, Gideon'la perşembe akşamki randevumuza gittiğimizde.

Bu kez birbirimize yakın oturuyorduk ve el eleydik. Gideon, başparmağıyla parmak eklemlerimi okşuyordu, bense bu temasta huzur buluyor, ona bakıp gülümsüyordum.

Doktor Petersen tabletinin koruyucu kapağını açıp koltuğuna daha rahatça yerleşti. "Özellikle konuşmak istediğiniz bir konu var mı?"

"Salı günü çok zordu" dedim alçak sesle.

"Tahmin edebiliyorum. Önce pazartesi gecesinden bahsedelim biraz. Neler olduğunu bana anlatabilir misin Eva?"

Ona nasıl kendi kâbusumdan uyanıp Gideon'ın kâbusuna hapsolduğumu anlattım. O gece ve ertesi gün olanların üstünden adım adım gittim.

"Demek artık ayrı uyuyorsunuz?" diye sordu Doktor Petersen.

"Evet."

"Kâbusların..." Başını kaldırıp bana baktı. "Ne sıklıkla görüyorsun bu kâbusları?"

"Nadiren. Gideon'la birlikteliğimden önce neredeyse iki yıldır hiç kâbus görmemiştim." Onun ekran kalemini bırakıp klavyeyle hızlı hızlı yazmasını seyrettim. Karamsar hali kaygılandırdı beni. "Gideon'ı seviyorum" deyiverdim.

Gideon kaskatı kesildi yanımda.

Doktor Petersen başını kaldırıp suzdu beni. Bir Gideon'a baktı, bir bana. "Bundan kuşkum yok. Bunu neden söyleme gereği hissettin Eva?"

Gideon'ın profilime diktiği bakışların farkında olarak, huzursuzca omuz silktim.

"Sizden onay bekliyor" dedi Gideon sertçe.

Sözcükleri üzerimde zımpara etkisi yaratmıştı.

"Bu doğru mu?" diye sordu Doktor Petersen bana.

"Hayır."

"Hadi oradan." Gideon'ın sesi pürüzlüydü.

"Doğru değil" diye ısrar ettim ama öyle olduğunu anlamam için onun bana açıkça söylemesi gerekmişti. "Ben yalnızca... Yalnızca gerçek olduğu için söyledim. Öyle hissediyorum."

Doktor Petersen'a baktım. "Bunu yürütmek zorundayız. Yürüteceğiz de" diye vurguladım. "Sizin de bizimle aynı fikirde olduğunuzu bilmek istiyorum yalnızca. Başarısızlık diye bir seçeneğimizin olmadığını anladığınızdan emin olmak istiyorum."

"Eva." Nazikçe gülümsedi Doktor Petersen. "Gideon'la ikimizin halletmesi gereken çok fazla şey var ama kesinlikle aşılmayacak şeyler değil bunlar."

Birden rahatlayarak bir oh çektim. "Onu seviyorum" dedim tekrar, kararlı bir tavırla başımı sallayarak.

Gideon ayağa fırladı, elimi kıracak kadar sıkıyordu. "Bize bir dakika izin verir misiniz Doktor?"

Kafam karışmış ve biraz da endişelenmiş bir halde ayağa kalkıp Gideon'ın ardı sıra boş bekleme odasına doğru gittim. Doktor Petersen'ın sekreteri çıkmıştı, günün son randevusuydu bizimki. Bu akşam randevularının özellikle pahalı olduğunu annemden biliyordum. Gideon'ın bunlar için haftada bir değil, iki kez ödeme yapmaya gönüllü olmasına minnettardım.

Kapı arkamızdan kapanınca Gideon'a döndüm. "Gideon, yemin ederim..."

"Şşşt." Yüzümü iki elinin arasına alıp öptü beni, dudaklarımın üstünde hareket eden dudakları hem telaşlı hem de yavaştı.

Şaşırmıştım, ellerimi ceketinin altına sokup beline sarılabilmem için bir iki saniye geçmesi gerekti. Dili ağzımın de-

rinliklerine dalıp okşadığında alçak bir inilti kaçıverdi ağzımdan.

Geri çekilince ona baktım ve ilk karşılaştığımız günkü o yakışıklı işadamını gördüm karşımda, ama gözlerindeki ifade...

Boğazım yanıyordu.

O kudretli ve yakıcı ciddiyet, o açlık ve ihtiyaç... Parmak uçları şakaklarımda gezindi, oradan yanaklarıma ve boynuma kaydı. Çenemi yukarı kaldırdı ve dudaklarını nazikçe bastırdı dudaklarıma. Bir şey söylemedi, söylemesi de gerekmiyordu. Anlamıştım.

Parmaklarını parmaklarıma doladı ve beni yeniden içeri götürdü.

9

Crossfire'ın güvenlik turnikelerinden aceleyle geçtim ve Cary'yi lobide beni beklerken bulunca güldüm.

"Hey n'aber?" diye selamladım onu ve yıpranmış bir kot pantolonla V yakalı bir tişörtü böyle pahalı şeylermiş gibi taşımasına hayranlıkla baktım.

"N'aber yabancı?" Bana elini uzattı ve binanın yan kapısından dışarı çıktık el ele. "Mutlu görünüyorsun."

Öğlen sıcağı bir duvar gibi çarptı yüzüme. "Ah! Cehennem sıcağı. Yakında bir yerlere gidelim. *Taco* yemeye var mısın?"

"Hem de nasıl."

Megumi'den öğrendiğim Meksika restoranına götürdüm onu ve beni yabancı diye selamlamasının, bana kendimi ne kadar suçlu hissettirdiğini çaktırmamaya çalıştım. Birkaç gündür eve uğramamıştım; üstelik Gideon'ın hafta sonu için bir seyahat planlaması da birkaç gün daha Cary'yle takılamayacağım anlamına geliyordu. Öğle yemeği için benimle buluşmaya razı olması biraz olsun rahatlatmıştı beni. Arayı daha fazla açmadan, onunla iletişim kurup iyi olduğunu gözlerimle görmek istiyordum.

"Bu akşam için bir planın var mı?" diye sordum ikimizin siparişini de verdikten sonra.

"Birlikte çalıştığım fotoğrafçılardan birinin doğum günü partisi var bu akşam. Bir uğrar, nasıl olduğuna bakarım di-

ye düşünüyorum." *Taco*'larımızla alkolsüz margaritalarımızı beklerken topuklarının üstünde sallandı. "Sen hâlâ patronunun kız kardeşiyle mi takılmayı planlıyorsun? Siz de gelmek ister misiniz benimle?"

"Baldızı" diye düzelttim. "Ve elinde de konser biletleri var. Ben son ümidiymişim, öyle söyledi ama son ümidi olmasam bile eğlenceli olacak sanırım. Öyle olacağını umuyorum, en azından. Grubun adını hiç duymamıştım, umarım çok fena değillerdir."

"Kimmiş?"

"Six-Ninths. Biliyor musun?"

Gözleri büyüdü. "Six-Ninths mı? Sahi mi? İyidir onlar. Seversin sen."

İçeceklerimizi tezgâhtan aldım ve tabaklarımızın olduğu tepsiyi de Cary'ye bıraktım taşıması için. "Sen duymuşsun. Shawna da onlara hayranmış. Ben nerelerdeydim acaba?"

"Cross'un koca şeyinin altındaydın. O da geliyor mu sizinle?"

"Evet." İki işadamının kalktığı masaya yerleşmek için acele ettim. Cary'ye, Gideon'ın onsuz gidemeyeceğimi söylediğinden bahsetmedim. Cary'nin bundan hoşlanmayacağını biliyordum ve ben de nasıl bu kadar kolay kabullendiğimi anlamıyordum aslında. Cary'yle genellikle böyle konularda hemfikirizdir çünkü.

"Cross'un alternatif rock sevebileceğini düşünemiyorum." Cary akarcasına çöktü karşımdaki sandalyeye. "*Senin* ne kadar çok sevdiğini biliyor mu peki? Özellikle de bu tür müzik yapan müzisyenleri?"

Dil çıkardım ona. "Bu konuyu açtığına inanamıyorum. Tarihöncesinden kalma şeyler bunlar."

"Ne olmuş? Seksi herifti Brett. Hiç düşündüğün oluyor mu onu?"

"Utançla." Etli *taco*'lardan birini aldım. "O yüzden de düşünmemeye çalışıyorum."

"Düzgün bir adamdı aslında" dedi Cary, alkolsüz buzlu margaritasından kocaman bir yudum almadan önce.

"Değildi demiyorum ben de. Sadece bana iyi gelmiyordu." Hayatının o dönemini düşünmek bile utançtan kıvranmama neden oluyordu. Brett Kline seksiydi ve yalnızca sesini duymak bile ıslanmama yetiyordu ama aynı zamanda eski sefil aşk hayatımda yaptığım talihsiz seçimlerin önde gelen örneklerinden de biriydi. "Konuyu değiştiriyorum... Son zamanlarda Trey'le konuştun mu hiç?"

Cary'nin gülümsemesi soluverdi. "Bu sabah."

Sabırla bekledim.

Sonunda iç geçirdi. "Onu özlüyorum. Onunla konuşmayı özlüyorum. O kadar akıllı ki. Senin gibi. Bu akşamki partiye benimle geliyor."

"Arkadaşın olarak mı? Flörtün olarak mı?"

"Bunlar çok iyiymiş hakikaten." *Taco*'sundan ısırdığı parçayı çiğnedi bana yanıt vermeden önce. "Arkadaş olarak gideceğiz sözde ama benim muhtemelen kendime hâkim olamayıp onu yatağa atacağımı tahmin edersin herhalde. Baş başa kalmayalım diye ona benimle orada buluşmasını ve oradan da doğruca evine gitmesini söyledim ama onu banyoda ya da kahrolası bir yüklükte filan götürmeme engel değil elbette bu. Ne bende irade var bu konuda ne de Trey hayır diyebiliyor bana."

Sesinin kederli tonu içimi acıttı.

"Bunun nasıl bir şey olduğunu gayet bilirim" diyerek geçmişi hatırlattım ona yumuşak bir sesle. Bir zamanlar ben de öyleydim. Birileriyle aramda bir bağ olduğunu hissetmek için yapmadığım şey kalmazdı. "Şey yapsan... yani... önceden halletsen o işi? Bir faydası olur belki."

Yakışıklı yüzüne muzır bir gülümseme yayıldı yavaşça. "Bunu bana sesli mesaj olarak bıraksana." Katlanmış peçeteyi fırlattım ona.

Bir kahkaha atarak havada yakaladı peçeteyi. "Bazen pek

bir namus kumkuması kesiliyorsun. Bayılıyorum."

"Ben de *sana* bayılıyorum. Ve mutlu olmanı istiyorum."

Elimi dudaklarına götürüp öptü. "Bunun için uğraşıyorum bebeğim."

"Bana ihtiyacın olduğunda buradayım biliyorsun. Evde ol masam bile."

"Biliyorum." Elimi sıkıp bıraktı.

"Gelecek hafta daha çok evde olurum. Babamın ziyareti için hazırlık yapmam gerek." *Taco*'lardan birinden bir ısırık aldım ve lezzeti karşısında ayaklarımı hafifçe yere vurdum. "Cuma gününü sormak istiyordum sana. Ben işte olacağım ya, eğer işin yoksa sen ilgilenir misin babamla o gün? Ben onun sevdiği yiyeceklerden alıp eve koyacağım. Birkaç da şehir haritası bırakırım ama..."

"Hiç sorun değil." Yanımızdan geçen güzel sarışına göz kırptı Cary. "Emin ellerde olacak merak etme."

"Babam buradayken bizimle birlikte bir şova filan gelmek ister misin?"

"Eva tatlım, seninle takılmaya her zaman varım. Sen yalnızca yerini ve zamanını bildir, ben programımı elimden geldiğince boş bırakmaya çalışırım."

"Hey!" Ağzımdakileri hızlıca çiğneyip yuttum. "Annem geçen gün senin o güzel suratını bir otobüsün üstünde gördüğünü söyledi."

Sırıttı. "Biliyorum. Telefonuyla çektiği fotoğrafı yolladı bana. Şahane değil mi?"

"Şahanenin de ötesinde. Bunu kutlamamız gerekecek" dedim Cary'nin tescilli reptiğini çalarak.

"Hem de nasıl."

"Vay be!" Shawna, Brooklyn'deki apartmanının önünde, kaldırımda durmuş, yolda bekleyen limuzine bakıyordu. "Bayağı abartmışsın."

"Ben yapmadım" dedim kuru bir sesle ve Shawna'nın dar kırmızı şortuna, stratejik noktalardan yırtılmış Six Ninths tişörtüne alıcı gözüyle baktım. Parlak kızıl saçlarını yukarı toplayıp kabartmış, dudaklarını da şortuyla aynı renge boyamıştı. Seksi ve parti yapmaya hazır bir hali vardı ve onu böyle görünce ben de pilili, ultra mini deri etek, dar kesimli beyaz atlet ve kırmızı Doc Martens botlardan oluşan kıyafet seçimim konusunda temize çıkmış hissettim kendimi.

Angus'la konuşurken sırtı bize dönük olan Gideon şimdi bize dönmüştü ve ben onu duştan çıkıp giyindikten sonra ilk kez gördüğüm zamanki gibi çarpılmıştım bir kez daha. Bol kesimli siyah bir kot pantolon, sade siyah bir tişört ve kalın siyah botlar giymişti ve bu fena halde sıradan kombinasyonla öyle seksi görünüyordu ki içimden oracıkta üzerine atlamak geldi. Takım elbise içinde de Gizemli ve Tehlikeli'ydi ama rock konserine hazırlanmış haliyle daha da yakıcı olmuştu. Böyle daha genç görünüyordu ama insanın ağzını sulandıran yakışıklılığı aynen duruyordu.

"Vay canına, n'olur bunun benimki olduğunu söyle" diye fısıldadı Shawna bileğime mengene gibi yapışarak.

"Yok, seninki başka. Bu benim." Ve bunu söylemek büyük bir mutluluk verdi bana. Benimdi o, onu sahiplenebilir, ona dokunabilir, onu öpebilirdim. Ve ilerleyen saatlerde, yorgunluktan bayılana kadar düzüşebilirdim onunla. *Hey be*...

Hevesle parmak uçlarımda sallandığımı görünce bir kahkaha attı Shawna. "Pekâlâ. Hiç değilse tanıştır bari."

Takdimleri yaptıktan sonra Shawna'nın limuzine binmesini bekledim. Tam ben de onun arkasından binecekken Gideon'ın elinin eteğimin altına kayıp kıçımı mıncıkladığını hissettim.

Arkama dayandı ve "Öne eğileceğin zaman benim arkanda durduğumdan emin olmaya bak meleğim, yoksa bu güzel kıçına şaplak atarım" diye fısıldadı kulağıma.

Başımı çevirip yanağımı yanağına yasladım. "Âdetim bitti."

Boğuk bir ses çıkararak parmaklarını kalçama geçirdi. "Neden daha önce söylemedin bunu?"

"Doyumun ertelenmesi denir buna şampiyon" dedim, bir zamanlar bana eziyet etmek için kullandığı bu sözü ödünç alarak. Salladığı küfre hâlâ gülüyordum, Shawna'nın yanına oturduğumda..

Angus direksiyona geçti ve yola koyulduk ve yolluk olarak da bir Armand de Brignac şişesi açtık. Önünde uzun bir kuyruğun olduğu, enerjik bir müziğin dışarılara taştığı, yeni ve havalı bir füzyon bistro olan Tableau One'ın önüne geldiğimizde, Gideon'ın neredeyse ahlaksızca kısa olan eteğime attığı ateşli bakışlarla şampanyanın karışımı yüzünden kafayı bulmuştum biraz.

Shawna koltukta öne doğru kayıp arabanın koyu camlarından dışarı baktı kocaman gözlerle. "Doug gitmeden önce beni buraya getirmeye çalışmıştı ama rezervasyon için bekleme süresi iki aydı. Rezervasyonsuz da geliniyormuş ama saatlerce bekleyebilirmişsin ve içeri gireceğinin de garantisi yokmuş."

Limuzinin kapısı açıldı ve Angus önce Shawna'nın, ardından da benim inmeme yardım etti. Gideon da yanımıza geldi ve sanki rock konseri için değil de bir gala için giyinmişiz gibi tuttu kolumu. Bizi nasıl karşılayacağını ve nasıl yağcılık yapacağını şaşırmış görünen restoran müdürü tarafından içeriye öyle hızla alındık ki Gideon'a dönüp ses çıkarmadan dudaklarımla sordum: *Seninkilerden biri mi bu da?*

"Evet, ortaklı olarak."

Yalnızca iç geçirdim ve kaçınılmaz olanı kabul ettim. "Arkadaşın yemekte mi katılacak bize?"

Gideon çenesiyle göstererek yanıtladı: "Zaten burada o."

Takip ettiğim bakışları, kot pantolon ve Six-Ninths tişörtü giymiş çekici bir adama ulaştırdı beni. İki yanında iki güzel kadınla, bir fotoğraf karesinin odak noktasındaydı adam. Telefon kamerasını onlara doğru tutan kişiye kocaman gülümsedikten sonra Gideon'a el salladı ve yanındakilerden izin istedi.

"Aman Tanrım." Shawna zıp zıp zıplıyordu. "Arnoldo Ricci bu! Buranın sahibi. Üstelik Food Network kanalında da yeni bir programı var!"

Gideon beni bırakıp Arnoldo'yla tokalaştı ve yakın erkek arkadaşlara has sırta vurma ritüeline girişti. "Arnoldo, kız arkadaşım Eva Tramell."

Arnoldo, ona uzattığım elimi yakalayıp beni kendisine çekti ve doğruca dudaklarımdan öptü.

"Uzaklaş" diye çıkıştı Gideon ve beni kendi arkasına sakladı.

Arnoldo güldü, koyu renk gözleri şakacı bir ışıltıyla parladı. Shawna'ya dönüp "Peki bu güzel kadın kim acaba?" diye sordu ve elini alıp dudaklarına götürdü.

"Shawna, bu Arnoldo Ricci. *Eğer* akşam yemeğinden sağ çıkmayı başarırsa kendisi bu gece sana eşlik edecek." Arkadaşına tehditkâr bir bakış attı Gideon. "Arnoldo, Shawna Ellison."

Shawna resmen ışıldıyordu. "Erkek arkadaşım büyük bir hayranınızdır. Ben de öyle. Bir keresinde sizin lazanya tarifinizi yapmıştı. Şahane olmuştu."

"Gideon, erkek arkadaşının şu sıralarda Sicilya'da olduğunu söyledi." Arnoldo'nun sesi nefis bir aksanla tatlanıyordu. "Senin de onu orada ziyaret etme fırsatın olur umarım."

Bakışlarım hızla Gideon'a kaydı. Ona Shawna'nın erkek arkadaşı hakkında bu kadar çok bilgi vermediğime emindim. Başını eğip, yüzünde sahte bir masumiyet ifadesi ve belli belirsiz bir sırıtışla baktı bana.

Çileden çıkmış halde başımı iki yana salladım ama bunun Shawna için unutulmaz bir gece olacağını da inkâr edemezdim.

Mükemmel yemekler ve kaliteli şaraplar eşliğinde, nasıl olduğunu anlamadan geçiverdi sonraki saat. Şahane bir frambuazlı *zabaione* ile noktayı koyduğum sırada Arnoldo'nun, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle beni seyrettiğini fark ettim.

"*Bellissima*" diyerek beğenisini belirtti. "Kadınlarda sağlıklı bir iştah hep hoşuma gitmiştir."

Hafifçe utanarak kızardım. Elimde değildi; yemek yemeye bayılıyordum.

Gideon, kolunu sandalyemin arkasına koymuş, ensemdeki saçlarla oynuyordu. Diğer eliyle kırmızı şarap kadehini ağzına götürdü; dudaklarını yalarken, şarap yerine benim tadıma bakmayı aklından geçirdiğine *emindim*. Arzusu, aramızdaki havayı elektriklendiriyordu. Tüm yemek boyunca bunun büyüleyici etkisini üzerimde hissetmiştim.

Masa örtüsünün altından uzanıp kot pantolonunun üstünden aletini kavrayıp sıktım. Yarı sertten taş gibi sert kıvamına anında geçti ama yaşadığı uyarılmayı çaktıracak başka bir tepki göstermedi.

Bunu bir meydan okuma olarak algılamamak elimde değildi.

Fark edilmemek için yavaş ve yumuşak hareketler yaparak, kaskatı aletini parmaklarımla boylu boyunca sıvazlamaya başladım. Gideon'ın, sesinde en ufak bir oynama ya da ifadesinde bir değişiklik olmaksızın konuşmaya devam etmesi hoşuma gitmişti. Kontrolü beni heyecanlandırıyor, cesaretimi artırıyordu. Aletini dışarı çıkarıp tenine temas ederek okşama fikriyle kendimden geçmiş bir halde pantolonunun düğmelerine uzandım.

Gideon sakince bir yudum daha aldı ve kadehini masaya bıraktı.

"Yalnızca sen Arnoldo" dedi kuru bir sesle, arkadaşının söylediği bir şeye karşılık olarak.

Tam kot pantolonunun en üst düğmesine asılmak üzereyken bileğimden yakaladı. Elimi dudaklarına götürüşü dalgın bir sevgi gösterisi gibi görünüyordu. Hiç beklemediğim bir anda parmağımı dişleyerek soluğumu kesti.

Arnoldo gülümsedi; bir bekârın, bir kadının ağına düşen arkadaşına gönderdiği türden, halden anlayan ve hafifçe alaycı bir bakış. İtalyanca bir şey söyledi. Gideon yanıt verdi, telaffuzu akıcı ve seksi, ses tonu iğneleyiciydi. Arnoldo esmer başını geriye atıp kahkahalarla güldü.

Olduğum yerde kıpırdandım. Gideon'ı böyle rahatlamış, keyifli görmek hoşuma gidiyordu.

Önce boşalmış tatlı tabağıma, sonra bana baktı Gideon. "Gitmeye hazır mıyız?"

"Hem de nasıl." Gecenin geri kalanının nasıl gideceğini, Gideon'ın daha kaç değişik yanını keşfedeceğimi görmek için ölüyordum. Çünkü takım elbiseli güçlü işadamını ve yatağındaki dominant âşığı ve gözyaşlarını saklayamayan kırgın çocuğu ve ağladığımda bana sarılan şefkatli sevgiliyi sevdiğim kadar sevmiştim bu yanını da.

Son derece karmaşık bir adamdı ve benim için hâlâ bir muammaydı o. Kim olduğu konusuna derinlemesine nüfuz etmekten çok uzaktım henüz. Ama bu, daha şimdiden boyumu aşan işlere girişmiş olmadığım anlamına gelmiyordu.

"Bu herifler iyiymiş!" diye bağırdı Shawna, ön grubun beşinci şarkısı tam gaz başlarken.

Üçüncü şarkıdan sonra, yerlerimizi bırakıp kıvranan kalabalığı yararak oturma alanını sahne önündeki mahşer yerinden ayıran parmaklıkların önüne gelmiştik. Bedenim, kollarını iki yanımdan uzatıp elleriyle parmaklıklara tutunmuş olan Gideon tarafından çembere alınmıştı. Seyirciler üzerimize abanıyor, hep birlikte öne doğru itiyorlardı bizi ama ben Gideon'ın bedeni sayesinde korunuyordum bu baskıdan, tıpkı yanımızdaki Shawna'nın Arnoldo tarafından korunduğu gibi.

Eminim Gideon istese daha iyi bir yerden bilet bulabilirdi bize ama ona Shawna'nın hayranlara-özel biletleri nasıl kaptığını anlatmam ve *bizi* davet edenin o olması nedeniyle, tek seçeneğimizin onun elindeki biletler olduğunu söylemem gerekmemişti. Durumu anladığı ve olayları akışına bıraktığı için seviyordum onu.

Dönüp baktım ona. "Bu grup da Vidal'in mi?"

"Hayır. Ama hoşuma gittiler."

Gideon'ın konserin keyfini çıkarması çok hoşuma gitmişti. Kalabalığın enerjisi ve canlı ritmin etkisiyle havaya girerek kollarımı kaldırıp bir çığlık attım. Gideon'ın kollarının çemberinde dans ederken bedenim terden sırılsıklam olmuştu, kanım damarlarımda azgınca akıyordu.

Ön grubun programı bittiğinde görevliler sahneyi hızlıca boşaltıp Six-Ninths için hazırlamaya giriştiler. Kendimi bu akşam için, bu neşe için, sevdiğim adamla birlikte çılgınca eğlendiğim için minnettar hissederek dönüp kollarımı Gideon'ın boynuna doladım ve dudaklarımı dudaklarına bastırdım.

Bacaklarımı beline dolamam için beni havaya kaldırdı ve vahşice öptü. Sertleşmiş aletini bedenime bastırarak ona sürtünmem için teşvik ediyordu beni. Etrafımızdaki insanlar ıslık çalıyor ve "Eviniz yok mu sizin?"den "Becer şunu be adam!"a kadar uzanan çeşitli şekillerde sesleniyorlardı bize ama bunlar ne benim umurumdaydı ne de bu tensel çılgınlığa en az benim kadar kapılmış görünen Gideon'ın. Kalçamdaki eliyle beni sertleşmiş aletine bastırırken, diğer elini de saçlarıma dolamış beni tam istediği yerde tutarak, sanki kendine engel olamıyormuş gibi, sanki beni tatmasa açlıktan ölecekmiş gibi öpüyordu.

Aralık dudaklarımız çılgınca kayıyordu birbirinin üzerinden. Becerir gibi, sevişir gibi ağzımın derinliklerine, şiddetle giriyordu dili. Ben de yalıyor, tadıyor, içiyordum onu, duyduğu o tatmin olmak bilmeyen ihtiyacı hissedip inliyordum. Dudaklarının tamamını dilime sarmış emiyordu. Bu kadarı da fazlaydı. Sırılsıklam olmuş, aleti için kıvranıyordum, onunla dolu olduğumu hissetme ihtiyacıyla neredeyse zıvanadan çıkacaktım.

"Boşalmama neden olacaksın" dedi hırıltılı bir sesle, altdudağıma dişleriyle asılmadan önce.

Kendimi Gideon'a ve onun bana duyduğu tutkunun şiddetine öyle kaptırmıştım ki, Six-Ninths'in çalmaya başladığını bile pek algılamamıştım. Ancak vokaller başlayınca sarsılarak geri döndüm bulunduğumuz yere.

Kaskatı kesildim; aklımın, duyduklarımı işlemden geçirebilmesi için öncelikle dalmış olduğu arzu sisinin içinden çıkması gerekiyordu. Bu şarkıyı biliyordum. Gideon geri çekilirken gözlerim açıldı. Omzunun üstünden, seyircilerin havaya kaldırdıkları elle yazılmış pankartları gördüm.

BRETT KLINE BENİMDİR! Ve BECER BENİ BRETT! Ve benim kişisel favorim olan BRETT, SENİ TANRININ GAZABI GİBİ GÖTÜRÜRÜM!!!

Vay canına! Şansa bak.

Ve Cary biliyordu elbette bunu. Biliyordu ve beni uyarmamıştı. Benim bunu kazayla keşfetmemin çok komik olacağını düşünmüştü muhtemelen.

Gideon'ın kalçasına dolanmış olan bacaklarım gevşedi, Gideon beni yere bıraktı. Çıldırmış hayranlara karşı bedenini kalkan ediyordu bana. Midemde deli bir kıpırtıyla yüzümü sahneye döndüm. Gerçekten de Brett Kline'dı mikrofondaki ve o kalın, güçlü, deli-gibi-seksi sesi onu canlı izlemeye gelmiş olan binlerce kişinin üstüne akıyordu. Kısa saçı diken dikendi, uçları da platin rengine boyanmıştı, ince bedenine zeytin yeşili bir kargo pantolon ve siyah bir atlet geçirmişti. Bulunduğum yerden görmek imkânsızdı ama ben onun gözlerinin parlak zümrüt yeşili olduğunu, yakışıklı yüzünde-

ki sert ifadeyi ve o öldürücü gülümsemesinin kadınları çıldırtan bir gamzeyi ortaya çıkardığını biliyordum.

Gözlerimi zorlukla Brett'ten ayırarak diğer grup üyelerine baktım ve hepsini tanıdım. San Diego'dayken adları Six-Ninths değildi ama. O zaman kendilerine Captive Soul diyorlardı. Acaba neden gerek duymuşlardı bu isim değişikliğine?

"İyiler, değil mi?" diye sordu Gideon, duyabileyim diye ağzını kulağıma dayamıştı. Bir eli parmaklıklarda, bir eli benim belimdeydi, müziğe uyarak hareket ederken beni de sımsıkı çekmişti kendisine. Onun bedeniyle Brett'in sesi birleşince zaten azmış olan cinsel isteğim çılgın bir noktaya ulaştı.

Gözlerimi kapatıp arkamdaki adama ve Brett'in sesini dinlediğimde hissettiğim o benzersiz heyecana kendimi tamamen verdim. Müzik, damarlarımda atıyor, eski anıları –kimisi acı, kimisi tatlı– canlandırıyordu. İçimde gümbür gümbür atan arzuyla Gideon'ın kollarının arasında sallanıyordum. Onun açlığını hissetmek canımı yakıyordu. Açlık, sıcak dalgaları gibi ondan bana doğru yayılıyor, aramızdaki fiziksel mesafeden acı duyacak kadar büyük bir şiddetle arzulamama neden oluyordu onu.

Karnıma yapıştırdığı elini tutup aşağıya doğru ittim.

"Eva." Sesi şehvetle hoyratlaşmıştı. Âdetimin bittiğini söylediğim andan, restoranda masanın altında yaptığım el numarasına ve aradaki ateşli öpüşmeye kadar, bütün gece kışkırtıp durmuştum onu.

Çıplak bacağımı tutup sıktı. "Aç."

Sol ayağımı parmaklığın alt kısmına koydum. Başımı geriye atıp omzuna yasladım. Bir an sonra eli eteğimin altındaydı bile. Dili kulağımın çevresinde geziniyordu, solukları şiddetli ve hızlıydı. Ne kadar ıslak olduğumu keşfettiğinde koyuverdiği homurtuyu duyduğum kadar hissettim de.

Şarkılar birbirinin içine geçerek devam etti. Gideon, sert kesimli iç çamaşırımın ağının üstünden, önce daireler çizerek, sonra yarığım boyunca gidip gelerek okşuyordu beni. Kasığım sıkışıyor, kalçam onun temasına uygun şekilde hareket ederken sertleşmiş aletinin oluşturduğu engebeye sürtünüyordu. Oracıkta, düzinelerce insanın burnunun dibinde gelecektim, çünkü Gideon'ın benim üzerimdeki etkisi buydu. Bu kadar çılgınca baştan çıkarıyordu beni. Onun elleri üzerimdeyken ve ilgisi bana odaklanmışken başka hiçbir şeyin önemi kalmıyordu.

"İşte böyle meleğim." Parmaklarıyla iç çamaşırımı kenara itip iki parmağını içime daldırdı. "Bu şahane yarığı günlerce düzeceğim."

Üzerimize abanan onlarca bedene, üstümüzde gümbürdeyen müziğe ve mahremiyetimizi de insanların ilgisinin başka yerde olmasına borçlu olmamıza aldırmadan parmaklarını sırılsıklam cinsel organımın derinlerine soktu ve orada tuttu Gideon. İçimde öyle kaskatı, hareketsiz duruşu beni çıldırtmıştı. Kalçamı eline doğru bastırıp sürterek delicesine ihtiyaç duyduğum o orgazma ulaşmaya çalıştım.

Şarkı bitti ve ışıklar kapandı. Karanlığa bulanan kalabalık uğulduyordu. Seyircilerin üstüne çöken beklentinin ağırlığı, gitar tellerinin tıngırtısıyla yıkılana dek yükselmeye devam etti. Sonra çığlıklar atıldı ve peş peşe yakılan çakmaklarla, insan denizi binlerce ateş böceğine dönüşüverdi.

Brett, sahneye vuran spotun altında bir bar taburesine oturmuştu, üstü çıplaktı ve terden parlıyordu. Göğsü sert ve biçimli, karnı kaslıydı. Mikrofonun boyunu ayarlamak için hareket edince meme uçlarındaki *piercing*'ler ışıldadı. Olduğu yerde zıplayıp kulakları delen bir ıslık çalan Shawna dahil bütün kadın seyirciler çığlık çığlığaydı.

Gayet iyi anlıyordum onları. Orada öyle, ayaklarını taburenin desteğine dayamış otururken, kaslı kollarını kaplayan siyah ve gri dövmeleriyle çılgınca seksi ve düzüşmeye uygun görünüyordu Brett. Yaklaşık dört yıl önce, altı ay boyunca

onu her fırsatta soymak için kendimi nasıl da küçük düşür-müştüm. Kafayı ona öyle takmıştım ve sevilmeye öyle muh-taçtım ki, bana attığı her kırıntıya razıydım.

Gideon'ın parmakları içime girip çıkmaya başladı. Basgi-tar şarkıya girdi. Brett daha önce duymadığım bir şarkıyı söylemeye başladı. Sesi alçak ve duygulu, sözleri dupduruy-du. Cennetten kovulmuş bir meleğin sesiydi bu sanki. Büyü-leyici. Baştan çıkarıcı. Üstüne üstlük cazibeyi artıran bir yüz ve beden.

Altın kız, oradasın işte.
Kalabalığa söylüyorum, müzik yüksek.
Düşümü yaşıyorum, yükseklerden uçuyorum.
Ama sen oradasın, görüyorum, saçlarında güneş.
Ve gitmeye hazırım, uçmak istiyorum.

Altın kız, oradasın işte.
Kalabalıkla dans ediyorum, müzik yüksek.
Seni öyle çok istiyorum ki. Gözlerimi alamıyorum.
Sonra önümde diz çökeceksin. Bana yalvaracaksın.
Ve gideceksin, bu yalnızca bedenin biliyorum.

Altın kız nereye gittin?
Sen ve saçlarına düşen güneş yok artık.
Bedenine barda ya da arabanın arkasında sahip olabilirdim.
Ama yüreğine asla. Darmadağın oluyorum.
Önünde diz çökeceğim, sana yalvaracağım. Lütfen.

Lütfen gitme. Bilmeyi istediğim daha çok şey var.
Eva lütfen. Dizlerimin üstündeyim.
Altın kız nereye gittin?
Kalabalığa söylüyorum, müzik yüksek.

Sen ve saçlarına düşen güneş yok artık.
Eva lütfen. Dizlerimin üstündeyim.

Spot söndü. Müziğin azalarak bitmesi uzunca bir an sürdü. Sonra ışıklar yeniden yandı ve davullar gümbürdedi. Alevler parıldadı ve kalabalık çıldırdı.

Oysa ben kulaklarımdaki uğultunun, kasığımdaki sıkış-manın ve beni serseme çeviren bir karmaşanın içinde kaybo-lup gitmiştim.

"Bu şarkı" diye gürledi Gideon kulağıma, "bana seni çağ-rıştırdı." Parmakları sertçe düzüyordu beni.

Avucunu klitorisime bastırıp ovalamasıyla birlikte fırtı-na gibi bastıran bir hisle zirveye tırmandım. Gözlerime yaş-lar doldu. Gideon'ın kollarında sarsılarak bağırdım. Önüm-deki parmaklıklara tutunarak önüne geçilmez zevk dalgası-nın içimden geçip gitmesine izin verdim.

Konser bittiğinde tek düşünebildiğim bir telefon bulup Cary'yi aramaktı. Kalabalığın biraz aralanmasını beklerken Gideon'a yaslanmış, onun beni saran kollarından kuvvet alı-yordum.

"İyi misin?" diye sordu Gideon, ellerini sırtımda gezdirir-ken.

"İyiyim" diye yalan söyledim. Dürüst olmak gerekirse ne hissettiğimi bilmiyordum. Brett'in benimle ilgili, aramız-daki seks arkadaşlığı dönemini farklı bir ışıkta gösteren bir şarkı yazmasının bir önemi olmamalıydı. Ben bir başkasına âşıktım.

"Ben de gitmek istiyorum" diye mırıldandı Gideon. "İçine girmek için sabırsızlıktan ölüyorum meleğim. Aklımı topla-yamıyorum."

Ellerimi kot pantolonunun arka ceplerine soktum. "O hal-de çıkıp gidelim buradan."

"Kulis iznim var." Ona bakmak için başımı geriye atınca eğilip burnumun ucundan öptü. "Ama eğer bir an evvel çıkıp gitmek istiyorsan bunu onlara söylemek zorunda değiliz."

Bir an ciddi olarak düşündüm söylememeyi. Sonuçta bu haliyle de şahane geçmişti gece, Gideon sayesinde. Ama eğer Shawna ve Arnoldo'yu –ki o da bir Six-Ninths hayranıydı– hayatları boyunca hatırlayacakları bir şeyden mahrum edersem sonradan çok pişman olacağımı biliyordum. Ayrıca kendim de Brett'i şöyle bir yakından görmek istemiyorum desem yalan olurdu. Onun beni görmesini istemiyordum ama ben onu görmek istiyordum. "Hayır. Hadi götürelim onları kulise."

Gideon elimi tutup arkadaşlarımızla konuştu. Onların haberi duyduklarında gösterdikleri heyecan, bunu yalnızca onlar için yaptığıma kendimi inandırmak için mazeret oldu bana. Önce sahneye, sonra da sahnenin yan tarafına doğru ilerledik. Gideon orada güvenlik görevi yapan devasa adamla konuştu. Adam kafasındaki kulaklığın mikrofonuna bir şeyler söylerken Gideon da cep telefonunu çıkarıp Angus'ı aradı ve limuzini arka kapıya getirmesini söyledi. Konuşurken gözleri gözlerimdeydi. Bakışlarındaki ateş ve zevk vaadi soluğumu kesiyordu.

"Senin herif şahaneymiş" dedi Shawna, Gideon'a neredeyse hürmetli bir bakış atarken. Bir avcının bakışları değildi bunlar, erkekten anlayan bir kadının bakışlarıydı yalnızca. "Bu geceye inanamıyorum. Sana çok borçlandım bunun için."

Beni kendine çekip kuvvetle sarılıverdi Shawna. "Teşekkür ederim."

Ben de ona sarıldım. "Asıl ben sana teşekkür ederim beni davet ettiğin için."

Saçında mavi hareler olan, siyah çerçeveli, havalı bir gözlük takmış, sırık gibi bir adam yanımıza yaklaştı. "Bay Cross" diyerek selamladı Gideon'ı ve elini uzattı. "Bu gece burada olacağınızı bilmiyordum."

Gideon adamın elini sıktı. "Size haber vermedim" diye yanıtladı sakince ve diğer elini bana uzattı.

Ben elini tutunca beni kendisine çekti ve Six-Ninths'in menajeri Robert Phillips'le tanıştırdı. Shawna ile Arnoldo da tanıştırıldıktan sonra içeri alındık ve büyük bir koşuşturmanın sürdüğü ve hayranların bekleştiği koridorlar boyunca yönlendirildik.

Birden Brett'i bir an için bile olsa görmek istemedi canım. Şarkılarını dinlerken onunla bir zamanlar yaşadıklarımı unutmak ne kolay gelmişti. Hele o yazdığı şarkıyı dinledikten sonra her şeyi unutmayı *istemek* ne kadar kolaydı. Oysa geçmişimdeki o dönemle pek de gurur duymuyordum.

"Grup üyeleri burada" diyordu Robert, açık kapısından dışarı müzik sesleri ve gürültülü kahkahalar taşan bir odayı göstererek. "Sizinle tanışacakları için heyecanlılar."

Olduğum yere çakılıp kaldım birden. Gideon duraklayarak bana dönüp yüzüme baktı çatık kaşlarla.

Parmak uçlarımda yükselerek fısıldadım: "Onlarla tanışmaya hiç meraklı değilim. Eğer sence bir mahzuru yoksa, kulisteki tuvalete uğrayıp oradan da limuzine gideceğim ben."

"Bir iki dakika bekleyebilir misin? Sonra beraber gideriz."

"Merak etme. Ben kendim gidebilirim."

Alnıma dokundu. "İyi misin? Yanakların al al olmuş."

"Harikayım. Kendimi ne kadar harika hissettiğimi eve vardığımızda göstereceğim sana."

İşe yaradı bu. Asık suratı gevşedi ve dudakları kıvrıldı. "Peki, ben de bu işi hızla bitireyim o halde." Robert Phillips'e bakıp Arnoldo ile Shawna'yı işaret etti. "Sen onları içeri alır mısın? Ben de birazdan geliyorum."

"Gideon, gerçekten..." diye itiraz ettim.

"Sana eşlik edeceğim oraya kadar."

Bu ses tonunu tanıyordum. Tuvalete kadar olan sekiz-on metreyi benimle birlikte yürümesine izin verdim. "Buradan

sonrasını kendim halledebilirim şampiyon."

"Beklerim."

"O zaman buradan hiç çıkamayız. Git sen kendi işine bak. Bana bir şey olmaz."

Son derece sabırlı bir ifadeyle baktı bana. "Seni burada yalnız bırakmayacağım Eva."

"Ben kendi başımın çaresine bakabilirim. Cidden. Çıkış şuracıkta." Koridorun aşağısında, ışıklı çıkış tabelasının altındaki açık kapıları gösterdim. Görevliler, ekipmanı dışarı taşımaya başlamışlardı bile. "Angus da hemen orada, değil mi?"

Gideon omzunu duvara dayayıp kollarını kavuşturdu.

Kollarımı havaya kaldırarak teslimiyet hareketi yaptım. "Peki. Tamam. Senin istediğin olsun."

"Öğreniyorsun meleğim" dedi gülümseyerek.

Homurdanarak tuvalete girip işimi hallettim. Lavaboda ellerimi yıkarken aynaya bakıp yüzümü buruşturdum. Terden makyajım akmış, gözlerim rakun gözlerine dönmüştü ve gözbebeklerim koyulaşıp büyümüştü.

"Sende ne buluyor acaba?" diye alayla sordum kendime, Gideon'ın hâlâ ne kadar şahane göründüğünü düşünerek. O da benim kadar terlemişti ama ben ıslak ve pörsük görünürken, o yakışıklılığından hiçbir şey kaybetmemişti. Ama dış görünüşümden ziyade kişisel hatalarımdı beni esas düşündüren. Onlardan kaçamıyordum. Brett'le aynı ortamda olduğum sürece mümkün değildi bu.

Akmış siyah boyalardan kurtulmak için gözlerimin altını nemli bir kâğıt havluyla sildikten sonra dışarı çıktım. Gideon birkaç metre ötede Robert'la konuşuyor, daha doğrusu onu dinliyordu. Grubun menajeri bir nedenle çok heyecanlanmıştı besbelli.

Gideon beni gördü ve bir dakika beklemem için elini havaya kaldırdı ama ben risk almak istemiyordum. Koridorun ucundaki kapıyı işaret ederek, Gideon'ın beni durdurmasına fırsat vermeden dönüp o yöne doğru yürümeye başladım.

Kulisin önünden hızla geçerken içeriye bir bakış attım ve Shawna'nın elinde bir bira, bir şeylere kahkahayla güldüğünü gördüm. İçerisi kalabalık ve gürültülüydü ve Shawna'nın keyfi çok yerinde görünüyordu.

Kaçışımın verdiği rahatlamayla iç geçirdim, oradan ayrıldığım an on kat hafiflemiştim sanki. Otobüslerin ötesinde park etmiş olan limuzini ve yanında dikilen Angus'ı görünce el sallayıp ona doğru yürümeye başladım.

Akşam boyunca Gideon'ın ne kadar rahat ve teklifsiz davrandığını düşünmek iştahımı kabartıyordu. Bu akşamki adamın, beni yatağa atmak için şirket birleşmeleri ve satın almalara özgü terminolojiye başvuran o adam olmadığı kesindi.

Onu soymak için sabırsızlanıyordum.

Sağ tarafımda, karanlığın içinde aniden parlayan bir alevle irkildim. Olduğum yerde kalakaldım ve Brett Kline'ın, elindeki kibriti dudaklarından sarkan karanfil sigarasına götürüşünü seyrettim. Çıkışın yan tarafında, gölgelerin içinde duran Brett'in yüzünü yalayan titrek alev beni bir an için alıp geçmişe götürdü.

Brett başını kaldırdı, beni gördü ve dondu. Birbirimize bakakaldık. Heyecan ve kaygı karışımı bir hisle deli gibi çarpmaya başladı kalbim. Brett birden küfretti ve elini yakan kibriti sallayarak söndürdü.

Yürümeye başladım. Adımlarımı olabildiğince normal tutmaya çalışarak doğruca Angus'a ve limuzine gitmekti niyetim.

"Hey! Dursana" diye bağırdı Brett. Koşarak yaklaşan adımlarını duyunca kalp atışlarım hızlandı. Bir görevli, üzerinde ağır malzemeler yüklü bir el arabasını itiyordu. Onun arkasına gizlenerek etrafından hızla dolanıp iki otobüsün arasına girdim. İki açık bagaj kapağının arasında durarak sırtımı otobüslerden birine verdim. Gölgelerin içine büzüşmüştüm. Korkakça davrandığımı biliyordum ama Brett'e söyleyecek hiçbir

şeyim yoktu. Onun tanıdığı kız değildim ben artık.

Koşarak yanımdan geçişini seyrettim. Biraz bakınıp sonra vazgeçer diye düşünerek bir süre beklemeye karar verdim. Zamanın geçmekte olduğunun ve Gideon'ın yakında beni aramaya başlayacağının farkındaydım.

"Eva." Adımı duyunca irkildim. Başımı çevirince Brett'in diğer taraftan bana yaklaşmakta olduğunu gördüm. Ben sağıma bakarken o soldan gelmişti.

"Gerçekten sensin" dedi sertçe. Karanfil sigarasını yere atıp botunun tabanıyla ezdi.

Kendimi tanıdık bir şey söylerken buldum: "Şunu bırakmalısın artık."

"Hep öyle söylersin." Temkinlice yaklaştı yanıma. "Konseri izledin mi?"

Başımı "evet" anlamında sallayarak otobüsten uzaklaştım ve geri geri gitmeye başladım. "Harikaydı. Çok iyiydiniz gerçekten. Sizin adınıza çok mutlu oldum."

Benim geriye doğru attığım her adıma karşılık o da bana doğru bir adım atıyordu. "Seni böyle bulacağımı umuyordum, bir konserde. Seninle karşılaşırsam neler olabileceğine dair yüz değişik hayal kurmuşumdur herhalde."

Buna ne karşılık vereceğimi bilemedim. Aramızdaki gerilim öyle yoğundu ki soluk almak bile zordu.

Hâlâ bir çekim vardı.

Gideon'a karşı hissettiklerimle karşılaştırılacak bir şey değildi bu. Onun ancak gölgesi olabilirdi ama yine de vardı işte.

Gerileyerek, yoğun bir faaliyetin devam ettiği, bir sürü insanın ortalarda dolandığı açıklığa çıktım.

"Neden kaçıyorsun?" diye sordu. Otopark lambalarından birinin ışığında net olarak gördüm onu. Eskisinden daha yakışıklıydı.

"Yapamam..." Yutkundum. "Söyleyecek bir şey yok."

"Saçmalama." Öfkeli bakışı yakıp geçti beni. "Birden vazgeçtin bizimle takılmaktan. Tek kelime bile söylemedin, sadece gelmez oldun. Neden?"

Kaskatı kesilen mideme götürdüm elimi. Ne diyecektim ona? *Sonunda cesaretimi topladım ve senin iki set arasında, tuvalet kabininde becerdiğin kızlardan biri olmaktan daha iyisine layık olduğuma karar verdim* mi?

"Neden Eva? Aramızda bir şeyler vardı ve sen birden ortadan kayboldun."

Başımı çevirip Gideon'ı ya da Angus'ı aradım gözlerimle. Limuzinin yanında kimse yoktu. "Çok eskidendi bunlar."

Brett birden ileri atılarak beni kollarımdan yakaladı. Olduğum yerde sıçramış, hatta bir an için ürkmüştüm bu ani ve saldırgan hareketten. Eğer hemen yakınımızda başka insanlar olmasa paniğe kapılabilirdim.

"Bana bir açıklama borçlusun" dedi sertçe.

"Öyle değil..."

Öptü beni. Dudakları yumuşacıktı ve dudaklarıma mühürlenmişti. Ben neler olduğunu anlayana kadar o kollarımı daha da sıkı kavramıştı, uzaklaşamıyordum. Onu itemiyordum.

Ve kısacık bir an için bunu yapmayı istemedim de.

Hatta ben de onu öptüm, çünkü aramızda hâlâ bir çekim vardı ve onun için becerilecek kolay bir kızdan fazlası olduğumu düşünmek, içimde acıyan bir şeylere iyi gelmişti. Karanfil tadı vardı ağzında; erkeksi kokusu baştan çıkarıcıydı ve dudaklarıma yaratıcı ruhunun bütün tutkusuyla saldırıyordu. Çok tanıdıktı, hem de son derece mahrem açılardan.

Ama sonuçta, beni hâlâ etkilemesinin bir önemi yoktu. Benim için can yakıcı olsa da, onunla ortak bir tarihimizin olması da önemli değildi. Yazdığı şarkının sözlerinin beni etkilemiş, hatta koltuklarımı kabartmış olmasının da bir önemi yoktu. Müsait her yerde beni becerirken başka kadınlarla da gönül eğlendirmesine seyirci kaldığım o altı ayın da bir önemi yoktu. Az önce sahnede onun için deli olan bütün o kadın-

ları baştan çıkarırken aslında *beni* düşünmesinin de bir önemi yoktu.

Bunların hiçbirinin önemi yoktu, çünkü ben Gideon Cross'a deli gibi âşıktım ve benim ihtiyacım olan şey oydu.

Soluk almaya çalışarak kendimi Brett'ten kurtardım...

... Ve deli gibi koşmakta olan Gideon'la yüz yüze geldim. Brett'e saldırıp onu yere devirirken, hızı tamamen kontrol süzdü.

10

Çarpmanın etkisiyle geriye doğru sendeledim, neredeyse düşüyordum. İki adam, içimi çok fena yapan bir gümbürtüyle yere düştü. Birileri bağırdı. Bir kadın çığlık attı. Bense hiçbir şey yapamadım. İçimde delice birbirine dolanıp düğümlenen bir sürü duyguyla, ses çıkarmadan donup kaldım.

Gideon, Brett'i boğazından tutup yere yapıştırmış, kaburgalarına ardı arkası gelmeyen amansız yumruklar indiriyordu. Sessiz ve durdurulamayan bir makine gibiydi. Brett, her darbeyle bir kez daha homurdanıyor ve kurtulmaya çabalıyordu.

"Cross! *Dio mio.*"

Arnoldo'yu görünce ağlamaya başladım. İleri atılıp Gideon'a uzandı Arnoldo ama Brett tam o sırada yana doğru sıyrılıp iki adam yuvarlanmaya başlayınca hemen geri çekildi.

Brett'in grup arkadaşları otobüslerin önünde birikmeye başlayan kalabalığı yararak geldiler; niyetleri kavgaya karışmaktı ama Brett'in kimle kavga ettiğini görünce durakladılar – ait oldukları plak şirketinin arkasındaki para babasıydı bu adam.

"Kline, seni sik kafalı!" Saçını başını yoluyordu davulcu Darrin. "Ne bok yiyorsun sen?"

Brett kendini kurtarıp ayağa fırladı ve Gideon'a saldırarak otobüslerden birinin yan tarafına yapıştırdı. Gideon, iki elinin parmaklarını birbirine geçirip Brett'in sırtına balyoz gibi vur-

maya başlayınca Brett sendeleyerek uzaklaştı. Avantajı yakalayan Gideon, önce bir döner tekmeyle saldırıp, sonra da karnına yıldırım hızıyla bir yumruk attı. Brett pazılarını kasarak bir yumruk savurdu ama Gideon bunu çevik bir hareketle savuşturup bir aparkatla karşılık verdi, Brett'in başı arkaya savruldu.

Tanrım!

Gideon'dan hiç ses çıkmıyordu, ne kendisi vurduğunda ne de Brett onun çenesine yumruk indirdiğinde. Öfkesinin sessiz yoğunluğu ürkütücüydü. İçinden taşan gazabı hissedebiliyor, gözlerinde görebiliyordum ama hareketleri son derece kontrollü ve tüyler ürpertici derecede metodikti. Bir şekilde kopup gitmiş, kendi bedeninin bir başkasına ciddi şekilde zarar verişini tarafsız bir şekilde izleyebileceği bir yere çekilmişti.

Ben neden olmuştum buna. Beni bütün akşam mest eden o sıcak ve muzip oyuncu adamı, karşımdaki şu soğuk caniye ben çevirmiştim.

"Bayan Tramell." Angus dirseğimden tuttu.

Çaresizce baktım ona. "Onu durdurmalısın."

"Lütfen limuzine dönün."

"Ne?" Dönüp baktım ve Brett'in burnundan kan geldiğini gördüm. Kimse müdahale etmiyordu. "Çıldırdın mı sen?"

"Bayan Ellison'ı evine götürmeliyiz. Sizin misafiriniz o; onunla ilgilenmeniz gerek."

Gideon yana kaçarak Brett'in savurduğu yumruğu savuşturunca, Brett bu kez diğer yumruğunu Gideon'ın omzuna geçirdi ve onun geriye doğru tökezlemesine neden oldu.

Angus'ın kollarına yapıştım. "Senin neyin var? Durdursana onları!"

Soluk mavi gözleri yumuşadı Angus'ın. "O ne zaman durması gerektiğini bilir Eva."

"Sen benimle *kafa mı buluyorsun*!"

Angus omzumun üstünden arkaya doğru baktı. "Bay Ricci, yardımcı olur musunuz lutfen?"

Bir an sonra, Arnoldo'nun sırtına vurulmuş, limuzine doğru götürülüyordum. Başımı kaldırınca kavgayı seyredenlerin oluşturduğu halkanın benim ardımdan kapandığını ve görüşümü engellediğini gördüm. Öfkeyle bağırarak Arnoldo'nun sırtını yumruklad ım a a o hiç oralı olmadı. Benimle birlikte doğruca limuzine bindi ve Shawna'nın da hemen ardımızdan atlamasıyla, sanki her şey gayet normalmiş gibi kapıyı kapattı Angus.

"Sen ne yapıyorsun?" diye çıkıştım Arnoldo'ya ve limuzin yavaşça hareketlenirken kapının koluna doğru atıldım. Açılmadı, ne yaparsam yapayım kilidi açmayı bir türlü başaramadım. "Senin arkadaşın o! Onu öylece bırakacak mısın orada?"

"Senin de erkek arkadaşın." Arnoldo'nun sesindeki sakin duygusuzluk derinden yaraladı beni. "Ve onu o durumda bırakan da *sensin*."

Koltuğa yığıldım, midem bulanıyordu ve avuçlarım terlemişti. *Gideon...*

"'Golden' şarkısındaki Eva sensin değil mi?" diye alçak sesle sordu karşımdaki koltukta oturan Shawna.

Bu bağlantıya şaşırdığı açık olan Arnoldo araya girdi. "Acaba Gideon..." İç geçirdi. "Tabii ki biliyordur."

"Uzun zaman önceydi!" dedim kendimi savunmak için.

"Yeterince uzun değilmiş belli ki" dedi Arnoldo.

Gideon'ın yanına gitmeyi öyle çok istiyordum ki yerimde duramıyordum. Ayaklarımı asabi bir şekilde yere vuruyordum ve bedenim huzursuzluğa karşı öyle büyük bir mücadele veriyordu ki, bir an kendi tenimden sıyrılıp kaçasım geldi.

Hem sevdiğim adamı, hem de onun aracılığıyla, kendisi olmaktan başka bir suçu olmayan bir başkasını incitmiştim. Ve bütün bunları açıklayacak tek bir mazeretim yoktu. Geriye dönüp baktığımda kendime neler olduğunu anlamakta zorlanıyordum. Neden hemen geri çekilmemiştim? Neden öpmüştüm Brett'i?

Ve Gideon bu konuda ne yapacaktı?

Beni terk edebileceği düşüncesi yoğun bir panik duygusunu tetikledi. Kaygıdan ölüyordum. Yaralanmış mıydı? Tanrım... Gideon'ın acı çekmesi düşüncesi asit gibi yakıyordu içimi. Başı dertte miydi? Brett'e resmen saldırmıştı. Cary'nin orji arkadaşının da Gideon hakkında dava açmak istediğini hatırlayınca avuçlarım terledi.

Gideon'ın hayatı rayından çıkıyordu – benim yüzümden. Bir noktada benim bütün bu sıkıntılara değmediğimi anlayacaktı nasılsa.

Shawna'ya baktım. Düşünceli bir halde camdan dışarı bakıyordu. Harika gecesini mahvetmiştim kızcağızın. Ve Arnoldo'nun da. "Özür dilerim." Pişmanlıkla iç geçirdim. "Her şeyi berbat ettim."

Shawna bana dönüp omuz silkti ve sonra boğazımın yanmasına neden olan anlayışlı bir gülümsemeyle baktı yüzüme. "Dert etme. Harika vakit geçirdim. Umarım sen de bu işleri en iyi şekilde atlatırsın."

Benim için her şeyin en iyi şekli Gideon'dı. Bunu mahvetmiş olabilir miydim? Açıklayamadığım tuhaf bir dürtü yüzünden hayatımdaki en önemli şeyi yitirmiş olabilir miydim?

Hâlâ Brett'in dudaklarını hissedebiliyordum dudaklarımda. Hayatımın son yarım saatini silip atmanın da böyle kolay bir yolu olmasını dileyerek elimle sildim dudaklarımı.

Endişeden kıvrandığım için Shawna'nın evine varmamız bir ömür gibi geldi bana. Apartmanın önüne geldiğimizde arabadan inip sarıldım ona.

"Özür dilerim" dedim bir kez daha; hem daha öncesi için hem o an için af diliyordum, çünkü Gideon'a –her neredeyse oraya– geri dönmek için sabırsızlandığımı belli ediyordum büyük ihtimalle. Beni oradan o şekilde uzaklaştırdıkları için Angus'ı ya da Arnoldo'yu affedebileceğimden emin değildim.

Arnoldo, Shawna'ya sarıldı ve Doug'la ikisinin ne zaman

isterlerse Tableau One'a gelmek için açık rezervasyonları olduğunu söyledi. Ona karşı öfkem biraz yumuşar gibi oldu. Shawna'yla çok güzel ilgilenmişti bütün akşam.

Tekrar limuzine binip restorana doğru yola çıktık. Koltuğun karanlık bir köşesine kıvrılıp sessizce ağladım, üzerime çöken umutsuzluk hissiyle baş edemiyordum. Restorana vardığımızda yüzümü atletimle kuruladım. Arnoldo arabadan inmeme engel oldu.

Yüzüme sert sert bakarak, "Ona nazik davran" dedi. "Onu hiç senin yanında olduğu gibi görmemiştim. Ona layık mısın bilemem ama onu mutlu edebilirsin. Bunu gözümle gördüm. Ya bunu yap ya da çek git. Ama onunla oyun oynama."

Boğazımdaki yumru yüzünden konuşamadım, onun yerine başımı salladım ve Gideon'ın benim için ne anlama geldiğini Arnoldo'nun gözlerimden anlamasını umdum. *Her şeyimdi o benim.*

Arnoldo restoranın içinde gözden kayboldu. Angus kapıyı kapatmadan koltukta öne doğru kaydım. "Gideon nerede? Onu görmem lazım. Lütfen."

"Aradı," Angus'ın yüzündeki sevecen ifade yeniden ağlamaya başlamama neden oldu. "Seni ona götürüyorum şimdi."

"İyi miymiş?"

"Bilmiyorum."

Geriye yaslandım, *resmen* hasta hissediyordum kendimi. Nereye gittiğimize hiç bakmadım neredeyse, aklımdaki tek şey Gideon'a bir açıklama yapmak zorunda olduğumdu. Onu sevdiğimi, eğer o beni hâlâ istiyorsa onu asla terk etmeyeceğimi, istediğim tek erkeğin o olduğunu, kanımı ateşe veren tek erkeğin o olduğunu anlatmak zorundaydım ona.

Sonunda araba yavaşladı; dışarı bakınca konser alanına geri döndüğümüzü fark ettim. Camdan dışarı bakıp onu ararken kapının açılmasıyla irkildim. Gideon'ın eğilerek arabaya bindiğini ve karşımdaki koltuğa oturduğunu gördüm.

Ona doğru atıldım. "Gideon..."

"Yapma." Bir kırbaç gibi şaklayan öfkeli sesinden ürkerek geri çekildim ve popomun üstüne düştüm. Limuzinin hareket etmesiyle birlikte yerde yuvarlandım.

Gideon'ın bardan aldığı bardağına amber renkli bir sıvı doldurup kafasına dikişini ağlayarak seyrettim. Korku ve kederden midem bulanarak yerde oturmuş bekliyordum. Barı kapatıp arkasına yaslanmadan önce bardağını bir kez daha doldurdu. Ona Brett'in ne durumda olduğunu sormak istiyordum. Kendisinin nasıl olduğunu, bir yerine bir şey olup olmadığını sormak istiyordum. Ama soramıyordum. Sorularımı yanlış anlayıp, Brett'i ondan daha fazla düşündüğümü sanabilir diye endişeleniyordum.

Yüzü ifadesiz, gözleri safir gibi sertti. "Senin için ne ifade ediyor bu herif?"

Yüzümden aşağı süzülen yaşları sildim. "Bir hata."

"Eskiden mi? Şimdi mi?"

"Her ikisi de."

Dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bütün hatalarını öyle öper misin sen?"

Hıçkıra hıçkıra ağlama ihtiyacımı bastırmaya çalışırken göğsüm körük gibi inip kalktı. Başımı şiddetle iki yana salladım.

"Onu istiyor musun?" diye sordu sertçe ve bir yudum daha aldı içkisinden.

"Hayır" diye fısıldadım. "Yalnızca seni istiyorum. *Seni* seviyorum Gideon. Öyle çok seviyorum ki canım yanıyor."

Gözlerini kapatıp başını geriye attı. Bunu fırsat bilip biraz daha yakınına doğru emekledim. Hiç değilse aradaki fiziksel mesafeyi kapatmak istiyordum.

"Parmaklarım içindeyken benim için mi geldin Eva? Yoksa o kahrolası şarkı yüzünden mi?"

Aman Tanrım... Bundan nasıl kuşku duyabilirdi?

Kuşku duymasına *ben* neden olmuştum. Ben yapmıştım bunu. "Senin için. Bana o şekilde ulaşabilen tek kişi sensin. Nerede olduğumu unutturabilen. Bana dokunduğu sürece etrafımda kimin ya da nelerin olduğunu umursamayacağım hale getirebilen."

"O seni öptüğünde de aynı şey olmadı mı?" Gideon gözlerini açıp bana dikti. "Aletini sokmuş sana. Düzmüş seni... Yükünü boşaltmış içine."

Ses tonundaki o korkunç kırgınlık, o saldırgan kötücüllük karşısında ürkerek geriye çekildim. Ne hissettiğini tam olarak anlayabiliyordum. Aklına doluşan imgelerin nasıl feci şekilde battığını, içini nasıl tırmaladığını ve bunların insanı delirtene kadar devam ettiğini biliyordum. Gideon'la Corinne onlarca kez düzüşmüşlerdi kafamın içinde ve ben, hastalıklı, kıskanç bir öfke içinde seyretmiştim onları.

Aniden doğrularak öne uzandı ve başparmağını dudaklarımın üstünde sertçe gezdirdi. "Ağzın onundu."

Gideon'ın bardağını alıp, sert tadından ve yakıcılığından nefret ederek içtim içinde kalanları. Yutmak için bayağı güç sarf etmem gerekti. Midem bulanıyor, itiraz ediyordu. İçimden dışarı doğru yayıldı alkolün sıcaklığı.

Gideon yeniden koltuğa yığıldı ve koluyla yüzünü örttü. Brett'i öpüşümün gözünün önünden gitmediğini biliyordum. Beynini kemiriyordu bu imge, biliyordum.

Bardağı yere bırakarak hızla bacaklarının arasına girdim ve pantolonunun düğmeleriyle uğraşmaya başladım.

Çelik gibi parmaklarıyla yakaladı elimi ama kolunu gözlerinin üstünden çekmedi. "Ne halt ediyorsun sen?"

"Ağzımın içine gel" diye yalvardım. "Yıka onu, temizle."

Uzun bir duraklama oldu. Orada öylece oturdu, ağır ağır inip kalkan göğsü dışında tamamen hareketsizdi.

"Lütfen Gideon."

Homurdanarak bir küfür savurup bıraktı beni, gevşekçe yana düştü eli. "Yap hadi."

Ona ulaşmak için acele ettim; fikrini değiştirip bana engel olur... benimle işinin bittiğine karar verir korkusuyla küt küt atıyordu kalbim. Bana yardım için yaptığı tek şey pantolonunu ve *boxer*'ını aşağı çekebilmem için kalçasını bir anlığına havaya kaldırmak oldu.

Sonra o büyük, güzel aletini elime aldım. Ardından da ağzıma. Tadını alıp, teninin sıcaklığını ve saten yumuşaklığını hissedince inledim. Yanaklarımı kasığına ve hayalarına sürdüm; kokusu her yerime sinsin, beni kendi malı olarak işaretlesin istiyordum. Aleti boyunca uzanan kalın damarları dilimle takip ederek yaladım.

Uzun uzun emmeye başladığımda dişlerini gıcırdattığını duydum, pişmanlık ve şevk iniltilerim gırtlağımı titretiyordu. Bana her zaman edepsizce şeyler söyleyen konuşkan sevgilimin bu kadar sessiz olması yüreğimi burkuyordu. Ne istediğini, neye ihtiyacı olduğunu, ona yaptıklarımın ne kadar hoşuna gittiğini anlatırdı hep... Şimdi kendini tutuyordu, ona zevk verdiğimi bilme mutluluğundan mahrum ediyordu beni.

Kalın aletini tek elimle sıvazlayıp pürüzsüz başını emdim; ucuna getirdiğim zevk suyunu dilimin küçük hareketleriyle yaladım. Bacak kasları gerildi, solukları şiddetlendi. Onun heyecanlandığını hissetmek çıldırttı beni; iki elimle birden sıvazlamaya başladım, ağzım öyle çok çalışıyordu ki çenem ağrımaya başladı. Sırtı dikleşti, bir an koltuktan kaldırdığı başı, ağzımda patlayan ilk yoğun meni dalgasıyla birlikte tekrar geriye düştü sertçe.

Onun tadını almak algılarımı tutuşturdu, iştahım daha da kabardı. O yoğun ve kaygan meniden daha fazla tatmak için, zonklayan penisini ellerimle sıvazlamaya devam ettim ve kendimden geçercesine yuttum. Sarsıla sarsıla, uzun uzun boşaldı Gideon ve dudaklarımın kenarlarından taşana kadar doldurdu ağzımı. Kavga sırasındaki gibi, doğal olmayan bir sessizliğe bürünerek hiç ses çıkarmamıştı.

Saatlerce emebilirdim onu. Emmek istiyordum, ama o iki eliyle omuzlarımdan iterek uzaklaştırdı beni. Başımı kaldırıp yürek burkan güzellikteki yüzüne baktım ve yarı karanlıkta parıldayan gözlerini gördüm. Başparmağıyla dudaklarıma dokundu; menisini dudaklarımın şişmiş kıvrımlarına ve etrafına dağıttı.

"Yarığını kaydır şimdi aletimin üstüne" diye emretti boğuk bir sesle. "Sana vereceklerim bitmedi."

Hoyrat ve mesafeli tavrından ürkerek, titreyen ellerle çıkardım külotumu.

"Hepsini çıkar. Sadece botlar kalsın."

Verdiği emir hareketlerimi hızlandırdı ve söylediğini yaptım. Ne isterse yapardım. Onun, sadece onun olduğumu ispatlayacaktım ona. Beni affetmesi ve onu sevdiğimi anlaması için ne yapmam gerekiyorsa yapacaktım. Eteğimin fermuarını açıp indirdim, atletimi başımdan çekip çıkardım ve karşıdaki koltuğa fırlattım. Onu sutyenim takip etti.

Ata biner gibi üstüne çıkınca Gideon kalçamdan tutup yüzüme baktı. "Islak mısın?"

"Evet."

"Aletimi emmek tahrik ediyor demek seni."

Meme uçlarım daha da sertleşti. Seks hakkında açık saçık konuşması ve kaba tavrı da tahrik ediyordu beni. "Her zaman."

"Neden öptün onu?"

Bu ani konu değişikliğini beklemiyordum. Altdudağım titredi. "Bilmiyorum."

Beni bırakıp omuzlarının üstünden arkaya doğru uzanarak koltuğun baş dayama yerini kavradı elleriyle. Bu hareket pazılarını şişirmişti. Onunla ilgili her şey gibi bu manzara da heyecanlandırmıştı beni. Çıplak göğsünün terle ışıldadığını, aletini içime sokup çıkarırken karın kaslarının gerildiğini görmek istiyordum.

Dudaklarımı yaladım, tadı ağzımdaydı. "Tişörtünü çıkarsana."

Gözleri kısıldı. "Hayır."

Durdum, kalbim deli gibi atıyordu göğsümün içinde. Seksi kullanıyordu bana karşı. İlk kez sevişti̇ğimiz limuzinin içinde, onu ilk kez içime aldığım pozisyonda... "Beni cezalandırıyorsun."

"Hak ettin."

Haklı olmasının bir önemi yoktu. Ben hak ettiysem, o da etmişti.

Dengemi sağlamak için bir elimle koltuğun arkasına tutunurken, diğer elimle Gideon'ın aletini kavradım. Hâlâ sertti, hâlâ zonkluyordu. Onu hazırlamak için sıvazladığımda boynundaki kaslardan biri seğirdi. Aletinin geniş başını yarığımın dudaklarının arasına yerleştirerek ileri geri sürttüm ve şehvetimin kayganlığıyla kapladım.

Gözlerimi hiç ayırmadım gözlerinden. Bir yandan ikimizi birden uyaracak şeyler yaparken, bir yandan da hayranı olduğum o tutkulu âşığın izlerini arıyordum. Yoktu o âşık. Öfkeli bir yabancıydı bana bakan; mesafeli tavrıyla bana meydan okuyor, hatta alay ediyordu benimle.

Kalın aletinin ucunu içime alarak beni aralamasına izin verdim. Sonra da kalçamı bir anda hızla indirdim. Ta derinlerime saplanmış, neredeyse dayanamayacağım kadar zorlamıştı beni. Bir çığlık attım.

"Tanrım" dedi Gideon sarsılarak. "Lanet olsun."

Onun bu kontrolsüz patlayışı kışkırtmıştı beni. Dizlerimi koltuğa bastırıp ellerimi onun ellerinin iki yanına koyarak yükseldim ve titreyen cinsel organımın sımsıkı sardığı aletinin üzerinden kalktım. Sonra yeniden kaydım aşağıya, artık onu da ıslattığım için bu kez daha kolay oldu. Kalçalarım bacaklarına değdiğinde taş gibi sert kaslarını hissettim; bedeni yalanını açık ediyordu – kayıtsız değildi.

Yeniden yükseldim, yavaşça; ikimizin de o muhteşem sürtünmenin her anını hissetmesini istiyordum. Tekrar aşağıya

kayarken onun kadar hissiz görünmeye çalıştım ama aramızdaki o ateşli bağ ve o doluluk hissi, bastıramayacağım kadar nefisti. Ben inlerken o da huzursuzca kıpırdandı ve kalçasının o muhteşem dairesel hareketine engel olamadı.

"O kadar hoşuma gidiyorsun ki" diye fısıldadım, sızlayan hevesli cinsel organım onun azgın aletini okşarken. Bir aşağı, bir yukarı. "Yalnızca sen lazımsın bana Gideon. Yalnızca seni istiyorum. Benim için yaratılmışsın sen."

"Bunu unuttun ama" dedi sertçe; koltuğun arkalığını kavrayan ellerinin kanı çekilmişti.

Amacının oraya tutunmak mı, yoksa bana dokunmaktan kaçınmak mı olduğunu merak ettim. "Asla. Bunu asla unutamam. Sen benden bir parçasın."

"Onu neden öptüğünü söyle bana."

"Bilmiyorum." Nemli alnımı alnına yasladım, tuttuğum gözyaşlarım gözlerimi yakıyordu. "Tanrım, Gideon, yemin ederim bilmiyorum."

"O zaman kapa çeneni ve getir beni."

Suratıma bir tokat atmış olsa daha fazla şaşırtamazdı beni. Doğrulup geriye çektim kendimi. "Siktir git!"

"İşte şimdi basmaya başladı kafan."

Sıcak gözyaşları yanaklarımdan aşağı döküldü. "Bana bir fahişeymişim gibi davranma."

"Eva." Alçak ve hırıltılı sesi uyarı yüklüydü ama gözleri kederliydi. Benimkiler kadar acı doluydu. "Durmak istersen ne söyleyeceğini biliyorsun."

Crossfire. Tek bir kelimeyle, son derece kesin bir şekilde son verebilirdim bu ıstıraba. Ama şimdi kullanamazdım bunu. Güvenlik sözcüğümü hatırlatmasından anlamıştım beni sınamakta olduğunu. Zorluyordu beni. Aklında bir şey vardı ve eğer şimdi vazgeçersem bunun ne olduğunu asla öğrenemeyecektim.

Ellerimi biraz arkaya götürüp dizlerine koydum. Sırtımı

yay gibi gererek sırılsıklam cinsel organımı kaskatı aleti boyunca yukarı doğru çektim, sonra da yeniden hızla aşağı indirdim. Açıyı ayarlayarak kalktım ve yeniden düştüm üstüne, onu hissetmek soluğumu kesiyordu. Sinirden kudurması bir şey değiştirmiyordu, bedenim tapıyordu onun bedenine. Onun verdiği hisse, onca öfke ve kırgınlığa karşın o *doğruluk* hissine bayılıyordu.

Kalçamın her vuruşuyla kuvvetli bir soluk boşalıyordu ciğerlerinden. Bedeni yanıyor, yüksek fırın gibi sıcaklık yayıyordu etrafa. Kalçam sürekli hareket halindeydi. Yukarı. Aşağı. Onun bana vermeyi reddettiği zevki alarak. Her kalkışla bacaklarım, kasığım, karnım ve içim kasılıyor, aletini kökünden ucuna kadar sımsıkı sarıyordu. Geriye kayarken ise gevşiyor, onun derinliklerime girmesine izin veriyordu.

Neyim var neyim yoksa ortaya koyarak, kendimi aletine vura vura düzüştüm onunla. Soluğu, tıslayarak çıkıyordu sıkılı dişlerinin arasından. Sonra gelmeye başladı; içimi öyle bir tazyikle dolduruyordu ki, her kavurucu meni dalgasını ayrı ayrı hissediyordum. Bu hisse bayılarak bir çığlık attım, beni darmadağın edecek bir orgazmın peşindeydim. Onu art arda iki kez tatmin eden bedenim o kadar gerilmişti ki rahatlama ihtiyacıyla kıvranıyordu.

Ama o hareket etti, beni belimden yakalayıp hareketlerimi engelledi ve aletini ta derinlerimde tutarak doldurdu içimi. Gelmemi mahsus engellediğini anlayınca dilimin ucuna gelen çığlığı zor bastırdım.

"Söyle neden Eva?" diye bağırdı. "*Neden?*"

"Bilmiyorum!" diye bağırdım, kalçamı oynatmaya çalışarak. Beni daha da sıkı tutunca omuzlarını yumrukladım hırsla.

Onun aleti benim içimde, ben onun kasığına yapışık haldeyken ayağa kalktı Gideon ve birden her şey değişti. İçimden çıktı ve arkamı döndürdü, sonra da koltuğa yapıştırdı beni; dizlerim yerdeydi. Bir elini sırtıma koyup bastırırken, diğer eliyle

cinsel organımı avuçladı ve menisini yarığımın içine doğru sürdü. Etrafa yaydı, beni onunla sıvadı. Beni uçuracak o mükemmel baskıyı arayan kalçam dairesel hareketler yapıyordu...

İzin vermiyordu. İnadına.

Klitorisimdeki zonklama ve boş kalan içimin zavallı kasılmaları çıldırtıyordu beni, bedenimin boşalmaya ihtiyacı vardı. Gideon iki parmağını içime soktu, bense tırnaklarımı koltuğun siyah deri kaplamasına geçirdim. Hiç acele etmeden içeri sokup çıkardığı parmaklarıyla sakince beceriyordu beni, orgazmın eşiğinde bekletiyordu.

"Gideon" dedim hıçkırarak, içimdeki hassas dokular iştahla titreşiyordu parmaklarının etrafında. Ter içinde kalmıştım, zor nefes alıyordum. Arabanın durması için, gideceğimiz yere bir an önce varmamız için dua etmeye başladım, kaçış beklentisiyle soluğumu tutmuştum. Ama limuzin hiç durmadı. Sonsuz bir yolda gidiyorduk ve ben hiç kımıldayamadığım için kafamı kaldırıp nerede olduğumuza bakamıyordum.

Sırtımın üstünden *bana doğru* eğildi, aleti kıçımın arasında duruyordu. "Söyle bana Eva" diye mırıldandı kulağıma. "Arkandan geleceğimi... seni öyle bulacağımı biliyordun..."

Gözlerim sımsıkı kapandı, ellerim yumruk oldu. "Bil-miyo-rum. Kahretsin! Bilmiyorum dedim ya!"

Parmaklarını çekti, bu kez aleti zorluyordu içimi. Cinsel organım o enfes sertliğin etrafında kasılıyor, onu daha derinlerine çekiyordu. Bir an bastırılmış bir inilti yle soluğunun kesildiğini duydum, sonra düzmeye başladı beni.

Gideon, muhteşem aletinin geniş başıyla hassas ve iyice uyarılmış sinirlere sürtünerek beni bir güzel becerirken bütün bedenim keyifle titriyordu. Basınç, yaklaşan bir fırtına gibi arttı, arttı...

"*Evet*" dedim soluk soluğa, iyice gerilmiştim beklentiyle.

Daha cinsel organımın ilk kavrayışında kendini geri çekti ve beni bir kez daha uçurumun kenarında asılı bıraktı. Öf-

keyle bağırarak kalkmaya ve dayanılmaz bir işkencenin kaynağı haline gelen bu sevgiliden uzaklaşmaya çabaladım.

Şeytanın ta kendisi gibiydi kulağıma fısıldarken. "Söyle, neden Eva? Şu anda onu mu düşünüyorsun? İçindekinin onun aleti mi olmasını isterdin? Bu mükemmel küçük yarığını düzenin onun aleti mi olmasını isterdin?"

Bir kez daha bağırdım. "Senden nefret ediyorum! Sadist, bencil bir oros..."

Yine içime girmişti, içimi doldurmuştu, titreşen içimi ritmik hareketlerle okşuyordu.

Bir dakika daha tahammül edemeyeceğimi hissederek, klitorisime parmaklarımla ulaşmak için çabaladım; tek bir dokunuş yetecekti şiddetle gelmeme.

"Hayır." Gideon bileklerimden yakaladı ve ellerimi koltuğun üstünde tuttu; bacaklarını bacaklarımın arasına sokmuş, aletini derinlere daldırabilmek için bacaklarımı iyice açık tutuyordu. Tekrar tekrar sokuyordu. Vuruşlarının temposu kararlı ve insafsızdı.

Çırpınıyor, bağırıyor, aklımı kaybediyordum. İstese yalnızca aletiyle getirebilirdi beni. Yalnızca doğru açıdan yaklaşarak ve aletinin geniş tepesini tam da ihtiyacım olan o noktaya tekrar tekrar sürterek yoğun bir vajinal orgazm yaşatabilirdi bana. O noktanın neresi olduğunu da her seferinde biliyordu içgüdüsel olarak.

"Senden nefret ediyorum" dedim hıçkırarak, yüzüm ve yanağımın altındaki koltuk öfke gözyaşlarıyla ıslanmıştı.

Üzerime eğilip soluk soluğa fısıldadı kulağıma: "Söyle Eva, neden?"

İçimde mayalanan hiddeti bir anda kustum. "Çünkü hak etmiştin! Çünkü bunun nasıl bir his olduğunu anlaman gerekiyordu! İnsanın canını nasıl yaktığını bilmeliydin, seni bencil domuz!"

Gideon durdu. Derin bir soluk verdiğini hissettim. Kanım kulaklarımın içinde öyle bir gümbürdüyordu ki, Gideon'ın sesindeki şefkatli yumuşamayı zavallı aklımın bir hezeyanı sandım önce.

"Meleğim." Dudaklarını kürekkemiğimin üzerinde dolaştırdı, bileklerimi bırakıp ellerini altıma uzattı ve dolgunlaşıp ağırlaşmış memelerimi avuçladı. "Benim inatçı, güzel meleğim. İşte nihayet ulaştık gerçeğe."

Gideon beni kaldırıp doğrulttu. Bitkinlikten dik tutamadığım başımı omzuna yasladım, gözyaşlarım göğsüme damlıyordu. Savaşacak gücüm kalmamıştı; sızlayan meme uçlarımdan birini parmaklarının arasında yuvarlarken, diğer elini açık bacaklarımın arasına uzattığında yalnızca inledim. Kalçasını hareket ettirmeye başladı, bir yandan aletini yukarı, içime doğru sokup çıkarıyor, bir yandan da zonklayan klitorisimin çevresini, cinsel organımın dudaklarını parmaklarıyla sıkıştırıyor, ovalıyordu.

Boğuk bir sesle adını haykırarak geldim. Boşalma hissi bir patlamayla her yanıma yayılırken bütün bedenim nöbet geçirir gibi şiddetli titremelerle sarsılıyordu. Ne orgazmın bitmeye, ne de az önce delice aradığım o mükemmel vuruşlarıyla zevkimi uzattıkça uzatan Gideon'ın yorulmaya niyeti vardı.

Nihayet ter içinde ve soluk soluğa kollarına yığıldığımda Gideon beni dikkatlice kaldırıp boylu boyunca koltuğa yatırdı. Yıkılmış bir halde yüzümü ellerimle kapattım. Bacaklarımı iki yana açıp ağzını yaklaştırdığında durduramadım onu. Sırılsıklam, meniye bulanmış haldeydim ama bu, onun umurunda değildi, yalayıp emerek tekrar getirdi beni. Ve sonra bir kez daha getirdi.

Her orgazmla sırtım yay gibi geriliyor, soluğum kesiliyordu. Gelgitler gibi kabarıp sönmeler birbirine karışmaya başladıktan sonra kaç kez doruğa ulaştığımın hesabını tutamaz oldum. Diğer yana kıvrılarak uzaklaşmaya çalıştım ama Gideon beni kendisine çevirdi ve tişörtünü çıkarıp attı, sonra

da bir dizini koltuğa koyarak üstüme çıktı. Ellerini başımın üstündeki pencereye dayayarak daha önce yapmayı reddettiği şeyi yaptı, bedenini gösterdi bana.

Onu ittim. "Yeter! Dayanamıyorum artık."

"Biliyorum." Karın kasları kasıldı içime girerken, gözlerini yüzümden ayırmadan dikkatlice soktu aletini şişmiş dokuların arasına. "Senin içinde olmak istiyorum sadece."

O daha derinlere kayarken ben başımı geriye atıp alçak perdeden bir ses çıkardım, çünkü çoook hoşuma gitmişti. Ne kadar bitkin düşmüş ve hassaslaşmış da olsam, yine de delice istiyordum ona sahip olmayı ve onun da bana sahip olmasını. Bu hep böyle olacaktı, biliyordum.

Başını eğerek dudaklarını alnıma bastırdı. "Tek istediğim sensin Eva. Başka kimse yok. Asla olmayacak başka biri."

"Gideon." Benim anlamadığım şeyi –bu geceyi mahvedenin, *benim* kıskançlığım olduğunu ve benim bu hissi onun da yaşayıp görmesini içten içe istemiş olduğumu– o anlamıştı.

Yumuşacık bir özenle öptü beni ve dudaklarımda ondan başka kimden iz kalmışsa hepsini silip attı.

"Meleğim." Sıcacık bir mırıltıydı Gideon'ın sesi kulağımda. "Uyan."

Gözlerimi sımsıkı kapatıp yüzümü boynuna iyice gömerek inledim. "Beni rahat bırak, seks manyağı."

Yumuşak kahkahası sarstı beni. Alnıma sert bir öpücük kondurup altımdan sıyrılıp kalktı. "Geldik."

Tek gözümü aralayarak tişörtünü giyişini seyrettim. Kot pantolonunu hiç çıkarmamıştı zaten. Güneşin doğmuş olduğunu fark ettim. Doğrulup camdan dışarı baktım ve okyanusu görünce şaşkınlıktan soluğum kesildi. Yolda benzin almak için bir kez durmuştuk ama ben ne kendime gelebilmiştim ne de nerede olduğumuzu anlayabilmiştim. Gideon'a sorduğumdaysa yanıt vermemiş, yalnızca sürpriz olduğunu söylemişti.

"Neresi burası?" diye fısıldadım. Suyun üstünde yükselen güneşin görüntüsüne bayılmıştım. Güneş doğalı epeyce olmuştu anlaşılan. Sabahın erken saatleri olmadığı belliydi.

"Kuzey Carolina. Kaldır kollarını."

Ben otomatik olarak uydum bu emre, Gideon da atletimi kafamdan geçirdi. "Sutyenimi giymem lazımdı" diye homurdandım onu tekrar görebildiğimde.

"Burada benden başka kimse yok seni görecek ve doğruca da küvete gidiyoruz."

Yanına park ettiğimiz ahşap kaplamalı binaya baktım. En az üç katlı olan binanın önü ve yanları geniş verandalar ve balkonlarla çevrilmişti; arka taraftaysa küçük, hoş bir giriş kapısı vardı. Sahilde, kazıklar üstünde duruyordu bina ve denize o kadar yakındı ki gelgit sırasında suların binanın altına kadar geldiği belliydi. "Kaç saattir yoldayız?"

"Neredeyse on saat." Gideon eteğimi bacaklarımdan yukarı doğru çekti, ben de ayağa kalkarak eteğimi düzeltmesine ve fermuarını çekmesine imkân verdim. "Hadi gidelim."

Önce o indi, sonra da bana elini uzattı. Denizden gelen taze, tuzlu rüzgâr yüzüme çarpıp uyandırdı beni. Okyanusun ritmik dalgaları, yaşadığımız ana ve bulunduğumuz yere dönmemi sağladı. Angus ortalıkta görünmüyordu neyse ki, çünkü iç çamaşırsız halimden son derece huzursuzdum. "Angus bütün gece araba mı kullandı?"

"Benzin almak için durduğumuzda şoför değiştirdik."

Gideon'a baktığımda, bana bakan gözlerindeki şefkat ve ıstırap yüreğimi durduracaktı neredeyse. Çenesinde bir morluk vardı. Dokunmak için elimi uzattığımda yüzünü avucumun içine sürmesi yüreğimi sızlattı.

"Başka bir yerin acıdı mı?" diye sordum. Geride bıraktığımız uzun gecenin ardından duygusal açıdan çok hassas hissediyordum kendimi.

Bileğimden yakalayıp elimi yüreğinin üstüne bastırdı. "Burası."

Aşkım... Onun için de zor olmuştu yaşananlar. "Çok üzgünüm."

"Ben de." Parmak uçlarımdan öptükten sonra, parmaklarını benimkilerin arasına geçirdi ve beni eve doğru götürdü.

Kapı kilitli değildi, açıp doğruca içeri girdi Gideon. Kapının hemen ardındaki konsolun üstünde metal bir sepetin içinde bir şarap şişesi ve bir kurdeleyle bağlanmış iki kadeh duruyordu. Gideon kapıyı kilitlerken ben de *Hoş geldiniz* zarfını alıp açtım. Avucuma bir anahtar düştü.

"Ona ihtiyacımız olmayacak." Anahtarı elimden alıp konsolun üstüne bıraktı. "Önümüzdeki iki gün boyunca iki münzevi olacağız seninle."

Önce, bir mutluluk mırıltısı içimden dışarıya doğru yayılarak ısıttı beni, sonra Gideon Cross gibi bir adamın, benimle birlikte olmaktan, başka kimseye ihtiyaç duymayacak kadar çok hoşlanması beni şaşırttı.

"Hadi gel" diyerek merdivenlerden yukarı doğru çekiştirdi beni. "Sonra açarız o şarabı."

"Evet. Önce kahve."

Evin dekorasyonunu inceledim. Dışı ne kadar rüstikse, içi de o kadar moderndi. Lambri duvarlar parlak bir beyaza boyanmıştı ve üzerlerinde devasa, siyah beyaz, deniz kabuğu fotoğrafları asılıydı. Mobilyaların tümü beyazdı ve aksesuarların çoğu da metal ve camdandı. Muhteşem okyanus manzarası, tahta döşemelerin üstüne serilmiş renkli halılar ve kitaplıkları dolduran ciltli kitaplar olmasa, fazla sade kaçabilirdi dekorasyon tarzı.

En üst kata ulaştığımızda içim mutlulukla kıpırdandı. Tamamen açık planlı büyük yatak odasını bölen tek şey iki adet destek sütunuydu. Hemen hemen bütün düz yüzeyler beyaz güller, beyaz laleler ve beyaz kalla zambaklarıyla kaplanmıştı, hatta odanın stratejik noktalarında bile çiçekler vardı. Devasa yatağın üzerindeki beyaz saten örtü yüzünden, bura-

sı bir balayı odasını çağrıştırdı bana; yatak başının üstünde, duvarda asılı olan siyah beyaz fotoğraftaki ince fular ya da duvak da, bu izlenimi destekliyordu.

Gideon'a baktım. "Buraya daha önce gelmiş miydin?"

Uzanıp artık iyice yamulmuş olan at kuyruğumu açtı. "Hayır. Buraya gelmek için nasıl bir nedenim olabilirdi ki?"

Doğru. Kadınları oteldeki garsoniyer süiti dışında hiçbir yere götürmezdi o – bu arada, o oda da hâlâ duruyordu belli ki. Gideon parmaklarını açılan saçımın bukleleri arasında gezdirirken bitkince kapandı gözlerim. Buna sinirlenecek enerjim yoktu o anda.

"Çıkar giysilerini meleğim. Ben küveti hazırlıyorum."

Beni bıraktı. Gözlerimi açıp tişörtünden yakaladım onu. Ne diyeceğimi bilmiyordum; yalnızca gitmesini istemiyordum.

Ama o anladı, çünkü beni hep anlıyordu.

"Bir yere gitmiyorum Eva." Çenemi avuçlarının arasına alıp gözlerimin içine baktı; daha ilk görüşte tuzağına düştüğüm o yoğunluk ve keskinlik vardı yine bakışlarında. "Onu istiyor olsaydın, bu bile seni bırakmam için yeterli olmazdı. Seni çok fazla istiyorum. Yanımda olmanı istiyorum, hayatımda, yatağımda. Bu olduğu sürece başka hiçbir şeyin önemi yok. Alabildiğim kadarını almaktan gocunacak kadar gururlu değilim."

Bana duyduğu o saf ve tatmin olmaz ihtiyacın çekimine kapılıp ona yaslandım; benim ona duyduğum ihtiyacın derinliğini yansıtıyordu hissettikleri. Tişörtünün pamuklu dokumasını avuçladım.

"Meleğim" diye fısıldadı, başını eğip yanağını yanağıma dayarken. "Sen de beni bırakamıyorsun."

Beni kollarına aldı ve banyoya giderken yanında götürdü.

11

Ayaklı küvetin içinde, sırtımı Gideon'ın göğsüne yaslamış, gözlerimi kapatarak uzanmıştım ve üzerimde tembelce dolaşan ellerinin dalgalandırdığı suyun sesini dinliyordum.

Önce saçlarımı, sonra bedenimi yıkamış, nazlamış, şımartmıştı beni. Dün gece için ve gerçekle --kendisinin besbelli bildiği ama benim de görmemi istediği o gerçekle-- yüzleşmemi sağlamak için kullandığı metot yüzünden gönlümü alıyordu, biliyordum.

Nasıl bu kadar iyi... benim kendimi tanıdığımdan daha iyi tanıyordu beni?

"Bana ondan söz et" diye mırıldandı. Kollarını belime dolamıştı.

Derin bir soluk aldım. Brett'le ilgili bir şeyler sormasını bekliyordum. Ben de Gideon'ı iyi tanıyordum. "Önce sen bana onun nasıl olduğunu söyle."

Yanıtlamadan önce bir an durakladı. "Kahcı bir hasar yok. Olsa umurunda olur muydu?"

"Elbette olurdu." Dişlerini gıcırdattığını duydum.

"İkiniz hakkındaki her şeyi bilmek istiyorum" diye sordu uzatmadan.

"Olmaz."

"Eva..."

"Hiç o tavrı takınma bana Gideon. Sen benden bütün sırlarını saklarken ben senin önünde açık bir kitap olmaktan bıktım." Başım yana yuvarlandı, yanağım Gideon'ın ıslak göğsüne yaslanıyordu şimdi. "Eğer senden alabileceğim tek şey bedeninse ona da razıyım. Ama karşılığında daha fazla bir şey veremem."

"Daha doğrusu *vermeyeceğim* diyorsun. Bak şöyle..."

"*Veremem.*" Yüzüne bakabilmek için ondan biraz uzaklaşıp döndüm. "Baksana neler yapıyor bu bana! Dün gece seni *kırdım*. Kasten. Üstelik farkında bile değildim, çünkü benden gizlediğin şeylerle de yaşayabileceğime kendimi ikna etmeye çalışsam da hissettiğim kırgınlık içimi kemirip duruyor."

Doğrularak kollarını iki yana açtı. "Tamamen açtım sana kendimi Eva! Sanki beni hiç tanımıyormuş gibi konuşuyorsun... Sanki aramızdaki tek şey seksmiş gibi... Oysa beni herkesten daha iyi tanıyorsun sen."

"Bilmediklerimden bahsedelim o halde. Neden Vidal Yapım'ın bu kadar çok hissesini aldın? Ailenin evinden neden o kadar çok nefret ediyorsun? Annenlerden neden uzaklaştın? Doktor Terrence Lucas'la alıp veremediğin ne? Kâbus gördüğüm gece nereye gitmiştin? Senin kâbuslarının arkasında ne var? Neden..."

"Yeter!" dedi sertçe ve ellerini ıslak saçlarına daldırdı.

Arkama yaslanıp bekledim, bariz şekilde mücadele ediyordu Gideon kendisiyle. "Bana her şeyi anlatabileceğini bilmelisin" dedim yumuşak bir sesle.

"Öyle mi?" Bakışları delip geçti beni. "Görmezden gelmen gereken yeterince şey yok mu zaten? Daha ne kadar pislik yığabilirim üstüne, seni arkana bile bakmadan kaçacak noktaya getirmeden?"

Kollarımı küvetin kenarlarına koyup kafamı arkaya yasladım ve gözlerimi kapattım. "Tamam o zaman. Haftada bir, terapistin tekine şikâyetlerini sayıp döken iki seks arkadaşı oluruz biz de. Bunu bilmem iyi oldu."

"Becerdim onu" diye bağırdı. "Tamam mı? Rahatladın mı?"

Öyle bir hızla doğruldum ki, su küvetin kenarlarından dışarı taştı. Mideme bir sancı girmişti. "Corinne'i mi?"

"Hayır, kahrolası." Yüzü kızarmıştı. "Lucas'ın karısını."

"Ya..." Google'da yaptığım araştırma sırasında fotoğrafını bulduğum kadını anımsadım. "Ama o kızıl saçlı" dedim salakça.

"Anne'e duyduğum ilgi, tamamen Lucas'la aramdaki meyzuya dayalıydı."

Kaşlarımı çattım, kafam karışmıştı. "Yani Lucas'la aranız sen karısıyla yatmadan önce mi bozuktu? Yoksa yattığın için mi bozuldu?"

Gideon dirseklerini küvetin kenarlarına dayayıp yüzünü sıvazladı. "Lucas beni ailemden uzaklaştırmıştı. Ben de bu iyiliğini karşılıksız bırakmadım."

"Evliliklerini mi yıktın?"

"Anne'i yıktım." Sertçe soluk verdi. "Bir bağış yemeği sırasında bana kur yaptı. Kim olduğunu öğrenene kadar yüz vermedim. Onu düzdüğümü bilmenin Lucas'ı öldüreceğini biliyordum ve önüme çıkan fırsatı kaçırmadım. Niyetim yalnızca bir seferde bırakmaktı ama Anne ertesi gün aradı beni. Karısının bana doyamadığını bilmek, Lucas'ı daha çok yaralayacağı için ben de devam etmesine izin verdim. Tam benim için Lucas'ı terk etme noktasına geldiğinde de kocasına geri gönderdim onu."

Yüzüne bakınca utancının arkasındaki meydan okumayı fark ettim. Bugün olsa yine yapardı aynı şeyi ama yaptığından da utanıyordu.

"Bir şey desene!" diye çıkıştı.

"Anne senin onu sevdiğini mi düşündü?"

"Hayır. Lanet olsun! Başka bir adamın karısını düzen bir hayvan olabilirim ama Anne'e hiçbir şey vaat etmedim. Onunla yatarken esas becerdiğim Lucas'tı; Anne'in ikincil zayiat olacağını tahmin edemedim. Etseydim, o kadar ileri götürmezdim işi."

"Gideon." Başımı iki yana sallayarak iç geçirdim.

"Ne?" Huzursuz ve kaygı dolu bir enerjiyle diken dikendi resmen. "Neden öyle söyledin adımı?"

"Çünkü bu kadar zeki bir adam için gülünç derecede şapşal oluyorsun bazen. Hem onunla düzenli olarak yattın hem de sana âşık olacağını düşünemedin, öyle mi?"

"Hey Tanrım!" Bir homurtuyla başını geriye attı. "Yine mi bu konu?"

Aniden doğruldu. "Aslına bakarsan, sorun ne biliyor musun? Benim Tanrı'nın kadınlara gönderdiği bir armağan olduğumu düşünüyorsun sürekli. Oysa, elde edebileceğinin en iyisi olduğuma inansan benim için daha iyi olur meleğim."

Su attım üstüne. Kendi cazibesini kolayca hiçe sayması da, onda kendimi bulduğum başka bir konuydu. Güçlü yanlarımızı biliyor, sahip olduğumuz özellikleri vurguluyorduk. Ama bizi, birinin gerçekten sevebileceği kadar özel kılan şeyin ne olduğunu göremiyorduk.

Gideon ileri atılarak ellerimden yakaladı. "Şimdi anlat bakalım Brett Kline'la ne boklar yediğini."

"Doktor Lucas'ın seni nasıl bu kadar kızdırdığını anlatmadın ama."

"Anlattım."

"Detayları es geçtin" diyerek karşı çıktım.

"Ötme sırası sende. Hadi başla."

Sözcüklerin ağzımdan dökülmesi uzun zaman aldı. Kız arkadaşının tövbe etmiş bir sürtük olduğunu duymak, hiçbir erkeğin hoşuna gitmezdi. Ama Gideon sabırla bekledi. Hatta ısrarla. Brett konusunu anlatmadan küvetten çıkmama izin vermeyeceğini biliyordum.

"Brett için kolayca becereceği bir kızdan başka bir şey değildim" diye itiraf ettim aceleyle. Bir an önce anlatayım da

bitsin istiyordum. "Ve ben de buna katlanıyordum –hatta fırsat yaratıyordum bunun için– çünkü hayatımın o döneminde sevildiğimi hissetmek için bildiğim tek yol seksti."

"Herif senin için aşk şarkısı yazmış Eva."

Gözlerimi kaçırdım. "İşin aslı pek de öyle şarkısı yazılacak bir şey değilmiş oysa, değil mi?"

"Ona âşık mıydın?"

"Ben... Hayır." Sanki soluğunu tutuyormuş da birden bırakmış gibi gürültüyle soluk verdiğinde Gideon'a döndüm. "Ona ve şarkı söyleyişine vurulmuştum ama bu tamamen yüzeysel bir şeydi. Gerçekten nasıl biri olduğunu bile bilmiyorum aslında."

Gideon'ın vücudu gözle görülür şekilde gevşedi. "Hayatımın bir dönemiydi, geçti gitti diyorsun yani?"

Başımla onayladım ve keşke içimdeki utanç duyguları da geçip gitseydi diye düşünerek ellerimi ellerinden kurtarmaya çalıştım. Ne Brett'i ne de o sıralar hayatımdan geçen diğer erkekleri suçluyordum. Kendimden başka suçlayabileceğim kimse yoktu.

"Gel buraya." Gideon belimden yakalayıp kendisine çekti beni ve yeniden göğsüne bastırdı. Onun kollarında olmak dünyanın en güzel hissiydi. Elleri sırtımı boydan boya okşuyor, sakinleştiriyordu beni. "İçimden, sana sahip olan bütün erkekleri pestillerini çıkarana kadar dövmek gelmiyor desem yalan olur – onları benden mümkün olduğunca uzak tutsan iyi edersin. Ama geçmişindeki hiçbir şey sana olan hislerimi değiştiremez. Hem Tanrı biliyor ya, ben de pek aziz hayatı yaşamış sayılmam."

"Keşke her şeyi silip atabilseydim" diye fısıldadım. "Bir zamanlar nasıl bir kız olduğumu hatırlamak hoşuma gitmiyor."

Çenesini başımın üstüne koydu. "Anlıyorum. Anne'le birlikte olduktan sonra ne kadar duş alırsam alayım kendimi temiz hissetmeme yetmiyordu."

Beline daha sıkı sarıldım, onu teselli etmek ve olduğu gibi kabul ettiğimi göstermek istiyordum. Aynısını bana sunduğunda minnettarlıkla kabul ettim.

Dolapta bulduğum beyaz ipek sabahlık şahaneydi. İçi, yumuşacık havlu kumaşla astarlanmış, kol ağızlarıysa gümüş rengi işlemelerle süslenmişti. Bayılmıştım ve bütün evde bana ait tek giysinin bu olduğu düşünülürse bu çok iyi bir şeydi.

Gideon'ın, siyah ipekten bir pijama altı giyip uçkurunu bağlayışını seyrettim. "Neden sen giysi giyerken ben yalnızca bir sabahlıkla yetiniyorum?"

Kaşının üstüne dökülen kömür karası bir saç tutamının arasından baktı bana. "Her şeyi ayarlayan ben olduğum için olmasın?"

"Sapık."

"Senin doymak bilmeyen cinsel taleplerinle baş edebilmemi kolaylaştırıyor işte, fena mı?"

"*Benim* doymak bilmeyen taleplerim mi?" Başımdaki havluyu bırakmak için banyoya yöneldim. "Dün akşam rahat bırakılmak için yalvardığımı net olarak hatırlıyorum. Yoksa bu sabah mıydı o? Bütün gece düzüştükten sonra?"

Arkamdan gelip eşikte durdu. "Bu gece yine yalvaracaksın. Şimdi gidip kahve yapayım."

Arkasını dönüp gidişini aynada seyrederken sırtında koyulaşmakta olan çürüğü fark ettim. Sırtının aşağısında olduğu için daha önce görmemiştim. Hızla döndüm. "Gideon! Sırtın morarmış. Dur bir bakayım."

"Bir şeyim yok." Ben durduramadan merdivenlerin bir kısmını inmişti bile. "Çok oyalanma."

Suçluluk duygusu ve berbat bir ağlama isteği çöktü içime. Islak saçlarımı tararken ellerim titriyordu. Banyonun benim her zamanki makyaj ve temizlik malzemelerimle dolu olu-

şu Gideon'ın ne kadar dikkatli ve düşünceli olduğunu bir kez daha ortaya koyuyor, benim eksikliklerim de bu durumda iyice göze batıyordu. Adamın hayatını cehenneme çeviriyordum. Çekmiş olduğu onca şeyden sonra bir de benim sorunlarımla uğraşmaya hiç ihtiyacı yoktu.

Merdivenlerden inip giriş katına vardığımda mutfağa gidip Gideon'a katılamayacağımı hissettim. Kendimi toparlayıp mutlu bir ifade takınmak için bir dakikaya ihtiyacım vardı. Onun hafta sonunu da berbat etmek istemiyordum.

Verandaya açılan çift kanatlı cam kapıdan dışarı çıktım. Dalgaların gümbürtüsü ve insanı ısıran incecik tuzlu su serpintisi çarptı yüzüme. Sabahlığımın eteği okyanus rüzgârında hafifçe uçuştu ve bu, beni canlandırarak serinletti.

Derin bir soluk alarak parmaklıklara tutunup gözlerimi kapadım ve Gideon'ı endişelendirmemek için ihtiyacım olan iç huzurunu yakalamaya çalıştım. Benim sorunum *kendimleydi* ve değiştiremeyeceği bir şey için Gideon'ın canını sıkmak istemiyordum. Yalnızca *ben* kendimi daha güçlü bir insan haline getirebilirdim ve eğer Gideon'ı mutlu etmek ve benden yana yakıla istediği o güvenlik hissini ona vermek istiyorsam bunu başarmak zorundaydım.

Arkamda kapı açıldı. Dönüp Gideon'ı güler yüzle karşılamadan önce derin bir soluk aldım. Bir elinde dumanı tüten iki kupa vardı – biri sade kahveyle doluydu, diğeriyse kremalıydı. Tam benim istediğim gibi ve enfes olduğuna emindim, çünkü Gideon benim neleri sevdiğimi gayet iyi biliyordu. Ben söylediğim için değil, benimle ilgili her şeye dikkat ettiği için.

"Kendini yiyip bitirmeyi bırak artık" diye emretti sertçe, kupaları parmaklıkların üstüne koyarken.

İç geçirdim. Tabii ki yalnızca bir gülücük yetmemişti ruh halimi ondan saklamaya. Bakınca ta içimi görüyordu o benim.

Yüzümü ellerinin arasına alıp dik dik baktı bana. "Oldu bitti artık. Unut gitsin."

Uzanıp, morluğun olduğu yerde gezdirdim parmak uçlarını. "Bunun yaşanması gerekiyordu" dedi sertçe. "Hayır. Kes sesini ve beni dinle. Senin Corinne hakkında hissettiklerini anladığımı sanıyordum ve doğrusunu istersen bununla pek de baş edemediğini düşünüyordum. Meğer hiçbir fikrim yokmuş. Bencil salağın tekiymişim."

"Baş edemiyorum *gerçekten*. Corinne'den deli gibi nefret ediyorum. Onu düşündüğüm zaman hissettiğim öfkenin önüne geçemiyorum."

"Şimdi anlıyorum bunu. Daha önce anlamıyordum." Buruk bir gülümsemeyle büküldü dudakları. "Bazen aklımın başıma gelmesi için bir güzel silkelenmem gerekiyor. Neyse ki sen her zaman başarıyorsun dikkatimi çekmeyi."

"Bunu şakaya vurarak geçiştirmeye çalışma Gideon. Ciddi şekilde yaralanabilirdin benim yüzümden."

Tam dönüp gidecekken belimden yakaladı beni. "Ciddi şekilde *yaralandım* senin yüzünden. Seni bir başka adamın kollarında ve onu öperken görmek..." Gözleri alevlenip koyulaştı. "Lime lime etti beni Eva. Yüreğimi parçaladı ve öylece bıraktı kanlar içinde. Brett'in ağzının payını verişim nefsi müdafaaydı aslında."

"Ah, Tanrım!" dedim fısıltıyla, acımasız dürüstlüğü mahvetmişti beni. "Gideon."

"Corinne konusunda daha anlayışlı davranmadığım için tiksiniyorum kendimden. Eğer bir öpücük beni bu hale getirebiliyorsa..." Kollarını bana doladı, bir koluyla kalçamı sararken, diğerini de sırtımdan geçirip eliyle başımın arkasını kavradı. Esir almıştı beni.

"Eğer beni aldatırsan" dedi boğuk bir sesle, "ölürüm."

Başımı çevirip dudaklarımı boynuna bastırdım. "O aptal öpücüğün anlamı bir hiçti. Hatta hiçten de azdı."

Eliyle saçlarımı yakalayıp başımı arkaya yatırdı. "Öpücüklerinin benim için nasıl bir anlamı olduğunu anlamıyorsun

Eva. Onlardan birini başka birine öylesine vermen ve aptal deyip geçmen..."

Gideon başını eğdi ve dudaklarını dudaklarıma mühürledi. Önce yumuşacık başladı, diliyle altdudağımı okşayışı tatlı ve baştan çıkarıcıydı. Ağzımı açtım, dilim onun diline dokunmak için uzandı. Başını yana eğip dilini ağzımın içine soktu. İçten içe kaynamakta olan bir arzuyu canlandıran hızlı ama yumuşak dokunuşlardı bunlar.

Uzanıp parmaklarımı nemli saçlarının arasına daldırdım ve ağzının derinliklerine girebilmek için parmak uçlarımda yükseldim. Dilimi emmeye başladığında inleyerek iyice yaslandım ona. Dudaklarımın üstünde hareket eden dudakları giderek daha ıslak ve daha sıcak oluyordu. Birbirimizi yiyorduk sanki ve geçen her saniyeyle biraz daha azıyorduk. Sonunda ağızların düzüşmesine, dudaklarla, dillerle ve minik ısırıklarla yapılan bir tür çiftleşmeye dönüştü iş. Ona duyduğum açlıkla soluk soluğaydım, dudaklarım dudaklarının üstünde kayarken ihtiyaç iniltileri dökülüyordu gırtlağımdan.

Her öpücüğü bir armağandı. Öpücüklerine nesi var nesi yoksa koyuyor, kudretle, tutkuyla, açlıkla ve aşkla öpüyordu. Hiçbir şeyi saklamıyordu, her şeyi veriyor, her şeyi açık ediyordu.

Güçlü bedeni gerildi, sert saten teni deli gibi yanmaya başladı. Dili ağzımın içine dalıp benim dilime dolanırken, hızlanan solukları benimkilere karışıp ciğerlerime doluyordu. Tüm algılarım ona, onun tadına ve kokusuna odaklanmıştı; daha da derin bir tat arayışıyla başımı eğerken kendimden geçmiştim. Daha derinlerini yalamak, daha kuvvetle emmek istiyordum. Yalayıp yutmak istiyordum.

O kadar çok istiyordum ki onu.

Sırtımı okşayan elleri huzursuzdu ve titriyordu. İnlemesi cinsel organımın sıkışmasına neden oldu. Sabahlığımın kuşağını çekerek önünü açtı ve çıplak kalçamı elleriyle kavradı. Altdudağıma dişlerini geçirdi, sonra da diliyle okşadı. Daha fazlasını arzulayarak inledim, dudaklarım şişmiş ve hassaslaşmıştı.

Birbirimize ne kadar yakın olursak olalım asla yetmiyordu.

Gideon kalçamın iki yanını kavradı ve beni sertçe kendine çekerek kaldırdı. Dikilen organı, pijamasının ince ipek kumaşının içinden sıcak bir çelik gibi yakıyordu göbeğimi. Altdudağımı bırakıp yeniden öpmeye başladı beni; ağzını şehvetinin ve ihtiyacının tadıyla doldurdu; zevkle zulmeden kadife bir kırbaçtı sanki dili.

Şiddetli bir titremeyle sarsıldı ve hırıltılı bir ses çıkararak dairesel hareketlerle oynattı kalçasını. Parmakları kaba etime batarken iniltisi dudaklarımı titretti. Önce aletinin aramızda seğirdiğini hissettim, sonra yakıcı bir sıcaklık yayıldı tenime. Azap çekercesine inleyerek gelmişti ve aramızdaki ipek kumaşı sırılsıklam etmişti.

Bir çığlık attım. Yalnızca bir öpücükle kontrolünü kaybetmesine neden olabildiğimi bilmek deliye döndürmüştü beni, eritmiş, mahvetmişti.

Parmakları gevşedi, ciğerleri körük gibi inip kalkıyordu. "Öpücüklerin *bana* ait."

"Evet. *Gideon*..." Sarsılmıştım. Hayatımın en erotik anıydı bu ve duygusal olarak hassas ve savunmasız bırakmıştı beni.

Gideon dizlerinin üstüne çöktü ve yıkıcı bir orgazma taşıdı beni diliyle.

Duş aldıktan sonra bütün sabah uyuduk. Yeniden onun yanında uyumak, başımı göğsüne yaslamak, kolumu taş gibi sert karnına sarıp bacaklarımı bacaklarına dolamak öyle hoşuma gitti ki.

Saat biri biraz geçe uyandığımızda açlıktan ölüyordum. Birlikte mutfağa indik ve ben mutfağın aşırı sade ve modern havasını beğendiğime karar verdim. Dolap kapaklarının buz-

lucamları ve granit tezgâh, koyu renk ahşapla çok uyumlu olmuştu. Daha da iyisi kiler ağzına kadar doluydu. Hiçbir şey için evden çıkmamıza gerek yoktu.

İşin kolayına kaçıp sandviç yaptık ve oturma odasına götürüp kanepede bağdaş kurup karşılıklı otururak yedik.

Gideon'ın gülerek beni seyrettiğini fark ettiğimde sandvicimin yarısını yemiştim.

"Ne?" diye sordum bir ısırık alırken.

"Arnoldo haklı. Senin yemek yemeni seyretmek çok eğlenceli."

"Kapa çeneni."

Gülüşü daha da büyüdü. Öyle tasasız ve mutlu görünüyordu ki içim burkuldu.

"Burayı nereden buldun?" diye sordum. "Ya da Scott nereden buldu?"

"Ben buldum." Ağzına bir patates cipsi attıktan sonra dudaklarına bulaşan tuzu yalayışı deli gibi seksi geldi bana. "Seni alıp, bizi kimsenin rahatsız edemeyeceği bir adaya götürmek istedim. Burası hem öyle bir yerdi hem de daha yakındı. Uçakla gelmeyi planlamıştım esasında."

Arabayla kat ettiğimiz uzun yolu hatırlayarak düşünceli düşünceli devam ettim yemeye. Her ne kadar akla zarar bir yolculuk olduysa da, Gideon'ın, ona duyduğum ihtiyacı kullanıp beni saatlerce düzerek, bilinçaltıma ittiğim bir gerçekle yüzleşmemi sağlamak üzere programımızı değiştirmiş olmasında heyecan verici bir yan vardı. Planlarını şekillendiren bütün o hüsran ve öfkeyi hayal etmeye çalıştım... Ve bütün o kaynayan tutkuyu benim çaresiz ve hevesli vücuduma yöneltmeye odaklanan düşüncelerini...

"Yine o düz-beni ifadesi geldi yüzüne" dedi bana bakarak. "Bir de bana seks manyağı diyorsun."

"Affedersin."

"Hiç şikâyetim yok."

Düşüncelerimi akşamın daha erken anlarına doğru geri sardım. "Arnoldo beni sevmiyor artık."

Koyu kaşlarından biri kalkıverdi. "Düz-beni ifadesine bürünüyorsun ve aklında Arnoldo mu var? Onun da mı ağzının payını vermem gerekecek şimdi?"

"Hayır ya! Üff! Hem aklımızı seksten uzaklaştırsın diye hem de üzerinde durulması gereken bir şey olduğu için söyledim bunu."

Omuz silkti. "Konuşurum onunla."

"İşe yarar mı bilmiyorum ama *ben* konuşsam daha iyi olur sanırım."

O harika mavi gözleriyle süzdü beni Gideon. "Ne diyeceksin ki?"

"Haklı olduğunu söyleyeceğim. Sana layık değilim ve her şeyi bok ettim. Ama sana deliler gibi âşığım ve senin ihtiyaç duyduğun insan olabileceğimi ikinize de ispatlamak için bir şans istiyorum."

"Meleğim sana daha fazla ihtiyaç duysaydım iş göremez hale gelirdim." Elimi dudaklarına götürüp parmak uçlarımı öptü. "Ayrıca başkalarının ne düşündüğü hiç umurumda değil. Bizim kendimize göre bir tempomuz var ve bu bize iyi geliyor."

"*Gerçekten* iyi geliyor mu sana?" İçinde buzlu çay olan şişemi sehpadan alıp bir yudum içtim. "Seni tükettiğini biliyorum. Bu tempoyu fazla zorlayıcı ve yorucu bulduğun zamanlar olmuyor mu?"

"Bu söylediklerinin nerelere çekilebileceğinin farkındasın, değil mi?"

"Aman Tanrım." Bir kahkaha attım. "Çok kötüsün."

Gözleri keyifle ışıldadı. "Her zaman öyle söylemiyorsun ama."

Başımı iki yana sallayarak sandvicimi yemeye devam ettim. "Başka biriyle gülmektense seninle tartışmayı tercih ederim meleğim."

Tanrım. Ağzımdaki son lokmayı zorlukla yuttum. "Biliyor musun... Seni deli gibi seviyorum."

Gülümsedi. "Evet, biliyorum."

Öğlen yemeğinin neden olduğu dağınıklığı birlikte topladıktan sonra süngeri evyenin içine attım ve "Babamla cumartesi görüşmemi yapmam lazım" dedim.

Gideon başını iki yana salladı. "Mümkün değil. Pazartesiye kadar beklemen gerekecek."

"Ya? Neden?"

Ellerini iki yanımdan uzatıp tezgâha koyarak beni hapsetti. "Telefon yok."

"Ciddi misin? Cep telefonun ne oldu?" Ben kendi telefonumu konsere giderken evde bırakmıştım, çünkü ne taşıyacak yerim vardı ne de kullanmaya niyetim.

"Limuzinle birlikte New York'a gidiyor. İnternet de yok. Modemi ve telefonları söktürdüm gelmeden."

Dilim tutulmuştu. O kadar sorumluluğu ve yükümlülüğü varken hafta sonu boyunca kendini her şeyden koparması inanılmazdı. "Vay canına! En son ne zaman kayıplara karışmıştın böyle?"

"Hımm... Hiçbir zaman."

"Şu anda en az altı yedi kişi sana ulaşıp danışamadıkları için kafayı yiyor olmalı."

Tek omzunu kaldırıp kayıtsızca silkti. "Hallederler."

Memnuniyet hissi her yanımı sardı. "Yalnızca benim misin şimdi yani?"

"Tamamen." Dudakları şeytani bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ne yapacaksın beni meleğim?"

Mutluluktan uçarak gülümsedim ben de ona. "Eminim bir şeyler gelir aklıma."

Sahilde yürüyüşe çıktık.

Gideon'ın pijama altlarından birinin paçalarını kıvırmış, üzerine de beyaz atletimi geçirmiştim ama sutyenim de Gideon'ın telefonuyla birlikte New York yolunda olduğundan halim biraz müstehcendi.

"Ben öldüm herhalde" dedi göğüslerime bakarak, kıyıda yürürken. "Ve ergenlik yıllarımın bütün ıslak rüyalarıyla boşalma hayallerinin ete kemiğe bürünüp gerçekleştiği ve tamamen bana ait olduğu bir cennete geldim."

Bir omuz attım ona. "Nasıl oluyor da bir saat içinde, insanın aklını başından alan bir romantikten hırtın tekine dönüşebiliyorsun?"

"Bu da yeteneklerimden bir diğeri." Bakışları, okyanus rüzgârının sertleştirdiği meme uçlarımın belirginleştiği yerlere kaydı yeniden. Elimi sıktı ve abartılı bir mutlulukla iç geçirdi. "Meleğimle birlikte cennetteyim. Bundan âlâ ne olabilir ki?"

Katılmamak elimde değildi. Bir anı bir anına uymayan kumsal, yabani güzelliğiyle elini tuttuğum adamı çağrıştırıyordu bana. Dalgaların sesi ve martıların çığlıkları, benzersiz bir mutluluk hissiyle dolduruyordu içimi. Ayaklarıma değen su soğuktu ve rüzgâr saçlarımı yüzüme doğru savuruyordu. Uzun zamandır kendimi bu kadar iyi hissetmemiştim ve birbirimizin keyfini sürebileceğimiz bu kaçamağı ayarladığı için Gideon'a minnettardım. Baş başayken mükemmel oluyorduk.

"Sevdin sen burayı" dedi.

"Suya yakın olmayı hep sevmişimdir. Annemin ikinci kocasının göl kenarında bir evi vardı. Annemle kıyıda dolaştığımızı ve bir gün kendime böyle su kenarında bir ev almayı aklımdan geçirdiğimi hatırlıyorum."

Elimi bırakıp kollarını omuzlarıma doladı. "Yapalım o zaman bunu. Buraya ne dersin? Beğendin mi?"

Başımı kaldırıp ona baktım ve rüzgârın saçlarını savuruşuna bayıldım. "Satılık mı ki?"

Önümüzde uzanan kumsala baktı. "Doğru fiyatı verirsen her şey satılıktır."

"*Sen* beğendin mi peki?"

"Beyaz ağırlıklı olduğu için iç mekân biraz soğuk ama büyük yatak odasını bu haliyle beğendim. Geri kalan her şeyi değiştirebiliriz. Kendi zevkimize uygun hale getiririz."

"Kendi zevkimiz" diye tekrarladım. Bunun nasıl bir şey olabileceğini merak etmiştim. Onun dairesine hâkim olan klasik zarafeti seviyordum. Gideon da daha modern-geleneksel bir havası olan benim dairemde rahat hissediyordu sanırım kendini. İkisini birleştirince... "Birlikte mülk satın almak büyük bir adım."

"Kaçınılmaz bir adım" diye düzeltti. "Doktor Petersen'a başarısızlık diye bir seçeneğimizin olmadığını söyleyen sen değil miydin?"

"Evet, bendim." Sessizlik içinde biraz daha yürüdük. Gideon'ın aramızda daha somut bir bağ kurmak istemesi karşısında neler hissettiğimi anlamaya çalışıyordum. Ayrıca bunun için neden ortak mülk edinme yolunu seçtiğini de merak etmiştim. "Demek sen de sevdin burayı, ha?"

"Kumsalı sevdim." Yüzüne düşen saçlarını geriye çekti. "Bir kumsalda babamla birlikte kumdan kale yaparken çekilmiş bir fotoğrafımız var."

Ayaklarımın birbirine dolaşmaması bir mucizeydi. Gideon, geçmişi hakkında o kadar az bilgi paylaşıyordu ki, her seferinde dünyayı sarsan bir olay oluyordu bu. "Görmek isterim o fotoğrafı."

"Annemde." Birkaç adım daha attıktan sonra devam etti: "Ondan alırım senin için."

"Ben de gelirim seninle." Henüz nedenini söylememişti ama Vidal'lerin evinin kendisi için bir kâbus olduğunu anlatmıştı bir keresinde bana. Parasomnisinin kökeninde yatan şey her neyse, orada yaşanmış olduğunu tahmin ediyordum.

Gideon'ın göğsü derin bir nefesle genişledi. "Kuryeyle aldırabilirim."

"Tamam." Omzumda duran elinin berelenmiş eklemlerini öpmek için başımı yana çevirdim. "Ama teklifim her zaman geçerli."

"Annemi nasıl buldun?" diye sordu birdenbire.

"Çok güzel bir kadın. Çok zarif. Cana yakın birine benziyor." Gideon'ı süzdüm. Elizabeth Vidal'in kömür karası saçlarını ve çarpıcı mavi gözlerini almıştı. "Seni de çok seviyor gibi görünüyor. Sana bakışlarından belliydi."

Dümdüz ileriye bakmaya devam etti. "Yeterince sevmedi beni."

Bir anda soluksuz kaldığımı hissettim. O berbat kâbusların nedenini bilmediğim için, acaba annesi, gerekenden çok sevmiş olabilir mi onu diye düşündüğüm olmuştu. Durumun bu olmadığını öğrenmek içimi rahatlatmıştı. Babasının intihar etmesi yetmezmiş gibi, bir de annesinin ihanetine uğrasaydı asla atlatamayacağı bir şey olabilirdi bu.

"Ne kadar sevse yeterdi Gideon?"

Dişlerini sıktı. Aldığı derin nefesle göğsü genişledi. "Bana inanmadı."

Birden durup ona döndüm. "Başına gelenleri ona anlattın mı? Ona anlattın ve o da inanmadı, öyle mi?"

Başımın üstünden uzaklara doğru bakıyordu. "Bir önemi yok artık. Çoktan olup bitmiş bir şey."

"Saçmalama. Önemi var. Çok önemi var." Onun adına öfkeden delirmiştim. Bir annenin görevini yapıp çocuğundan yana tavır almamasıydı beni böyle öfkelendiren. Ve o çocuğun Gideon olmasıydı. "Ve eminim çok da gücüne gidiyordur."

Bakışlarını yüzüme indirdi. "Şu haline bak, nasıl da tepen attı, canın sıkıldı. Keşke hiçbir şey söylemeseydim."

"Keşke daha önce söylemiş olsaydın."

Kasılmış omuzları gevşedi ve dudakları buruk bir gülüm-

semeyle kıvrıldı. "Sana hiçbir şey söylemedim."

"Gideon..."

"Ve sen elbette inanıyorsun bana meleğim. Benimle aynı yatakta uyumak durumunda kaldın çünkü sen."

Yüzünü ellerimin arasına aldım ve doğruca gözlerinin içine baktım. "Sana. İnanıyorum."

Eve geri döndüğümüzde Gideon bir şişe şarap açmak için mutfağa gitti, bense oturma odasındaki kitaplıkları inceledim. Raflarda, daha önce Gideon'a sözünü ettiğim ve ona verdiğim takma adın, "şampiyon"un, kaynağı olan serinin ilk kitabına rastlayınca gülümsedim.

Kanepeye yayıldık; o dalgın dalgın saçımla oynarken ben de ona kitap okudum. Düşünceli bir havaya bürünmüştü yürüyüşten sonra, aklı benden uzaklarda gibi görünüyordu. Bozulmadım buna. Şu birkaç gün içinde, üzerinde düşünecek epeyce malzeme vermiştik birbirimize.

Deniz yükseldiğinde, sular gerçekten doldurdu evin altını; sesi inanılmaz, görüntüsü daha da inanılmazdı. Verandaya çıkıp suların yükselip alçalarak evi dalgaların ortasında bir adaya dönüştürmesini seyrettik.

"Hadi *s'mores*[2] yapalım" dedim parmaklıklardan aşağı sarkarak; Gideon arkamdan sarılmıştı. "Şu portatif balkon şöminesini kullanırız."

Kulakmememi dişlerinin arasına alıp fısıldadı: "Ben erimiş çikolatayı senin vücudundan yalamak istiyorum."

Evet, lütfen... "Yakmaz mı o?" diye takıldım ona.

"Doğru yaparsam yakmaz."

Yüzümü ona döndüm, o da beni kucaklayıp parmaklığın üstüne oturttu. Sonra da bacaklarımın arasına girip kollarını kalçama doladı. Alacakaranlığa eşlik eden mükemmel huzur hissinin içine daldık ikimiz de. Tıpkı akşam esintisi gibi, Gideon'ın saçlarında dolaştırdım ben de ellerimi.

2. Marshmallow adlı, lokuma benzer şekerlemenin ateşte eritilmesi ve bir parça çikolatayla birlikte iki bisküvinin arasına konmasıyla yapılan, Amerikalıların kamp ateşi başında yapıp yemeye bayıldıkları bir tür abur cubur. (ç.n.)

"Ireland'la konuşma fırsatın oldu mu?" diye sordum, anneleri gibi güzel olan kız kardeşini düşünerek. Onunla Vidal Yapım'ın partisinde karşılaşmıştım ve onun abisiyle ilgili en ufak bir habere ya da bilgiye nasıl susamış olduğunu kısa sürede fark etmiştim.

"Hayır."

"Babam geldiğinde birlikte yiyeceğimiz yemeğe onu da getirmeye ne dersin?"

Gideon başını yana yatırarak süzdü beni. "Ben ve babanla birlikte on yedi yaşında bir kızı da yemeğe mi davet etmek istiyorsun?"

"Hayır, senin ailenle benim ailemin bir araya gelmesini istiyorum."

"Sıkılır o."

"Nereden biliyorsun?" diyerek meydan okudum. "Hem bana sorarsan kız kardeşin sana bir kahramanmışsın gibi tapıyor. Sen onunla ilgilendikten sonra onun keyfine diyecek olmaz."

"Eva." İç geçirdi, besbelli kızmıştı. "Gerçekçi ol. Ergen bir kızın nasıl hoş tutulacağına dair en ufak bir fikrim yok benim."

"Ireland herhangi bir kız değil ki, o senin..."

"Olabilir!" Kaşlarını çatarak baktı bana.

O an dank etti kafama. "Sen ondan korkuyorsun."

"Hadi canım" diyerek burun kıvırdı.

"Evet, öyle. Seni ürkütüyor Ireland." Bunun, kardeşinin yaşıyla ya da cinsiyetiyle bir ilgisi olduğu da şüpheliydi ayrıca.

"Ne oldu sana böyle?" diye homurdandı. "Taktın Ireland'a. Bırak artık bu konuyu."

"Aile namına sahip olduğun tek kişi o Gideon." Ve ben bu seçeneği desteklemeye hazırdım. Erkek kardeşi Christop-

her, adi herifin tekiydi, annesiyse Gideon'ın hayatında olmayı hak etmiyordu.

"Ireland beni sevmiyor" diye mırıldandı. "Beni tanımıyor."

"Bence bu konuda yanılıyorsun ama haklı da olsan, tanısa severdi. O halde izin ver, tanısın."

"Yeter. *S'mores* konusuna geri dönelim artık."

Onu bakışlarımla alt etmeye çalıştım ama mümkün değildi. Bir konuyu bir kez bitmiş saydı mı sürdürmenin imkânı yoktu. Yani etrafından dolanmam gerekecekti.

"Demek *s'mores* hakkında konuşmak istiyorsun şampiyon?" Dilimi altdudağımın üstünde gezdirdim. "Bütün o erimiş çikolata parmaklarımıza bulaşacak."

Gideon'ın gözleri kısıldı.

Parmaklarımı açıp ellerimi omuzlarında ve göğsünde dolaştırdım. "Bütün o çikolatayı her yanıma sürmene izin verebilirim belki. Hatta birazını senin üstüne sürmeyi bile düşünebilirim."

Kaşı kalktı. "Yine mi seksle ayartmaya çalışıyorsun sen beni?"

"Ben öyle mi dedim?" Masumca kırpıştırdım gözlerimi. "Öyle dediğimi hiç sanmıyorum."

"İma ettin. O halde netleştirelim." Sesi tehlikeli derecede alçak, gözleri kopkoyuydu. Elini atletimin altına kaydırıp çıplak mememi avuçladı. "Babanla yiyeceğimiz yemeğe Ireland'ı da davet edeceğim, çünkü bu seni mutlu edecek ve senin mutlu olman da beni mutlu edecek."

"Teşekkür ederim" dedim soluk soluğa çünkü o, meme ucumu ritmik bir şekilde mıncıklamaya başlamıştı, ben de memnuniyetle inlemeye.

"Erimiş çikolatayla da canım ne istiyorsa onu yapacağım, çünkü bu bana zevk verecek ve benim zevk almam da sana zevk verecek. Zamanını da ben söylerim, nasıl olacağını da. Tekrarla bunu."

"Zamanını..." Ağzı, atletimin pamuklu dokumasının üstünden diğer meme ucumu sarınca soluğum kesilivermişti. "Ah, Tanrım!"

Hafifçe dişledi. "Devam et."

Bütün bedenim kasılmıştı; o emredici ses tonuna nasıl da çabuk tepki gösteriyordu. "Zamanı sen söylersin. Nasıl olacağını da."

"Pazarlık yaparken kullanabileceğin bazı şeyler olabilir meleğim ama bedenin ve seks, pazarlık konusu olamaz."

Ellerim saçlarını kavradı; onun hassas meme ucumu insafsız ve muhteşem bir şekilde sağmasına verilen istemsiz bir tepkiydi bu. Neden kontrolün onda olmasını istediğime kafa yormayı bırakmıştım. Öyle istiyordum işte. "Başka neyle pazarlık yapabilirim ki? Her şeye sahipsin zaten."

"Zamanını ve ilgini kullanabilirsin koz olarak. Onları elde etmek için yapmayacağım şey yok."

Bir ürperti sardı her yanımı. "Islandım senin için" diye fısıldadım.

Gideon beni kucağına alarak parmaklıklardan uzaklaştı. "Ben seni ıslak istiyorum da ondan."

12

Pazar gece yarısından az önce Manhattan'a vardık. Önceki gece ayrı uyumuştuk ama günün çoğunu yatak odasında büyük yatakta birlikte geçirmiştik. Öpüşerek ve birbirimize dokunarak. Gülüşerek ve fısıldaşarak.

Sessiz bir anlaşma yapmış gibi, orada geçirdiğimiz zamanın geri kalanında can sıkıcı şeylerden konuşmamıştık. Zamanımızı başkalarıyla paylaşmak doğru gelmediği için televizyon ya da radyo da açmamıştık. Yine kumsalda yürümüş, üçüncü katın terasında uzun uzun, acelesiz ve tembelce sevişmiştik. Kâğıt oynamıştık ve her eli o kazanmıştı. Enerjimizi toplamış, birbirimizde bulduğumuz şeyin uğruna mücadele etmeye değdiğini bir kez daha hatırlatmıştık kendimize.

Hayatımın en mükemmel günüydü.

Şehre vardığımızda doğruca benim daireme gittik. Gideon, ona vermiş olduğum anahtarı kullanarak kapıyı açtı, Cary'yi uyandırmamak için olabildiğince sessizce girdik karanlık eve. Gideon bana ruhumu eriten öpücüklerinden birini vererek misafir odasına giderken ben de ıssız yatağıma kıvrıldım, onsuz. Onu özleyerek. Daha ne kadar süre ayrı uyuyacaktık acaba? Aylarca? Yıllarca?

Bu düşünce hiç hoşuma gitmemişti; gözlerimi kapatıp uykuya daldım.

Işık yandı.

"Eva. Uyan." Gideon odama daldı ve doğruca şifoniyerime gidip giysilerimi karıştırmaya başladı.

Gözlerimi kırpıştırarak ona bakınca, üstüne bir pantolon ve bir gömlek geçirmiş olduğunu fark ettim. "Ne oldu?"

"Cary" dedi sıkıntıyla. "Hastanedeymiş."

Apartmandan çıktığımızda, yolun kenarında bizi bekleyen bir taksi vardı. Gideon önce beni bindirdi, sonra da kendisi bindi yanıma.

Taksi çok yavaş hareket ediyormuş gibi geldi. Her şey yavaş hareket ediyordu sanki.

Gideon'ın gömleğinin koluna yapıştım. "Ne olmuş?"

"Cuma gecesi saldırıya uğramış."

"Nereden biliyorsun?"

"Hem annen hem de Stanton cep telefonuma mesaj bırakmışlar."

"Annem mi?" Boş boş baktım Gideon'a. "Beni neden..."

Arayamazdı ki. Telefonum yanımda değildi. Suçluluk duygusuyla endişeden boğuluyor, zor nefes alıyordum.

"Eva." Kolunu omuzlarıma doladı, başımı ona yasladım. "İşin aslını öğrenmeden endişelenme bu kadar."

"*Günler* olmuş, Gideon. Ve ben burada değildim."

Yanaklarımdan aşağı dökülen gözyaşları hastaneye vardıktan sonra bile durmadı. İçimi saran yoğun kaygı, dikkatimi körelttiği için binanın dışını hatırlamıyordum bile. Gideon, o sakinliği ve kontrollü haliyle yanımda olduğu için Tanrı'ya şükrediyordum. Bir görevli bize Cary'nin oda numarasını söylediyse de yardımseverliği bundan öteye gitmedi. Gideon gecenin bir yarısı birkaç telefon görüşmesi yaparak ziyaret saatlerinin çok dışında olduğumuz halde Cary'yi görebilmemi sağladı. Gideon'ın, zamanında yapmış olduğu cömert bağışlar kolay unutulup göz ardı edilecek türden değildi anlaşılan.

Cary'nin özel odasına girip de onu gördüğümde yüreğim öyle bir parçalandı ki, dizlerimin bağı çözüldü. Gideon tutmasa düşecektim. Kardeşim saydığım adam, sahip olduğum ve olacağım en iyi dostum sessizce ve hareketsiz yatıyordu yatağında. Kafası sargılıydı ve gözleri morarmıştı. Kollarından birine serumlar takılıydı, diğeri ise alçıdaydı. Kim olduğunu bilmesem tanıyamazdım onu.

Her yer neşeli ve renkli çiçek buketleriyle kaplanmıştı. Balonlar da vardı ve birkaç da kart. Bir kısmının annemle Stanton'dan olduğuna ve onların aynı zamanda Cary'nin hastane masraflarını da üstlendiğine emindim.

Onun ailesi bizlerdik. Ve benden başka herkes yanındaydı.

Gideon, düşmeyeyim diye kolunu belime sıkıca dolayarak yatağa yaklaştırdı beni. Hıçkırarak ağlıyordum ve kocaman, sıcak gözyaşları yanaklarımdan aşağı süzülüyordu. Ses çıkarmamak için elimden geleni yapıyordum.

Cary yine de ya duymuş ya da hissetmiş olmalıydı beni. Gözkapakları kıpırdandı ve sonra da açıldı. Güzelim yeşil gözleri kan çanağına dönmüştü ve belli bir yere odaklanmakta zorlanıyordu. Beni bulması biraz zaman aldı. Bulduğundaysa birkaç kez göz kırptı ve gözyaşları şakaklarından aşağı yuvarlanmaya başladı.

"Cary." Ona doğru atılıp elini tuttum. "Buradayım."

Elimi öyle bir sıktı ki canım yandı. "Eva."

"Bu kadar geciktiğim için özür dilerim. Telefonum yanımda değildi. Haberim olmadı. Bilsem çoktan gelirdim."

"Tamam artık. Şimdi buradasın işte." Zorlukla yutkundu. "Tanrım... Ne yapsam canım yanıyor."

"Ben hemşireyi çağırayım" dedi Gideon ve odadan çıkmadan önce sırtımı okşadı.

Tekerlekli masanın üstünde bir sürahi ve içinde bir pipet olan bir bardak gördüm. "Susadın mı?"

"Çok."

"Seni biraz doğrultabilir miyim? Yoksa olmaz mı?" Canını acıtacak bir şey yapmaktan korkuyordum.

"Olur."

Elinin yanında duran uzaktan kumandayı kullanarak yatağının baş kısmını biraz yükselttim. Sonra da pipeti dudaklarına yaklaştırdım ve kana kana su içişini seyrettim.

Rahatlayarak iç geçirdi. "Zavallı gözlerime iyi geldi seni görmek bebeğim."

"Neler oldu böyle?" Boş bardağı kenara koyup yeniden elini tuttum.

"Biliyorsam ne olayım." Sesi güçsüzdü, neredeyse fısıltıyla konuşuyordu. "Biri saldırdı. Beysbol sopasıyla."

"*Beysbol sopasıyla mı?*" Düşüncesi bile beni hasta etmeye yetmişti. Olaydaki barbarlık. Vahşet... "Delinin biri miymiş?"

"Başka ne olacak?" derken kaşlarının arası acıyla kırıştı.

Birkaç adım geri gittim. "Affedersin."

"Dur, gitme. Kahretsin! Ben..." Gözleri kapandı. "Çok bitkinim."

Tam o sırada içeriye, önlüğü hastane temalı şekillerle bezenmiş bir hemşire girdi. Koyu renk saçlı, çekik gözlü hemşire genç ve güzeldi. Cary'nin durumunu kontrol edip tansiyonunu ölçtükten sonra yatağın kenarındaki korkuluğa sarılı olan bir kumandanın düğmesine bastı.

"Ağrı olursa otuz dakikada bir kendiniz de uygulayabilirsiniz" dedi Cary'ye. "Düğmeye basmanız yeterli. Zamanı gelmemişse dozu vermez zaten. O yüzden fazla sık basarım diye endişelenmenize gerek yok."

"Bir keresi bile fazla olabilir" diye homurdandı Cary, bana bakarak.

İsteksizliğini anlıyordum: bağımlılığa yatkın bir kişiliği vardı. Ben onu silkeleyip kendine getirmeden önce keşlik yolunda epeyce ilerlemişti.

Ama alnındaki ıstırap çizgilerinin gevşediğini ve soluğu-

nun düzene girdiğini görmek insanı rahatlatıyordu.

Hemşire bana baktı. "Dinlenmesi gerek. Şimdi gidip ziyaret saatinde gelseniz daha iyi olur."

Cary yalvaran gözlerle bana baktı. "Gitme."

"Bir yere gitmiyor" dedi o sırada odaya giren Gideon. "Bu gece için portatif bir yatak getirtiyorum."

Ben Gideon'ı daha fazla sevmemin mümkün olmadığı hissine kapıldıkça, o bunun doğru olmadığını göstermenin yeni yollarını buluyordu.

Hemşire mahcup bir gülücük attı Gideon'a.

"Cary'nin biraz daha suya ihtiyacı var" dedim hemşireye ve onun gözlerini erkek arkadaşımdan isteksizce ayırıp bana bakmasını seyrettim.

Sürahiyi alıp odadan çıktı.

Gideon yatağa yaklaşıp Cary'yle konuştu. "Anlatsana, ne oldu."

Cary iç geçirdi. "Cuma günü Trey'le dışarı çıkmıştık ama onun erken ayrılması gerekti. Onu taksiye bindirip uğurlamak için ben de onunla birlikte çıktım ama kulübün önünden taksi bulmanın imkânı yoktu, biz de biraz yürüyüp köşeyi döndük. Tam Trey taksiye binip ayrıldığı sırada, başımın arkasına bir darbe yedim. Ben yere devrilince birkaç kez daha vurdu herif. Kendimi savunma fırsatım bile olmadı."

Ellerim titremeye başlamıştı; Cary beni sakinleştirmek için başparmağıyla okşadı elimi.

"Hey" diye mırıldandı. "Ders olsun bana. Yanlış hatunla düşüp kalkmamak lazımmış demek ki."

"Ne?"

Cary'nin gözlerinin kapanmaya başladığını gördüm, bir an sonra uyumuştu bile. Yatağın diğer tarafındaki Gideon'a baktım çaresizce.

"Ben ilgileneceğim bu konuyla" dedi. "Biraz dışarı gelsene."

Gideon'ın peşinden giderken dönüp dönüp baktım Cary'ye.

Kapı arkamızdan kapandığında, "Tanrım, Gideon" dedim. "Çok kötü görünüyor."

"Fena hırpalanmış" dedi ciddi bir ifadeyle. "Kafatasında kırık, şiddetli beyin sarsıntısı, üç çatlak kaburga ve bir kırık kol."

Bu hasar listesini dinlemek çok zordu benim için. "Böyle bir şeyi kim, niye yapar anlayamıyorum."

Gideon, beni kendine çekip dudaklarını alnıma bastırdı. "Doktor, Cary'nin bir iki gün içinde çıkmasının mümkün olabileceğini söyledi. Evde bakılması için gerekli düzenlemeyi yapacağım. Ayrıca senin işyerine de gelemeyeceğini bildiririm."

"Cary'nin ajansına da bildirmek lazım."

"Hallederim."

"Teşekkür ederim." Sıkıca sarıldım ona. "Sen olmasan ne yapardım ben?"

"Bunu asla öğrenmeyeceksin."

Annem, ertesi sabah saat dokuzda, ziyaret saati başlar başlamaz, sinirli bir halde Cary'nin odasına dalarak uyandırdı beni. Kolumdan çekiştirerek koridora çıkardı. Bunu yaparken de etraftaki herkesin ilgisini üzerimize toplamayı başardı. Saat daha erkendi ama o, kırmızı tabanlı Louboutin ayakkabıları ve fildişi rengi kolsuz elbisesiyle harika görünüyordu.

"Eva. Bütün hafta sonunu telefonsuz geçirdiğine inanamıyorum! Aklın neredeydi? Ya acil bir durum olsaydı?"

"Acil bir durum olmuş *zaten*."

"Aynen!" Bir kolunu öfkeyle havaya kaldırdı; öbürünü kaldıramadı çünkü el çantasını o kolunun altına sıkıştırmıştı. "Ne sana ne de Gideon'a ulaşabildik. Seni alıp hafta sonu için bir yerlere götürdüğüne dair bir mesaj bırakmış gerçi ama nerede olduğunuzu kimse bilmiyordu. Bu kadar sorumsuzca davrandığına inanamıyorum! Onun aklı neredeymiş?"

"Teşekkür ederim" diyerek araya girdim, çünkü giderek da-

ha çok sinirleniyordu ve kendini tekrar etmeye başlamıştı. "Cary'yle ilgilendiğiniz için. Bunun benim için anlamı büyük."

"Ah, tabii ki." Annem biraz sakinleşti. "Onu biz de seviyoruz, biliyorsun. Bu olanlar beni perişan etti."

Altdudağı titremeye başlayınca çantasını açıp her zaman hazır bulundurduğu mendilini aramaya başladı.

"Polis araştırıyor mu?"

"Elbette, ama ne kadar işe yarar bilemiyorum." Gözlerinin kenarlarını kuruladı. "Cary'yi çok severim ama serserinin tekidir. Birlikte olduğu bütün kadın ve erkekleri hatırlayabileceğinden bile emin değilim. Gideon'la katıldığın bağış yemeğini hatırlıyor musun? Hani sana o şahane kırmızı elbiseyi almıştım."

"Evet." Asla unutamazdım. Gideon'la ilk kez sevişiğimiz geceydi o.

"Cary'nin o gece dans ettiği sarışınla yattığına eminim – hem de orada! Önce ortadan kayboldular, yeniden belirdiklerindeyse... Eh, tatmin olmuş erkeği gözünden anlarım ben... Sorsan, adını bile hatırlamaz kızın, eminim."

Cary'nin uykuya dalmadan önce söylediği şey geldi aklıma. "Bu saldırının onun birlikte olduğu kişilerden biriyle ilgisi olduğunu mu düşünüyorsun?"

Annem bana bakarak gözlerini kırpıştırdı, benim hiçbir şeyden haberim olmadığını o an hatırlıyor gibiydi. "Saldırgan, Cary'ye 'o kızdan' uzak durmasını söylemiş – artık her kimse, o kız. Dedektifler bugün tekrar gelip Cary'den birkaç isim almaya çalışacaklar."

"Tanrım." Gözlerimi ovaladım, yüzümü yıkamaya ve daha da önemlisi bir fincan kahveye çok ihtiyacım vardı. "Tatiana Cherlin'le konuşsalar iyi olur."

"O da kim?"

"Cary'nin görüştüğü biri. Böyle bir şeyden hoşlanabileceğini düşünüyorum. Bir keresinde Cary'nin erkek arkadaşı bun-

ları beraber basmıştı da kız zevkten dört köşe olmuştu. Olay yaratmayı seven bir tipe benziyor."

Ensemi ovuşturdum ama hissettiğim karıncalanmanın tamamen başka bir şeyden kaynaklandığını fark ettim sonra. Omzumun üstünden arkaya bakınca Gideon'ın yaklaşmakta olduğunu gördüm, her zamanki ölçülü yürüyüşüyle aramızdaki mesafeyi kapatıyordu uzun bacakları. İşe gitmek için giydiği takım elbisesiyle ve elindeki kocaman kahve bardağıyla tam istediğim anda ve tam istediğim şekilde çıkmıştı karşıma.

"İzninle anne." Gideon'a doğru yürüyüp doğruca kollarına atıldım.

"Selam" dedi, dudaklarını saçlarıma bastırarak. "Nasılsın?"

"Berbat. Buna hiç anlam veremiyorum." Gözlerim yanıyordu. "Hayatında bir felaket daha olmasına hiç ihtiyacı yoktu Cary'nin. Zaten yeterince felaket atlatmıştı bugüne dek."

"Sen de öyle ve şimdi de onunla birlikte acı çekiyorsun."

"Ve sen de aynısını benim için yapıyorsun." Parmak uçlarımda yükselip çenesinden öptüm ve geri çekildim. "Teşekkür ederim."

Kahveyi bana verdi. "Sana bir şeyler getirdim – yedek giysiler, cep telefonun, tabletin, banyo malzemeleri."

Bu düşünceliliğinin bir maliyeti –kelimenin gerçek anlamıyla– olduğuna emindim. Hafta sonu kaçamağının ardından, şu anda sağa sola koşturup benimle ilgilenmesi değil, milyonlarca dolarlık, bir dünya birikmiş işle uğraşması gerekirdi muhtemelen. "Tanrım. Seni seviyorum."

"Eva!" Annemin şaşkın haykırışı karşısında pişmanlıkla buruşturdum yüzümü. *Seni seviyorum* sözünün düğün gecesine kadar söylenmemesi gerektiğini savunurdu o hep.

"Affedersin anne. Elimde değil."

Gideon, kahveden ısınmış parmak uçlarını yanağımda gezdirdi.

"Gideon" diye söze girdi annem, yakınımıza gelerek,

"Eva'yı, yardım isteyeceği hiçbir imkânı olmadan alıp bir yerlere götürmemen gerektiğini düşünmeliydin. Hatta bunu bi*liyor* olmalıydın."

Geçmişimi ima ettiği belliydi. Neden benim kendi kendime bir şey yapamayacak kadar narin olduğumu düşündüğünü anlayamıyordum. Kendisi benden çok daha kırılgandı.

Halden anlayan bir bakış attım Gideon'a.

Getirdiği çantayı bana uzatırken yüzünde gördüğüm sakin ve güvenli ifadeden onun annemle konuşma konusunda son derece rahat olduğunu anlamıştım. Ben de bu işi ona bırakmıştım. Kafein dozumu almadan annemle uğraşacak halim yoktu benim.

Cary'nin odasına geri süzüldüm ve onu uyanık buldum. Onu öyle görmek bile gözlerimin dolmasına ve boğazıma bir yumrunun çökmesine yetiyordu. Nasıl da güçlü ve canlı bir adamdı oysa, nasıl hayat dolu ve muzipti. Onu böyle kolu kanadı kırık görmek acıların en büyüğüydü.

"Hey" diye mırıldandı. "Beni her gördüğünde çeşmeleri açmaktan vazgeç. Seni öyle görünce öleceğimi filan sanıyorum."

Adam haklıydı. Gözyaşlarımın ona bir faydası yoktu. Belki beni birazcık rahatlatıyor ama ona da bir o kadar dert oluyordu. Bundan daha iyi bir arkadaş olmalıydım.

"Elimde değil" dedim burnumu çekerek. "Canım sıkıldı. Biri benden önce davranıp vermiş ağzının payını."

"Öyle mi?" Asık suratı aydınlandı. "Yine ne yapmışım acaba?"

"Bana Brett'ten ve Six-Ninths'tan bahsetmedin."

"Ha, şu mesele..." Eski ışıltısının birazı geri gelmişti gözlerine. "Nasıl görünüyordu Brett?"

"İyiydi. Gerçekten iyi." Ve çok da seksiydi ama işin bu kısmını kendime sakladım. "Ancak, an itibariyle o da senden daha iyi görünmüyor olabilir."

Öpüşmeyi ve arkasından gelen kavgayı anlattım Cary'ye.

"Cross kavga çıkardı demek?" Cary başını iki yana salladı ama sonra yüzünü buruşturdu. "Brett'e saldırmak yürek ister – tam bir sokak kavgacısıdır o, dövüşmeye bayılır."

"Gideon da eğitimli bir karma dövüş sporcusudur." Gideon'ın getirdiği çantayı karıştırmaya başladım. "Captive Soul'un büyük bir plak şirketiyle anlaştığını neden söylemedin bana?"

"O çukura tekrar düşmeni istemedim de ondan. Rock yıldızlarıyla düşüp kalkacak kızlar vardır ama sen onlardan değilsin. Bitmez tükenmez turneler, ortalıkta dolaşan bütün o hayran kızlar... Hem kendini hem onu delirtirdin sen."

Ona bir bakış attım. "Seninle tamamen hemfikirim. Ama sırf ünlü oldu diye ona geri koşacağımı düşünmüş olmana da bozuldum doğrusu."

"Ondan değil. İlk *single*'larını duymasan iyi olur diye düşünmüştüm."

"'Golden'ı mı?"

"Evet..." Ben banyoya doğru giderken Cary dikkatlice süzdü beni. "Nasıl buldun şarkıyı?"

"'Nasıl da Verirdi Bana' diye bir şarkı yazmış olmasından daha iyi tabii."

"Ya!" Ben yüzümü yıkayıp, saçlarımı tarayıp banyodan dönene kadar bekledi Cary. "Onu öptün yani? Ee?"

"Ee'si filan yok. Hikâye başladığı gibi bitiyor orada" dedim kuru bir sesle. "Sen Trey'le konuştun mu cumadan beri?"

"Hayır. Telefonum bir yerlerde. Cüzdanım da. Öyle sanıyorum daha doğrusu. Kendime geldiğimde üzerimde bu" –hastane önlüğünün kumaşını tuttu– "korkunç şey vardı."

"Gidip alırım ben eşyalarını." Tuvalet malzemelerimi çantaya geri koydum ve elimde kahvemle yatağın yanındaki sandalyeye oturdum. "Gideon seni özel bir hemşireyle eve çıkarmak için gerekli ayarlamaları yapıyor."

"Ooo... Bu benim fantezilerimden biridir. Hemşirenin seksi

olmasını sağlayabilir misin? Ve bekâr?"

Kaşlarımı kaldırdım. Ama içten içe rahatlatmıştı beni, onun normal haline dönmeye başlaması. "Azmaya başladığına göre iyileşiyorsun belli ki. Trey'le nasıl gitti işler?"

"İyi." İç geçirdi. "Partinin ortamı ona uygun olmayacak diye endişelenmiştim. Onun bir sürü kişiyi zaten tanıdığını unutmuşum."

Cary'yle Trey, Cary'nin modellik, Trey'in de kameranın arkasındaki fotoğrafçıya asistanlık yaptığı bir fotoğraf çekimi sırasında tanışmışlardı. "İyi vakit geçirdiğinize sevindim."

"Evet. Düzüşmemek konusunda son derece kararlıydı."

"Demek denedin... Hani yapmayacaktın?"

"*Benden* bahsediyoruz." Gözlerini devirdi. "Tabii ki denedim. Herif hem seksi hem de yatakta çok iyi..."

"... Ve sana âşık."

Tuttuğu nefesini hızla bıraktı ve tekrar nefes alırken yüzünü buruşturdu. "Kimse mükemmel değildir."

Kahkaha atmamak için dudağımı ısırdım. "Cary Taylor, seni sevmek bir karakter bozukluğu değildir."

"Ama pek akıllıca bir şey de değil. O kadar hıyarca davrandım ki ona" diye mırıldandı. Canı sıkılmış gibi görünüyordu. "Çok daha iyi şeylere layık o."

"Bu, senin onun adına vereceğin bir karar değil."

"Birilerinin vermesi gerekiyor."

"Ve sen buna gönüllü oluyorsun, çünkü sen de onu seviyorsun." Dudaklarım kıvrıldı. "Bu bana pek de hıyarca gelmiyor."

"Yeterince sevmiyorum." Az önceki şakacı halinden eser kalmamıştı yüzünde, o çok iyi bildiğim yaralı ve yalnız adam gelmişti yine karşıma. "Onun istediği gibi sadık olamam ben. Sadece o ve ben. Ben kadınları da seviyorum. Hatta bayılıyorum. Doğamın yarısını kesip atmak olur bu. Bunu düşünmek bile Trey'e öfkelenmeme neden oluyor."

"Kendini olduğun gibi kabul etmek için çok mücadele ettin" dedim yumuşak bir sesle, o zamanları hatırlamak hüzünle doldurmuştu içimi. "Seni tamamen anlıyor ve haksız da bulmuyorum. Peki, bu konuyu Trey'le konuşmayı denedin mi hiç?"

"Evet, onunla konuştum bu konuyu. O da dinledi." Parmaklarıyla kaşının üstünü ovaladı. "Onu anlıyorum. Gerçekten. O da tutup benimle birlikteyken başka bir herifle yatmak istediğini söylese fena bozulurdum ben de."

"Ama kadın olsaydı bozulmazdın. Öyle mi?"

"Hayır. Bilmiyorum. Kahretsin." Kan çanağı yeşil gözleriyle yalvarırcasına baktı bana. "Gideon, tutup bir adamla yatmaya kalksa, başka bir kadınla yatmasıyla bunun arasında bir fark olur muydu senin için?"

Kapı açıldı ve Gideon içeri girdi. Gözlerimi onun gözlerinden ayırmadan konuştum. "Eğer Gideon'ın aleti elinden ya da benden başka bir şeye değecek olursa bu iş bitmiştir."

Gideon'ın kaşları kalktı. "Eh, tamam o zaman."

Tatlı bir gülümsemeyle göz kırptım ona. "Selam şampiyon."

"Meleğim." Sonra Cary'ye baktı. "Nasılsın bu sabah?"

Cary'nin dudakları alaycı bir gülüşle kıvrıldı. "Otobüs çarpmış gibiyim... Ya da beysbol sopası da olabilir."

"Seni eve çıkarma konusunda çalışıyoruz. Çarşamba günü olabilecekmiş gibi görünüyor."

"Koca memeli olsun lütfen" dedi Cary. "Ya da şişkin pazılı. İkisi de olur."

Gideon bana baktı.

Güldüm. "Özel hemşireden bahsediyor."

"Ha!"

"Eğer kadın olursa" diye devam etti Cary, "şu önden fermuarlı hemşire önlüklerinden giymesini sağlayabilir misin?"

"Cinsel taciz davasının basında yaratacağı histeriyi düşünmek bile istemiyorum" dedi Gideon kuru bir sesle. "Azgın

hemşire temalı bir porno koleksiyonuna ne dersin?"

"Dostum." Cary kocaman gülümsedi ve bir an için eski haline dönmüş gibi göründü. "Adamın dibisin!"

Gideon bana baktı. "Eva."

Ayağa kalktım ve eğilip Cary'yi yanağından öptüm. "Hemen gelirim."

Odadan çıktığımızda annemi doktorla konuşurken gördüm; adamın gözlerini kamaştırmış gibi görünüyordu.

"Bu sabah Garrity'yle konuştum" dedi Gideon; patronum Mark'tan söz ediyordu. "O konuyu dert etme yani."

Dert etmiyordum zaten, çünkü Gideon halledeceğini söylemişti. "Teşekkür ederim. Yarın gitmem lazım ama. Cary'nin erkek arkadaşı Trey'e ulaşmaya çalışacağım. Belki ben isteyken o uğrayabilir."

"O konuda yardıma ihtiyacın olursa haber ver." Gideon saatine baktı. "Bu gece de burada mı kalmak istersin?"

"Evet, eğer mümkünse. Cary eve gelene kadar."

Yüzümü ellerinin arasına alıp dudaklarını dudaklarıma bastırdı. "Pekâlâ. Birikmiş çok fazla işim var. Cep telefonunu şarj et ki sana ulaşabileyim."

Hafif bir vızıltı duydum. Gideon geriye çekilip ceketinin iç cebinden telefonunu çıkardı. Ekrana baktı ve "Bunu yanıtlamam lazım. Seninle sonra konuşuruz" dedi.

Ve nasıl seri adımlarla geldiyse aynı şekilde hızla uzaklaşarak gitti.

"Seninle evlenecek" dedi annem, yanıma gelerek. "Biliyorsun değil mi bunu?"

Bilmiyordum, hayır. Ben her sabah uyanıp da hâlâ birlikte olduğumuzu fark edince küçük bir sevinç fırtınası yaşıyordum sadece. "Nereden vardın bu sonuca?"

Annem, bebek mavisi gözleriyle baktı bana. Ortak olmayan nadir fiziksel özelliklerimizden biriydi bu. "Senin sorumluluğunu tamamen üstüne almış ve her şeyin kontrolünü eline geçirmiş."

"Ama onun doğası bu."

"Bütün güçlü adamların doğası bu" dedi annem, gösterişsiz at kuyruğumla uğraşmak için uzanırken. "Ve seni şımartacak, çünkü sana yatırım yapıyor. Onun için bir varlıksın sen. Güzelsin, iyi bir aileden geliyorsun ve iyi bağlantıların var, üstelik de kendi servetin var. Ayrıca ona âşıksın ve o da gözlerini senden alamıyor. Ellerini de alamadığından eminim."

"Anne, lütfen!" Onun zengin adam nasıl yakalanır ve nikâh masasına oturtulur konulu konferanslarından birini dinleyecek *hiç* halim yoktu.

"Eva Lauren" diye çıkıştı, yüzüme dik dik bakarak. "İster annen olduğum için ve dinlemek zorunda olduğun için dinle beni, ister onu sevdiğin ve kaybetmek istemediğin için, umurumda değil, ama *dinle*."

"Sanki dinlememek gibi bir seçeneğim varmış gibi" diye homurdandım.

"Şu anda bir varlıksın" diye tekrarladı. "Dikkat et de hayatta yaptığın tercihler seni bir yükümlülük haline getirmesin."

"Cary'den mi bahsediyorsun?" Öfkeyle tizleşmişti sesim.

"Gideon'ın çenesindeki morluktan bahsediyorum! Bunun seninle bir ilgisi olmadığını söyle de göreyim."

Kızardım.

Annem cıkcıkladı. "Anlamıştım. Evet, o senin sevgilin ve sen onun pek az insanın gördüğü mahrem yanlarını görüyorsun, ama onun aynı zamanda Gideon Cross olduğunu da asla unutma. Onun kalibresindeki bir adama mükemmel bir eş olmak için gereken her şeye sahipsin ama yine de yeri doldurulmaz değilsin Eva. Yeri doldurulamaz olan, onun kurmuş olduğu şey. İmparatorluğunu tehlikeye atarsan seni bırakır."

Çenem kasıldı. "Söyleyeceklerin bitti mi?"

Parmak uçlarıyla kaşlarımı düzeltirken delici bakışlarla inceliyordu beni. Aklından, yeni saç modelleriyle beni baştan yaratmak, bana doğuştan vermiş olduklarını daha iyi-

leştirmek için yollar geçirdiğine emindim. "Benim taş kalpli bir para avcısı olduğumu düşünüyorsun ama ister inan ister inanma, bunlar bir annenin kaygıları. Seni bütün gücüyle korumak için yeterli para ve imkâna sahip bir adamla birlikte ol istiyorum ki güvende olduğunu bileyim. Ayrıca sevdiğin bir adamla birlikte olmanı istiyorum."

"Buldum işte o adamı."

"Ben de buna ne kadar sevindiğimi anlatamam. Hâlâ risk alabilecek kadar genç olduğu için de seviniyorum, çünkü böylece sana ve... tuhaf huylarına karşı daha affedici ve anlayışlı olur. Üstelik de *biliyor*" diye fısıldadı; bakışları yumuşayıp saydamlaşmıştı. "Yalnızca dikkatli ol. Bütün söylemek istediğim bu. Sana sırt çevirmesi için neden verme ona."

"Öyle yaparsa, ona aşk denmez ki zaten."

Dudakları alaycı bir şekilde kıvrıldı ve uzanıp alnıma bir öpücük kondurdu. "Hadi ama. Benim kızımsın sen. O kadar nahif olamazsın."

"Eva!"

Adımı duyunca döndüm ve Trey'in bana doğru koştuğunu görerek rahatladım. Orta boylu ve hafifçe kaslıydı; asi sarı saçları, ela gözleri ve bir zamanlar kırılmış olduğu anlaşılan hafifçe eğri bir burnu vardı. Yıpranmış bir kot pantolon ve bir tişört giymişti; onun Cary'nin genelde hoşlandığı gösterişli tiplerden olmaması şaşırtmıştı beni. Bu kez çekimin kaynağı dış görünüşten öte bir şeydi anlaşılan.

"Şimdi öğrendim" dedi yanıma vardığında. "Sabah dedektifler işyerime gelip beni sorguladılar. Her şey cuma akşamı olmuş ve ben ancak şimdi duyuyorum. Bunu aklım almıyor."

Sesindeki hafifçe suçlayıcı tondan dolayı kızamazdım ona. "Ben de ancak bu sabahın erken saatlerinde öğrendim. Şehir dışındaydım."

Annem, Trey'le hızlı bir tanışmanın ardından, gidip biraz Cary'nin yanında oturmak için bizden izin isteyerek yanımızdan ayrıldı ve Trey'in dedektiflerin söylediklerinden çıkarabildiği bilgi parçalarını birleştirip detaylandırmak da bana kaldı.

Trey ellerini arasına daldırdığı saçlarını daha da dağınık hale getirdi. "Giderken onu da yanımda götürseydim bunlar olmayacaktı."

"Bunun için kendini suçlayamazsın."

"Başka bir herifin kız arkadaşıyla düşüp kalkması konusunda kendimden başka kimi suçlayabilirim ki?" Elini ensesine götürdü. "Ona yetemeyen benim. Hormon basmış bir ergen kadar düşkün sekse, bense sürekli ya çalışıyorum ya okuldayım."

Iyy! Bu kadarını bilmesem daha iyiydi aslında. Yüzümü buruşturmamak için zor tuttum kendimi. Ama Trey'in Cary konusunu rahatça konuşacağı başka kimsesinin olmayabileceğini de anlıyordum.

"Cary biseksüel, Trey" dedim yumuşak bir sesle ve uzanıp kolunu okşadım teselli edercesine. "Bu senin yetersiz olduğun anlamına gelmiyor."

"Bununla nasıl yaşarım, bilmiyorum."

"Terapi almayı düşünür müydün? Cary'yle birlikte yani?"

Uzunca bir süre kederli gözlerle baktı bana; sonra omuzlarını çöktü. "Bilmiyorum. Sanırım onun aldatmalarına katlanıp katlanamayacağıma karar vermem gerekiyor. Sen yapabilir miydin bunu Eva? Başka birilerini becermekte olduğunu bile bile evde oturup bekleyebilir miydin erkeğini?"

"Hayır." Bu sözler bile yetmişti her yanıma buz gibi bir ürpertinin yayılmasına. "Hayır, yapamazdım."

"Üstelik Cary'nin terapiye razı olup olmayacağını bile bilmiyorum. Beni kendisinden uzağa itiyor sürekli. Bir istiyor beni, bir istemiyor. Bir ciddi görünüyor, bir görünmüyor. Seni kabul ettiği gibi beni de kabul etsin istiyorum iç dünyasına ama o sürekli dışarıda bırakıyor beni."

"Ona ulaşmak için çok uğraşmıştım ben de. Seksi kullanarak uzaklaştırmaya çalışmıştı beni de kendinden; sürekli asılırdı bana, sataşırdı. Bence cuma günü işi platonik tutmakla iyi bir karar vermişsin. Cary kendi değerini dış görünüşüne ve cinsel cazibesine bağlıyor. İstediğin şeyin yalnızca onun bedeni olmadığını göstermelisin ona."

Trey iç geçirerek kollarını kavuşturdu. "Siz bu şekilde mi yakınlaştınız yani birbirinize? Sen onunla yatmadığın için mi?"

"Kısmen. Ama daha çok ben de feci arıza bir tip olduğum için. Şu anda onunla tanıştığım zamanki kadar belli etmiyorum belki ama Cary biliyor benim mükemmel olmadığımı."

"Ben de değilim ki! Mükemmel olan kim var?"

"Senin ondan daha iyi olduğunu ve ondan daha iyisini hak ettiğini düşünüyor Cary." Güldüm. "Bana gelince... eminim bir yanıyla kendini bana layık görüyor. Daha doğrusu birbirimize layık olduğumuzu düşünüyor."

"Manyak herif" diye homurdandı.

"Aynen öyle" diyerek onayladım onu. "Onu bu yüzden sevmiyor muyuz zaten? İçeri girip onu görmek ister misin? Yoksa eve gidip bu konuyu düşünmek mi istersin?"

"Hayır, onu görmek istiyorum." Trey omuzlarını dikleştirdi ve çenesini kaldırdı. "Onu buraya düşüren şeyin ne olduğu umurumda değil. Bunları atlatana kadar yanında olmak istiyorum."

"Bunu duyduğuma sevindim." Koluna girerek onu Cary'nin odasına doğru götürdüm.

Odaya girdiğimizde, annemin çınlayan, çocuksu kahkahası karşıladı bizi. O, yatağın kenarına oturmuştu, Cary'yse sevgiyle ona bakıyordu. Annem, bana olduğu kadar Cary'ye de annelik ediyordu ve Cary de bu yüzden ona bayılıyordu. Öz annesi ondan nefret etmiş, onu taciz etmiş ve başkalarının taciz etmesine izin vermişti.

Başını çevirip bizi gördüğü anda Cary'nin yüzünden gelip geçen duygular göğsümün sıkışmasına neden oldu. Cary'nin durumunu gördüğü ilk an Trey'in soluğunun kesildiğini duydum. Benim gibi sulu gözlülük etmemesi konusunda onu önceden uyarmadığım için kendime çok kızdım.

Trey boğazını temizledi. "İlgi çekmek için yapmayacağın şey yok" dedi sevecen bir sertlikle. "Çiçek istiyorsan söylesey-din. Bu kadarı biraz fazla olmuş."

"Ve de bir işe yaramamış, belli ki" diye, boğuk bir sesle yapıştırdı Cary cevabı; kendini toplamaya çalıştığı belliydi. "Çiçek filan görmüyorum ben."

"Bir sürü var baksana." Trey'in bakışları odayı şöyle bir taradıktan sonra yeniden Cary'ye döndü. "Neyle boy ölçüşmek durumunda olduğumu görmek istedim önce, ki rakiplerimi alt edebileyim."

Bu ifadedeki çifte anlamı kaçırmak imkânsızdı.

Annem yataktan kalktı. Uzanıp Cary'nin yanağını öptü. "Eva'yı alıp kahvaltıya götürüyorum. Bir saat sonra görüşürüz."

"Bana bir saniye izin verin arkadaşlar" dedim yatağın yanından hızla geçerken. "Şimdi çekiliyorum ayağınızın altından."

Çantamdan telefonumla şarj aletini çıkardım ve camın yanındaki prize taktım.

Ekran aydınlanır aydınlanmaz, Shawna'ya ve babama kısacık bir ortak mesaj attım: Daha sonra ararım. Sonra telefonumu sessize alıp pencerenin pervazına bıraktım.

"Hazır mısın?" diye sordu annem.

"Daha hazır olamazdım."

13

Salı sabahı daha gün ışımadan kalkmam gerekti. Cary'nin uyanır uyanmaz görebileceği bir yere bir not bırakıp çıktım ve bir taksiye atlayıp eve gittim. Duş alıp giyindim, kahve yaptım ve bir şeylerin ters gittiği hissinden kendimi kurtarmaya çalıştım. Stresli ve uykusuzdum sonuçta ve bu her zaman biraz depresif yapardı beni.

Bunun Gideon'la bir ilgisi olmadığını kendime söyleyip duruyordum ama midemdeki düğüm başka telden çalıyordu.

Saate bakınca sekizi biraz geçtiğini gördüm. Birazdan çıkmam lazımdı, çünkü Gideon, beni işe bırakacağına dair ne bir şey söylemiş ne de mesaj atmıştı. Onu görmeyeli hatta gerçekten konuşmayalı neredeyse yirmi dört saat oluyordu. Önceki gece saat dokuza doğru aradığımda pek konuşamamıştık. Bir şeyle meşguldü ve "Merhaba" ve "Hoşça kal"dan öte bir şey diyememişti bana.

Çok işi olduğunu biliyordum. Burada olmadığı sırada biriken işler yüzünden fazla mesai yapmak zorunda kalmasına bozulmamam lazımdı. Cary'nin içinde bulunduğu durumla baş edebilmem için çok –hiçbirimizin beklemediği kadar çok– yardım etmişti bana. Bu konuda neler hissettiğimle baş etmek de bana düşüyordu.

Kahvemi bitirip kupamı çalkaladım ve el çantamla torbamı alıp çıktım. Ağaçlı sokağım sessizdi ama New York çoktan

uyanmış, o bitmeyen enerjisini hissedilir bir güçle yaymaya başlamıştı. Şık iş kıyafetleri içindeki kadınlar ve takım elbiseli adamlar hızla geçen taksilere el ediyor ama sonunda kalabalık otobüslere ya da metroya talim etmek zorunda kalıyorlardı. Canlı renkleriyle göz alan çiçekçi tezgâhları hep neşemi yerine getirirdi sabahları. Tıpkı o saatte harıl harıl çalışmakta olan, köşedeki pastanenin görüntüsü ve kokusu gibi.

Broadway'e daha yeni çıkmıştım ki telefonum çaldı.

Gideon'ın adını görünce içime dolan minik heyecan dalgasıyla adımlarım hızlandı. "Selam yabancı."

"Neredesin sen yahu?"

Bir huzursuzluk ürpertisiyle sönüverdi heyecanım. "Yoldayım. İşe gidiyorum."

"Neden?" Yanındaki birilerine bir şeyler söyledi. "Takside misin?"

"Yürüyorum. Hey Tanrım! Ters tarafından mı kalktın sen bu sabah?"

"Alınmayı beklemeliydin."

"Senden bir ses çıkmadı ve ben de dün işe gidemediğim için bugün geç kalmak istemedim."

"Alıp başını gideceğine beni arayabilirdin." Sesi kısık ve öfkeliydi.

Benim de tepem attı. "En son aradığımda bana bir dakikanı bile ayıramayacak kadar meşguldün."

"Halletmem gereken şeyler var Eva. Biraz rahat bırak beni."

"Elbette. Şimdi bıraksam nasıl olur?" Telefonu kapatıp çantamın içine attım.

Anında yeniden çalmaya başladı ama umursamadım, kan beynime sıçramıştı. Birkaç dakika sonra Bentley yanıma yanaştığında hiç istifimi bozmadım. Peşimden gelmeye başladı ve sağ ön cam açıldı.

Angus yana doğru eğildi. "Bayan Tramell, lütfen."

Durup ona baktım. "Yalnız mısın?"

"Evet."

Rahat bir nefes alarak bindim arabaya. Telefonum hâlâ durmaksızın çalıyordu, ben de sessize aldım. Bir blok kadar gitmiştik ki Gideon'ın sesini duydum arabanın hoparlörlerinden.

"Aldın mı Eva'yı?"

"Evet efendim" diye yanıtladı Angus.

Hat kesildi.

"Ne olmuş buna böyle sabah sabah?" diye sordum dikiz aynasından Angus'a bakarak.

"Aklında çok fazla şey var."

Aklında ne vardı bilmem ama benim olmadığım besbelliydi. Bu kadar hıyarca davrandığına inanamıyordum. Önceki gece telefonda da ters konuşmuştu ama hiç değilse kabalaşmamıştı.

İşe vardıktan birkaç dakika sonra Mark odacığıma geldi. "Ev arkadaşının başına gelenlere üzüldüm" dedi, masama taze bir fincan kahve bırakırken. "Toparlanabilecek mi?"

"Er ya da geç toparlanır. Sağlamdır Cary; atlatır bunu da." Eşyalarımı masanın alt çekmecesine bırakıp dumanı tüten kupayı aldım minnettarlıkla. "Teşekkür ederim. Dün için de teşekkürler."

Koyu renk gözlerinde sıcak bir ilgi vardı. "Bugün burada olmana şaşırdım."

"Çalışmaya ihtiyacım var." İçim burkulmakta ve sızım sızım sızlamaktaydı ama gülümsemeyi başardım. Gideon'la aram iyi değilken dünyamdaki hiçbir şey iyi olmuyordu. "Anlatsana neler kaçırdım dün."

Sabah hızla geçti. Benim elimde, önceki haftadan kalan ve takip edilmesi gereken işlerle ilgili bir liste vardı, Mark'ınsa promosyon ürünleri üreten bir firmanın teklif talebini saat on bir buçuktan önce yanıtlaması gerekiyordu. Teklif talebini gönderdiğimizde artık ben de havaya girmiştim ve

Gideon'ın sabahki halini unutmaya niyetlenmiştim. Acaba yine o kâbuslardan birini gördü de iyi uyuyamadı mı diye merak ediyordum. Her ihtimale karşı, öğlen saati geldiğinde bir arayıp yoklamaya karar vermiştim.

Ve sonra e-postamı kontrol ettim.

Gideon'la ilgili haberler için Google'dan gelen günlük uyarı mesajı beni bekliyordu. Belki ne üzerinde çalıştığı hakkında bir fikir edinebilirim ümidiyle açtım e-postayı. Başlıklardan bazılarında yer alan *eski nişanlısı* sözcükleri hemen gözüme çarptı. Sabah midemde olan düğüm geri döndü, hem de öncekinden daha sıkı bir halde.

Tıkladığım ilk link beni bir dedikodu bloguna götürdü ve karşıma Gideon'la Corinne'in Tableau One'da çekilmiş fotoğrafları çıktı. Cam kenarında birlikte oturuyorlardı ve Corinne, elini samimi bir tavırla Gideon'ın kolunun üstüne koymuştu. Gideon'ın üstünde önceki gün hastaneye gelirken giydiği takım elbise vardı ama ben yine de belki eski fotoğraflardır diye umarak telaşla tarihi kontrol ettim. Eski değillerdi.

Avuçlarım terlemeye başladı. Bütün linklere tıklayıp bulduğum her fotoğrafı inceleyerek kendime işkence ettim. Bazı karelerde gülümsüyordu Gideon, kız arkadaşı hastanede, öldüresiye dövülmüş arkadaşının yanında olan biri için gözden kaçmayacak kadar rahat bir hali vardı. Kusmak geldi içimden. Ya da çığlık atmak. Ya da Gideon'ın ofisine dalıp neler olup bittiğini sormak.

Önceki gece onu aradığımda beni başından savmıştı – eski sevgilisiyle yemeğe gitmek içinmiş demek.

Masamdaki telefonun çalmasıyla yerimden sıçradım. Açtım ve odun gibi konuştum ezberden: "Mark Garrity'nin ofisi, ben Eva Tramell."

"Eva." Resepsiyondan Megumi'ydi arayan ve her zamanki gibi neşeliydi. "Aşağıda seni soran biri varmış – Brett Kline."

Orada uzunca bir süre öylece oturup duyduklarımın heye-

can içindeki beynime nüfuz etmesini bekledim. Gideon, bildiğimi anlasın diye uyarı derlemesini e-postasına yolladım. Sonra Megumi'ye yanıt verdim: "Hemen iniyorum aşağıya."

Güvenlik turnikelerinden çıkar çıkmaz lobide gördüm Brett'i. Siyah bir kot pantolon ve bir Six-Ninths tişörtü giymişti. Güneş gözlüğü gözlerini gizliyordu ama uçları platin rengine boyanmış diken diken saçları göz alıcıydı, tıpkı vücudu gibi. Uzun ve yapılıydı Brett; güçlü ama ince yapılı olan Gideon'a göre daha kaslıydı.

Benim geldiğimi görünce ellerini ceplerinden çıkarıp doğruldu. "Hey! Şu haline bak."

Kısacık kollu, pilili, hoş elbiseme baktım ve Brett'in beni daha önce hiç böyle düzgün bir kılıkta görmemiş olduğunu fark ettim. "Hâlâ şehirde olmana şaşırdım."

Beni arayıp bulmasına daha da şaşırmıştım ama bunu söylemedim. Geldiğine sevinmiştim, çünkü onu merak ediyordum.

"Hafta sonu Jones Beach'te kapalı gişe çaldık, dün akşam da Meadowlands'te sahneye çıktık. Bugün bizim çocukların yanından sıvıştım, çünkü güneye doğru yola çıkmadan önce seni görmek istiyordum. İnternette aradım seni, nerede çalıştığını buldum ve geldim."

Ah, eski dostum Google, diye geçirdim içimden sıkıntıyla. "Senin için her şeyin yolunda gitmesine çok sevindim. Öğle yemeği yiyecek zamanın var mı?"

"Evet."

Yanıtının çok hızlı ve hevesli gelmesi bir tür uyarı oldu benim için. Gideon'a çok kızmıştım, aşırı derecede kırgındım ve intikam almaya da istekliydim ama Brett'e ümit vermek istemiyordum. Buna rağmen, belki yine paparazzilere yakalanırız umuduyla, onu bir keresinde Cary ile fotoğraflarımızın çekildiği restorana götürmeden edemedim. Bunun nasıl bir his olduğunu yaşayarak görmeyi hak etmişti Gideon.

Takside Brett, Cary'yi sordu ve en yakın arkadaşımın benimle birlikte ülkenin öbür ucuna taşınmış olmasına şaşırmadı.

"Her zaman etle tırnak gibiydiniz siz ikiniz" dedi. "Cary'nin birilerini becerdiği zamanlar dışında. Selamımı söyle ona."

"Söylerim tabii." Cary'nin hastanede olduğunu söylemedim, çünkü onunla paylaşmak için fazla özel bir konuymuş gibi geldi bu.

Restoranda masamıza oturana kadar güneş gözlüğünü çıkarmadı Brett. Sağ kaşından elmacıkkemiğine kadar uzanan morluğu da ancak o zaman görebildim.

"Tanrım" diye fısıldadım, yüzümü buruşturarak. "Üzgünüm."

Omuz silkti. "Sahnede makyajla kapattık. Hem sen benim daha kötü hallerimi de görmüşsündür. Ayrıca, ben de bir iki tane güzel yumruk geçirdim ona, değil mi?"

Gideon'ın çenesindeki ve sırtındaki bereleri anımsayarak başımı salladım. "Geçirmişsin."

"Ee..." Garson iki bardak ve bir şişe de soğuk suyu bırakıp gidene kadar durakladı. "Demek Gideon Cross'la çıkıyorsun?"

Bu sorunun neden hep karşıma tam da ilişkimizin bir dakika daha devam edip etmeyeceğinden emin olmadığım anlarda çıktığını merak ettim. "Bir süredir görüşüyoruz."

"Ciddi mi?"

"Bazen öyle gibi görünüyor" dedim dürüstçe. "Senin görüştüğün biri var mı?"

"Şu anda yok."

Mönüye bakıp sipariş vermek biraz zamanımızı aldı. Restoran kalabalık ve gürültülüydü, konuşmaların uğultusu ve yakınlardaki mutfaktan gelen tabak çanak seslerinden fondaki müzik zar zor duyuluyordu. Masanın iki yanından birbirimize bakıyor, birbirimizi tartıyorduk. Aramızdaki çekimi hissedebiliyordum. Dilinin ucuyla dudaklarını ıslattığın-

da onun da bunun farkında olduğunu anladım.

"Neden yazdın 'Golden'i?" diye soruverdim birden, bir saniye daha dizginleyemeyecektim merakımı. Hem Gideon'a hem de Cary'ye bunu hiç önemsemiyormuşum gibi bir tavır takınmıştım ama aslında meraktan çıldırıyordum.

Brett arkasına yaslandı. "Çünkü seni çok düşünüyorum. Hatta seni düşünmeden duramıyorum desem daha doğru olur."

"Anlamıyorum, neden?"

"Altı ay sürdürmüştük Eva. Ben hayatımda kimseyle o kadar uzun birlikte olmadım."

"Ama biz *birlikte* değildik ki" diye itiraz ettim. Sesimi kıstım. "Cinsellik dışında."

Dudakları inceldi. "Senin için ne ifade ettiğimi anlıyorum ama bu benim de incinmediğim anlamına gelmez."

Uzunca bir an bakakaldım yüzüne, yüreğim fazla hızlı çarpıyordu göğsümün içinde. "Kafayı bulmuş gibi hissediyorum kendimi. Benim hatırladığım kadarıyla, bütün yaptığımız, konserlerden sonra düzüşmekti, sen sonra beni bırakıp kendi işine bakardın. Ve ben etrafta değilsem de sana verecek başka bir kız bulurdun kendine."

Öne eğildi. "Zırva. Seninle olmaya çalışırdım ben hep. Yanımda kalmanı isterdim sürekli."

Kendimi sakinleştirmek için hızlı hızlı birkaç derin nefes aldım. Brett Kline'ın, o anda, dört sene kadar gecikmiş olarak, karşımda oturmuş, benimle bir zamanlar konuşmasını istediğim şekilde konuştuğuna inanamıyordum. Dışarıda, milletin arasındaydık, birlikte yemek yiyorduk, neredeyse iki sevgili gibi. Gideon yüzünden zaten karışmış ve dağılmış halde olan kafam iyice bulanıyordu bütün bunlardan.

"Sana deli gibi vurulmuştum Brett. Âşık bir ergen gibi adını her yere yazıp etrafına minik kalpler çizıyordum. Deli gibi istiyordum kız arkadaşın olmayı."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Uzanıp elimi tuttu. "Ne oldu bize, o zaman?"

Başımı eğip Brett'in dalgın dalgın, Gideon'ın bana verdiği yüzükle oynayışına baktım. "Bilardo salonuna gittiğimiz günü hatırlıyor musun?"

"Evet. Nasıl unutabilirim?" Altdudağını ısırdı, başka kızlara bakmasın diye o güne dek becerdiği en inanılmaz kız olma kararlılığıyla arabasının arka koltuğunda nasıl haşatını çıkardığımı anımsıyordu besbelli. "Tam ben artık barın dışında da görüşeceğimiz bir noktaya geldiğimizi düşünürken, sen içeri girdiğimiz an basıp gittin."

"Tuvalete gitmiştim" dedim alçak sesle, hissettiğim acı ve utancı, sanki olay az önce yaşanmış gibi hatırlıyordum. "Geri geldiğimde Darrin'le sen çeyreklik makinesinin başında, bilardo masaları için para bozduruyordunuz. Arkan bana dönük olduğu için görmedin beni. Konuştuklarını duydum... Ve nasıl güldüğünüzü."

Derin bir soluk aldım ve elimi elinden çektim.

Neyse ki Brett de bariz bir utançla kıpırdandı yerinde. "Tam olarak ne söylediğimi hatırlamıyorum ama... Kahretsin Eva. Yirmi bir yaşındaydım. Grup yeni yeni popüler olmaya başlıyordu. Her taraf kız doluydu."

"Biliyorum" dedim kuru bir sesle. "Ben de onlardan biriydim."

"O güne dek birkaç kez birlikte olmuştum seninle. Seni yanıma alıp bilardo salonuna getirmekle aramızda işlerin ciddileşmeye başladığını bizim çocuklara göstermiş olacaktım." Çok tanıdık bir hareketle kaşını ovuşturdu. "Sana karşı hissettiklerimi itiraf edecek cesaretim yoktu. Sanki her şey seks içinmiş gibi davranıyordum ama aslında öyle değildi."

Bardağımı kaldırıp, boğazımdaki yumru yüzünden zorlanarak içtim.

Eli sandalyesinin kolçağına düştü. "Demek şu koca ağzım

yüzünden mahvetmişim her şeyi. O gece bu yüzden çıkıp gittin demek. Ve bu yüzden bir daha da hiçbir yere gelmedin benimle."

"Çaresizdim Brett" diye itiraf ettim. "Ama belli etmek istemiyordum."

Garson yemeklerimizi getirdi. Neden bir şey ısmarladığımı merak ettim – bir şey yiyemeyecek kadar allak bullaktım.

Brett etini kesmeye başladı, daha doğrusu saldırdı resmen. Sonra birden çatal bıçağını bıraktı. "O zaman yüzüme gözüme bulaştırdım ama şimdi o zamanlar aklımdan neler geçtiğini herkes biliyor. 'Golden', çıkardığımız en büyük single oldu. Onun sayesinde Vidal'le anlaşma imzaladık."

Çemberin bir şekilde tamamlanmış olması fikri gülümsetti beni. "Güzel bir şarkı ve söylerken sesin inanılmaz oluyor. Yola çıkmadan önce gelip beni gördüğüne de çok sevindim. Oturup bunları konuşmuş olmamızın benim için anlamı büyük."

"Peki ya ben yola çıkmak ve seni arkada bırakmak istemiyorsam?" Derin bir soluk aldı. "Son birkaç yıldır esin perim oldun sen benim Eva. Senin sayende hayatımın en iyi parçalarını yazdım."

"Koltuklarım kabardı" diye söze girdim.

"Birbirimiz için yanıp tutuşuyorduk. Hâlâ da öyle. Bunu senin de hissettiğini biliyorum. Geçen gece beni öpüşün..."

"O bir hataydı." Yumruklarımı sıktım masanın altında. Daha fazla dramı kaldıracak halim yoktu. Cuma gecesi gibi bir gece daha geçirecek halim yoktu. "Ayrıca yapımcı şirketinizin Gideon'ın kontrolünde olduğunu da unutmamalısın. Orada bir sürtüşme yaşanması iyi olmaz."

"Siktir et. Ne yapacak ki?" Parmak uçlarıyla masaya vuruyordu. "Seninle bir şans daha istiyorum."

Başımı iki yana salladım ve çantama uzandım. "Bu imkânsız. Erkek arkadaşım olmasaydı bile ben senin yaşam tarzına uygun bir kız değilim Brett. Sürekli ilgi isterim ben."

"Hatırlıyorum" dedi boğuk bir sesle. "Hem de nasıl hatırlıyorum."

Kızardım. "Onu kastetmemiştim."

"Benim de tek istediğim o değil zaten. Burada, senin yanında olabilirim. Baksana grup çoktan yola düştü bile ama senle ben birlikteyiz. Zaman ayırabilirim. Bunu istiyorum."

"O kadar kolay değil." Cüzdanımdan para çıkarıp masaya bıraktım. "Beni tanımıyorsun. Benimle bir ilişki yaşamanın ne anlama geleceği, ne kadar zahmetli olacağı hakkında hiç bir fikrin yok."

"Dene beni" diyerek meydan okudu.

"İlgi isterim, hep yanımda ol isterim ve çılgınca kıskancımdır. Bir haftada çıldırtırım seni."

"Her zaman çıldırttın zaten sen beni. Bu hoşuma gidiyor." Gülüşü soldu. "Kaçmaktan vazgeç Eva. Bana bir şans ver."

Gözlerinin içine baktım. "Gideon'a âşığım ben."

Kaşları kalktı, Hırpalanmış haliyle bile soluk kesiyordu yüzü. "Sana inanmıyorum."

"Üzgünüm. Gitmem gerek." Ayağa kalkıp yürümeye başladım.

Dirseğimden yakaladı. "Eva..."

"Lütfen olay çıkarma" diye fısıldadım, yemeği böyle popüler bir yerde yemek konusundaki düşüncesizce kararımdan pişmanlık duyarak.

"Yemeğini yemedin."

"Yiyemem. Çıkmam lazım."

"Pekâlâ. Ama vazgeçmiyorum." Beni bıraktı. "Hata yaparım, ama hatalarımdan ders almasını da bilirim."

Eğilip kesin bir sesle konuştum: "Bu işin olma ihtimali yok. Hem de hiç."

Brett çatalını tabağındaki ete sapladı. "İspatla."

Restorandan çıktığımda Bentley yolun kenarında bekliyordu. Angus inip arka kapıyı açtı benim için.

"Nereden bildin burada olduğumu?" diye sordum, böyle beklenmedik şekilde ortaya çıkmasından huzursuzlanarak.

Yanıt olarak nazikçe gülümsedi ve şoför şapkasının tereğine hafifçe dokundu.

"Tüyler ürpertici bir hal alıyor artık bu Angus" diye yakındım arka koltuğa geçerken.

"Sizi haksız bulmuyorum Bayan Tramell. Ben yalnızca işimi yapıyorum."

Crossfire'a dönüş yolunda Cary'ye mesaj attım: `Brett'le yemek yedim. Ona bir şans daha vermemi istiyor.`

Cary yanıtladı: `Bir bu eksikti...`

`Bütün gün = bok gibi yazdım. Baştan almak istiyorum.`

Telefonum çaldı. Arayan, Cary'ydi.

"Bebeğim" dedi sözcüğü uzata uzata. "Sıkıntını paylaşmak istiyorum, gerçekten, ama bu aşk üçgeni olayı fazla cazip. Kararlı rock yıldızı, sahiplenici milyardere karşı. *Hırrr!*"

"Ah, Tanrım! Hadi kapatıyorum."

"Bu gece geliyor musun?"

"Evet. N'olur pişman etme beni." Kapatırken kahkahasını duydum ve sesinin bu kadar mutlu gelmesine içten içe sevindim. Trey'in ziyareti harikalar yaratmış olmalıydı.

Angus beni Crossfire'ın önünde bıraktı, ben de alelacele kendimi binanın serin lobisine attım. Kapıları kapanmakta olan bir asansöre son anda yetiştim. İçeride benden başka beş altı kişi vardı ve iki ayrı grup halinde kendi aralarında muhabbet ediyorlardı. Bense önde, köşede durmuş, özel hayatımı bir yana bırakmaya çabalıyordum. İş ortamında bunlarla uğraşamazdım.

"Hey, katımızı geçtik" dedi yanımdaki kız.

Kapının üstündeki ibreye baktım.

Kontrol paneline en yakın olan adam hızla bütün düğmelere bastı ama hiçbiri yanmadı... Yanan tek düğme en üst katınkiydi. "Düğmeler çalışmıyor."

Nabzım hızlandı.

"Acil durum telefonunu kullan" dedi diğer kızlardan biri.

Asansör hızla yukarı çıkıyor, midemde uçuşan kelebekler, geçtiğimiz her katla biraz daha artıyordu. Nihayet en tepede asansör yavaşlayarak durdu ve kapılar açıldı.

Gideon, o güzel yüzünde ifadesiz bir maskeyle eşikte duruyordu. Gözlerinin mavisi pırıl pırıldı... ve buz gibi soğuk. Onu görünce soluğum kesildi.

Asansördekilerden hiçbiri tek kelime etmedi. Asansörün bir an önce hareket edeceğini umarak olduğum yerde kaldım. Gideon içeri uzanıp dirseğimden tuttu ve beni dışarı çekti. Direndim, onunla muhatap olmayı istemeyecek kadar öfkeliydim. Kapılar arkamdan kapandı ve Gideon beni bıraktı.

"Bugünkü davranışların dehşet vericiydi" diye kükredi.

"*Benim* davranışlarım mı? Ya seninkilere ne demeli?"

Çağırma düğmelerinin yanına gidip aşağı düğmesine bastım. Çalışmıyordu.

"Seninle konuşuyorum Eva."

Cross Holding'in güvenlik kapılarına doğru baktım ve kızıl saçlı resepsiyon görevlisi kızın yerinde olmadığını görünce rahatladım.

"Sahi mi?" Gideon'a döndüm ve bu kadar çirkin davrandığında bile onu karşı konulmaz bir şekilde çekici bulmama sinir oldum. "Nedense konuşuyorsun ama ben bir şey öğrenmiyorum – mesela dün gece Corinne'le çıktığını."

"İnternette hafiyelik yapmasan daha iyi olur" diye çıkıştı. "Kendini sinirlendirecek bir şeyler bulmak için uğraşıyorsun."

"Demek sorun, senin yaptıkların değil?" diye yapıştırdım. Gözyaşlarımın baskısını gırtlağımın arkasında hissetmeye başlamıştım. "Sorun, yaptıklarından benim haberdar olmam, öyle mi?"

Kollarını kavuşturdu. "Bana güvenmen lazım Eva."

"Sen bunu imkânsız hale getiriyorsun! Corinne'le yemeğe

gittiğini neden söylemedin bana?"

"Çünkü bundan hoşlanmayacağını biliyordum."

"Ama buna rağmen yaptın." Ve bu beni incitti. Hem de hafta sonunda konuştuğumuz onca şeyden sonra... benim neler hissettiğimi anladığını söyledikten sonra...

"Ve sen de *benim* hoşlanmayacağımı bile bile Brett Kline'la yemeğe gittin."

"Sana ne demiştim ben? Eski sevgililerime nasıl davranacağım konusunda bana sen örnek oluyorsun."

"Göze göz, ha? Ne kadar da olgun bir davranış."

Sendeleyerek geri çekildim. Bildiğim Gideon'dan eser yoktu karşımdaki adamda. Sanki sevdiğim adam ortadan kaybolmuştu ve Gideon'ın bedenine giren bir yabancı dikilmişti karşıma.

"Senden nefret etmeme neden oluyorsun" diye fısıldadım. "Yapma."

Kısacık bir an için Gideon'ın yüzünde bir şey dolaştı ama ben ne olduğunu anlayamadan geçip gitmişti bile. Ben de hislerini beden dilinden çıkarmaya karar verdim. Benden uzak duruyordu, omuzları kaskatı, dişleri sıkılıydı.

Kalbim kırılmıştı, bakışlarımı yere indirdim. "Şu anda yanında olmak istemiyorum. Gitmeme izin ver."

Gideon diğer asansörlere doğru yürüdü ve düğmeye bastı. Sırtı bana dönük, kapının üstündeki ibreye bakarak konuştu: "Angus her sabah alacak seni. Onu bekle. Ve öğle yemeğini de masanda yemeni tercih ederim. Şu sıra pek ortalıkta dolaşmasan iyi olur."

"Nedenmiş o?"

"Şu aralar yapmam gereken çok şey var..."

"Corinne'le yemeğe gitmek gibi mi mesela?"

"... Ve bir de senin için kaygılanmak istemiyorum" diye sürdürdü lafını, beni umursamadan. "Çok fazla şey istediğimi sanmıyorum senden."

Ters giden bir şey vardı.

"Gideon, neden konuşmuyorsun benimle?" Uzanıp omzuna dokundum ama sanki onu yakmışım gibi kaçtı benden. Konuşumu reddetmesi, her şeyden daha çok ve daha derinden yaralamıştı beni. "Neler olduğunu söyle bana. Eğer bir sorun varsa..."

"Sorun, çoğu zaman ne cehennemde olduğunu bilmiyor olmam!" diye kestirip attı ve asansör kapıları açılırken bana dönüp öfkeyle baktı. "Ev arkadaşın hastanede. Baban ziyarete geliyor. Sen bunlara odaklan."

Asansöre binerken gözlerim yanıyordu. İlk geldiğim anda tutup asansörden dışarı çekmesi dışında bana hiç dokunmamıştı Gideon. Ne parmak uçlarını yanaklarımda gezdirmişti ne de öpmek için bir hamle yapmıştı. Ve daha sonra görüşmek istediğinden filan da hiç söz etmeden, günün geri kalanını tümden atlayıp sabah Angus'ı beklememi söylemişti bana."

Kafam hiç bu kadar karışmamıştı. Neler olduğunu, neden birdenbire aramızda bu kadar büyük bir uçurum oluştuğunu, Gideon'ın neden bu kadar gergin ve sinirli olduğunu, Brett'le yemek yememi neden umursamıyormuş göründüğünü anlayamıyordum.

Hiçbir şeyi umursamıyor gibiydi hatta.

Kapılar kapanmaya başladı. *Bana güven Eva.*

Bu sözcükleri fısıldamış mıydı gerçekten kapılar kapanmadan hemen önce? Yoksa ben fısıldamış olmasını mı dilemiştim?

Cary'nin özel odasına girdiğim sırada artık tükenmek üzere olduğumun farkındaydım. Parker'la zorlu bir Krav Maga dersini atlatmış, eve ancak bir duş alıp bir de tatsız tuzsuz bir hazır *ramen* yiyecek kadar uğramıştım. Bütün günü aç geçirdikten sonra *ramen*'deki tuz ve karbonhidratın sistemimde yarattığı şok, bitkinliğimi dönüşü olmayan bir nokta-

ya getirmeye yetmiş de artmıştı bile.

"Bok gibi görünüyorsun" dedi Cary, televizyonun sesini kapatarak.

"Söyleyene bak" diye yapıştırdım hemen, çünkü eleştiri kaldıracak halde değildim.

"Ben kafama beysbol sopası yedim. Senin mazeretin ne?"

Refakatçi yatağının üstündeki yastığı ve kaşındıran battaniyeyi düzelttim, sonra da Cary'ye günümü anlattım, başından sonuna kadar.

"Ve o andan sonra da hiç ses çıkmadı Gideon'dan" diye bitirdim harap bir halde. "Brett bile temasa geçti benimle öğle yemeğinden sonra. Güvenliğe, içinde telefon numarasının bulunduğu bir zarf bırakmış."

Ayrıca restoranda bıraktığım parayı da koymuştu zarfa.

"Arayacak mısın onu?" diye sordu Cary.

"Brett'ten bahsetmek istemiyorum!" Yatağa sırtüstü uzanıp ellerimi saçlarıma daldırdım. "Gideon'ın nesi olduğunu bilmek istiyorum. Geçtiğimiz otuz altı saat içinde total karakter nakli geçirdi sanki!"

"Belki de bu yüzdendir."

Başımı yastıktan kaldırınca Cary'nin başucu masasındaki bir şeyi işaret ettiğini gördüm. Ayağa kalkıp baktım – yerel bir eşcinsel gazetesiydi.

"Bunu Trey getirdi bugün" dedi.

Ön sayfada, Cary'nin fotoğrafının altında yer alan yazıda saldırının bir nefret suçu olabileceğinden söz ediliyordu. Ve besbelli sırf habere seksi bir vurgu sağlasın diye, konuyla hiçbir ilgisi olmadığı halde Cary'nin benimle aynı evde yaşadığından ve Gideon Cross'la benim aramdaki romantik ilişkiden de bahsedilmişti.

"Web sayfalarında da var" diye ekledi alçak sesle. "Herhalde ajanstakilerden biri dedikodu yaptı, oradan da yayılıp birilerine politik malzeme oldu. Dürüst olmak gerekirse, ben

Cross'un bunu ipleyeceğini hiç sanmı..."

"Neyi? Senin cinsel eğilimini mi? İplemez. Öyle biri değildir o."

"Ama halkla ilişkiler uzmanları farklı düşünüyor olabilirler. Seni gözlerden ırak tutmak istemesinin nedeni bu olabilir. Hele bir de birilerinin bana ulaşmak için senin peşine düşeceğinden endişeleniyorsa, bu seni neden saklı tutmak istediğini ve neden sokaklarda dolaşmanı istemediğini açıklar."

"Bunu bana neden söylemesin ki?" Gazeteyi bıraktım. "Niye bu kadar öküzce davranıyor? Tatildeyken her şey ne kadar harikaydı. *Gideon* harikaydı. Bir köşeyi dönmüş olduğumuzu sanmıştım. İlk kez karşılaştığım zamanki haline hiç benzemiyor diye sevinirken şimdi ondan da beter oldu. Şey gibi... Ne bileyim... Sanki benden milyonlarca kilometre uzakta gibi. Anlamıyorum."

"Bu soruları soracağın kişi ben değilim Eva." Cary elimi tutup sıktı. "Yanıtlar onda."

"Haklısın." Çantama gidip telefonumu çıkardım. "Birazdan gelirim."

Ziyaretçilere ayrılmış bekleme salonun dışındaki kapalı balkona gidip Gideon'ı aradım. Telefon çaldı, çaldı ve sonunda telesekretere düştü. Bir de ev numarasını denedim. Üçüncü çalışın ardından açtı Gideon.

"Cross" dedi ters bir sesle.

"Selam."

Bir an hiç ses çıkmadı, sonra "Bekle" dedi.

Bir kapının açıldığını duydum. Telefondaki ses değişti – az önce durduğu yerden uzaklaşmıştı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Hayır." Yorgun gözlerimi ovaladım. "Seni özledim."

İç geçirdi. "Ben... Ben şu anda konuşamayacağım, Eva."

"Neden? Bana neden bu kadar soğuk davrandığını anlayamıyorum. Yanlış bir şey mi yaptım?" Birtakım mırıltılar

duydum ve Gideon'ın ahizeyi eliyle kapatıp başka biriyle konuştuğunu fark ettim. Berbat bir ihanet duygusuyla sıkıştı göğsüm, soluk almakta zorlanıyordum. "Gideon. Yanında kim var?"

"Kapatmak zorundayım."

"Yanındakinin kim olduğunu söyle bana!"

"Angus saat yedide hastanede olacak. Biraz uyumaya çalış meleğim."

Hat kesildi.

Başımı eğip telefonuma baktım, sanki az önce neler olduğunu bana bir şekilde açıklayacak şeyi onda arar gibi.

Cary'nin odasına gittim ama kapıyı açarken üzerimde bir ağırlık vardı ve kendimi berbat hissediyordum.

Cary bana bir bakış attı ve içini çekti. "Yavru köpeğin az önce ölmüş gibi görünüyorsun bebeğim."

Baraj yıkılıverdi. Hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım.

14

Bütün gece neredeyse hiç uyumadım. Bir dalıp bir uyanarak dönüp durdum. Hemşirenin Cary'yi kontrol etmek için sık geliş gidişleri de uyandırıyordu beni. Beyin taramaları ve laboratuvar sonuçları iyi görünüyordu ve endişelenmeyi gerektiren belirgin bir şey yoktu kesinlikle ama ilk yaralandığı zaman yanında olamamıştım. Uyusam da uyumasam da şu anda yanında olmam gerektiğini hissediyordum.

Saat altı olmak üzereyken, uğraşmaktan vazgeçip kalktım.

Tabletimle kablosuz klavyemi aldım ve kahve içmek için kafeteryaya indim. Masalardan birine oturup Gideon'a bir mektup yazmaya hazırlandım. Şu son birkaç gündür onu yakalayabildiğim kısacık zamanlarda bir türlü söyleyememiştim ona aklımdan geçenleri. Her şeyi yazıya dökmek gerekecekti anlaşılan bunu başarmak için. Bir çift olarak ayakta kalmamızın tek yolu birbirimizle sürekli ve açık bir iletişim halinde olmaktan geçiyordu.

Kahvemden bir yudum alıp yazmaya başladım. Öncelikle geçirdiğimiz güzel hafta sonu için teşekkür ettim ve bunun benim için ne kadar çok şey ifade ettiğinden bahsettim. Ona bu gezi sırasında ilişkimizin ileriye doğru dev bir adım attığını düşündüğümü, bu yüzden de bu haftaki geri gidişi kaldırmakta iyice zorlandığımı yazdım...

"Eva. Ne hoş bir sürpriz!"

Kafamı çevirince, arkamda, elinde benim de az önce kendimi için doldurduğum türden bir kâğıt bardakla, Doktor Terrence Lucas'ın durduğunu gördüm. İşe uygun şekilde, kumaş pantolon, kravat ve beyaz bir laboratuvar önlüğü vardı üstünde. "Selam" dedim, rahatsızlığımı belli etmediğimi umarak.

"Sana katılmamın bir sakıncası var mı?" diye sordu etrafımdan dolanırken.

"Hiç yok."

Yanıma otururken ona bakıp dış görünüşüyle ilgili hatırladıklarımı tazeledim. Bembeyaz saçlarının arasında tek bir gri tel bile yoktu ama yakışıklı yüzü kırışıksızdı. Gözleri, yeşilin sıra dışı bir tonuydu ve zekice parlıyordu. Hem güven veren hem de insanı cezbeden bir gülümsemesi vardı. Hastaları –ve onların anneleri– arasında popülerdir diye tahmin ettim.

"Ziyaret saatinden bu kadar önce" diye başladı, "hastanede bulunmamın bir nedeni olmalı."

"Ev arkadaşım burada." Daha fazla bilgi vermedim ama o tahmin etti.

"Demek Gideon Cross etrafa para saçarak senin için özel bir düzenleme yaptırdı." Başını iki yana sallayıp kahvesinden bir yudum aldı. "Ve sen de ona minnettarsın. Peki bunun sana maliyeti ne olacak?"

Arkama yaslandım. Gideon'ın cömertliğinin birtakım gizli niyetlere indirgenmiş olması karşısında onun adına alınmıştım. "Siz ikiniz neden birbirinizden bu kadar nefret ediyorsunuz?"

Gözlerindeki yumuşak ifade kayboldu. "Çok yakınımdaki birini incitti."

"Karını. Bana anlattı." Bunu beklemediğini anlamıştım. "Ama işin başlangıcı o değildi, değil mi? O bir sonuçtu."

"Ne yaptığını biliyorsun ve hâlâ onunla birliktesin, ha?" Lucas dirseklerini masaya koydu. "Sana da aynı şeyi yapıyor. Yorgun ve mutsuz görünüyorsun. Bu da onun oyununun bir parçası, biliyorsun. Bir kadına, sanki soluk almak için ona muhtaçmış gibi tapınmakta üstüne yok. Sonra birden o kadını görmek bile istemiyor."

Benim Gideon'la halihazırda yaşadığım gerçekliği can yakıcı bir doğrulukla tanımlamıştı bu ifade. Nabzım hızlandı.

Bir an boynuma kayan bakışları yüzüme geri döndü. Dudakları, bilmiş ve alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Sözünü ettiğim şeyi yaşadın sen de. Sen kendi hislerini tartmak için onun ruh haline bel bağlayana dek oynayacak seninle. Sonra da sıkılıp terk edecek."

"Sizin aranızda ne oldu?" diye sordum yeniden. Bunun önemli olduğunu biliyordum.

"Gideon Cross kendini beğenmiş bir sosyopattır" diye devam etti, sanki ben hiç konuşmamışım gibi. "Kadınlardan nefret ettiğine inanıyorum. Parasını kullanarak kadınları baştan çıkarıyor, sonra da zenginliğini çekici buldukları için onları aşağılıyor. Seksi kullanarak karşısındakini kontrol ediyor; üstelik onu nasıl bir ruh hali içinde bulacağını da asla bilemiyorsun. Heyecanın bir kısmı da bundan geliyor – sen kendini sürekli en kötüsüne hazır tuttuğundan, o en iyi havasında olduğunda rahatlayıp deli gibi seviniyorsun."

"Onu tanımıyorsun" dedim sakince, oltasına gelmeyi reddederek. "Ve karın da tanımıyor."

"Sen de tanımıyorsun." Arkasına yaslanıp kahvesini içti; benim olmaya çalıştığım kadar rahat görünüyordu. "Kimse tanımıyor. Yalan söyleyip insanları kandırmakta ustadır. Onu hafife alma. Her şeyi yapabilecek kadar hasta ve tehlikeli bir adamdır o."

"Sana neden kin beslediğini açıklamaman, suçun sende olduğunu düşündürüyor bana."

"Varsayımlarda bulunmamalısın. Kimi konularda konuşma özgürlüğüne sahip değilim."

İç geçirdi. "Ben senin düşmanın değilim Eva. Ve Cross'un

da kimsenin savunmasına ihtiyacı yok. Bana inanmak zorunda değilsin. Doğrusunu istersen, öyle kin doluyum ki senin yerinde olsam *ben* de inanmazdım kendime. Ama sen güzel ve akıllı bir genç kadınsın."

Son zamanlarda pek de öyle değildim ama bunu düzeltmek benim sorumluluğumdu. Ya düzeltecektim ya da basıp gidecektim.

"Eğer bir adım geri çekilip" diye devam etti, "onun sana neler yaptığına, onunla birlikte olmaya başladığından beri kendinle ilgili neler hissettiğine ve bu ilişkinin seni tam anlamıyla tatmin edip etmediğine bakacak olursan, sen de kendi sonuçlarını çıkarabilirsin."

Bir bip sesi duyuldu ve Lucas önlüğünün cebinden telefonunu çıkardı. "Ah, en yeni hastam şu anda dünyaya gelmiş."

Ayağa kalktı ve elini omzuma koyarak yukarıdan baktı bana. "Paçayı kurtaracaksın sen. Buna seviniyorum."

Onun hızlı adımlarla kafeteryadan çıkışını seyrettim ve görüntüden çıktığı anda sandalyeme yığıldım, yorgunluk ve kafa karışıklığından çökmüş vaziyetteydim. Bakışlarım, tabletimin uyuyan ekranına kaydı. Mektubumu bitirecek enerjim kalmamıştı.

Toparlandım ve Angus'ın gelişine hazırlanmak için ayağa kalktım.

"Çin yemeğine var mısın?"

Masamdaki yabanmersinli kahve reklamı mizanpajından başımı kaldırıp patronumun sıcak, kahverengi gözlerine baktım. Günlerden çarşamba, yani Steven'la beraber yemeğe gitme günümüz olduğunu fark ettim.

Bir an için pas geçip masamda yemek yemeyi düşündüm, çünkü Gideon'ı mutlu etmek istiyordum. Ama hemen ardından, eğer bunu yaparsam içten içe ona kızacağımı hissettim. Hâlâ New York'taki yeni hayatımı kurmaya çalışıyordum ve bunun için yeni arkadaşlar edinmem ve Gideon'la paylaştığımı yaşamın dışında birtakım planlar yapmam gerekiyordu.

"Çin yemeğine her zaman varım" dedim. Mark ve Steven'la yediğim ilk yemek de, fazla mesai yaptığımız bir akşam Steven'ın bizi doyurmak için buraya, ofise getirdiği Çin yemeği olmuştu.

Mark'la birlikte saat on ikide çıktık ve ben bu kadar keyif aldığım bir şey için kendimi suçlu hissetmemeye karar verdim. Steven, restoranda, ortasında lake kaplı döner bir platform olan yuvarlak bir masada oturmuş, bizi bekliyordu.

"Selam Eva." Hararetle kucakladıktan sonra bir sandalye çekti bana. Yerlerimize otururken beni dikkatle süzdü. "Yorgun görünüyorsun."

Her gören aynı şeyi söylediğine göre gerçekten bok gibi görünüyor olmalıyım diye geçirdim aklımdan. "Zor bir hafta geçiriyorum."

Garson gelince, Steven önce bir *dim sum* ordövrü, ardından da o ilk seferki akşam yemeğinde paylaşmış olduğumuz yemeklerin aynılarından ısmarladı: *kung pao* usulü tavuk ve brokolili et. Yeniden yalnız kaldığımızda, "Ev arkadaşının eşcinsel olduğunu bilmiyordum" dedi. "Bundan bize söz etmiş miydin?"

"Aslında biseksüel." Steven'ın ya da tanıdığı birinin Cary'nin bana gösterdiği gazeteyi görmüş olduğunu anladım. "Daha önce konusunun açıldığını sanmıyorum."

"Durumu nasıl?" diye sordu Mark. Gerçekten ilgili görünüyordu.

"Daha iyi. Bugün eve çıkabilir belki." Bu konu sabahtan beri aklımı kurcalıyordu, çünkü Gideon arayıp Cary'nin çıkıp çıkmayacağı konusunda kesin bir şey söylememişti bana.

"Yardıma ihtiyacın olursa haber ver" dedi Steven, şakacı tavrından eser yoktu. "Her zaman yanındayız."

"Teşekkür ederim. Olay nefret suçu değilmiş bu arada" di-

ye açıkladım. "Muhabirin bunu nereden çıkardığını bilmiyorum. Eskiden gazetecilere saygı duyardım. Oysa çok azı hakkıyla araştırma yapıyormuş, tarafsız yazansa daha da az."

"Medya spotları altında yaşamak çok zordur eminim." Steven masanın üstünde duran elimi tutup sıktı. Şamatacı ve oyuncuydu ama o eğlenceli görüntüsünün altında iyi kalpli, sağlam bir adam vardı. "Ama rock yıldızlarıyla milyarderleri aynı anda idare eden biri için çok da beklenmedik bir şey olmasa gerek."

"Steven" diye azarladı Mark, kaşlarını çatarak.

"Ahh!" Yüzümü buruşturdum. "Shawna anlattı demek."

"Tabii ki anlattı" dedi Steven. "Beni konsere çağırmayışını affettirmek için en azından bunu anlatmalıydı. Ama endişelenme. Dedikoducu değildir. Başka kimseye söylemez."

Başımı salladım, bu konuda hiç kaygım yoktu zaten; kafa kızdı Shawna. Ama patronumun, benim bir adamla çıkarken tutup başka bir adamı öptüğümü bilmesi utanç vericiydi yine de.

"Cross'u kendi silahıyla vurmanın da fena fikir olmadığı kanısındayım bu arada" diye mırıldandı Steven.

Kaşlarımı çattım, kafam karışmıştı. Derken Mark'ın anlayışlı bakışlarıyla karşılaştım.

Gördükleri tek haberin o eşcinsel gazetesindeki olmadığını anladım. Gideon'la Corinne'in fotoğraflarını da görmüş olmalıydılar. Kendimi küçük düşmüş hissederek kızardım.

"Merak etme" diye mırıldandım. "Kendi silahıyla delik deşik olacak."

Önce kaşları havaya kalktı Steven'ın, sonra bir kahkaha atıp elimi okşadı. "Gözünün yaşına bakma."

Daha masama yeni dönmüştüm ki telefonum çaldı.

"Mark Garrity'nin ofisi, ben Eva..."

"Söylenenleri yapmak neden bu kadar zor senin için?" diye sordu Gideon sertçe.

Orada öylece oturup, Gideon'ın bana vermiş olduğu, birbirimize âşık göründüğümüz fotoğraflardan oluşan kolaja baktım.

"Eva?"

"Benden ne istiyorsun Gideon?"

Bir anlık bir sessizliğin ardından soluk verdiğini duydum. "Cary öğleden sonra, doktorunun ve bir özel hemşirenin gözetiminde eve nakledilecek. Sen eve gittiğinde gelmiş olur."

"Teşekkür ederim." Yine bir sessizlik hâkim oldu aramızdaki hatta ama telefonu kapatmadı. Sonunda sordum: "Bitti mi?"

Soru çift anlamlıydı. Gideon'ın bunu anlayıp anlamadığını ya da hatta umursayıp umursamadığını merak ettim.

"Angus seni eve götürecek."

Telefonu tutan elim kasıldı. "Hoşça kal Gideon."

Kapatıp işime döndüm.

Eve varır varmaz Cary'yle ilgilendim. Ayarlanabilir hastane yatağına yer açmak için kendi yatağı kaldırılıp duvara dayanmıştı. Ben geldiğimde uyuyordu, hemşiresiyse yeni bir yatar koltukta oturmuş, bir e-kitap okuyordu. İlk gece hastanede gördüğüm, gözlerini Gideon'dan alamayan, egzotik tıplı, güzel hemşireydi bu.

Gideon onunla ne zaman konuşmuştu acaba –kendisi mi konuşmuştu, yoksa birini mi göndermişti– ve acaba kız bu işi para için mi, Gideon için mi, yoksa her ikisi için de mi kabul etmişti?

Kendimi bu soruların yanıtlarını önemseyemeyecek kadar yorgun hissetmem, yaşadığım kopuşla ilgili çok şey söylüyordu. Belki aşkını her şeye rağmen yaşatabilen insanlar vardır dünyada ama benim aşkım kırılgandı. Büyümek ve gelişmek için bakıma ihtiyaç duyuyordu.

Uzun ve sıcak bir duşun ardından yatağıma kıvrıldım. Tabletimi kucağıma alıp Gideon'a yazdığım mektuba devam etmeye çalıştım. Düşünce ve tereddütlerimi olgun ve anlaşı-

lır bir şekilde ifade etmek istiyordum. Olayları benim açımdan görebilmesi için, yaptığı ve söylediği kimi şeylere gösterdiğim tepkileri anlamasını kolaylaştırmak istiyordum.

Sonunda buna enerjim yetmedi.

Daha fazla uzatmıyorum, yazdım onun yerine, *çünkü devam edersem yalvarmaya başlayacağım. Ve şayet incittiğini bilecek kadar tanımıyorsan beni, sorunlarımız bir mektupla çözülmeyecek kadar büyük demektir.*

Hasretinden ölüyorum. Perişanım sensiz. Hafta sonunu ve birlikte geçirdiğimiz saatleri düşünüyorum ve o halini geri getirmek için her şeyi yapabileceğimi biliyorum. Ama ben, sensiz dördüncü gecemde yapayalnızken, sen gidip ONUNLA zaman geçiriyorsun.

Onunla olduğunu bilsem de, önünde diz çöküp bana vereceğin kırıntılar için yalvarmaya razıyım. Bir dokunuş için. Bir öpücük için. Tek bir sevgi sözcüğü için. O kadar güçsüz bıraktın beni.

Bu halimden nefret ediyorum. Sana bu kadar muhtaç olmaktan nefret ediyorum. Sürekli seni düşünmekten nefret ediyorum.

Seni sevmekten nefret ediyorum.

Eva

Mektubu bir e-postaya ekledim ve konu satırına da *Düşüncelerim – sansürsüz* yazıp yolladım.

"Sakın korkma."

Bu iki sözcüğe ve zifiri bir karanlığa açtım gözlerimi. Gideon, yatağı hafifçe çökerterek yanıma oturdu ve üzerime eğilip aramızdaki battaniyenin üstünden kollarıyla sardı bedenimi; battaniye, bir koza ve bir bariyer görevi görerek korku duymadan uyanmamı sağlamıştı. Gideon'ın sabunu ve şampuanının enfes, tanıdık parfümü teninin kokusuyla karışıyor, sesiyle bir olup beni sakinleştiriyordu.

"Meleğim." Dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

Parmaklarımı göğsüne dokundurunca çıplak tenini hissettim. İnledi ve dudaklarını dudaklarımdan ayırmadan bana doğru eğilerek ayağa kalktı; battaniyeleri aramızdan çekip attı.

Sonra, elimde sıcacık hissettiğim çıplak bedeniyle üzerime yerleşti. Tutkulu ağzı boynuma doğru inerken, elleri de memelerime ulaşabilmek için atletimi yukarı itiyordu. Dudaklarıyla meme ucumu sarıp emmeye başladı. Bir koluyla ağırlığını desteklerken, diğer elini bacaklarımın arasına soktu.

Cinsel organımı avuçladı ve parmak ucunu satenin üstünden yarığımın çizgisi boyunca kaydırdı. Dili, üstünde hızlı hareketler yaparak meme ucumu dikleştirip sertleştiriyor, dişleri gergin tenime hafifçe batıyordu.

"Gideon!" Gözyaşlarım şakaklarımdan aşağı oluk gibi akarken, daha önce hissettiğim o koruyucu uyuşma hissi yok olmuş ve beni savunmasız bırakmıştı. Onsuz sararıp solmaktaydım, etrafımdaki dünya canlılığını yitirmişti, bedenim onun bedeninden ayrı düşmenin acısı içindeydi. Onun yanımda olması... bana dokunması... kurakliktan sonra yağan yağmur gibiydi. Ruhum onun önüne serilivermiş, onu içine çekmek için alabildiğine açılmıştı.

Onu o kadar çok seviyordum ki.

Açık ağzını boynumda dolaştırarak kokumu doya doya içine çekerken, yüzünü kokuma bularken saçları tenimi gıdıklıyordu. Diğer mememin ucunu yakalayıp sertçe ve hırsla emdi. İçimi saran zevk dalgası, parmağının okşadığı cinsel organımın kasılmasında buldu karşılığını.

Yalayıp dişleyerek bütün karnımı kat etti ve bedenimden aşağıya kaydı; sıcak nefesi kaygan yarığımın üstünde esmeye başlayana dek omuzlarıyla bacaklarımı aralamaya devam etti. Burnunu ıslak satene bastırıyor, beni okşuyordu. İnleyerek derin bir soluk aldı.

"*Eva*. Öyle özledim ki seni."

Sabırsız parmaklarıyla külotumun ağını kenara çekip ağzını üzerime yerleştirdi. Başparmaklarıyla organımı açık tutuyor, dilini zonklayan klitorisimde gezdiriyordu. Bir çığlıkla, sırtım yay gibi büküldü, karanlıkta bütün algılarım keskinleşmişti. Başını yana eğerek dilini cinsel organımın titreşen girişine soktu ve sığ dalışlarla beni azdırarak ritmik bir şekilde becermeye başladı.

"Ah, Tanrım!" Zevkten kıvranıyordum ve içim, orgazmın ilk ürpertileriyle kasılıp gevşiyordu.

Şiddetli bir dalgayla geldim, tenim nemlenmişti, soluk almak için çabalayan ciğerlerim yanıyordu. Gideon'ın dudakları, titreyen deliğimin etrafını sarmış emiyor, dili içime dalıyordu. Öyle şiddetle yiyordu ki beni, tamamen çaresiz kalmıştım. Bacaklarımın arasındaki et şişmiş, hassaslaşmıştı ve onun gözü dönmüş açlığına karşı çok savunmasızdı. Tırnaklarımı çarşaflara geçirmiş bir halde çok kısa bir süre içinde yeniden tırmanıyordum doruğa.

İç çamaşırımı yırtarak çıkarıp üstüme tırmandığında açtığım gözlerimi kör etmişti karanlık. Aletinin geniş tepesinin yarığımı araladığını hissettim, sonra ileri atıldı ve hayvansı bir hırıltıyla derinlerime daldı. Bir çığlık attım, saldırganlığı karşısında hem şoke olmuştum hem de tahrik.

Gideon geri çekilip topuklarının üstüne oturdu, bacaklarım onun bacaklarının üstünden iki yana açılmıştı. Kalçamı kavrayıp beni kaldırarak istediği açıya getirdi. Kalçasını çevirip aletini içimde hareket ettirerek beni öyle şiddetle kendine çekti ve o kadar derinlerime daldı ki acıdan soluğum kesildi. Cinsel organımın dudakları aletinin en dibine yapışmış, kalın kökünün çevresini sarabilmek için kocaman açılmıştı. Hepsini almıştım, her santimini; tamamen doluydum ve buna bayılıyordum. Günlerce boşluktan ve yalnızlıktan kıvranmıştım.

İnleyerek adımı söyledi ve fışkırarak geldi; menisi sıcak ve yoğundu ve bu kaygan sıcaklık, aleti boyunca yukarı doğru yayıldı, çünkü içimde hiç yer yoktu. Şiddetle sarıldı Gideon, ter damlaları tenime süzülürken içimi doldurdu. "Senin için *Eva*" dedi sıcak soluğa. "Her damlası senin için."

Aniden içimden çıkarak beni yüzüstü çevirdi ve kalçamı yukarı kaldırdı. Karyola başlığına tutundum ve nemli yüzümü yastığıma bastırdım. İçime girecek diye beklerken soluğunu kalçamda hissedince ürperdim. Arayı yalamaya başladığındaysa şiddetle sarsıldım. Dilinin ucunu kenarlarında dolaştırarak arkamdaki minik deliği uyarıyordu.

Kırık bir ses kaçıverdi ağzımdan. *Ben anal oyunlara girişmem Eva.*

Bu sözlerini hatırlayınca, nazik dil darbelerine çaresizce karşılık veren o sımsıkı kas halkası kasıldı. Yatağımızda bizden başka hiçbir şey yoktu. Biz birbirimize dokunurken başka hiçbir şey dokunamazdı bize.

Gideon, kalçamın iki kanadını elleriyle sıktı ve o ana sabitledi beni. Her yönden açılmış, aralanmıştım ona ve o ıslak ve gizemli öpüşüne teslim olmuştum tamamen.

"Ah!" Her yanım gerilmişti. Dili içime girmiş bastırıyordu. Bu hisle bütün bedenim sarsılmaya başladı, ciğerlerim körük gibi çalışıyordu. O bana en ufak bir utanç ya da tereddüt duymadan sahip olurken ben zevkten dört köşe oluyordum. *"Ah... Tanrım!"*

Ağzına doğru kaldırdım kendimi, teslim oldum ona. Aramızdaki yakınlık vahşi, hoyrat, neredeyse dayanılmazdı. Arzusuyla kavrulduğumu hissediyordum, tenim yanıyor, göğsüm, önüne geçemediğim hıçkırıklarla sarsılıyordu.

Elini altımdan uzatıp parmaklarını sızlayan klitorisime bastırdı ve ovalamaya başladı. Dili çıldırtıyordu beni. Onun için artık bedenimle ilgili herhangi bir sınır kalmadığını bilmek, içimde kabaran orgazmı daha da kışkırtıyordu. Ne is-

terse yapabilirdi bedenime – ona sahip olabilir, onu kullanabilir, ona zevk verebilirdi. Yüzümü yastığıma gömüp çığlık çığlığa bağırdım gelirken; öyle bir esrimeydi ki yaşadığım, dizlerimin bağı çözüldü ve yatağa yığıldım.

Gideon sırtıma doğru kaydı ve dizleriyle bacaklarımı iyice açtı; terden kayganlaşan bedeni bedenimi örtüyordu. Parmaklarını parmaklarımın arasına geçirerek ellerimi yatağa perçinledi ve üzerime binip aletini içime soktu. İleri geri hareket ederek, hâlâ menisiyle sırılsıklam olan içime girip çıkmaya başladı.

"Hasretinden ölüyorum" dedi boğuk bir sesle. "Perişanım sensiz."

Gerildim. "Benimle alay etme."

"Ben de aynı şekilde muhtacım sana." Yüzünü saçlarıma sürerek beni ağır ağır becermeye devam etti. "Ben de sürekli seni düşünüyorum. Neden bir türlü güvenemiyorsun bana?"

Gözlerimi kapattım, sıcak gözyaşları süzülmeye başladı. "Seni anlayamıyorum. Beni allak bullak ediyorsun."

Başını yana çevirip dişlerini omuz başıma geçirdi. Göğsünü titreten acılı bir hırıltıyla gelmeye başladı; yakıcı meniyi fışkırtırken seğirişini hissediyordum aletinin.

Çenesi gevşedi ve omzumu bıraktı. Soluk soluğaydı ve hâlâ gidip geliyordu içimde. "Mektubun mahvetti beni."

"Konuşmuyorsun benimle... dinlemiyorsun..."

"Yapamam." İnleyerek kollarını daha da sıkıca sardı bana; artık tamamen onun insafına kalmıştım. "Ben yalnızca... Bu şekilde olması gerekiyor."

"Bu şekilde yaşayamam ben Gideon."

"Ben de acı çekiyorum Eva. Beni de öldürüyor bu durum. Görmüyor musun?"

"Hayır." Ağlıyordum, yastığım yanağımın altında ıslanıyordu.

"O zaman çok fazla düşünmeyi kes ve *hisset*! *Beni* hisset."

Gecenin nasıl geçtiğini anlamadım. Tırnaklarımı, onu acıyla karışık zevkle inletene dek terli tenine ve kaslarına geçirdim; aç gözlü ellerim ve dişlerimle verdim cezasını.

Şehveti, delice ve tatmin olmaz görünüyor, duyduğu ihtiyacın şiddeti beni korkutuyordu, çünkü umutsuz bir hali vardı. Sanki veda ediyordu.

"Aşkına muhtacım" diye fısıldadı tenime. "Sana muhtacım."

Her yerime dokundu. Aletiyle, parmaklarıyla ya da diliyle sürekli içimdeydi.

Emdiği meme uçlarım hassaslaşmış, yanıyordu. Vahşi ve sert vuruşları yüzünden hırpalanan cinsel organım zonkluyordu. Çenesini kaplayan iğne gibi sakallar tenimi tahriş etmişti. Kalın aletini emmekten çenem ağrıyordu. İkimizin de her yanı ağrıyor ve yorgunluktan ölüyorduk ama yine de duramıyorduk. Son hatırladığım, yan yattığımız ve onun, kolunu belime dolayarak bana arkadan sarıldığıydı.

"Sakın bırakma" diye yalvardım, bunu yapmayacağına yemin ettiğim halde.

Alarmın sesiyle uyandığımda Gideon gitmişti.

15

Perşembe sabahı işe gitmeden önce Cary'nin odasına uğradım. Kapıyı aralayıp içeri baktım. Uyuduğunu görünce geri çıkmaya niyetlendim.

"Selam" diye mırıldandı, gözlerini kırpıştırarak.

"Selam." İçeri girdim. "Nasıl hissediyorsun kendini?"

"Evde olduğuma memnunum." Gözlerini ovuşturdu. "Her şey yolunda mı?"

"Evet... İşe gitmeden senin nasıl olduğuna bir bakmak istedim yalnızca. Saat sekiz civarında evde olurum akşam. Gelirken yiyecek bir şeyler alırım. O yüzden saat yedide filan bir mesaj atıp ne istediğini..." esnediğim için sözüm yarım kalmıştı.

"Cross ne tür vitaminler kullanıyor?"

"Ne?"

"Ben, ki azgın olmadığım zaman yoktur, ben bile öyle bütün gece git-gel yapamam. Ne zaman 'Eh, artık bitmiştir herhalde' diye düşünsem yeniden başlıyordu herif."

Kızararak huzursuzca kıpırdandım.

Gürültülü bir kahkaha attı. "Bu karanlıkta bile anlaşılıyor yanaklarının kızardığı."

"Kulaklık filan taksaydın keşke" diye bir şeyler geveledim.

"Dert etme. Benim takımların hâlâ çalıştığını anlamış oldum, iyi oldu. Saldırının öncesinden beri bir kıpırtı olmamıştı."

"Iyyy... Iğrençsin Cary." Odadan çıkmak için hareketlendim. "Babam bu gece geliyor. Aslında teknik olarak yarın. Uçağı sabah beşte iniyor."

"Sen mi alacaksın havaalanından?"

"Elbette."

Gülümsemesi soldu. "Bu gidişle kendini öldüreceksin. Bütün haftayı uykusuz geçirdin."

"Sonra kapatırım açığı. Görüşürüz."

"Hey" diye seslendi arkamdan. "Dün gece olanlar Cross'la aranızın düzeldiği anlamına mı geliyor?"

Kapının pervazına yaslanarak iç geçirdim. "Ters giden bir şeyler var ve Gideon bunu benimle konuşmamakta direniyor. Ona bir mektup yazıp bütün güvensizliklerimi ve nevrozlarımı kustum resmen."

"Öyle şeyleri *asla* yazıya dökmemelisin bebeğim."

"Ya, işte... Sonuçta bütün elde ettiğim de neredeyse ruhumu teslim edene kadar düzülmek oldu, üstelik sorunun ne olduğu konusunda da hiçbir fikir edinemeden. Böyle olması gerektiğini söyledi yalnızca. Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorum."

Cary başını salladı.

"Sen anlamış gibi görünüyorsun" dedim.

"Seksin anlamını çıkardım galiba."

Sırtımdan aşağı buz gibi bir ürperti yayıldı. "Son-bir-kez-yapayım-da-içimde-kalmasın seksi mi?"

"Mümkündür" dedi yumuşak bir sesle.

Gözlerimi kapatıp bu doğrulamayı hazmetmeye çalıştım. Sonra sırtımı dikleştirdim. "Gitmem lazım. Sonra görüşürüz."

Kâbusları kâbus yapan, insanı hazırlıksız yakalamalarıdır. En kırılgan olduğunuz zamanları bulup sessizce yaklaşırlar ve tamamen savunmasız olduğunuz bir anda ortalığı yıkıp geçerler.

Ve bunlar siz uyurken olmak zorunda değildir.

Mark'la Bay Wafers, Kingsman Votka'nın reklamlarıyla ilgili detayların üstünden geçerken, ben ıstıraplı bir şaşkınlık içinde öylece oturuyordum. Beyaz gömlek ve kravatın tamamladığı siyah takım elbisesiyle masanın başında oturan Gideon'ın varlığı fena halde etkiliyordu beni.

Bay Waters bizi tanıştırdığında üstünkörü tokalaşmamız dışında, Gideon toplantı salonuna girdiğimiz andan beri resmen görmezden geliyordu beni. Tokalaşırken teninin tenime o kısacık dokunuşu, bedenime gece boyunca zevk veren o bedeni derhal tanımama yetmişti ve bu farkındalık, bir dalga gibi her yanıma yayılmıştı. Bu teması hiç fark etmemiş gibi görünen Gideon ise beni "Bayan Tramell" diye selamlarken yüzüme bile bakmamıştı.

Bu odada daha önce bulunduğumuz zamanla şu an arasındaki fark çok derindi. O zaman gözlerini benden ayıramamıştı. İlgisi yakıcı ve arsızcaydı; odadan çıktığımızda da beni düzmek istediğini ve bu yolda engel tanımayacağını söylemişti bana.

Bu sefer, toplantının sonunda aniden ayağa kalktı Gideon ve Mark'la Bay Waters'ın ellerini sıktıktan sonra bana ne anlama geldiği belli olmayan kısacık bir bakış atıp kapıdan çıktı. Esmer güzeli iki yönetici kadın da aceleyle koşturdular arkasından.

Mark, masanın öbür yanından bana baktı soran gözlerle. Başımı iki yana salladım.

Masama geri döndüm. Günün geri kalanı boyunca harıl harıl çalıştım. Öğlen arasında yerimde kalıp babamla yapabileceğimiz bir şeyler araştırdım. Üç olasılık üstünde karar kıldım: Empire State Binası, Özgürlük Anıtı ve bir de Broadway şovu. Özgürlük Anıtı'na yapılacak tekne gezisini de ancak babam *gerçekten* istiyorsa yapılacak bir seçenek olarak kenara koydum. Aksi takdirde, tekneden vazgeçip anıtı yalnızca kıyıdan görmekle yetinebilirdik. Şehirde geçireceği süre azdı ve ben de bu süreyi bir sürü koşturmacayla doldurmak istemiyordum.

O günkü son molamda Gideon'ın ofisini aradım.

"Selam Scott" dedim sekreterine. "Patronunla kısacık bir konuşma yapmam mümkün mü acaba?"

"Bir saniye bekle, bir bakayım."

Benimle konuşmayı kabul etmeyebilir diye düşünüyordum ama bir iki dakika içinde bağlandı telefonum.

"Efendim Eva?"

Sesinin tadına varmak için kısacık bir an durakladım. "Seni rahatsız ettiğim için üzgünüm. Aslında muhtemelen aptalca bir soru olacak ama... Yarın yemeğe gelip babamla tanışmayı düşünüyor musun?"

"Geleceğim" dedi sertçe.

"Ireland'ı da getirecek misin?" İçim bir anda öyle bir rahatlamıştı ki, sesimin nasıl olup da titremediğine şaşırmıştım.

Bir duraksama oldu. Sonra "Evet" dedi.

"Peki."

"Bu akşam bir toplantım var. Seninle Doktor Petersen'ın orada buluşurum. Angus seni götürür. Ben sonra taksiyle gelirim."

"Pekâlâ." Koltuğuma yığılırken içimde bir umut kıvılcımı belirmişti. Terapiye devam etmesi ve babamla tanışmak istemesi pozitif işaretler olarak algılanabilirdi. Gideon'la zor bir dönem geçiriyorduk. Ama henüz vazgeçmemişti. "Görüşürüz o zaman."

Angus, saat altıya çeyrek kala beni Doktor Petersen'ın muayenehanesine bıraktı. İçeriye girdiğimde Doktor Petersen bana ofisinin açık kapısından el salladıktan sonra elimi sıkmak için masasından kalktı.

"Nasılsın Eva?"

"Daha iyi zamanlarım olmuştu."

Bakışları yüzümde dolaştı. "Yorgun görünüyorsun."

"Herkes öyle söylüyor" dedim kuru bir sesle.

Omzumdan geriye doğru bakındı. "Gideon nerede?"

"Geç bir toplantısı vardı. Ayrı gelecek."

"Pekâlâ." Kanepeyi işaret etti. "Baş başa konuşmak için fırsat çıkmış oldu böylece bize. O gelmeden özellikle konuşmak istediğin bir şey var mı?"

Oturup Doktor Petersen'a içimi döktüm. Outer Banks'e yaptığımız o şahane seyahati ve arkasından gelen tuhaf, açıklanamaz haftayı anlattım ona. "Bir türlü anlayamıyorum. Bir derdi olduğunu hissediyorum ama bana açılmasını sağlayamıyorum. Duygusal olarak tamamen kapattı kendini bana. Dürüst konuşmak gerekirse, ben de ondan uzaklaştığımı hissediyorum. Ayrıca, davranışlarındaki bu değişikliğin Corinne yüzünden olduğundan endişeleniyorum. Ne zaman böyle bir duvara toslasak o kadının yüzünden oluyor."

Bükerek iç içe geçirdiğim parmaklarıma baktım. Annemin mendil bükme alışkanlığını hatırlattı bu bana ve ellerimi zorla gevşettim. "Gideon'ın üstünde büyük bir etkisi var sanki. Ve Gideon, benim için ne hissederse hissetsin bundan kurtulamıyor."

Doktor Petersen başını yazdıklarından kaldırıp beni süzdü. "Salı günkü randevusuna gelmeyeceğini söylemiş miydi sana?"

"Hayır." Bu haber sarsmıştı beni. "Hiçbir şey söylemedi."

"Bana da söylemedi. Ben bunun, ondan beklenen bir tutum olmadığını düşünüyorum. Sence haksız mıyım?"

Başımı iki yana salladım.

Doktor Petersen ellerini kucağında kavuşturdu. "Bazen içinizden biri, bazen ikiniz birden bir parça gerileyebilirsiniz. İlişkinizin doğası dikkate alındığında beklenen bir durum bu – yalnızca ikili ilişkiniz üzerinde çalışmıyorsunuz siz, çift olabilmek için kendi kişilikleriniz üzerinde de çalışıyorsunuz."

"Ama ben bununla baş edemiyorum." Derin bir soluk aldım. "İşlerin yoyo gibi bir iyi bir kötü olmasıyla baş edemiyorum. Delirtiyor beni bu. Ona yolladığım mektup... felaket bir şeydi. Yazdıklarımın hepsi doğruydu ama felaketti. Birlikte gerçekten güzel anlar yaşadık. Bana..."

Bir dakika durmam gerekti, tekrar konuşabildiğimde sesim boğuktu. "Bana ha-harika şeyler söyledi. O güzel anıları birtakım çirkinliklerin arasında yitirmek istemiyorum. Her şey iyice bozulmadan bıraksam mı acaba diye düşünüp duruyorum ama hem ona hem de kendime artık kaçmayacağıma dair söz verdiğim için dayanmaya çalışıyorum – inat edip bunun için savaşacağıma söz verdiğim için."

"Üzerinde çalıştığın bir şey mi bu?"

"Evet. Evet, öyle. Ve hiç de kolay değil. Çünkü yaptığı bazı şeyler... yapmamayı öğrendiğim şekilde tepki vermeme neden oluyor. Kendi akıl sağlığım için yapmamam gereken şekilde! İnsan bir noktada, elinden geleni yaptığını ama işe yaramadığını kabul etmeli. Değil mi?"

Doktor Petersen başını yana yatırdı. "Peki bunu yapmazsan olabilecek en kötü şey nedir?"

"Bana mı soruyorsunuz?"

"Evet. Gerçekleşebilecek en kötü senaryo."

"Pekâlâ..." Parmaklarımı açarak ellerimi bacaklarıma koydum. "Gideon benden uzaklara savrulmaya devam eder, ben de giderek daha yapışkan olurum ve kendime olan saygım iyice dibi bulur. Ve sonunda, o kendi yoluna gider, ben de aklımı yeniden başıma toplayabilmek için terapiye geri dönerim."

Bana bakmaya devam eden doktorun gözlemci bakışlarındaki bir şeyler sözlerimi sürdürmeye teşvik etti beni.

"Zamanı geldiğinde onun beni bırakmayacağından, benim de bunu akıl edemeyeceğimden korkuyorum. Batmakta olan gemiye asılı kalacağımdan ve onunla birlikte batacağımdan korkuyorum. Keşke iş o noktaya vardığında Gideon'ın kesti-

rip atacağından emin olabilseydim."

"Bu olmak zorunda mı sence?"

"Bilmiyorum. Belki." Bakışlarımı duvardaki saatten ayırdım. "Ama saatin neredeyse yedi olduğu ve Gideon'ın bu akşam ikimizi de ektiği düşünülürse olabilir gibi görünüyor."

Sabah beşe çeyrek kala Bentley'yi apartmanın önünde görünce *şaşırmamam* deliceydi. Ben dışarı çıkınca arabadan inen şoför tanıdık değildi. Angus'tan çok daha gençti; tahminen otuzlarının başlarındaydı. Koyu karamela rengindeki teni, koyu renk saçları ve gözleriyle Latin kökenli gibi duruyordu.

"Teşekkürler" dedim ona, arabanın önünden dolanıp geldiğinde, "ama taksi tutacağım."

Apartmanın gece kapıcısı bunu duyar duymaz sokağa inerek bana bir taksi çevirdi.

"Bay Cross sizi La Guardia Havaalanı'na götürmemi söylemişti" dedi şoför.

"Bay Cross'a söyle, bundan böyle onun ulaştırma hizmetlerine ihtiyacım olmayacak." Kapıcının durdurduğu taksiye doğru ilerlerken durup geri döndüm. "Ve ayrıca ona siktirip gitmesini söylediğimi de ilet lütfen."

Taksiye bindim ve arka koltuğa yerleştim.

Babamın kalabalığın içinde fark edildiğini söylerken biraz taraflı davrandığımı kabul etsem de, söylediğim şeyi daha az doğru yapmıyordu bu.

Güvenlik alanından çıkan Victor Reyes dikkatleri üzerine topluyordu. Bir seksen boyunda, gayet formda ve yapılıydı; ayrıca polis rozeti taşıyanlara özgü o otoriter duruşa sahipti. Görevde olmasa da polisliği elden bırakmadığı için derhal etrafındaki alanı gözleriyle taradı. Seyahat çantasını omzuna asmıştı, üzerinde kot pantolon ve siyah bir gömlek vardı. Saçları koyu renk ve dalgalı, gözleri benimkiler gibi gri ve

fırtınalıydı. Onun bu düşünceli, tehlikeli, kötü-çocuk tipi yakışıklılığını annemin kırılgan ve mağrur güzelliğiyle yan yana canlandırmaya çalıştım gözümde. Onları hiç birlikte görmemiştim ve bunu çok istiyordum. Yalnızca bir kerecik bile olsa.

"Baba!" diye seslendim, el sallayarak.

Beni görünce yüzü aydınlandı ve kocaman bir gülümsemeyle kıvrıldı dudakları.

"Kızım benim." Beni öyle bir kucakladı ki ayaklarım yerden kesildi. "Deli gibi özledim seni."

Ağlamaya başladım. Elimde değildi. Yeniden babamın yanında olmak, duygusal açıdan bardağı taşıran son damla olmuştu.

"Hey!" Beni bağrına basıp iki yana salladı. "Nereden çıktı şimdi bu gözyaşları?"

"Ben de seni deli gibi özledim" dedim burnumu çekerek.

Bir taksiye binip eve gittik. Yolda babam bana Cary'ye yapılan saldırıyla ilgili olarak, dedektiflerin hastanede Cary'ye sordukları türden sorular sordu. Apartmanın önüne geldiğimiz sırada onu bu konuyla meşgul ederek oyalamaya çalıştım ama işe yaramadı.

Babamın kartal gözleri binanın tuğla ön yüzünü tamamlayan modern cam çıkmayı kaçırmadı. Şapkasının tepesine dokunarak selam verip bize kapıyı açan kapıcı Paul'e dikkatle baktı. Güvenlik masasını ve arkasındaki görevliyi de inceledi. Asansör beklerken topuklarının üstünde ileri geri sallandı.

Ne bir şey söyledi ne de poker yüzü değişti ama New York gibi bir şehirde böyle bir yerin kirasının ne olabileceğini düşündüğünü biliyordum. Daireme girdiğimizde gözlerini etrafta dolaştırarak evin büyüklüğüne baktı. Devasa camlardan şehrin manzarası harika görünüyordu ve duvardaki düz ekran televizyon, etraftaki çok sayıda son model elektronik eşyadan yalnızca biriydi.

Buraya tek başıma gücümün yetmeyeceğini biliyordu. Annemin kocasının bana kendisinin asla yaratamayacağı imkânlar sağladığını biliyordu. Acaba annemi mi düşünüyor diye merak ettim – annemi ve onun ihtiyaçlarının da kendi imkânlarının çok ötesinde olduğunu.

"Güvenlik gerçekten çok sıkı burada" dedim açıklamak için. "Eğer listede adın yoksa ve sakinlerden birine ulaşıp onay alamazlarsa, mümkün değil içeri giremiyorsun."

Hızlıca soluğunu bıraktı babam. "Bu çok iyi."

"Evet. Aksi halde annemin gözüne uyku girmezdi herhalde."

Bu sözüm üzerine, omuzlarındaki gerginlik biraz azalır gibi oldu.

"Gel sana odanı göstereyim." Koridordan geçirerek konuk süitine götürdüm onu. Odanın kendi banyosu ile bir mini-barı vardı. Babamın, seyahat çantasını devasa yatağın üstüne bırakmadan önce bunların hepsine dikkat ettiğini gördüm. "Yorgun musun?"

Bana baktı. "Belli ki sen yorgunsun. Üstelik de bugün işe gitmen gerek, değil mi? Kalkma saatine kadar yatıp biraz kestirelim en iyisi."

Esneme isteğimi bastırmaya çalışarak başımı salladım, gerçekten iyi gelecekti birkaç saat uyku. "İyi fikir."

"Kalkınca beni de uyandır" dedi babam sırtını dikleştirerek. "Sen hazırlanırken ben de kahve yaparım."

"Harika." Bastırılmış gözyaşlarıyla boğuklaşmıştı sesim. Burada geçirdiği gecelerin sabahında bana kahveyi hep Gideon hazırlardı, çünkü benden önce kalkardı. O küçük ritüelimizi özlemiştim.

Bir şekilde öğrenmek zorundaydım onsuz yaşamayı.

Parmak uçlarımda yükselerek babamın yanağından öptüm. "Geldiğin için çok mutluyum baba."

Gözlerimi kapatıp sımsıkı tutundum bana sarılan babama.

Elimde akşam yemeği için gerekli malzemelerle küçük marketin kapısından çıkıp da Angus'ı yolun kenarında bekler bulunca kaşlarım çatıldı. Sabah da reddetmiştim binmeyi, Crossfire'dan çıktığımda da; ama o hâlâ bir gölge gibi peşimdeydi. Gülünç oluyordu bu iş artık. Gideon beni kız arkadaş olarak istemiyor ama bedenime duyduğu takıntılı arzu yüzünden başkasının –yani Brett'in– bana sahip olmasını da kabullenemiyor olabilir mi diye merak ettim, elimde olmadan.

Eve yürürken, yemeğe Gideon yerine Brett'i çağırdığımı hayal ettim ve Brett'in salına salına benim apartmana geldiğini gören Angus'ın Gideon'ı arayıp neler söyleyeceğini düşünerek kendi kendime eğlendim. İntikam hisleriyle kurulmuş küçük bir fanteziydi bu yalnızca, çünkü Brett'i bu şekilde kandıramazdım ve zaten o çoktan Florida'ya gitmişti, ama fantezi işe yaradı. Adımlarım hafifleyiverdi ve eve girdiğimde günlerdir olmadığım kadar keyifliydim.

Akşam yemeği için aldığım her şeyi mutfağa bırakıp babamı bulmaya gittim. Cary'nin odasında video oyunu oynuyordu. Cary, bir eli alçıda olduğu için, oyunun kumandasını tek eliyle idare ediyordu.

"Ooo!" diye bağırdı babam. "Kıçına tekmeyi yedin."

"Kendinden utanmalısın" diye yapıştırdı Cary. "Şu sakat halimi fırsat biliyorsun."

"Vah vah! İçim kan ağlıyor."

Cary dönüp bana baktı ve göz kırptı. Onu o an öyle çok seviyordum ki yanına gidip alnına bir öpücük kondurmadan edemedim.

"Teşekkür ederim" diye fısıldadım.

"Bana akşam yemeğiyle teşekkür et. Açlıktan ölüyorum."

Doğruldum. "*Enchilada*[3] yapmak için gereken malzemeleri aldım."

Babam bana bakıp gülümsedi, çünkü yardımına ihtiyacım olacağını biliyordu. "Öyle mi?"

"Sen ne zaman istersen" dedim. "Ben gidip bir duş alacağım."

Kırk beş dakika sonra babamla mutfakta, güzelce yağlanmış mısır *tortilla*'larına peynir ve hazır alınmış çevirme tavuk parçalarını -zaman kazanmak için düşündüğüm küçük hilemdi bu- doldurup sarıyorduk. Oturma odasında, CD çalar bir sonraki CD'ye geçmişti ve Van Morrison'ın içli sesi, müzik sisteminin hoparlörlerinden süzülmeye başlamıştı.

"Hey be" diyen babam elimden tutup çekerek tezgâhtan uzaklaştırdı beni. Kalın bariton sesiyle, "Dam-di-dam, dam-di-dam, moondance" diye şarkıya eşlik ederek beni kendi etrafında döndürüyordu.

Bir kahkaha attım, keyiflenmiştim.

Yağlı parmakları değmesin diye sırtıma elinin tersini yaslayarak ada tezgâhın etrafında dans etmeye başladı benimle, şimdi her ikimiz de söylüyorduk şarkıyı ve gülüyorduk. Kahvaltı tezgâhının yanında dikilen iki kişiyi fark ettiğimde ikinci turumuzu atıyorduk.

Gülümsemem uçup gitti birden. Tökezleyince babam beni tutmak zorunda kaldı.

"Biraz sakar mıyız, ne?" diye takıldı babam, gözlerini benden ayırmadan.

"Eva harika dans eder" diye lafa karıştı Gideon. O sevmediğim aşılmaz maskeye bürünmüştü yüzü.

Babam dönerken onun da gülümsemesi solmuştu.

Gideon, tezgâhın etrafından dolanarak mutfağa girdi. Kot pantolon ve bir Yankees tişörtü vardı üzerinde. Hem ortama uygun, rahat bir seçimdi hem de babam sıkı bir Padres taraftarı olduğu için mutlaka muhabbet konusu yaratacaktı.

3. Meksika mutfağına özgü, durume benzeyen bir yemek (ç.n.)

"Ama bu kadar iyi şarkı da söylediğini bilmiyordum doğrusu, Gideon C'mon" diye tanıttı kendisini ve elini uzattı.

"Victor Reyes." Babam yağdan parlayan parmaklarını salladı. "Biraz batık vaziyetteyim."

"Sorun değil."

Babam omuzlarını silkerek tuttu Gideon'ın elini ve ona alıcı gözüyle baktı.

Elimdeki kurulama bezini ikisine doğru attım ve resmen ışıldamakta olan Ireland'a doğru yürüdüm. Mavi gözleri pırıl pırıldı ve yanakları keyifle kızarmıştı.

"Gelebildiğine öyle sevindim ki" dedim ona dikkatlice sarılırken. "Şahane görünüyorsun."

"Sen de öyle!"

Yalandı bu ama yine de hoşuma gitti. Duştan çıkınca saçımı da, yüzümü de herhangi bir şey yapmamıştım, çünkü babam nasılsa umursamazdı ve Gideon'ın da geleceğini sanmıyordum. Ne de olsa ondan en son duyduğum şey, benimle Doktor Petersen'ın muayenehanesinde buluşacağı olmuştu.

Ireland omzumun üstünden tezgâha yığmış olduğum malzemelere baktı. "Yardım edebilir miyim?"

"Tabii ki. Yalnız, içinden kalori saymak yok – kafan patlayabilir zira." Önce, ona Gideon'a olduğundan çok daha sıcak davranan babamla tanıştırdım onu, sonra da ellerini yıkasın diye eviyeye doğru yönlendirdim.

Kısa süre içinde, Ireland son birkaç *enchillada*'yı sarma işinde bana yardım etmeye başladı, babam da Gideon'ın getirdiği soğutulmuş Dos Equis biralarını buzdolabına koydu. Gideon'ın, Meksika yemeği yaptığımı nereden bildiğini merak bile etmedim. Tek merak ettiğim, yapacak başka işleri -mesela, doktor randevularından kaçmak gibi- olduğu ortadayken bunu öğrenme zahmetine neden girdiği oldu.

Babam, elini yüzünü yıkamak için odasına gitti. Gideon

arkama gelip ellerini belime koydu ve dudaklarını şakaklarıma dokundurdu. "Eva."

Ona yaslanmak için duyduğum neredeyse dayanılmaz istek karşısında gerildim. "Yapma" diye fısıldadım. "Kol kesmesek daha iyi olur."

Hızla soluk verince saçlarım uçuştu. Kalçamı avuçlayıp okşadı bir an. Sonra telefonunun titreştiğini fark ederek beni bıraktı ve ekrana bakmak için geri çekildi.

"Affedersin" dedi sertçe ve telefonunu açmadan önce mutfaktan çıktı.

Ireland yanıma yanaşıp fısıldadı: "Teşekkür ederim. Sen söylediğin için beni yanında getirdiğini biliyorum."

Ona gülümsemeyi başardım. "Kimse Gideon'a istemediği bir şeyi yaptıramaz."

"Sen yaptırabilirsin." Başını geriye atarak beline kadar gelen parlak siyah saçlarını arkaya savurdu. "Babanla senin dans edişinizi nasıl seyrettiğini görmedin sen. Gözleri ışıl ışıl oldu. Ağlayacak sandım. Ve gelirken *asansörde*, ne kadar göstermek istemese de heyecanlı olduğu çok belliydi."

Yüreğimin bir parça daha burkulduğunu hissederek, başımı eğip elimdeki *enchillada* sosu konservesine baktım.

"Ona kızgınsın değil mi?" diye sordu Ireland.

Boğazımı temizledim. "Bazı insanlar için arkadaş olarak kalmak daha iyi bir seçenektir."

"Ama onu sevdiğini söylemiştin."

"Bu her zaman yeterli olmuyor." Konserve açacağını almak için arkama döndüğümde, Gideon'ın tezgâhın diğer yanından bana baktığını gördüm. Donup kaldım.

Çenesindeki bir kas seğirdi ağzını açmadan önce. "Bira ister misin?" diye sordu boğuk bir sesle.

Başımı salladım. Yanında bir de tek atabilirdim aslında. Hatta belki birkaç tek.

"Bardak ister misin?"

"Hayır."

Ireland'a baktı. "Sen susadın mı? Soda, su ya da süt ister misin?"

"Bana da o biralardan bir tane vermeye ne dersin?" diye yapıştırdı Ireland, yüzünde sevimli bir gülümsemeyle.

"Hadi oradan" dedi Gideon, çarpık bir gülüşle.

Ireland'a baktım ve Gideon ilgisini ona çevirdiği anlarda nasıl da ışıldadığını fark ettim. Kardeşinin onu ne kadar sevdiğini Gideon'ın görmemesine inanamıyordum. Belki şu anda yüzeysel şeyler üstüne kurulmuş bir sevgiydi bu ama vardı ve azıcık yüreklendirmeyle büyüyebilirdi. Gideon'ın bunu yapacağını umit ettim.

Soğuk birayı bana verirken Gideon'ın parmakları parmaklarıma dokundu. Gözlerimin içine bakarak öylece durdu bir an. Aklından, önceki gecenin geçtiğine emindim.

Bir düş gibi geliyordu şimdi o ziyaret, sanki hiç olmamıştı. Gideon'ın dokunuşu ve sevgisine duyduğum açlık yüzünden, aklımı arzu ve hasret çılgınlığından kurtaramazsam bir dakika daha yaşayamayacak hale geldiğim için böyle çaresizce bir hayal yarattığıma inanacaktım neredeyse. Sızısını ta derinlerimde hâlâ hissetmesem, neyin gerçek, neyin ümit olduğunu ayırt edemezdim.

Birayı elinden aldım ve döndüm. Aramızdaki her şeyin bittiğini söylemek istemiyordum ama biraz mola vermemiz gerektiği kesindi artık. Ne yaptığına, ne aradığına ve hayatında benim anlamlı bir yerim olup olmadığına karar vermesi gerekiyordu Gideon'ın. Çünkü bu inişli çıkışlı yolculuk beni mahvediyordu ve ben buna izin veremezdim. Vermeyecektim.

"Yardım edebileceğim bir şey var mı?" diye sordu.

Yanıt verirken ona bakmadım, çünkü bu çok acı veriyordu. "Cary'yi buraya getirip getiremeyeceğimize bakar mısın? Tekerlekli sandalyesi var."

"Olur."

Gideon odadan çıkınca yeniden derin bir soluk alabildim. Ireland telaşla yanıma geldi. "Cary'ye ne oldu?"

"Sofrayı kurarken anlatırım."

Bir şey yiyebildiğime şaşırmıştım. Gideon'la babam arasındaki sessiz restleşme beni öyle büyülemişti ki, lokmaları ağzıma attığımı bile fark etmiyordum sanırım. Masanın bir ucunda Cary, Ireland'ı eğlendirip güldürüyor, benim de gülümsememe neden oluyordu. Diğer taraftaysa, babam masanın başına oturmuştu, solunda Gideon, sağında da ben oturuyordum.

Konuşuyorlardı. Beklediğim gibi, konu beysboldan açılmış, sonra golfe geçilmişti. Dışarıdan, iki adam da rahat görünüyordu ama etraflarındaki hava bayağı elektrikliydi. Gideon'ın pahalı saatini takmamış olduğunu fark ettim. Olabildiğince "normal" görünmek için her şeyi dikkatle planlamıştı.

Ama Gideon'ın dıştan yaptığı hiçbir şey içeridekini değiştiremezdi. Ne olduğunu saklaması imkânsızdı – dominant bir erkek, söz sahibi bir girişimci, ayrıcalıklı bir adamdı o. Yaptığı her hareketten, söylediği her sözden, attığı her bakıştan belliydi bu.

Yani babamla ikisi kimin alfa erkek olacağı konusunda mücadele içindeydiler ve sanırım ortadaki koz da *bendim*. Sanki hayatımın kontrolü benden başka birinin elinde olabilirmiş gibi.

Babamın babalık yapma fırsatını ancak şu son dört yılda ele geçirdiğini ve bundan vazgeçmeye henüz niyeti olmadığını anlayabiliyordum. Oysa Gideon, benim artık ona vermeye hazır olmadığım bir pozisyon için çaba harcıyordu.

Ama ona verdiğim yüzük parmağındaydı. Bunu pek fazla bir şeye yormamaya çalışsam da umutlanmak istiyordum. İnanmak istiyordum.

Ana yemeği bitirmiştik; ben tam tabakları toplayıp tatlıya yer açmak için ayağa kalkarken diyafon çaldı. Ben yanıtladım.

"Eva? New York polisinden Dedektif Graves ve Dedektif Michna buradalar" dedi güvenlikteki kız.

Acaba dedektifler Cary'ye saldıranın kim olduğunu mu buldular diye merak ederek arkadaşıma baktım. Yukarı gelmelerine onay verdikten sonra hızla masaya döndüm.

Cary kaşlarını kaldırmış, bana bakıyordu merak içinde.

"Dedektifler gelmiş" diye açıkladım. "Belki yeni bir haber vardır."

Babamın ilgisi anında yön değiştirdi. Dikkat kesilmişti. "Ben alırım onları içeri."

Ireland masayı toplamama yardım etti. Tam bardakları eviyenin içine bırakmıştık ki kapı çaldı. Ellerimi bir kurulama bezine silip oturma odasına gittim.

Gelen iki dedektif beklediklerim değildi, çünkü pazartesi günü Cary'yi hastanede sorgulayanlar başkalarıydı.

Gideon, telefonunu cebine sokarak koridordan çıktı.

Bütün gece onu arayıp duranın kim olduğunu merak ettim.

"Eva Tramell" dedi kadın dedektif, evin içine biraz daha girerek. Sert yüz hatları olan zayıf bir kadındı, en güzel yanı zeki bakışlı mavi gözleriydi. Saçları kahverengi ve kıvırcık, yüzü makyajsızdı. Koyu renk düz pabuçların üstüne kumaş bir pantolon, poplin bir gömlek ve beline taktığı rozet ile silahı örtmeyen ince bir ceket giymişti. "Ben New York polisinden Dedektif Shelley Graves. Bu da iş arkadaşım Dedektif Richard Michna. Cuma akşamı sizi böyle rahatsız ettiğimiz için üzgünüz."

Michna daha yaşlıca, daha uzun ve göbekliceydi. Saçları şakaklarından kırlaşmaya, tepeden de açılmaya başlamıştı ama sert bir ifadesi vardı ve Graves benimle ilgilenirken o da

koyu renk gözleriyle odayı tarıyordu.

"Merhaba" dedim onlara.

Babam kapıyı kapatırken tavırlarında ya da duruşundaki bir şeyler Michna'nın dikkatini çekti. "Meslekten misiniz?"

"California'da" diyerek onayladı babam. "Kızım Eva'yı ziyarete geldim. Konu nedir?"

"Size birkaç soru sormak istiyoruz Bayan Tramell" dedi Graves. Ardından Gideon'a baktı. "Size de Bay Cross."

"Cary'nin uğradığı saldırıyla ilgili bir şey mi bu?" diye sordum.

Graves, Cary'ye doğru bir baktı. "Neden oturmuyoruz?"

Hep birlikte oturma odasına geçtik ama yalnızca Ireland'la ben oturduk. Geri kalan herkes ayakta kaldı ve babam tekerlekli sandalyesini iterek Cary'yi getirdi.

"Daireniz güzelmiş" dedi Michna.

"Teşekkür ederim." Neler olduğunu merak ederek dönüp Cary'ye baktım.

"Daha ne kadar buradasınız?" diye sordu dedektif, babama.

"Yalnızca bu hafta sonu."

Graves bana gülümsedi. "Siz de babanızı görmeye California'ya gidiyor musunuz sık sık?"

"Daha birkaç ay oldu oradan buraya taşınalı."

"Çocukken bir kez Disneyland'e gitmiştim" dedi Graves. "Uzun zaman önceydi bu elbette. Ama hâlâ isterim bir daha gitmeyi."

Neden havadan sudan konuştuğumuzu anlayamayarak kaşlarımı çattım.

"Size birkaç soru sormamız gerekiyor yalnızca" dedi Michna, ceketinin iç cebinden bir not defteri çıkarırken. "Gerekenden fazla vaktinizi almak istemeyiz."

Graves başını salladı, gözlerini benden ayırmadan. "Bize, Nathan Barker adında bir adamı tanıyıp tanımadığınızı söyler misiniz lütfen Bayan Tramell?"

Oda bir anda dönmeye başladı. Cary küfrederek güçlükle ayağa kalktı ve birkaç adım atarak yanıma gelip oturdu. Elimi tuttu.

"Bayan Tramell?" Graves, köşe kanepesinin diğer ucuna oturmuştu.

"Eski üvey abisi olur" diye kestirip attı Cary. "Konu nedir?"

"Barker'ı en son ne zaman görmüştünüz?" diye sordu Michna.

Bir mahkeme salonunda... Yutkunmaya çalıştım ama ağzım zımpara kâğıdı kadar kuruydu. "Sekiz yıl önce" dedim boğuk bir sesle.

"Burada, New York'ta olduğunu biliyor muydunuz?"

Aman Tanrım! Başımı şiddetle iki yana salladım.

"Sorun nedir?" diye sordu babam.

Çaresizlik içinde önce Cary'ye, sonra Gideon'a baktım. Babamın Nathan'dan haberi yoktu. Olmasını da istemiyordum.

Cary elimi sıktı. Gideon ise yüzüme bile bakmıyordu.

"Bay Cross" dedi Graves. "Peki siz?"

"Ne olmuş bana?"

"Siz tanıyor musunuz Nathan Barker'ı?"

Babamın önünde bir şey söylememesi için gözlerimle yalvarıyordum Gideon'a ama o bir an için bile dönüp bakmıyordu benim olduğum yöne.

"Bana bu soruyu sormanızdan" diye yanıtladı Gideon, "yanıtını zaten bildiğiniz anlaşılıyor."

Neye uğradığımı şaşırmıştım. Şiddetli bir titreme bütün bedenimi sardı. Gideon hâlâ bakmıyordu bana. Beynim, yaşananları kavramaya çalışıyordu... bütün bunların ne anlama geldiğini... neler olduğunu...

"Bu soruların bir amacı var mı?" diye sordu babam.

Şakaklarım zonkluyordu. Dehşete benzer bir hisle küt küt atıyordu kalbim. Yalnızca Nathan'ın bu kadar yakında oldu-

ğunu bilmek bile yeterliydi paniğe kapılmam için. Soluk soluğaydım. Oda dalgalanıyordu gözlerimin önünde. Bayılabilirim diye düşündüm.

Graves, bir atmaca gibi izliyordu beni. "Bize dün nerede olduğunuzu söyleyebilir misiniz Bayan Tramell?"

"Nerede miydim?" diye tekrarladım. "Dün mü?"

"Yanıt verme" diye emretti babam. "Konunun ne olduğunu söylemediğiniz takdirde bu sorgulama devam etmeyecek."

Michna, sanki bu müdahaleyi bekliyormuş gibi başını salladı. "Nathan Barker bu sabah ölü bulundu."

16

Dedektif Michna cümlesini bitirir bitirmez, babam sorgulamaya son verdirdi. "Bu kadarı yeter" dedi kesin bir tavırla. "Eğer başka sorunuz varsa, kızımın avukatıyla gelebileceği bir görüşme ayarlayabilirsiniz."

"Peki ya siz, Bay Cross?" Michna'nın bakışları Gideon'a doğru kaydı. "Siz söyleyebilir misiniz acaba dün nerede olduğunuzu?"

Gideon, kanepenin arkasında dikildiği yerden hareket etti. "En iyisi, ben size dışarıya kadar eşlik edeyim, yolda konuşuruz."

Ona baktım ama o hâlâ bakmıyordu bana.

Bilmemi istemediği başka ne vardı acaba? Benden neler saklıyordu?

Ireland parmaklarını parmaklarıma geçirmişti. Bir yanımda Cary, diğer yanımda Ireland oturuyordu, sevdiğim adamsa birkaç metre ötedeydi ve neredeyse yarım saattir yüzüme bakmamıştı. Mideme kocaman bir kaya oturmuştu sanki.

Dedektifler telefon numaralarımı aldıktan sonra Gideon'la birlikte çıktılar. Üçünün kapıdan çıkışını seyrettim ve babamın Gideon'a sert ve şüpheci gözlerle baktığını gördüm.

"Belki de sana nişan yüzüğü alıyordu" diye fısıldadı Ireland. "Ve sürprizin bozulmasını istemedi."

Bu kadar tatlı olduğu ve abisini gözünde bu kadar büyüt-

tuğu için elini tutup sıktım. Umarım Gideon onu hiç yüzüstü bırakmaz ya da düş kırıklığına –*benim* şu anda uğradığım gibi bir düş kırıklığına– uğratmaz diye düşündüm. Şayet bana karşı dürüst olamayacaksa Gideon'la bir hiçtik biz – aramızda hiçbir şey yoktu.

Bana neden bahsetmemişti Nathan'dan?

Cary'yle Ireland'ı bırakıp kalktım ve mutfağa gittim. Babam arkamdan geldi.

"Olanlar hakkında bana biraz bilgi vermek ister misin?" diye sordu.

"Hiçbir fikrim yok. Ben de yeni duyuyorum bütün bunları."

Kalçasını tezgâha dayayarak süzdü beni. "Seninle Nathan Barker arasındaki hikâye nedir? Adını duyduğun an bayılacak gibi oldun."

Tabakları sudan geçirip makineye yerleştirmeye başladım. "Nathan zorbanın tekiydi baba. Hepsi bu. Babasının yeniden evlenmesine, özellikle de üvey annesinin bir çocuğu olmasına çok bozulmuştu."

"Gideon'la ne alakası var peki?"

"İşte bu gerçekten iyi bir soru." Eviyenin kenarına tutunurken başımı eğip gözlerimi kapattım. Gideon'la aramı açan şey buydu demek – *Nathan*. Tahmin etmiştim.

"Eva?" Babam ellerini omuzlarıma koyup sertleşmiş, ağrıyan kaslarıma masaj yaptı. "İyi misin?"

"Ben... ben yorgunum. Pek iyi uyuyamıyorum bu aralar." Musluğu kapatıp bulaşıkların kalanını olduğu gibi bıraktım. Vitamin ve ilaçları tuttuğumuz dolaba gidip uyku ilacı-ağrı kesici karışımı iki tane hap aldım. Derin, rüyasız bir uyku çekmek istiyordum. Ne yapmam gerektiğine karar verebilecek bir kafayla uyanabilmek için buna ihtiyacım vardı.

Babama baktım. "Gideon geri gelene dek Ireland'la sen ilgilenebilir misin?"

"Elbette." Alnımdan öptü. "Sabah konuşuruz."

Ben onu bulmadan Ireland beni buldu. "İyi misin?" diye sordu mutfağa girerken.

"Eğer senin için bir sakıncası yoksa gidip yatacağım ben. Biliyorum kabalık ediyorum ama..."

"Hayır, hiç sorun değil."

"Gerçekten özür dilerim." Onu kendime çekip sarıldım. "Bunu yine yapalım. Kızlar günü yaparız belki, ha? Spaya gideriz ya da alışverişe, ne dersin?"

"Tabii. Sen mi ararsın beni?"

"Ararım." Onu bırakıp oturma odasına geçtim, oradan da koridora yöneldim.

Kapı açıldı ve Gideon içeri girdi. Göz göze gelip öyle kaldık. Bakışlarını okuyamıyordum. Gözlerimi kaçırdım, odama gittim ve kapıyı kilitledim.

Ertesi sabah dokuzda kalktığımda kendimi sersem gibi hissediyordum ve keyifsizdim ama hiç değilse ezici bir yorgunluk hissetmiyordum artık. Annemle Stanton'ı aramam gerektiğini biliyordum ama önce biraz kafeine ihtiyacım vardı.

Yüzümü yıkayıp dişlerimi fırçaladım ve ayaklarımı sürüye sürüye oturma odasına gittim. Tam mutfağa –o enfes kahve kokusunun kaynağına– varmak üzereyken kapı çaldı. Kalbim duracak gibi oldu. Güvenlikten doğrudan geçebilecek kişiler listesindeki üç kişiden biri Gideon'dı ve o aklıma geldiğinde elimde olmadan böyle tepkiler veriyordum.

Ama kapıyı açtığımda karşımda annemi buldum. Çok düş kırıklığına uğramış gibi görünmediğimi umdum ama zaten onun bir şey fark ettiğini sanmıyorum. Hem seksi, hem zarif, hem de yaşına uygun hale getirerek, pek az kadının yapabileceği şekilde kendine yakıştırdığı daracık su yeşili elbisesiyle yanımdan hızla geçip gitti. Ablam olabilecek kadar genç görünüyordu.

Üzerimdeki rahat SDEÜ eşofman altını ve atletimi şöyle

bir süzdükten sonra. "Eva" dedi. "Ne olmuş bilemezsin..."

"Nathan ölmüş." Kapıyı kapattım ve koridora doğru endişeyle baktım; babam hâlâ Batı Kıyısı saatine göre yaşadığı için onun uykuda olmasını umuyordum.

"Aa..." Durup bana dönünce ben de ilk kez iyice bakabildim yüzüne. Dudakları endişeyle incelmişti ve mavi gözleri kederli görünüyordu. "Polis çoktan geldi mi yoksa? Bizden daha yeni çıktılar."

"Buraya dün gece geldiler." Mutfağa girip doğruca kahve makinesine gittim.

"Neden bizi aramadın? Gelip sana destek olurduk. Hiç değilse bir *avukatın* olmalıydı yanında."

"Kısacık bir ziyaretti zaten anne. Sen de ister misin?" Kahve makinesinin cam surahisini havaya kaldırdım.

"Hayır, teşekkür ederim. Sen de o kadar çok içmemelisin o şeyden. Zararlı."

Surahiyi yerine koydum ve buzdolabını açtım.

"Yok artık, Eva" diye homurdandı annem beni seyrederken. "O kremada kaç kalori olduğunun farkında mısın?"

Annemin önüne bir şişe su koydum ve kahveme krema koyma işine geri döndüm. "Yarım saat kalıp gittiler. Nathan'ın eski üvey abim olduğu ve onu sekiz yıldır görmediğim dışında hiçbir şey öğrenemediler benden."

"Tanrı'ya şükür, başka bir şey dememişsin." Su şişesinin kapağını çevirerek açtı.

Kahve kupamı aldım. "Hadi benim küçük oturma odama gidelim."

"Ne? Neden? Sen hiç oturmazsın ki orada."

Haklıydı, ama orayı kullanmakla annemle babam arasında sürpriz bir karşılaşmayı önleyebilirdim.

"Ama *sen* seversin o odayı" diye hatırlattım. Yatak odamdan geçerek oturma odama girdik. Kapıyı arkamızdan kapatırken rahat bir nefes aldım.

"Seviyorum gerçekten de" dedi annem etrafa alıcı gözle bakarak.

Elbette seviyordu; kendisi dekore etmişti. Ben de seviyordum bu odayı ama kullanmak için bir nedenim yoktu. Bir ara Gideon için yatak odasına dönüştürmeyi düşünmüştüm burayı ama şimdi her şey değişebilirdi. Gideon benden uzaklaşmış, Nathan konusunu ve Corinne ile çıktığı yemeği benden gizlemişti. Bir açıklama istiyordum ve bunun nasıl bir şey olacağına bağlı olarak, ya yola birlikte devam etme kararlılığımızı tazeleyecektik ya da bizi ayrılık yoluna sokacak acılı adımları atacaktık.

Annem, uzun koltuğa zarifçe yerleşti ve bakışlarını bana çevirdi. "Polisin yanında çok dikkatli olmak zorundasın Eva. Eğer seninle tekrar konuşmak isterlerse Richard'a haber ver de avukatlarını göndersin."

"Neden? Ne söyleyip ne söylemediğim konusunda niye kaygılanmam gerektiğini anlamıyorum. Yanlış bir şey yapmadım ki. Nathan'ın şehirde olduğunu bile bilmiyordum." Onun gözlerini benden kaçırdığını görerek ses tonumu sertleştirdim. "Neler oluyor anne?"

Konuşmadan önce bir yudum su içti. "Nathan geçen hafta Richard'ın ofisine gelmiş. İki buçuk milyon dolar istemiş."

Kulaklarım birden uğuldamaya başladı. "*Ne?*"

"Para istemiş" dedi gergince. "Çok para."

"Neden ona böyle bir para verileceğini düşünmüş ki?"

"Elinde fotoğraflar var *–vardı–* Eva." Altdudağı titremeye başlamıştı. "Ve bir de video. Senin."

"Aman Tanrım." Titreyen ellerle kahvemi kenara bıraktım ve öne eğilerek başımı dizlerimin arasına soktum. "Ah Tanrım, kusacağım."

Ve Gideon da Nathan'ı görmüştü – o kadarını itiraf etmişti, dedektiflerin sorularını yanıtlarken. Eğer fotoğrafları da gördüyse... onlardan tiksindiyse... bana sırt çevirme nedenini

açıklardı bu. Yatağıma geldiğinde neden o kadar ıstırap içinde olduğunu da açıklardı. Belki de beni hâlâ istiyordu ama kafasının içini dolduran o imgelerle yaşamayı başaramayacaktı.

Bu şekilde olması gerekiyor, demişti.

Berbat bir ses kaçtı ağzımdan. Nathan'ın elinde nasıl görüntüler olduğunu tahmin bile edemiyordum. Etmek de istemiyordum.

Gideon'ın neden bana bakmaya tahammül edemediği anlaşılmıştı. Benimle en son zifiri karanlıkta sevişmişti, beni duyabilmiş, bana dokunabilmiş, beni hissedebilmişti – ama beni görememişti.

İçimden kopan acı çığlığını bastırmak için kolumu ısırdım.

"Bebeğim, yapma!" Annem önümde yere diz çöktü ve beni koltuktan yere doğru şefkatle çekip kollarına aldı. "Şşşt. Bitti artık. Öldü o."

Kucağına kıvrılıp hıçkırmaya başladım, gerçekten bitmişti – Gideon'ı kaybetmiştim. Bana sırt çevirdiği için kendisinden nefret edecekti ama başka türlüsü elinden gelmeyebilirdi. Bunun nedenini anlıyordum. Eğer bundan böyle bana her baktığında kendi acı geçmişini hatırlayacaksa buna nasıl dayanırdı? Ben nasıl dayanırdım?

Annem saçlarımı okşuyordu. Onun da ağladığını fark ettim. "Şşşt" diyerek beni sakinleştirmeye çalışan sesi titriyordu. "Şşşt bebeğim. Ben yanındayım. Ben sana bakarım."

Sonunda dökecek gözyaşı kalmadı. İçim boşalmıştı ama o boşlukla birlikte bir netlik de gelmişti. Olanları değiştirmek elimden gelmezdi ama sevdiğim insanların hiçbirinin bu yüzden acı çekmemesi için ne gerekiyorsa yapmak elimdeydi.

Oturup gözlerimi sildim.

"Yapma öyle" diye azarladı annem. "Gözlerini öyle ovuşturmak cildini kırıştırır."

Nedense, onun gelecekte oluşacak kazayaklarımla ilgili kaygısını inanılmaz derecede komik bulmuştum. Kendimi

tutmaya çalıştım ama kahkahaya dönüşen kıkırtımı bastırmak mümkün olmadı.

"Eva Lauren!"

Onun o gücenik halini de komik buldum. Biraz daha güldüm ve bir kez başlayınca da durmak mümkün olmadı. Karnıma ağrılar girene kadar gülüp sonunda yere devrildim.

"Aa, kes şunu!" Omzumu dürttü. "Hiç de komik değil."

Gözlerimden birkaç damla daha yaş gelene kadar güldüm.

"Eva, gerçekten yeter!" Ama o da gülümsemeye başlıyordu.

Kahkahalarım sessiz ve kuru hıçkırıklara dönüşüp, gülüşüm yeniden ağlamaya benzer bir hal alana dek güldüm. Annemin kıkırdadığını duydum; bir şekilde, benim hissettiğim yakıcı ıstırapla mükemmel bir karışım oluşturdu bu. Açıklaması mümkün değildi ama kendimi ne kadar berbat ve umutsuz hissetsem de, o anda annemin varlığı –bütün o küçük tuhaflıkları ve tembihleriyle– tam da ihtiyacım olan şeydi.

Ellerimi ağrıyan karnımın üstüne koyup, içimi temizlercesine derin bir nefes aldım. "O mu ayarladı peki?" diye sordum alçak sesle.

Annemin gülümsemesi soldu. "Kim? Richard mı? Neyi ayarladı? Parayı mı? *Haa...*"

Bekledim.

"Hayır!" diye itiraz etti. "Yapmaz o öyle şeyler. Onun aklı öyle çalışmaz."

"Peki. Yalnızca bilmek istedim." Ben de Stanton'ı birilerinin ölüm emrini verirken düşünemiyordum zaten. Ama Gideon...

Onun intikam arzusunun şiddetle renklendiğini biliyordum kâbuslarından. Ve onu Brett'le kavga ederken görmüştüm. Anısı aklıma kazınmıştı *resmen*. Bunu yapabilecek bir adamdı Gideon ve geçmişi de düşünülürse...

Derin bir soluk alıp oflayarak verdim. "Polis ne biliyor?"

"Her şeyi." Gözleri yumuşacıktı ve suçlu bir ifadeyle nem-

lenmişti. "Nathan'la ilgili mühürlü kayıtlar açılmış ölünce."

"Peki nasıl ölmüş?"

"Söylemediler."

"Bir önemi de yok sanırım. Ölmesini istemek için bir nedenimiz var." Elimi saçımda gezdirdim. "Şahsen bir şey yapacak durumda olmamamız da bir şey fark ettirmez muhtemelen. Sen nerede olduğunu ispatlayabiliyorsun, değil mi? Peki ya Stanton?"

"Evet. Sen de, değil mi?"

"Evet." Ama Gideon'ın durumunu bilmiyordum. Bir şey fark edeceğinden değil. Gideon ve Stanton gibi adamların, Nathan gibi bir pisliği ortadan kaldırmak için kendi ellerini kirletmelerini kimse beklemezdi zaten.

Birden fazla haklı nedenimiz –birincisi şantaj, ikincisi bana yaptıklarının intikamı– ve imkânlarımız vardı bizim ve imkânlarımız, gereken fırsatı yaratabilirdi.

Saçlarımı yeniden tarayıp yüzüme su çarparken bir yandan da babama fark ettirmeden annemi evden nasıl çıkaracağımı düşünüyordum. Odama gelip de annemi –her zamanki gibi, tarzım ve dış görünüşümle ilgili kaygılar içinde– elbise dolabımı karıştırırken bulunca aklıma bir fikir geldi.

"*Macy's*'ten aldığım eteği hatırlıyor musun?" diye sordum. "Hani şu yeşil olanı?"

"Ah, evet. Çok hoştu."

"Onu hiç giyemedim, çünkü onunla neyin uyacağını bir türlü bilemedim. Sen bir şey uydurmama yardım eder misin?"

"Eva" dedi, çileden çıkmış bir tavırla. "Artık çoktan kendine özgü bir tarz oturtmuş olmalıydın – ve bu da eşofman altı olmamalıydı!"

"Bana yardım et anne. Ben şimdi geliyorum." Yanından ayrılmak için bahane olsun diye kahve kupamı elime aldım. "Sakın bir yere gitme."

"Nereye gideceğim ki zaten?" diye yanıt verdi, geniş gömme dolabının içine iyice girmiş olduğu için sesi boğuk gelmişti.

Oturma odasına ve mutfağa çabucak baktım. Babam ortalarda yoktu ve yatak odasının kapısı da kapalıydı, tıpkı Cary'ninki gibi. Hızla odama döndüm.

"Bu nasıl?" diye sordu annem; şampanya rengi ipek bir bluz vardı elinde. Son derece şık ve klas bir kombinasyon olmuştu.

"Bayıldım! Şahanesin! Teşekkür ederim. Ama eminim artık gitmen gerekiyordur, değil mi? Seni tutmak istemem."

Annem kaşlarını çattı. "Acelem yok."

"Peki ama Stanton? Bu mesele onun da canını sıkıyor olmalı. Hem de bugün cumartesi – hafta sonlarını hep sana ayırır o. Seninle zaman geçirmeye ihtiyacı var."

Ve ben kendimi gerçekten berbat hissediyordum ona yaşattığım bu stres yüzünden. Stanton, annemle evli olduğu dört yıl boyunca, benimle ve Nathan'la ilgili meseleler için kucak dolusu para ve zaman harcamıştı. Bu kadarı kimseden istenemezdi ama o hep yanımızda olmuştu. Annemi bu kadar çok sevdiği için hayatımın geri kalanı boyunca ona minnettar kalacaktım.

"Senin de canını sıkıyor bu işler" diye itiraz etti annem. "Burada, senin yanında olmak istiyorum. Sana destek olmak istiyorum."

Bana olanlar yüzünden kendini bir türlü affedemediği için şimdi yanımda kalarak bunu telafi etmek istediğini anlamıştım; boğazım düğümlendi. "Dert değil" dedim boğuk bir sesle. "İyiyim ben. Hem bizim için yaptığı onca şeyden sonra Stanton'ı bir de senden mahrum edersem kendimi çok kötü hissedeceğim. Sen onun ödülüsün, bitmek bilmeyen haftanın sonundaki minik cennetisin."

Büyüleyici bir gülümsemeyle kıvrıldı dudakları. "Ne hoş bir şey bu söylediğin."

Evet, Gideon da bana benzer şeyler söylediğinde ben de öyle düşünmüştüm.

Yalnızca bir hafta önce kumsaldaki o evde hafta sonunu geçirdiğimize, birbirimize deli gibi âşık olduğumuza ve ilişkimizde emin, sağlam adımlarla ilerlediğimize inanmak imkânsızdı.

Oysa şimdi ilişkimiz kopmuştu ve ben nedenini biliyordum artık. Nathan'ın New York'ta olması kadar muazzam bir olayı benden sakladığı için Gideon'a hem kızmış hem de kırılmıştım. Hissettikleri ve düşündükleri hakkında benimle konuşmamış olmasına çok öfkeleniyordum. Ama anlıyordum da. Yıllar, yıllar boyunca, kişisel konularda kimseyle konuşmamış bir adamdı o ve biz bu kadar eski bir huyun değişmesine imkân verecek kadar uzun zamandır birlikte değildik. Kendisi gibi davrandığı için suçlayamazdım onu, tıpkı benim gibi biriyle yaşayamayacağına karar verdiği için suçlayamayacağım gibi.

İç geçirerek anneme gittim ve ona sarıldım. "Senin burada olman... tam da ihtiyacım olan şeydi anne. Seninle ağlamak, gülmek ve yalnızca baş başa oturmak. Hiçbir şey bundan daha mükemmel olamazdı. Teşekkür ederim."

"Sahi mi?" Sıkıca sarıldı bana. Aynı beden olduğumuz ve hatta o, topuklu ayakkabılarıyla benden daha uzun olduğu halde öyle minik ve kırılgandı ki kollarımda. "Bir an deliriyorsun sandım, Eva."

Geri çekilip gülümsedim. "Bir süre için delirdim de sanırım, ama sen geri getirdin beni. Ayrıca, Stanton da iyi bir adam. Bizim için yaptığı her şey için minnettarım ona. Lütfen bunu ona söyle."

Koluna girip çantasını yatağımın üstünden aldım ve onu kapıya doğru götürdüm. Bana tekrar sarılıp sırtımı okşadı uzun uzun. "Bu akşam da, yarın da ara beni. Her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak istiyorum."

"Tamam."

Beni süzdü. "Ve gelecek hafta da bir spa günü planlayalım. Eğer doktor, Cary'nin çıkmasına izin vermezse biz de güzellik uzmanlarını eve getirtiriz. Sanırım şu aralar hepimizin bir parça ilgiye ve bakıma ihtiyacı var."

"Bok gibi göründüğümü söylüyorsun yani kibarca?" İkimiz de bayağı hırpalanmıştık ama annem benden daha iyi beceriyordu saklamayı. Nathan hâlâ kara bir bulut gibi dolanıyordu üzerimizde, hâlâ hayatımızı mahvedebiliyor, huzurumuzu bozabiliyordu. Ama biz olduğumuzdan daha iyiymiş gibi yapacaktık nasılsa. Huyumuz böyleydi. "Ama haklısın – hepimize iyi gelir bu. Yalnızca manikür-pedikür yaptırabilecek bile olsa Cary'nin de kendini çok daha iyi hissedeceğine eminim."

"Ben ayarlarım. Şimdiden sabırsızlanıyorum!" Annemin yüzü, o meşhur yüksek voltajlı gülümsemelerinden biriyle ışıldıyordu.

... Ve kapıyı açtığımda babamın karşısında bulduğu da bu gülüş oldu. Elinde Cary'nin anahtarları, bir tanesini deliğe sokmaya hazır halde, eşikte duruyordu babam. Üzerinde koşu şortu ile spor ayakkabıları vardı ve terden sırılsıklam olmuş tişörtünü de omzuna öylesine atıvermişti. Hâlâ biraz soluk soluğaydı; şişkin kaslarını ve yanık tenini ışıldatan terle bayağı yakışıklı görünüyordu Victor Reyes.

Ve anneme resmen müstehcen denebilecek bir bakışla bakıyordu.

Gözlerimi, babamın fena halde yakıcı görüntüsünden ayırıp göz alıcı anneme çevirdim ve onun da babama aynı şekilde baktığını görerek şoke oldum.

Annemle babamın birbirlerine âşık olduğunu keşfetmek için onca zaman varken... Aslında babamın kalbinin hâlâ kırık olduğundan zaten şüpheleniyordum ama annemin sanki yaptığı büyük bir hatadan ya da geçmişindeki yanlış bir karardan utanır gibi utandığını sanıyordum babamdan.

"Monica." Babamın sesi hiç duymadığım kadar kalın ve tok çıkmıştı; aksanı da her zamankinden daha belirgindi.

"Victor." Annemin soluğu kesilmişti. "Burada ne arıyorsun?"

Babamın tek kaşı kalktı. "Kızımızı ziyarete geldim."

"Ve annem de tam gidiyordu" diye daldım lafa. Annemle babamı birlikte görmenin heyecanıyla Stanton'a olan sadakatimin arasında kalsam da, annemin tam da Stanton gibi bir insana ihtiyacı olduğunu biliyordum. "Ben seni sonra ararım anne."

Babam bir an yerinden kıpırdamadan annemi tepeden tırnağa süzdü. Sonra derin bir soluk alarak kenara çekildi.

Annem dışarı çıkıp asansöre doğru yöneldi ama sonra, son anda durup geri döndü. Elini babamın yüreğinin üstüne koyarak parmaklarının ucunda yükseldi ve onu önce bir yanağından öptü, sonra diğerinden.

"Hoşça kal" diye fısıldadı.

Onun asansöre doğru dengesizce yürüyüp sırtı bize dönük olarak düğmeye basmasını seyrettim. Asansörün kapıları annemin arkasından kapanana dek gözlerini ondan ayırmadı babam.

Hızlıca bir soluk verdi ve içeri girdi.

Kapıyı kapattım. "Sizin ikinizin birbirinize deli gibi âşık olduğunuzu nasıl bilmem ben?"

Gözlerindeki ifadeye bakmak insana acı veriyordu. Açık bir yara gibi tazeydi acısı. "Bir anlamı yok da ondan."

"Buna inanmıyorum. Aşkın nasıl anlamı olmaz? Aşk her şeydir."

"Aşk, öyle, söyledikleri gibi, her şeyin üstesinden gelemez." Alaycı bir gülüşle devam etti. "Anneni bir polisin karısı olarak düşünebiliyor musun?"

Yüzümü buruşturdum üzüntüyle.

"Ya" dedi kuru bir sesle ve tişörtüyle alnını sildi. "Bazen aşk yetmez. Yetmeyince de ne işe yarar ki?"

Sözlerinde duyduğum gücenıklik benim de çok iyi bildiğim bir şeydi. Babamın yanından geçip mutfağa gittim.

Peşimden geldi. "Gideon Cross'a âşık mısın?"

"Belli değil mi?"

"Peki o sana âşık mı?"

Hiç enerjim olmadığı için kahve kupamı eviyenin içine bırakıp babamla kendime yeni fincanlar çıkardım. "Bilmiyorum. Beni istediğini ve zaman zaman bana ihtiyaç duyduğunu biliyorum. Sanırım ondan bir şey isteyecek olsam benim için elinden gelen her şeyi yapar, çünkü beni takıntı haline getirmiş durumda."

Ama bana beni sevdiğini söyleyemiyordu. Bana geçmişini anlatmıyordu. Ve besbelli *benim* geçmişimle ilgili delillerle yaşamaya da tahammülü yoktu.

"Kafan iyi çalışıyor."

Kahve çekirdeklerini buzluktan çıkarıp yeni kahve yapmaya giriştim. "Orası bayağı tartışılır baba."

"Kendine karşı dürüstsün. Bu iyi bir özellik." Omzumun üstünden ona baktığımda gergin bir gülüş attı bana. "Tabletini kullandım demin, e-postama bakmak için. Sehpanın üstünde duruyordu. Umarım mahzuru yoktur."

Başımı iki yana salladım. "İstediğin gibi kullanabilirsin."

"Açmışken biraz da internette gezindim. Cross'la ilgili neler çıkacak diye bakmak istedim."

İçim sıkıştı biraz. "Ondan hoşlanmadın sen."

"Henüz kararımı vermedim diyelim." Oturma odasına doğru giderken sesi zayıfladı babamın, elinde tabletimle geri gelirken yeniden yükseldi.

Ben çekirdekleri çekerken, o da tabletin koruyucu kapağını açıp ekranda bir şeylere tıklamaya başladı. "Nasıl biri olduğunu anlamakta zorlanmıştım dün gece. Biraz daha bilgiye ihtiyacım vardı. Önce, ikinizin birlikte çekilmiş, umut ve-

ren bazı fotoğraflarınızı buldum." Bakışları ekrana döndü. "Sonra başka bir şey buldum."

Tableti çevirip bana gösterdi. "Bunu bana açıklayabilir misin? Bu da öbür kız kardeşi mi Cross'un?"

Çekilmiş kahveyi oraya bırakıp yaklaştım, gözlerim babamın bulduğu *Altıncı Sayfa* haberindeydi. Fotoğraf, Gideon'la Corinne'i kokteyl parti gibi bir yerde gösteriyordu. Gideon kolunu Corinne'in beline dolamıştı; beden dilleri samimi ve tanıdıktı. Gideon, Corinne'in çok yakınında duruyordu, dudakları neredeyse şakaklarına değiyordu. Corinne ise elinde bir içki bardağıyla gülüyordu.

Tableti elime alıp fotoğrafın alt yazısını okudum: *Cross Holding'in CEO'su Gideon Cross ve Corinne Giroux, Kingsman Votka için düzenlenen tanıtım kokteylinde.*

Daha fazla bilgi arayışı içinde yukarıdaki kısa haberi okumak için sayfanın üstüne doğru giderken parmaklarım titriyordu. Kokteylin perşembe akşamı, saat altıyla dokuz arasında, Gideon'a ait binalardan birinde –hem de gayet iyi bildiğim bir tanesinde– yapıldığını görünce elim ayağım buz kesti. Beni becermişti orada, tıpkı onlarca başka kadını becerdiği gibi.

Gideon'ın, Doktor Petersen'la olan randevumuza gelmemesinin nedeni, Corinne'i garsoniyerinin olduğu otele götürmesiymiş meğer.

Demek dedektiflere söylemek istediği *ama* benim duymamı istemediği şey *buymuş*: Olay sırasında –belki de bütün gece boyunca– başka bir kadınla birlikteymiş.

Tableti masanın üstüne gerekenden fazla bir dikkatle koydum ve tutmakta olduğum nefesi bıraktım. "Bu kadın onun kız kardeşi değil."

"Bana da öyle gelmemişti zaten."

Babama baktım. "Bana bir iyilik yapıp şu kahve yapma işini bitirebilir misin? Benim bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor."

"Tabii ki. Sonra da bir duş alırım." Uzanıp elini benimkinin üstüne koydu. "Dışarı çıkıp bütün bu sabahı hafızamızdan silelim. Nasıl fikir?"

"Mükemmel."

Telefonu kaidesinden alıp yatak odama gittim. Hızlı çevirmeyi kullanarak Gideon'ın cep telefonunu aradım ve açmasını bekledim. Üçüncü çalışta açtı. "Cross" dedi, halbuki ekranından görmüş olmalıydı benim aradığımı. "Şu anda gerçekten konuşamam."

"O halde yalnızca dinle. Fazla zamanını almayacağım. Yalnızca bir dakika. Kahrolası zamanının yalnızca bir dakikası. Bu kadarını verebilecek misin bana?"

"Ben gerçekten..."

"Nathan benim fotoğraflarımla geldi mi sana?"

"Bu hiç..."

"Geldi *mi*?" diye üsteledim.

"Evet" dedi sertçe.

"Baktın mı o fotoğraflara?"

Uzun bir duraksamadan sonra geldi cevabı: "Evet."

Soluğumu bıraktım. "Pekâlâ. Doktor Petersen'ın randevusuna gelmek yerine başka bir kadınla çıkacağını bile bile, beni oraya göndermen gerçek bir hıyarlıktı bence. Bu kadarı, bildiğin şerefsizlik sınırlarına giriyor artık. Daha da kötüsü, bir de Kingsman partisine götürmüşsün onu. Oysa bunun senin için *bir parçacık* duygusal anlamı olmalıydı. Ne de olsa..."

Bir sandalyenin geri itilmesiyle çıkan sürtünme sesi geldi aniden. Gideon telefonu kapatmadan söyleyeceklerimi bitirebilmek için aceleyle devam ettim.

"Bana bu işin bittiğini söyleme cesaretini kendinde bulamadan gidip başka biriyle yatıp kalkmaya başlaman tam bir korkaklık bence."

"Eva. Kahretsin!"

"Ama şunu bilmelisin ki, her ne kadar bu konuyu berbat

bir şekilde idare etmiş ve kalbimi bin parça etmiş olsan da ve ben sana olan tüm saygımı yitirmiş olsam da, yine de o fotoğrafları gördükten sonra hissettiğin şeyler için suçlamıyorum seni. Anlıyorum."

"Dur." Sesi neredeyse bir fısıltı gibi çıkmıştı. Bu da, Corinne'in o sırada bile yanında olabileceğini düşündürdü bana.

"Kendini suçlamanı istemiyorum, tamam mı? Senin ve benim başımızdan geçen şeyler --tabii aslında ben senin başına ne geldiğini bilmiyorum, çünkü bana hiç söylemedin-- ama yine de..." İç geçirdim ve sesimin titrediğini fark ederek yüzümü buruşturdum. Daha da kötüsü, konuşmak için yeniden ağzımı açtığımda sözlerim gözyaşlarıyla ıslanmıştı. "Kendini suçlama. Ben suçlamıyorum. Yalnızca bunu bilmeni istemiştim."

"Tanrım" diye fısıldadı. "Lütfen dur Eva."

"Söyleyeceklerim bu kadar. Umarım bir gün..." Elimi kucağımda yumruk yaptım. "Boş ver. Hoşça kal."

Telefonu kapatıp yatağımın üstüne bıraktım. Duşa doğru giderken giysilerimi çıkardım ve Gideon'ın verdiği yüzüğü tezgâhın üstüne bıraktım. Suyu dayanabileceğim sıcaklığa getirip uyuşmuş bir halde duş kabininin zeminine oturdum.

Elimde hiçbir şey kalmamıştı artık.

17

Cumartesi, günün geri kalanında ve pazar günü boyunca babamla şehirde oradan oraya attık kendimizi. Gelmişken New York'un yemeklerini tatmadan gitmesin diye babama Junior's'ta *cheesecake*, Gray's Papaya'da sosisli sandviç yedirdim ve John's'tan aldığımız pizzayı da eve götürüp Cary'yle paylaştık. Empire State Binası'nın tepesine çıktığımızda, babam Özgürlük Anıtı'nı da oradan görmenin kendisine yeteceğine karar verdi. Broadway'de bir gösteri seyrettik. Yürüyerek gittiğimiz Times Meydanı sıcaktı, kalabalıktı ve berbat kokuyordu ama etrafta bazı enteresan sokak gösterileri vardı – üstelik birkaçı da yarı çıplaktı. Telefonla fotoğraflarını çekip Cary'ye gönderdim, o da biraz gülsün diye.

Babam, şehirdeki acil müdahale ekiplerinin varlığından çok etkilendi ve atlı polisleri görmek de benim kadar hoşuna gitti. Central Park'ta faytonla gezip metroya birlikte göğüs gerdik. Onu Rockefeller Center'a, *Macy's*'e ve Crossfire'a götürdüm. Babam da Crossfire'ın etkileyici bir bina olduğunu ve diğer etkileyici binaların arasında kendini ezdirmediğini kabul etti. Aslında bütün bu süre içinde esas yaptığımız baba kız birlikte takılmaktı. Bol bol yürüdük, konuştuk ve baş başa olduk.

Bu arada annemle nasıl tanıştıklarını da nihayet öğrendim. Annem, ufak spor arabasının lastiği patlayınca kendisini babamın çalıştığı araba tamircisinde bulmuş. Bu hikâye

bana Billy Joel'in meşhur şarkısı "Uptown Girl"ü hatırlattı, bunu babama da söyledim. Bir kahkaha atarak bunun en sevdiği şarkılardan biri olduğunu söyledi. Dediğine göre, annemin o pahalı minik arabasından inerek dünyasını altüst edişi dün gibi aklındaymış hâlâ. Annemin, hayatında gördüğü en güzel şey olduğunu ve ben çıkıp gelene kadar da ondan güzelini görmediğini söyledi bana.

"Ona kırgın mısın, baba?"

"Artık değilim." Kolunu omzuma doladı. "Doğduğunda sana benim soyadımı vermediği için onu asla affetmeyeceğim. Ama para konusuna kızmıyorum artık. Uzun vadede ben onu mutlu edemeyecektim, annen de bunu bilecek kadar iyi tanıyordu kendisini."

Başımı salladım; hepimiz için üzülmüştüm.

"Ve doğrusunu istersen" –içini çekerek yanağını bir an başımın üstüne koydu– "annenin kocalarının sana sağladığı şeyleri kendim verebilmeyi ne kadar istesem de, bunlara bir şekilde sahip olman beni yine de mutlu ediyor. Annenin seçimleri sayesinde senin daha iyi bir hayatın olduğunu takdir edemeyecek kadar gururlu değilim. Ve kendi halimden de şikâyetim yok. Beni mutlu eden iyi bir hayatım ve çok gurur duyduğum bir de kızım var. Kendimi zengin sayıyorum, çünkü şu dünyada isteyip de zaten sahip olmadığım hiçbir şey yok."

Yürümeyi bırakıp ona sarıldım. "Seni seviyorum baba. Burada olduğun için öyle mutluyum ki."

Babam kollarını bana dolayınca her şeyin bir şekilde yoluna gireceği hissine kapıldım birden. Annem de, babam da âşık oldukları kişilerle birlikte olmadıkları halde, kendilerini tatmin eden hayatlar sürebiliyorlardı.

Ben de başarabilirdim bunu.

Babam gittikten sonra depresyona girdim. Sonraki birkaç gün çok zor geçti. Gideon'la iletişim kurmak gibi bir beklentim olmadığını kendime her gün hatırlatsam da, gece yatağa girdiğimde ondan haber almadan bir gün daha geçtiği için ağlaya ağlaya uyuyordum.

Etrafımdaki insanlar endişeleniyordu. Steven'la Mark, çarşamba günkü yemekte fazlasıyla özen gösterdiler bana. Shawna'nın çalıştığı Meksika restoranına gitmiştik. Üçü bir olup nasıl da uğraştılar beni güldürüp eğlendirmek için. Hem o üçüyle vakit geçirmeye bayıldığım için hem de gözlerindeki o endişeli bakışlardan nefret ettiğim için gülüp eğlendim ben de, ama içimde hiçbir şeyin dolduramadığı bir boşluk vardı ve Nathan'ın ölümüyle ilgili soruşturma yüzünden oldukça kaygılanıyordum.

Annem her gün arayıp polisin benimle yeniden temasa geçip geçmediğini soruyordu –geçmemiş oluyorlardı– ve eğer o gün onunla ya da Stanton'la temasa geçmişlerse neler konuşulduğunu aktarıyordu.

Stanton'ın etrafında dönüp durmaları beni kaygılandırıyordu ama üvey babam bariz şekilde masum olduğu için bulabilecekleri hiçbir şey olmadığına inanmak zorundaydım. Yine de... sonunda bir şey bulup çıkarırlar mı diye merak ediyordum. Olayın cinayet olduğu belliydi, aksi takdirde soruşturmazlardı. Nathan şehre yeni geldiğine göre kim onu tanıyabilir ve öldürmek isteyebilirdi?

Bunu ayarlayanın Gideon olabileceğini düşünmeden edemiyordum. Bu da onu unutmamı zorlaştırıyordu, çünkü bir yanımla –bir zamanlar olduğum küçük kız yanımla– uzun zamandır Nathan'ın ölmesini istiyordum. Yıllardır bana çektirdiği şekilde acı çeksin istiyordum. Hem masumiyetimi çalmıştı o benim hem bekaretimi. Özgüvenimi ve kendime olan saygımı yitirmiştim onun yüzünden. Ve sonunda, daha kendim çocukken, ıstıraplı bir düşük sonucunda bir de çocuk yitirmiştim üstelik.

İleriyi düşünmeden, anlık yaşıyordum her günü. Krav Maga için Parker'a gitmeye, televizyon seyretmeye, uygun zamanlarda –çoğunlukla Cary'yle birlikteyken– gülümsemeye, kahkaha atmaya ve her sabah kalkıp yeni bir günle yüzleşmeye zorluyordum kendimi. Kendimi içten içe ölü hissettiğimi görmezden gelmeye çalışıyordum. Bitmeyen bir sızı gibi içimde zonklayan acı dışında hiçbir şey canlı gelmiyordu bana. Kilo kaybetmiştim ve çok uyuduğum halde bir türlü dinlenmiş hissedemiyordum kendimi.

Perşembe günü, yani Gideon'dan Sonraki Altıncı Gün'de, Doktor Petersen'ın sekreterine telefon ederek, artık Gideon'la randevularımıza gelmeyeceğimize dair bir not bıraktım. O akşam, Clancy'ye beni Gideon'ın yaşadığı apartmana götürmesini söyledim ve Gideon'ın bana verdiği yüzükle dairesinin anahtarını kapalı bir zarf içinde güvenliğe bıraktım. Not filan bırakmadım, çünkü söyleyeceğim her şeyi söylemiştim zaten.

Cuma günü, diğer müşteri temsilcilerinden birine yeni bir asistan geldi ve Mark benden yeni elemanın yerleşip çevreye alışmasına yardım etmemi istedi. Çocuğun adı Will'di, ona hemen kanım kaynadı. Koyu renk, kıvırcık saçları kısa kesilmişti. Favorileri uzundu ve ona çok yakışan, kalın çerçeveli gözlük takıyordu. Kahve yerine kola içiyordu ve hâlâ lisedeki kız arkadaşıyla birlikteydi.

Sabahın çoğunu ona etrafı göstererek geçirdim.

"Burayı seviyorsun belli ki" dedi.

"Bayılıyorum." Gülümsedim.

Will de gülümsedi. "Buna sevindim. Başta emin olamamıştım çünkü. İyi şeyler söylerken bile pek coşkulu görünmüyordun."

"Kusura bakma. Zor bir ayrılık sürecinden geçiyorum." Sanki önemsizmiş gibi davranmaya çalıştım. "Şu sıralar herhangi bir şey için, hatta deli olduğum şeyler için bile, heyecan duymak biraz zor geliyor bana. Bu iş de deli olduğum şeyler arasında."

"Ayrılık işine üzüldüm" dedi. Koyu renk gözlerinde duygudaş bir sıcaklık vardı.

"Ya... Ben de."

Cumartesi geldiğinde Cary hem daha iyi görünüyordu hem de kendisini daha iyi hissediyordu. Kaburgaları hâlâ sarılıydı; kolu da daha epeyce alçıda kalacaktı ama artık kendi başına kalkıp dolaşabiliyordu ve hemşireye de ihtiyacı kalmamıştı.

Annem, güzellik uzmanlarından oluşan bir ekibi evimize getirdi – beyaz önlükler giymiş altı kadın oturma odamı ele geçirdi. Cary sanki cennetteydi. Spa gününün tadını sonuna kadar çıkarıyordu. Annem, hiç kendisine yakışmayan bir şekilde yorgun görünüyordu. Stanton için endişelendiğini biliyordum. Ve belki de babam da takılıyordu aklına bu aralar. Onu neredeyse yirmi beş yıl sonra ilk kez gördükten sonra aklına takılmaması imkânsız gibi geliyordu bana. Babamın ona duyduğu özlemin canlılığını ve yakıcılığını ben bile hissetmiştim; annemde nasıl bir etkisi olduğunu hayal bile edemiyordum.

Bana gelince, beni seven ve Gideon konusunu açmayacak ya da keyifsiz halim için eleştirmeyecek kadar iyi tanıyan iki kişiyle birlikte olmak harikaydı. Annemin getirdiği, en sevdiğim, Knipschildt marka çikolataları, tadına vararak yavaş yavaş yedim. Annemin kızmadığı tek düşkünlüğümdü bu. O bile her kadının çikolata yemeye hakkı olduğunu kabul ediyordu.

"Sen ne yaptıracaksın?" diye sordu Cary, yüzüne sıvanmış siyah çamurun arasından. Saçlarını her zamanki seksi, dökümlü stilde kestiriyor, ayak tırnaklarını kısalttırıp, mükemmel kareler halinde törpületiyordu.

Parmaklarımdaki çikolatayı yalayarak, vereceğim yanıtı

düşündüm. En son spa günü yaptığımızda, Gideon'la bir ilişki yaşamaya daha yeni razı olmuştum. Onunla ilk kez çıkacaktık ve sevişeceğimizden emindim. Baştan çıkarmak için tasarlanmış bir paket seçmiştim; tenimi yumuşacık yapmışlar ve afrodizyak özellikleriyle bilinen kokular sürmüşlerdi.

Şimdi her şey bambaşkaydı. Bir anlamda, her şeye yeniden başlamak için ikinci bir şans geçmişti elime. Nathan'ın ölümüyle ilgili soruşturma hepimizi endişelendiriyordu ama onun hayatımdan sonsuza dek çıkmış olması, ihtiyaç duyduğumun farkında bile olmadığım bir özgürlüğe kavuşturmuştu beni. Korku, aklımın bir köşesinde sürekli pusudaymış demek ki. O yaşadığı sürece onu bir gün yeniden görme olasılığım hep vardı. Şimdiyse özgürdüm.

Ayrıca New York'taki hayatımı da daha önce yapamadığım bir şekilde kucaklamak için yeni bir şans çıkmıştı karşıma. İstediğim yere, istediğim kişiyle gidebilirdim. İstediğim kişi *olabilirdim*. Manhattan'da yaşayan ve bir reklam şirketinde rüyalarının işini yapan bu Eva Tramell kimdi? Şu ana dek, gizemli ve inanılmaz derecede güçlü bir adamın yörüngesine takılmış San Diego'lu kızdım. *O* Eva, Gideon'dan Sonraki Sekizinci Gün'de, bir köşeye büzülmüş, yaralarını yalıyordu ve daha uzun süre de bunu yapacaktı. Belki de sonsuza dek yapacaktı, çünkü bir daha kimseye Gideon'a olduğum kadar âşık olabileceğimi hayal edemiyordum. Öyle ya da böyle, ruh eşimdi o benim. Diğer yarımdı. Birçok açıdan kendimi bulmuştum onda.

"Eva?" Cary beni dürttü ve yüzüme merakla baktı.

"Her şeyi istiyorum" dedim kararlılıkla. "Yeni bir saç kesimi. Şöyle kısa, cilveli ve şık bir şey olsun. Tırnaklarımı da ateş kırmızısına boyatmak istiyorum – el ve ayak tırnaklarımı. Yepyeni bir Eva istiyorum."

Cary'nin kaşları kalktı. "Tırnaklar tamam. Saç, belki. Kafan bir erkek yüzünden bozukken böyle büyük kararlar vermemelisin. Sonra pişman olursun."

Çenemi kaldırdım. "Bu iş olacak Cary Taylor. Sen de ya yardım edersin ya da çeneni kapatıp seyredersin."

"Eva!" Annem resmen sevinçten ciyakladı. "Şahane olacaksın! Tam da saçına yapılacak şeyi biliyorum ben. *Bayılacaksın!*"

Cary'nin dudakları seğirdi. "Pekâlâ, o zaman bebeğim. Görelim bakalım şu Yeni Eva neye benziyor."

Yeni Eva, modern ve biraz da sıra dışı bir seks bombası olup çıktı. Bir zamanlar uzun ve düz olan sarı saçlarım, şimdi omuz hizasında, yüzümü çevreleyen uzun katlar halinde kesilmiş, aralara da platin rengi gölgeler serpiştirilmişti. Yeni saçımla nasıl duracağını görmek için makyaj da yaptırmış ve gözlerim için dumanlı grinin, dudaklarım için de yumuşak, pembe bir parlatıcının uygun olduğunu öğrenmiştim.

Sonunda, tırnaklarım için kırmızıdan vazgeçip çikolata rengini tercih ettim onun yerine. Çok da sevdim. En azından şimdilik. Sonunda atlatacağım bir dönemden geçtiğimin ben de farkındaydım.

"Tamam, geri alıyorum" dedi Cary ıslık çalarak. "Besbelli, ayrılık yakışıyormuş sana."

"Gördün mü?" dedi annem gülerek. "Sana söylemiştim! Şimdi sofistike bir şehirli gibi görünüyorsun işte."

"Buna öyle mi deniyor?" Geçirdiğim değişime hayretle bakarak aynadaki yansımamı inceliyordum. Bir parça daha büyük görünüyordum. Ve kesinlikle daha gösterişli. Ve şüphesiz daha seksi. Karşımda, neredeyse iki haftadır gördüğüm, gözleri çukurlarına kaçmış genç kadından başka birini görmek moralimi düzeltmişti. Zayıflamış yüzüm ve kederli gözlerim de bir şekilde iyi gitmişti bu yeni ve cesur tarzımla.

Hazır hepimiz bu kadar güzelleşmişken yemeğe çıkmamız gerektiği konusunda ısrar etti annem. Stanton'ı arayıp

akşam dışarı çıkmak için hazırlanmasını söyledi. Telefonda söylediklerinden onun bu çocuksu heyecanının Stanton'ın hoşuna gittiği anlaşılıyordu. Annem nereye gidileceğini seçme ve gerekli ayarlamaları yapma işini ona bıraktı ve sonra da beni baştan yaratma projesine geri dönerek dolabımdan siyah bir elbise çıkardı. Ben onu giyerken, fildişi rengi kokteyl elbiselerimden birini de kendi üstüne tuttu.

"Hadi giy" dedim. Annemin kendisinden neredeyse yirmi yaş genç birinin elbisesini giyebilmesi bayağı eğlenceli ve inanılmaz geliyordu.

Biz hazır olduğumuzda annem Cary'nin odasına gidip onun hazırlanmasına yardım etti.

Kapıdan, annemin Cary'yle ilgilenmesini ve bunu yaparken de insanın karşılık vermesini gerektirmeyen, o kendine özgü tarzıyla sürekli konuşmasını seyrettim. Cary, yüzünde tatlı bir gülümsemeyle orada durmuş, annemin odada dolaşmasını izliyordu; gözlerinde mutluluk benzeri bir ifade vardı.

Annem, ellerini Cary'nin geniş omuzlarında gezdirerek gömleğinin kumaşını düzeltti, sonra da kravatını ustaca bağlayıp bir adım geri attı ve eserine şöyle bir baktı. Gömleğinin alçılı tarafa gelen kolu kıvrılmıştı ve yüzünde hâlâ sarı ve mor bereler vardı ama bunların hiçbiri şık bir akşam için giyinmiş Cary Taylor'ın insanda yarattığı genel etkiyi azaltamazdı.

Annemin gülümsemesi bütün odayı aydınlattı. "Göz kamaştırıcı Cary. Tek kelimeyle göz kamaştırıcı."

"Teşekkür ederim."

Annem öne doğru uzanıp yanağından öptü onu. "Neredeyse dışın da için kadar güzel oldu."

Şaşkınlıkla dolu yeşil gözlerini kırpıştırarak bana baktı Cary. Kapının pervazına yaslanıp, "Bazılarımız senin içini okuyabiliyor Cary Taylor" dedim. "Bu yakışıklılığınla bizi kandıramazsın. İçinde kocaman, güzel bir yürek taşıdığını biliyoruz biz."

"Haydi!" dedi annem, ikimizin de ellerini tutup bizi odadan çıkarırken.

Aşağıya, lobi katına indiğimizde Stanton'ın limuzini bizi bekliyordu. Üvey babam arabanın arkasından inerek kollarını anneme doladı ve o nun rujunu bozmak istemeyeceğini bildiğinden yanağına kibar bir öpücük kondurdu. Kar beyazı saçları ve koyu mavi gözleriyle çekici bir adamdı Stanton. Yüzünde yer yer, yılların izlerini görmek mümkündü ama yine de çok çekici bir adamdı, formda ve aktifti.

"Eva!" Bana da sarıldı ve yanağımdan öptü. "Nefes kesici görünüyorsun."

Gülümsedim; "nefes kesici" ifadesinin, benim birilerinin nefesini kesecek gibi göründüğüm anlamına mı, yoksa nefesimi kesecek birilerini beklediğim anlamına mı geldiğinden emin değildim.

Stanton, Cary'nin elini sıkıp omzuna hafifçe vurdu. "Seni yeniden ayakta görmek ne güzel genç adam. Hepimizin ödünü koparttın."

"Teşekkür ederim. Her şey için."

"Teşekküre gerek yok" dedi Stanton ve önemi yokmuş gibi salladı elini. "Hem de hiç."

Annem derin bir soluk aldı. Stanton'a bakan gözleri pırıl pırıldı. Benim ona baktığımı fark edip gülümsedi; huzur dolu bir gülümseyişti bu.

Büyük bir orkestra eşliğinde şarkı söyleyen biri kadın, biri erkek, iki harika şarkıcının olduğu bir kulübe gittik. Gece boyunca şarkıcıların söylediği şarkılar, klasik bir Manhattan sosyetesi fotoğrafından çıkmış gibi görünen yüksek arkalı kadife koltuklarda oturarak yediğimiz, mum ışığıyla aydınlatılmış akşam yemeğine mükemmelen eşlik etti. Büyülenmemek elimde değildi.

Yemekle tatlının arasında Cary beni dansa kaldırdı. İkimiz birlikte salon dansları dersleri almıştık, annemin zoruy-

la. Ama şimdi Cary'nin sakatlığı nedeniyle dikkatli olmamız gerekiyordu. Bütün yapabildiğimiz, mutlu bir günün sonunda, sevdiklerimizle paylaştığımız bu güzel yemeğin verdiği keyifle, olduğumuz yerde sallanmak oldu sonuçta.

"Şunlara baksana" dedi Cary, Stanton'ın annemi dans pistinde ustaca yönlendirmesine bakarak. "Stanton deli oluyor annene."

"Evet. Annem ona iyi geliyor. Tam da ihtiyaç duydukları şeyleri veriyorlar birbirlerine."

Başını eğip bana baktı. "Babanı mı düşünüyorsun?"

"Birazcık." Uzanıp parmaklarımı saçlarında dolaştırdım, ama aklım, insanda kalın ipek hissi uyandıran, daha uzun ve daha koyu buklelerdeydi aslında. "Kendimi hiçbir zaman romantik biri olarak görmemişimdir. Romantik ve şık jestleri ve birine vurulduğunda insanı saran o sarhoşluk hissini elbette severim. Ama o Beyaz Atlı Prens fantezileri ve hayatının aşkıyla evlenme olayı hiç bana göre değil."

"Sen ve ben bebeğim, biz çoktan nasır tutmuşuz. Bizim bütün istediğimiz, arıza olduğumuzu bilen ve bunu kabul eden birileriyle insanın aklını başından alan türden seks."

Dudaklarım buruk bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bir noktada, Gideon'la ikimiz için her şeyin mümkün olabileceği yanılgısına düştüm. Bize gereken tek şeyin aşk olduğuna inandırdım kendimi. Sanırım, hem böyle âşık olacağımı daha önce hiç düşünmediğim için, hem de şu meşhur, 'onlar ermiş muradına, biz çıkalım kerevetine' masalları yüzünden."

Cary dudaklarını kaşıma bastırdı. "Üzgünüm Eva. Acı çektiğini biliyorum. Keşke elimden bir şey gelseydi."

"Birlikte mutlu olabileceğim birini bulmak neden hiç aklıma gelmedi, bilmem."

"Keşke birbirimizi becermeyi isteseydik. Mükemmel olurduk."

Bir kahkaha attım ve yanağımı yüreğinin üstüne yasladım.

Şarkı bittiğinde ayrılarak masamıza doğru yürümeye başladık. Birinin parmaklarının bileğime dolandığını hissettim ve başımı çevirdim...

Gideon'ın kardeşi, Christopher Vidal ile göz göze geldim.

"Bir sonraki dansı da ben isterim" dedi. Dudakları çocuksu bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. Cary'nin, Vidal malikânesindeki garden parti sırasında gizlice çektiği videodaki art niyetli adamdan eser yoktu.

Cary bir adım öne gelerek işaret bekler gibi baktı bana.

İçimden geçen ilk şey, Christopher'ı reddetmekti, ama sonra etrafıma bakındım. "Yalnız mısın?"

"Fark eder mi? Dans etmek istediğim sensin." Beni kendine çekip Cary'ye "Tamam, bana bırakabilirsin" dedi ve ayaklarımı yerden kesti.

İlk seferinde de böyle tanışmıştık Christopher'la, yine beni dansa davet etmişti. Gideon'la dışarı çıktığımız ilk geceydi ve daha o zamandan bir şeyler bozulmaya başlamıştı bile.

"Harikulade görünüyorsun Eva. Saçlarına bayıldım."

Gergince gülümsedim. "Teşekkür ederim."

"Sakin ol" dedi. "Ne kadar sıkıyorsun kendini. Merak etme, ısırmam."

"Affedersin. Burada beraber olduğun birilerini rahatsız edecek bir şey yapmadığımdan emin olmak istiyorum yalnızca."

"Yalnızca annemler ve bir de Vidal Yapım'la çalışmak isteyen bir şarkıcının menajeri var."

"Ya!" Gülümsemem içtenleşerek yüzüme yayıldı. Tam da duymak istediğim şeydi bu.

Dans ederken bir yandan salonu gözlerimle tarıyordum. Şarkı biterken Elizabeth Vidal'in yerinden kalkıp benimle göz göze gelmesini bir işaret olarak algıladım. O, masadakilerden izin istedi, ben de tüm karşı çıkmalarına rağmen Christopher'dan.

"Makyajımı tazelemem gerek" dedim ona.

"Pekâlâ. Ama geri geldiğinde sana bir içki ısmarlamak konusunda ısrar ediyorum."

Annesinin ardından giderken, bir yandan da Christopher'a gidip, onun şerefsizin dik âlâsı olduğunu düşündüğümü doğrudan yüzüne söylesem mi diye geçirdim aklımdan. Magdalene'in ona videodan bahsedip bahsetmediğini bilmiyordum. Bahsetmediyse de mutlaka iyi bir nedeni vardır diye düşündüm.

Tuvaletin hemen dışında bekledim Elizabeth'i. Çıktığında koridorda beklediğimi görünce gülümsedi. Oğlunun ve Ireland'ınkilerle aynı olan o müthiş mavi gözleri ve siyah, uzun, düz saçlarıyla güzel bir kadındı Gideon'ın annesi. Ona bakmak bile yüreğimi burkuyordu. Gideon'ı öyle çok özlemiştim ki. Onu arayıp, bana vereceği ne varsa ona fit olmamak için saat başı mücadele ediyordum kendimle.

"Eva." İki yanağımı da havadan öperek selamladı beni. "Christopher söyledi senin olduğunu. İlk başta tanıyamadım. Bu saçlar çok değiştirmiş seni. Çok güzel olmuş."

"Teşekkürler. Sizinle konuşmam gerek. Özel olarak."

"Ya?" Kaşlarını çattı. "Bir sorun mu var? Gideon'la mı ilgili?"

"Gelin." Onu koridorun ilerisine, acil çıkış kapısına doğru yönlendirdim.

"Konu nedir?"

Tuvaletlerden yeterince uzaklaştığımızda söyledim. "Gideon, çocukken size tacize ya da istismara uğradığını söylemiş, hatırlıyor musunuz?"

Yüzünün rengi kaçtı. "Demek sana bunu anlattı?"

"Hayır. Ama kâbuslarına tanık oldum. Merhamet dilendiği o korkunç, çirkin, vahşi kâbuslarına." Sesim alçaktı ama öfke doluydu. Karşımda hem utanmış hem de kavgacı bir ifadeyle duran kadına saldırmamak için kendimi zor tutuyordum. "Sizin göreviniz onu korumak ve ona destek olmaktı!"

Elizabeth'in çenesi havaya kalktı. "Bilmediğin konu..."

"Sizin haberiniz olmadan önce yaşananlar konusunda bir suçunuz yok." Üstüne yürüdüm ve onun bir adım geri kaçmasından bir tür keyif aldım. "Ama Gideon size anlattıktan sonra olanlar tamamen sizin suçunuz."

"Siktir git" dedi yüzüme tükürür gibi. "Neden söz ettiğin hakkında en ufak bir fikrin yok. Hiçbir şey bilmediğin bir konuda bana gelip böyle şeyler söylemeye nasıl cesaret edersin?"

"Bal gibi de ederim. Oğlunuz, başına gelenler yüzünden ciddi şekilde zarar görmüş ve sizin ona inanmamanız da olayı bin kat daha vahim hale getirmiş."

"Kendi çocuğumun istismarına göz yumacağımı mı sanıyorsun?" Yüzü öfkeyle kızarmıştı ve gözleri aşırı derecede parlaktı. "Gideon'ı iki ayrı çocuk doktoruna götürüp baktırdım, bir şey... bir travma var mı diye. Yapmam gereken her şeyi yaptım."

"Ona inanmak dışında. Ki annesi olarak yapmanız gereken de tam olarak buydu."

"Christopher'ın da annesiyim ben ve o da oradaydı. Hiçbir şey olmadığına yemin ediyordu. Ortada kanıt da yokken kime inanmalıydım? Kimse Gideon'ın iddialarını destekleyecek bir şey bulamadı."

"Kanıt göstermek zorunda kalmamalıydı. Çocuktu o!" Hissettiğim öfke bütün bedenimde titreşiyordu. Ona vurmamak için zor tuttuğum ellerim yumruk halindeydi. Yalnızca Gideon'ın yitirdikleri yüzünden değil, ikimizin yitirdikleri yüzünden de öfkeliydim. "Ne olursa olsun ondan yana olmalıydınız."

"Babasının ölümünü atlatmak için terapi gören sorunlu bir çocuktu Gideon ve ilgi çekmek için yapmayacağı şey yoktu. Onun o zamanki halini bilmiyorsun sen."

"Şimdiki halini biliyorum ama. Boynu bükük, acı içinde, üstelik de sevgiye layık olmadığına inanıyor. Ve onun böyle olmasına siz yol açmışsınız."

"Canın cehenneme." Hışımla ayrıldı yanımdan.

"Ben zaten cehennemdeyim" diye bağırdım arkasından. "Tıpkı oğlunuz gibi."

Bütün pazar gününü Eski Eva olarak geçirdim.

Trey'in izin günüydü; gelip Cary'yi aldı ve önce kahvaltıya, arkasından da sinemaya götürdü. Onları birlikte görmek hoşuma gitmişti, ikisinin de gayret göstermesine çok sevinmiştim. Cary'nin, kendisini telefonla arayanların hiçbirini eve çağırmaması, onun arkadaşlıklarını yeniden gözden geçirmekte olduğunu düşündürüyordu bana. Tahminimce çoğu iyi gün dostlarıydı – süper eğlenceli ama kof.

Bütün ev bana kalınca çok fazla uyudum, berbat şeyler yedim ve pijamalarımı çıkarmaya bile zahmet etmedim. Odamın mahremiyetine sığınıp ağladım, eskiden işteki masamın üstünde duran fotoğraf kolajına bakarak. Gideon'ın sesini, yüzüğünün parmağımdaki ağırlığını özlüyordum. Ellerinin ve dudaklarının bana dokunuşunu, benimle ilgilenirken takındığı o şefkatli ve sahiplenici tavrı özlüyordum.

Pazartesi gelip çatınca, evden Yeni Eva olarak çıktım. Dumanlı gözlerim, pembe dudaklarım ve yeni, hareketli saç kesimimle, o gün için başka biriymişim gibi davranabileceğimi hissediyordum. Kırık kalpli, yitik ve öfkeli olmayan biri gibi.

Kapıdan çıkınca Bentley'yi gördüm ama Angus, binmeyeceğimi bildiğinden araçtan hiç inmedi bile. Belki bir gün beni bir yere götürmesini isteyeceğim tutar diye, Gideon'ın Angus'ı bu şekilde peşime takıp zamanını boşa harcatmasını aklım almıyordu. Tek açıklaması, Gideon'ın kendini suçlu hissetmesi olabilirdi. Suçluluk hissinden ve hayatımdaki insanların bu histen mustarip olmasından nefret ediyordum. Keşke buna bir son verip hayatlarına devam etselerdi. Tıpkı benim yapmaya çalıştığım gibi.

Waters Field & Leaman'da sabah hızla geçip gitti, çünkü kendi işlerimi yapmanın yanı sıra, yeni asistan Will'e de yardım etmem gerekiyordu. Will'in çekinmeden bir sürü soru sormasından memnundum, çünkü Gideon'ı görmeden geçen saniyeleri, dakikaları ve saatleri sayamayacak kadar meşgul ediyordu beni.

"Hoş görünüyorsun Eva" dedi Mark, ofisine ilk girdiğimde. "İyi misin?"

"Pek değilim. Ama olacağım."

Öne doğru eğilip dirseklerini masasına dayadı. "Bir keresinde, beraber olmaya başladıktan bir buçuk yıl kadar sonra, Steven'la ayrılmıştık. Zorlu geçen birkaç haftanın sonunda daha fazla uzatmamanın iyi olacağına karar vermiştik. Gerçekten berbat bir şeydi" dedi hararetle. "Her dakikasından nefret etmiştim. Her sabah yataktan kalkmak bile korkunç bir çaba gerektiriyordu ve o da aynı durumdaydı. Neyse işte... Bir şeye ihtiyacın olursa..."

"Teşekkür ederim. Şu anda benim için yapabileceğin en iyi şey beni meşgul etmek. İş dışında hiçbir şey düşünecek zamanım olmasın istiyorum."

"Bak, bunu yapabilirim."

Öğle yemeği saati gelince Will'le ben, Megumi'yi de alıp yakınlardaki bir pizzacıya gittik. Megumi, tanışma randevusuyla başlayan ve ilerlemekte olan ilişkisindeki gelişmeleri anlattı bana. Will de kız arkadaşıyla ikisinin çatı katı dairelerini kendi monte ettikleri mobilyalarla döşemeye çalışırken yaşadıkları Ikea maceralarını anlattı.

"Bu hafta sonu Hamptons'a gidiyoruz" dedi Megumi, Crossfire'a dönerken. "Benimkinin ailesinin evi varmış orada. Nasıl ama?"

"Süper." Turnikelerden yan yana geçtik. "Sıcaktan kaçabileceğin için kıskanıyorum seni."

"Ya... Değil mi?"

"Mobilya monte etmekten daha iyi olduğu kesin" diye ho-

murdandı Will, bir grup insanın arkasından asansöre binerken. "Bu işlerin bir an evvel bitmesini istiyorum."

Kapılar kapanmaya başladı ve sonra yeniden açıldı. Gideon hemen arkamızdan asansöre bindi. Her zaman aramızda olan o tanıdık, elle tutulur enerji çarptı beni. Omuriliğimden aşağı doğru yayılan farkındalık hissiyle bütün tüylerim diken diken oldu. Ensem karıncalandı.

Megumi bana bakınca kafamı iki yana salladım. Gideon'a bakmamam gerektiğini biliyordum. Olmayacak bir şey yapmaktan korkuyordum. Onu öyle çok arzuluyordum ve ona sarılmayalı o kadar çok olmuştu ki... Eskiden, ona dokunmaya, elini tutmaya, yaslanmaya, ellerimi saçlarında gezdirmeye hakkım vardı. Artık bunları yapamamak berbat bir sızıydı içimde. Ona yeniden bu kadar yakın olmanın verdiği acıyla inlememek için dudağımı ısırmam gerekti.

Başımı eğik tutuyordum ama Gideon'ın gözlerini üstümde *hissediyordum*. Kendimi, mobilyalar ve karşı cinsle ev paylaşmanın gerektirdiği tavizler hakkındaki muhabbete vermeye zorlayarak iş arkadaşlarımla konuşmaya devam ettim.

Asansör sık sık katlarda durarak yukarı doğru yoluna devam ettikçe içerideki insanların sayısı giderek azaldı. Gideon'ın nerede olduğundan fazlasıyla haberdardım. Onun hiçbir zaman bu kadar kalabalık asansörlere binmediğini bildiğimden, bunu yalnızca beni görmek ve böyle sıradan bir şekilde de olsa benimle olmak istediği için yaptığını tahmin ettim, umdum ve öyle olması için dua ettim.

Yirminci kata vardığımızda, dünyada bana gerçekten yaşadığımı hissettiren tek şeyden ayrılmak zorunda olmanın üzüntüsüyle derin bir soluk alarak inmeye hazırlandım.

Kapılar açıldı.

"Bekle."

Gözlerim kapandı. Boğuk bir sesle verilen bu emirle kalakalmıştım. Onu duymamış gibi devam etmem gerektiğini biliyordum. Ona kendimi daha fazla verirsem, hatta hayatımın yalnızca bir dakikasını bile verirsem çok daha fazla acı çekeceğimi biliyordum. Ama nasıl direnebilirdim ki? Konu Gideon olduğunda ne zaman direnebilmiştim?

İş arkadaşlarım inebilsinler diye kenara çekildim. Ben peşlerinden gelmeyince Will'in kaşları şaşkınlıkla çatıldı ama Megumi onu tutup dışarı çekti. Kapılar kapandı.

Köşeye geçtim, kalbim küt küt atıyordu. Gideon, beklenti ve buyruklarını sessizce yayarak bekliyordu karşı tarafta. En üst kata yaklaşırken bedenim onun neredeyse somutlaşan ihtiyacına tepki vermeye başladı. Memelerim dolgunlaşıp ağırlaştı; cinsel organım şişkinleşip kayganlaştı. Ona açtım. Muhtaçtım. Soluğum hızlanmıştı.

Bana dokunmamıştı bile ve ben şehvetten soluk soluğaydım neredeyse.

Asansör yavaşlayarak durdu. Gideon anahtarı cebinden çıkarıp panele soktu ve asansörü olduğu yere kilitledi. Sonra bana doğru geldi.

Aramızda yalnızca birkaç santim vardı. Başımı hiç kaldırmadan, pırıl pırıl boyalı, bağcıklı ayakkabılarına bakıyordum. Soluk alışını duydum, benimki gibi derin ve hızlıydı. Teninin, zarif ve erkeksi kokusunu aldım, yüreğim duracak gibi oldu.

"Arkanı dön Eva."

Tanıdığım ve çok sevdiğim bu emredici ses tonu, tüm bedenimin ürpermesine neden oldu. Gözlerimi kapatıp döndüm. Gideon derhal arkama yaslanıp beni asansörün duvarına yapıştırınca soluk almakta zorlandım. Parmaklarını parmaklarıma geçirerek ellerimi omuzlarımın hizasına kaldırdı.

"O kadar güzelsin ki" diye fısıldadı burnunu saçlarımın arasına gömerek. "Sana bakmak acı veriyor."

"Gideon. Ne yapıyorsun?"

Açlığının içinden taştığını ve beni sarıp sarmaladığını his-

settim. Güçlü bedeni sert ve sıcaktı ve gerilimle titreşiyordu. Uyarılmıştı, kalın aletinin sert baskısını hissediyor ve ona sürtünmeme engel olamıyordum. Onu istiyordum. Onu içimde istiyordum. Doldursun beni istiyordum, Tamamlasın. Öyle boştum ki onsuz.

Titreyerek derin bir soluk aldı. Sanki başka yerlerime de dokunmak istiyor ama kendini tutuyormuş gibi huzursuzca açılıp kapanıyordu parmakları parmaklarımın arasında.

Ona verdiğim yüzüğün tenime battığını hissettim. Bakmak için başımı çevirdim, yüzüğü görünce şaşkınlık ve acıyla gerildim.

"Neden?" diye fısıldadım. "Ne istiyorsun benden? Orgazm olmak mı? Beni düzmek mi istiyorsun Gideon? Olay bu mu? Yükünü içime boşaltmak mı istiyorsun?"

Bu kaba sözcükleri yüzüne yiyince tıslarcasına soludu. "Yapma."

"Hiçbir şey söylemeyeyim mi?" Gözlerimi kapattım. "Peki. Ne istiyorsan yap. Ama o yüzüğü takıp da ilişkimiz farklı bir şeymiş gibi davranma."

"Hiç çıkarmıyorum onu. Çıkarmayacağım da. *Asla*." Sağ elini elimden çekip cebine uzandı. Bana verdiği yüzüğü yeniden parmağıma takmasını ve sonra da elimi dudaklarına götürmesini seyrettim. Öptü, sonra dudaklarını şakağıma bastırdı – aceleci, sert, öfkeliydi.

"Bekle" dedi birden.

Sonra yok oldu. Asansör inişe geçti. Sağ elim kapanıp yumruk oldu, soluk soluğa uzaklaştım duvardan.

Beklemek mi? Neyi?

18

Yirminci katta asansörden indiğimde gözlerim kuru ve kararlıydım. Megumi düğmeye basarak güvenlik kapılarını açtı ve ayağa fırladı. "Her şey yolunda mı?"

Masasının yanında durakladım. "En ufak bir fikrim yok. Akıllara ziyan bir adam bu."

Megumi'nin kaşları kalktı. "Gelişmelerden haberdar et beni."

"Oturup kitabını yazsam daha iyi olacak" diye homurdandım, odacığıma doğru yola devam ederken. Herkesi neden bu kadar ilgilendiriyordu acaba benim romantik hayatım?

Masama ulaşınca çantamı çekmeceye atıp Cary'ye telefon etmek üzere yerime oturdum.

"Selam" dedim açınca. "Eğer canın sıkılıyorsa..."

"Eğer mi?" diye güldü dalga geçerek.

"Hani bana Gideon'la ilgili bir bilgi dosyası hazırlamıştın ya? Öyle bir dosya da Doktor Terrence Lucas hakkında hazırlar mısın?"

"Tamam. Ben tanıyor muyum bu adamı?"

"Hayır. Çocuk doktoru."

Bir anlık bir duraksamanın ardından, "Hamile misin?" diye sordu.

"Hayır! Yuh! Ayrıca öyle olsa jinekoloğa ihtiyacım olurdu, çocuk doktoruna değil."

"Oh! Neyse. Nasıl yazılıyor adı?"

Cary'ye ihtiyacı olan bilgiyi verdikten sonra Doktor Lucas'ın muayenehane telefonunu bulup randevu aldım. "Yeni hasta formu filan doldurmama gerek yok" dedim sekretere. "Yalnızca küçük bir şey danışacağım."

Sonra Vidal Yapım'ı arayarak Christopher'a beni araması için bir mesaj bıraktım.

Mark yemekten döndüğünde açık duran kapısını çaldım. "Selam. Sabah bir randevuya gitmek için bir saate ihtiyacım var. Yarın saat onda gelip altıda çıksam olur mu?"

"Onda gelip beşte çıkabilirsin Eva." Dikkatle baktı bana. "Her şey yolunda mı?"

"Her gün daha iyiye gidiyor."

"Güzel." Gülümsedi. "Bunu duyduğuma sevindim."

Yeniden işime daldım ama Gideon'la ilgili düşünceler kafamı kurcalıyordu. Durmadan yüzüğüme bakıp, onu bana ilk verdiği zaman söylediklerini düşünüyordum: *Çarpılar sana tutunmaya çalışan beni simgeliyor.*

Bekle. Onu mu? Bana geri gelmesini mi? Neden? Neden hem benimle olan bütün ilişkisini kesiyor, hem de benim onu yeniden bağrıma basacağımı umuyordu, anlayamıyordum. Hele de resmin içinde Corinne olunca.

Öğleden sonra, geçtiğimiz birkaç haftayı aklımdan geçirdim durdum, Gideon'la yaptığımız konuşmaları, söylediği ve yaptığı şeyleri tek tek düşündüm, kafamdaki sorulara yanıt arıyordum. Günün sonunda Crossfire'dan çıkarken Bentley'nin binanın önünde beklediğini görüp Angus'a el salladım, o da bana gülümsedi. Patronuyla sorunlarım olabilirdi ama bunlar için Angus'ı suçlayamazdım.

Dışarısı sıcak ve boğucuydu. Felaketti. Köşedeki Duane Reade'e girerek yolda içmek için bir şişe soğuk su ve Krav Maga dersinden sonra yemek için de bir paket çikolata aldım. Dışarı çıktığımda, Angus hemen kapının dışında bekliyordu beni, peşimden ayrılmıyordu. Eve doğru yürüyüşüme başlamak için Crossfire'ın olduğu yöne dönünce Gideon'ın Corinne'le birlikte binadan çıktığını gördüm. Beline koyduğu eliyle Corinne'i ona ait araçlardan biri olduğunu bildiğim şık Mercedes'e yönlendiriyordu. Corinne gülümsüyordu. Gideon'ın ifadesini okumaksa imkansızdı.

Dehşete kapılmıştım; ne hareket edebildim ne de gözlerimi kaçırabildim. Midemi düğümleyen keder, öfke ve berbat bir ihanete uğramışlık hissiyle, kalabalık kaldırımın ortasında öylece kalakaldım.

Gideon başını kaldırıp beni gördü ve aynı benim gibi donup kaldı. Babamın geldiği gün gördüğüm Latin kökenli şoför arka kapıyı açtı ve Corinne arabanın içinde kayboldu. Gideon olduğu yerde kaldı, gözleri gözlerimdeydi.

Elimi kaldırıp ortaparmağımla çektiğim hareketi kaçırması imkânsızdı.

Birden aklıma bir şey geldi.

Sırtımı Gideon'a dönüp kenara çekildim ve çantamı karıştırarak telefonumu aradım. Bulunca, hızlı aramayı kullanarak annemi aradım ve açar açmaz sordum: "Megumi'yle yemeğe gittiğimiz gün, Crossfire'a dönerken yolda bir şeyden tırsmıştın hani. Onu görmüştün değil mi? Nathan'ı. Nathan'ı Crossfire'da görmüştün."

"Evet" dedi. "O yüzden de Richard ona istediği parayı vermenin en iyisi olacağına karar verdi. Ülkeyi terk etmek için gereken parayı aldığı takdirde senden uzak duracağını söylemişti Nathan. Neden sordun?"

"Öyle davranmanın nedeninin Nathan olduğu dank etmemişti şu ana dek kafama." Önüme dönüp eve doğru hızla yürümeye başladım. Mercedes gitmişti ama benim moralim düzelmeye başlıyordu. "Kapatmam lazım anne. Seni sonra ararım."

"Her şey yolunda mı?" diye sordu endişeyle.

"Henüz değil ama bu konuda çalışıyorum."

"Bana ihtiyacın olursa buradayım."

İç geçirdim. "Biliyorum. İyiyim ben. Seni seviyorum."

Eve vardığımda Cary, kucağında bilgisayarıyla kanepede oturmuş, çıplak ayaklarını da sehpaya dayamıştı.

"Selam" diye seslendi, gözlerini ekrandan ayırmadan.

Eşyalarımı bırakıp ayakkabılarımı çıkardım. "Bil bakalım ne keşfettim."

Gözlerinin üstüne düşen bir tutam saçın arasından baktı bana. "Ne?"

"Gideon'ın Nathan yüzünden uzaklaştığını sanıyordum ya ben, hani her şey güzel güzel giderken birden bozulmuştu ve ardından da polis gelip bize Nathan'dan bahsetmişti. Ben de bu ikisinin birbiriyle ilgili olduğunu düşünmüştüm."

"Akla yatkın." Kaşlarını çattı. "Sanırım."

"Oysa Nathan, sen saldırıya uğramadan önceki pazartesi Crossfire'daymış. Oraya Gideon'ı görmeye gittiğinden eminim. *Hiç* kuşkum yok. Nathan beni görmek için gelmiş olamaz oraya. Bütün o güvenlik görevlileriyle ve beni tanıyan insanlarla dolu bir yere benim için gelmiş olamaz."

Cary arkasına yaslandı. "Tamam. Peki bu ne demek oluyor?"

"Gideon, Nathan'dan sonra da iyiydi demek oluyor." Ellerimi yukarı kaldırdım. "Bütün hafta gayet iyiydi. Hafta sonu kaçamağımız sırasında iyiden de öteydi. Buraya döndükten sonraki pazartesi sabahı da iyiydi. Sonra *–pat–* pazartesi gecesi birden kafayı sıyırdı ve gözü beni görmek istemedi."

"Yani?"

"Yani, ne oldu acaba pazartesi gecesi?"

Cary kaşlarını kaldırdı. "Bana mı soruyorsun?"

"Hırr!" Saçlarımı çekiştirmeye başladım. "Kahrolası evrene soruyorum. Tanrı'ya soruyorum. Herkese soruyorum. Erkek arkadaşıma ne oldu?"

"Bunu ona sorman gerektiği konusunda anlaştığımızı sanıyordum."

"Ondan yalnızca iki yanıt alıyorum: *Bana güven* ve *bekle*. Bugün yüzüğümü geri verdi bana." Parmağımı gösterdim. "Ve o da benim verdiğim yüzüğü takıyor hâlâ. Bunun ne kadar kafa karıştırıcı olduğunu anlayabiliyor musun? Bunlar yalnızca yüzük değil, verilmiş sözler. Sahiplenmeyi ve bağlanmayı simgeliyorlar. Neden hâlâ takıyor kendininkini? Neden benimkini takmam bu kadar önemli? Hevesini alana kadar Corinne'i becersin diye bekleyeceğimi mi sanıyor cidden?"

"Yaptığı şeyin bu olduğunu mu düşünüyorsun? Gerçekten?"

Gözlerimi kapatıp başımı arkaya attım. "Hayır. Ve bunun beni nahif mi, yoksa iflah olmaz bir hayalperest mi yaptığına da karar vermiyorum."

"Peki Doktor Lucas denen bu herifin bu işle bir ilgisi var mı?"

"Hayır." Toparlanıp yanına oturdum. "Bir şey bulabildin mi?"

"Biraz zor be bebeğim, hele de ne aradığını bilmeyince."

"Yalnızca bir önsezi." Ekranına baktım. "O ne?"

"Dün Florida'daki bir radyo istasyonunda Brett'le yapılan bir söyleşinin dökümü."

"Ya? Peki sen ne diye okuyorsun onu?"

"Demin 'Golden'ı dinlerken onunla ilgili bir arama yapmaya karar verdim, bu çıktı."

Okumaya çalıştım ama açım kötüydü. "Ne diyor?"

"Eva diye birinin gerçekten olup olmadığını sormuşlar. O da evet, var demiş ve onunla yakın zamanda yeniden temasa geçtiğini ve yine bir araya gelmeyi umduğunu söylemiş."

"Ne? Yok artık!"

"Var artık." Cary sırıttı. "Yani Cross aklını başına toplamazsa yedekteki adamın hazır bekliyor."

Ayağa kalktım. "Her neyse. Ben acıktım. Bir şey ister misin?"

"İştahın geri gelmişse bu iyiye işaret demektir."

"Her şey geri geliyor" dedim. "Hem de gümbür gümbür."

Ertesi sabah kaldırımda Angus'ı bekliyordum. Geldi ve bizim binanın kapıcısı Paul de bana arka kapıyı açtı.

"Günaydın Angus" dedim

"Günaydın Bayan Tramell." Dikiz aynasından göz göze geldik, gülümsedi.

Hareket ettiği sırada iki ön koltuğun arasından öne uzandım. "Corinne Giroux'nun nerede oturduğunu biliyor musun?"

Bana şöyle bir baktı. "Evet."

Arkama yaslandım. "İşte oraya gitmek istiyorum."

Corinne'in evi Gideon'ınkinin neredeyse yanı başındaydı. Bunun bir tesadüf olmadığından adım gibi emindim.

Girişteki güvenlik masasına başvurdum, onuncu kata çıkmak için onay almam tam yirmi dakika sürdü. Dairenin kapısını çaldım. Kapı açılınca karşıma yerlere kadar uzanan siyah ipek sabahlığıyla, yanakları kızarmış ve saçı başı dağınık bir Corinne çıktı. İpeksi siyah saçları ve deniz mavisi gözleriyle fevkalade güzeldi ve hareketlerinde beni imrendiren esnek bir zarafet vardı. Ben de en sevdiğim gri, kolsuz elbisemi kuşanmıştım bir zırh gibi, iyi ki de öyle yapmışım. Kendimi bayağı gösterişsiz hissetmeme neden oluyordu bu kadın.

"Eva" dedi soluk soluğa. "Bu ne sürpriz."

"Bu şekilde paldır küldür, habersiz geldiğim için özür dilerim. Sadece küçük bir soru sormak istiyorum sana."

"Ya?" Kapının çerçevesine yaslanmıştı, kapıyı da kısmen kapalı tutuyordu.

"İçeri girebilir miyim?" diye sordum gergince.

"Şey." Omzunun üstünden içeriye baktı. "Gelmesen daha iyi."

"Misafirin olsa da benim için önemli değil ve söz veriyorum fazla uzun sürmeyecek."

"Eva." Dudaklarını yaladı. "Nasıl söylesem..."

Ellerim titriyordu ve midem perişan haldeydi; beynim, Corinne'in arkasında duran çıplak Gideon imgeleriyle işkence yapıyordu bana. Kafası olaylara bir türlü basmayan eski kız arkadaş olarak sabah düzüşmelerinin orta yerine dalmış olabilirdim. Sabahları erken saatte sevişmeyi ne kadar sevdiğini bilecek kadar iyi tanıyordum Gideon'ı.

Ama Gideon'ı genel olarak da iyi tanıyordum. Hatta onu o kadar iyi tanıyordum ki, Corinne'e "Kes numarayı" dedim.

Gözleri büyüdü.

Alaycı bir ifadeyle dudaklarımı büktüm. "Gideon bana âşık. Seninle yatıp kalkmıyor."

Çabuk toparlandı. "Seninle de yatıp kalkmıyor. Biliyorum, çünkü bütün boş zamanını benimle geçiriyor."

Peki. Demek apartman boşluğunda konuşacaktık bu konuyu. "Gideon'ı tanıyorum. Onu her zaman anlamıyorum, o ayrı konu. Seni kandırmak istemediği için sana daha baştan bu işin bir yere gitmeyeceğini söylemiştir, biliyorum. Seni bir kez kırmış zaten; bir daha yapmaz."

"Son derece ilginç bütün bunlar. Gideon burada olduğunu biliyor mu?"

"Hayır, ama sen söylersin nasılsa. Olsun, söyle. Ben sadece şunu öğrenmek istiyorum: Crossfire'dan tıpkı şimdi olduğun gibi henüz düzülmüş bir halde çıktığın o gün orada ne işin vardı?"

Gülüşü jilet gibi keskindi. "*Sence* ne işim olabilir?"

"Gideon'la bir işin yoktu" dedim kararlılıkla, ama kendimi tam bir geri zekâlı yerine koymuş olmayayım diye içten içe dua ediyordum. "Beni gördün, değil mi? Lobideki görüş açın caddenin karşısına tamamen hâkimdi ve benim geldiğimi gördün. Gideon sana Waldorf'daki yemek sırasında benim kıskanç biri olduğumu söylemiştir. Binadaki diğer ofislerden birinde, birileriyle küçük bir öğle kaçamağı mı yapmış-

tın? Yoksa yalnızca dışarı çıkmadan hemen önce saçını başını mı dağıttın?"

Yanıtı yüzünde gördüm. Yıldırım hızıyla görünüp kayboldu ama ben gördüm.

"Bu seçeneklerin her ikisi de çok saçma" dedi.

Başımı salladım, derin bir rahatlama ve tatmin anı yaşıyordum. "Dinle, ona asla istediğin şekilde sahip olamayacaksın. Bunun sana acı verdiğini biliyorum. Geçtiğimiz iki hafta boyunca ben de yaşadım bunu. Senin için üzgünüm, gerçekten."

"Başlarım sana da, acımana da" dedi öfkeyle. "Bunları kendine sakla. Birlikte zaman geçirdiği kişi benim nihayetinde."

"Ve işte bu da senin durumunu kurtarabilecek şey Corinne. Eğer biraz dikkat ettiysen Gideon'ın acı çektiğini fark etmişsindir. İyi bir arkadaş olmaya çalış ona." Asansöre doğru giderken omzumun üstünden seslendim: "İyi günler."

Kapıyı arkamdan çarptı.

Bentley'ye geri döndüğümde Angus'a beni Doktor Terrence Lucas'ın muayenehanesine götürmesini söyledim. Tam kapıyı kapatacakken durup bana baktı. "Gideon çok kızacak Eva."

Başımı salladım, uyarıyı anlamıştım. "Onunla da zamanı gelince uğraşırım artık."

Doktor Lucas'ın muayenehanesinin bulunduğu bina iddiasızdı ama muayenehane sıcak ve davetkârdı. Bekleme odasının duvarları koyu renk ahşapla kaplanmış, üstlerine de bebek ve çocuk resimleri asılmıştı. Anne babalara yönelik dergiler masaların üstüne yayılmış, bazıları da raflara düzenli bir şekilde yerleştirilmişti. Oyun alanı da derli topluydu.

Sekreterle konuştuktan sonra tam oturacakken bir hemşire beni arka tarafa çağırdı. Muayene odası yerine Doktor Lucas'ın ofisine alındım. Ben içeri girince Doktor Lucas hemen yerinden kalkarak masasının etrafından dolandı.

"Eva." Elini uzattı, tokalaştık. "Randevu alman gerekmezdi."

Zorlukla gülümsedim. "Sana başka nasıl ulaşacağımı bilemedim."

"Otursana."

Ben oturdum ama o ayakta kaldı ve masaya yaslanıp iki eliyle masanın kenarını tuttu. Güç ifade eden bu pozu bana karşı neden kullanma ihtiyacı hissettiğini anlayamamıştım.

"Senin için ne yapabilirim?" diye sordu. Sakin, güvenli bir havası ve samimi, geniş bir gülümsemesi vardı. Yakışıklılığı ve cana yakın tavırlarıyla karşılaşan her annenin onun beceri ve ahlakına güven duyacağından emindim.

"Gideon Cross senin hastandı değil mi?"

Yüzü anında kapandı, sırtı dikleşti. "Hastalarımla ilgili konularda konuşma özgürlüğüne sahip değilim."

"Hastanede bana bu 'konuşma özgürlüğüne sahip değilim' sözünü söylediğinde anlamamıştım; anlamalıydım oysa." Parmaklarımla sandalyemin kolçağını tıkırdatıyordum. "Annesine yalan söyledin. Neden?"

Masasının diğer tarafına geri dönerek benimle arasına mobilyadan bir sınır koymuş oldu. "Bunu sana o mu söyledi?"

"Hayır. Kendi kendime çıkarıyorum, yavaş yavaş. Varsayımsal olarak konuşalım, bir muayenenin sonuçları hakkında neden yalan söyler ki insan?"

"Ben söylemem. Artık gitmen gerekiyor."

"Ah, hadi ama." Arkama yaslanıp bacak bacak üstüne attım. "Senden daha fazlasını bekliyorum. Gideon'ın, bütün kadınları mahvetmeye kararlı, vicdansız bir canavar olduğu iddialarına ne oldu?"

"Ben üstüme düşeni yapıp seni uyardım." Bakışları serttı ve dudakları küçümseyici bir ifadeyle kıvrılmıştı. Pek de yakışıklı görünmüyordu artık. "Hayatını çöpe atmaya kararlıysan benim yapabileceğim bir şey yok."

"Bu işi çözeceğim. Yalnızca yüzünü görmem gerekiyordu. Haklı olup olmadığımı anlamalıydım."

"Değilsin. Cross hiçbir zaman hastam olmadı."

"Laf bunlar – annesi danışmıştı sana. Bence günlerini karın Gideon'a âşık olduğu için köpürerek geçirirken, biraz da yardıma ihtiyacı olan küçük bir çocuğa neler yapmıştın onu düşün." Öfkem arttıkça sesim tizleşiyordu. Gideon'ın başına gelenleri düşününce, onun acısında payı olan herkese saldırmak geliyordu içimden.

Ayağa kalktım. "Karınla onun arasında olanlar rıza sahibi iki yetişkinin arasındaydı. Gideon'a çocukken olanlarsa büyük bir suçtu ve senin buna yaptığın katkı da gerçek bir rezalet."

"Defol!"

"Seve seve." Kapıyı hızla açtım ve az kalsın, kapının hemen dışında, duvara yaslanmış duran Gideon'a çarpacaktım. Parmakları kolumu kavradı ama öfke ve nefretle buz kesmiş gözleri Doktor Lucas'ın üzerindeydi.

"Eva'dan uzak dur" dedi sertçe.

Art niyet dolu bir gülüş belirdi Lucas'ın yüzünde. "O bana geldi."

Gideon'ın ona gülüşüyse ürperticiydi. "Bir daha onun geldiğini gördüğün an dönüp diğer yöne koşmanı öneririm."

"Ne komik. Ben de Eva'ya seninle ilgili olarak aynı tavsiyede bulunmuştum."

Sevgili doktora bir hareket çektim.

Gülerek, elimden tutup beni koridorun diğer ucuna doğru çekti Gideon. "Nereden çıktı bu parmak gösterme olayı bu günlerde?"

"Ne? O hareket bir klasiktir."

"Bu şekilde dalamazsınız buraya!" diye bağırdı sekreter, biz masasının yanından geçerken.

Gideon ona bir bakış attı. "Güvenliğe bıraktığın çağrıyı iptal edebilirsin, biz çıkıyoruz."

"Angus mı gammazladı beni?" diye homurdandım, kolumu kurtarmaya çalışarak.

"Hayır. Kıvranmayı bırak. Bütün araçlar GPS'le izleniyor."

"Sen delinin tekisin. Biliyorsun, değil mi?"

Asansörün düğmesine sertçe basıp öfkeyle bana döndü. "Öyle miyim? Peki ya sen? Gitmediğin yer kalmadı. Annem. Corinne. Kahrolası Lucas. Ne bok yiyorsun sen Eva?"

"Seni ilgilendirmez." Çenemi kaldırdım. "Ayrıldık biz, hatırlarsan."

Çenesi kasıldı. Üzerinde takım elbisesiyle, orada öylece dururken gayet kibar ve medeni görünüyordu ama bir yandan da vahşi ve ateşli bir enerji yayıyordu etrafa. Ona bakınca gördüklerimle hissettiklerim arasındaki fark iştahımı kabartıyordu. Takım elbisenin içindeki adama -onun dizginlenemeyen, muhteşem bedeninin her santimine- sahip olabilmek çok hoşuma gidiyordu.

Asansör geldi, bindik. Heyecandan yanıyordu her yerim. Peşimden gelmişti. Bu beni öyle heyecanlandırıyordu ki. Kontrol paneline bir anahtar soktu; homurdandım.

"New York'ta sana ait olmayan herhangi bir şey var mı?"

Bir anda tepemdeydi; bir eli saçlarımda, diğeri kıçımda, dudakları şiddetli bir öpüşle dudaklarımdaydı. Hiç oyalanmadan dilini dudaklarımın arasına sokup sertçe daldırdı derinlere.

İnleyerek belinden tuttum ve teması daha da derinleştirmek için parmak uçlarımda yükseldim.

Dişleri, acıtacak kadar sertçe battı altdudağıma. "Birkaç kelimeyle bize son verebileceğini mi sanıyorsun? Bunun sonu yok Eva."

Beni asansörün yan duvarına yapıştırdı. Ölesiye uyarılmış bir doksanlık bir erkek bedeni tarafından mıhlanmıştım.

"Seni özledim" diye fısıldadım, kıçından yakalayıp onu iyice kendime çekerken.

Gideon inledi. "Meleğim."

Beni öpüyordu. Edepsizce gözü dönmüş bir adamın, beni kendimden geçiren ateşli öpücükleriydi bunlar.

"Ne yapıyorsun?" dedi soluk soluğa. "Oradan oraya gidiyorsun, ortalığı karıştırıyorsun."

"Salak erkek arkadaşımı sepetlediğim için çok boş zamanım var, ne yapayım" diye yapıştırdım soluk soluğa.

Vahşi bir tutkuyla homurdanarak saçıma öyle şiddetle yapıştı ki canım yandı.

"Bir öpücük ya da düzüşmeyle telafi edemezsin bunu Gideon. Bu sefer olmaz." Onu bırakmak çok zordu; ona dokunma hakkı ve fırsatının elimden alındığı onca haftadan sonra neredeyse imkânsızdı hatta. Ona ihtiyacım vardı.

Alnını alnıma bastırdı. "Bana güvenmek zorundasın."

Ellerimi göğsüne koyup ittim onu. İtmeme izin verdi, bakışları yüzümü tarıyordu.

"Benimle konuşmazsan olmaz." Uzanıp anahtarı kontrol panelinden çıkardım ve Gideon'a uzattım. Asansör inişe geçti. "Bana işkence çektiriyorsun. Bile bile. Süründürüyorsun. Ve görünürde bir sonu da yok bütün bunların. Ne bok yediğini bilmiyorum şampiyon, ama bu Dr. Jekyll ve Mr. Hyde olayı bana işlemiyor artık."

Elini cebine soktu; böyle rahat ve kontrollü davrandığı zamanlar en tehlikeli zamanlarıydı. "İdare edilmesi imkânsız bir şeysin sen."

"Giyinikken öyleyim. Alışsan iyi olur." Kapılar açıldı, çıktım. Elini belime koyunca bir ürperti dolaştı bütün bedenimde. Kumaş katmanları üzerinden hissettiğim bu masum dokunuş, daha ilk günden beri şehvet uyandırıyordu bende. "Elini bir daha bu şekilde Corinne'in beline koyarsan parmaklarını kırarım."

"Başka kimseyi istemediğimi biliyorsun" diye mırıldandı. "İsteyemem. Seni istemekten başka bir şey yapamıyorum."

Hem Bentley hem de Mercedes yolun kenarında beklemekteydi. İçeride olduğum sürede gökyüzü kararmıştı, sanki o da yanımdaki adam gibi kara kara düşünüyordu. Havadaki ağır beklenti hissi, yaklaşmakta olan yaz fırtınasının habercisi gibiydi.

Girişteki çıkmanın altında durup Gideon'a baktım. "Söyle beraber gitsinler. Bizim konuşmamız gerek."

"Plan buydu zaten."

Angus şapkasının tereğine dokundu ve direksiyona geçti. Diğer sürücü Gideon'ın yanına gelip anahtarları uzattı.

"Bayan Tramell" diye selamladı beni de.

"Eva, bu Raúl."

"Yine karşılaştık" dedim. "Geçen sefer mesajımı iletmiş miydin?"

Gideon'ın parmakları kasıldı sırtımda. "İletti."

Işıl ışıl gülümsedim. "Teşekkürler Raúl."

Raúl, Bentley'nin yolcu tarafına geçerken Gideon da Mercedes'e kadar bana eşlik edip kapıyı açtı. Onun direksiyona geçip uzun bacaklarını sığdırabilmek için koltuğu ayarlayışını seyretmek heyecan vericiydi. Arabayı çalıştırıp trafiğe karıştı ve güçlü aracı New York'un çılgın sokaklarında ustaca kullanmaya başladı.

"Araba kullanışını seyretmek seni arzulamama neden oluyor" dedim ve direksiyonu rahatça kavrayan elinin kasıldığını fark ettim.

"Hey Tanrım!" Bana baktı. "Sende ulaşım fetişi var."

"Bende Gideon fetişi var." Sesimi alçalttım. "Haftalar oldu."

"Ve ben bunun her saniyesinden nefret ettim. Benim için işkence bu Eva. Dikkatimi hiçbir şeye veremiyorum. Uyuyamıyorum. En küçük şeye öfkeleniveriyorum. Sensiz hayat cehennem bana."

Onun acı çekmesini asla istemezdim ama onun da beni, benim onu özlediğim kadar özlemesi perişanlığımı biraz olsun hafifletiyordu.

Koltuğumda yan dönerek ona baktım. "Bunu neden yapıyorsun bize?"

"Elime bir fırsat geçti, ben de kullandım." Çenesi kasıldı. "Bu ayrılık onun bedeli. Sonsuza dek sürmeyecek. Sabırlı ol mama ihtiyacım var."

Başımı iki yana salladım. "Hayır Gideon. Yapamam. Daha fazla devam edemem."

"Beni terk *etmiyorsun*. Buna izin vermem."

"Terk ettim bile. Görmüyor musun? Hayatımı yaşıyorum ve içinde sen yoksun."

"Şu anda olabileceğim her şekilde içindeyim."

"Angus'ı peşimde dolaştırarak mı? Hadi ama. Böyle ilişki olmaz." Yanağımı koltuğa dayadım. "Olsa bile ben istemem."

"Eva." Soluğunu sertçe bıraktı. "Sessizlik, kötü seçeneklerin en iyisi benim için. Açıklasam da açıklamasam da seni kendimden uzaklaştıracağım gibi geliyor bana, ama açıklamak daha riskli. Bilmek istediğini sanıyorsun ama söylersem pişman olacaksın. Bazı yanlarımı bilmesen daha iyi olur diyorsam bana inanmalısın."

"Bana oyalanacak bir şey ver hiç değilse." Elimi bacağına koyunca bir kasın elimin altında gerildiğini, sonra da seğirdiğini hissettim. "Şu anda hiçbir şey yok elimde. Bomboşum."

Elini elimin üstüne koydu. "Bana güveniyorsun. Aksi yönde şeyler görsen de bildiklerine güvenir oldun. Bu büyük bir şey Eva. Her ikimiz için de. Bizim için."

"Biz diye bir şey yok."

"Böyle konuşmayı kes."

"Sana gözü kapalı güvenmemi söyledin, ben de güvendim ama bütün verebileceğim bundan ibaret. Benimle çok az şey paylaştın ve ben de buna razı oldum, çünkü sen vardın. Ama artık..."

"Yine varım" diye itiraz etti.

"Sana ihtiyaç duyduğum şekilde değil ama." Omzumu silktim. "Sen bana bedenini verdin, ben de büyük bir açgözlülükle aldım, çünkü bana kendini sadece o anlarda açtın. Oysa şimdi elimde o da yok; ne var diye baktığımda gördüğüm tek şey vaatler. Bu benim için yeterli değil. Senin yokluğunda elimde tek kalan, bana anlatmadığın bir yığın şey."

Doğruca ileriye bakıyordu, kaskatıydı. Elini elinden çekip öbür tarafa döndüm, sırtımı Gideon'a verip dışarıyı, insan kaynayan şehri seyretmeye koyuldum.

"Seni yitirirsem Eva" dedi boğuk bir sesle, "hiçbir şeyim kalmaz. Ben seni yitirmemek için yaptım ne yaptımsa."

"Bana daha fazlası lazım." Alnımı cama yasladım. "Madem dışarıdan sahip olamıyorum sana o zaman hiç değilse içeriden olmalıyım, ama sen beni hiç almadın ki içeriye."

Sabahın yavaş ilerleyen trafiği içinde konuşmadan yol aldık. İri bir yağmur damlası düştü ön cama ve ardından bir tane daha.

"Babam öldükten sonra" dedi alçak sesle, "değişen şeylere ayak uydurmakta zorlandım. İnsanların onu sevdiğini, onunla olmaktan hoşlandığını hatırlıyorum. Herkesi zengin ediyordu ne de olsa, değil mi? Ama ölümünden bir süre önce dünya tepetaklak oldu ve herkes ondan nefret etmeye başladı. Her zaman çok mutlu olan annem durmaksızın ağlıyordu. Ve babamla ikisi her gün kavga ediyorlardı. En çok hatırladığım şey bu: Bitmeyen bir bağırış çağırış."

Ona baktım, kaya gibi sert ve hareketsiz profilini inceledim ama anın büyüsünü bozarım kaygısıyla hiçbir şey söylemedim.

"Annem hemen yeniden evlendi. Şehirden taşındık. Hamile kaldı. Babamın kazıkladığı birilerinin ne zaman karşıma çıkacağı hiç belli olmuyordu ve diğer çocuklar çok canımı sıkıyordu bu yüzden. Sadece çocuklar da değil. Ana babaları. Öğretmenler. Büyük olaydı. Bugün bile, insanlar babam ve yaptıkları hakkında konuşuyorlar hâlâ. Öyle kızgındım ki. Herkese. Sürekli öfke nöbetleri geçiriyordum. Bir şeyleri kırıyordum."

Bir trafik ışığında durdu, derin bir soluk aldı. "Christopher doğduktan sonra daha da kötü oldum. Beş yaşına geldiğinde o da beni taklit etmeye başladı. Bir gün yemek sırasında kıyameti koparıp tabağını fırlattı, tabak masanın üzerinden uçup yere düştü. Annem o sırada Ireland'a hamileydi ve Vidal'le ikisi beni terapiye gönderme zamanının geldiğine karar verdiler."

Gideon'ın çocukluğuyla ilgili çizdiği resim –korku ve acı içinde, kendini annesinin yeni hayatından dışlanmış gibi hissetmesi– karşısında gözyaşları yanaklarımdan süzülmeye başladı.

"Eve geliyorlardı – bir psikiyatr ve onun gözetimindeki stajyer doktor. Başta her şey yolundaydı. İkisi de iyi, hoş ve sabırlıydı. Ama kısa süre sonra psikiyatr, kontrolden çıkmış iki oğlanın üstüne, bir de zor bir hamilelik geçirmekte olan annemle ilgilenmeye başladı. Giderek artan bir sıklıkla stajyer doktorla baş başa bırakılıyordum."

Gideon arabayı kenara çekip vitesi park konumuna aldı. Direksiyonu öyle sıkıyordu ki ellerinin bütün kanı çekilmişti, yutkunup duruyordu. Yağmurun süreğen pıtırtısı kesilmiş ve bizi acı veren gerçeklerimizle baş başa bırakmıştı.

"Bana daha fazla bir şey anlatmak zorunda değilsin" diye fısıldadım, kemerimi açıp ona uzanarak. Gözyaşlarımın ıslattığı parmak uçlarımla dokundum yüzüne.

Sert bir soluk aldı. "Boşalmamı istiyordu. Benim hoşuma gittiğini söyleyebilmek için, ben boşalana kadar durmuyordu."

Ayakkabılarımı çıkarıp elini direksiyondan çektim ve kucağına tırmanıp ona sarıldım. Elleri canımı yakacak kadar sıkıyordu beni ama sesimi çıkarmadım. Çok kalabalık bir caddedeydik, bir yanımızdan sonu gelmez bir araba seli gümbürdeyerek akıyor, diğer taraftan akın akın insanlar geçiyordu, ama ikimizin de umurunda değildi. Hıçkıra hıçkıra ağlıyormuş gibi şiddetle sarsılıyordu ama ne bir ses çıkarıyordu ne de gözyaşı döküyordu.

Gökyüzü ağlıyordu onun adına, yağmur şiddetlenmişti, yerden buharlar yükseliyordu.

Başını ellerimin arasında tutarak ıslak yüzümü yüzüne bastırdım. "Tamam bebeğim. Anlıyorum. Bunun nasıl bir his olduğunu biliyorum, sonrasında nasıl zevkle, pis pis baktıklarını biliyorum. Ve senin hissettiğin utancı, kafa karışıklığını, suçluluğu. Senin suçun yoktu. Sen istemedin. Hoşuna gitmedi."

"Başta bana dokunmasına izin verdim" diye fısıldadı. "Bunlar yaşından dolayı, dedi... Hormonlardan... Mastürbasyon yapman lazım, seni sakinleştirir, dedi. Bana dokundu, nasıl yapıldığını göstereceğini söyledi. Benim yanlış yaptığımı..."

"Gideon, hayır." Geriye çekilip baktım ona; işlerin oradan sonra nasıl gelişmiş olabileceğini, Gideon'ı kendi tecavüzünün azmettiricisi gibi göstermek için söylenmiş olabilecek her şeyi canlandırdım gözümde. "Hangi düğmelere basacağını çok iyi bilen bir yetişkinin eline düşmüş bir çocuktun sen. İşlenen suçta payları olmasın diye her şeyi bizim suçumuzmuş gibi gösterir öyleleri ama bu doğru değil."

Gözleri, kocaman ve koyuydu solgun yüzünde. Dudaklarımı dudaklarına nazikçe bastırdım, gözyaşlarının tadını aldım. "Seni seviyorum. Ve sana inanıyorum. Bunların hiçbiri de senin suçun değildi."

Gideon, ellerini saçlarımın arasına daldırmış, hasret dolu öpücüklere boğuyordu beni. "Beni terk etme."

"Terk etmek mi? Seninle evleneceğim."

Sert bir nefes aldı. Sonra beni kendine çekti, ölçüsüz ve hoyratça dolaşıyordu elleri üzerimde.

Birinin cama sabırsızca vuruşuyla şaşırarak sıçradım. Yağmurluk ve güvenlik yeleği giymiş bir kadın polis ön camdan bize bakıyor, şapkasının altından kaşlarını çatıyordu. "Otuz saniye içinde hareket etmezseniz, kamu ahlakına aykırı tutumdan her ikinize de ceza keseceğim."

Utanç içinde, yüzüm alev alev yanarak yerime geçtim, da-

ha doğrusu hiç zarif olmayan bir şekilde yuvarlandım. Gideon, ben emniyet kemerimi takana dek bekledikten sonra arabayı vitese taktı. Elini kaşına götürerek polis memuresini selamladı ve yeniden trafiğe karıştı.

Elimi tutup dudaklarına götürdü ve parmak uçlarımı öptü. "Seni seviyorum."

Donup kaldım, kalbim gümbür gümbür atıyordu.

Parmaklarını parmaklarımın arasına geçirerek ellerimizi bacağının üstüne koydu. Sileceklerin ritmik temposu nabzımın hızıyla yarışıyordu.

Zorlukla yutkunarak fısıldadım: "Bir daha söyle."

Bir trafik ışığına yaklaşırken yavaşladı. Başını çevirerek bana baktı. Bitkin görünüyordu, hep bir nabız gibi atan enerjisi azalmıştı sanki, tükenmek üzereydi. Ama gözleri sıcak ve parlaktı, dudakları sevgi ve umut dolu bir ifadeyle kıvrılmıştı. "Seni seviyorum. Bence hâlâ doğru sözcükler değil, ama bunu duymak istiyorsun, biliyorum."

"Duymaya ihtiyacım var" diye hak verdim alçak sesle.

"Aradaki farkı anladığın sürece." Işık değişti, Gideon hareket etti. "İnsanlar aşkı atlatabilirler. Aşksız yaşayabilirler, hayatlarına devam edebilirler. Aşk kaybedilip yeniden bulunabilir. Ama benim için bu mümkün değil. Sen olmazsan yaşayamam ben Eva."

Bana baktığında yüzünde gördüğüm ifade soluğumu kesti.

"Sen benim takıntımsın meleğim. Bağımlılığımsın. Hayatım boyunca istediğim ya da ihtiyaç duyduğum her şeysin, hayalini kurduğum her şeysin. Sen *her şeysin*. Seni yaşıyor, seni soluyorum ben."

Öbür elimi de tutuştuğumuz ellerimizin üstüne koydum.

"Hayat senin için daha nelerle dolu. Yalnızca sen bilmiyorsun daha."

"Başka hiçbir şeye ihtiyacım yok benim. Her sabah yataktan kalkıp dünyayla yüzleşiyorsam, içinde sen olduğun içindir."

Köşeyi dönüp Crossfire'ın önünde, Bentley'nin arkasına park etti. Kontağı kapattı, kemerini açtı ve derin bir nefes aldı. "Senin sayende artık dünya daha önce hiç olmadığı kadar anlamlı benim için. Artık benim de bir yerim var, seninle."

Birden onun neden bu kadar çok çalıştığını, neden bu kadar genç bir yaşta bu kadar başarılı olduğunu anladım. Dünyadaki yerini bulmaya çalışıyordu, dışarıda kalmışlık hissinden kurtulmaya çalışıyordu.

Parmak uçları yanağımı okşadı. Bu dokunuşu öyle özlemiştim ki, bunu yeniden hissetmek yüreğimi sızlattı.

"Bana ne zaman geri geleceksin?" diye sordum alçak sesle.

"Mümkün olan en kısa zamanda." Öne uzanarak dudaklarını dudaklarıma bastırdı. "Bekle."

19

Masama varınca telefonumda Christopher'dan bir mesaj buldum. Gerçeği arama çabalarımı sürdürsem mi diye düşündüm bir an. Hayatıma daha fazla sokmak isteyeceğim bir adam değildi Christopher.

Ama bana geçmişini anlatırken Gideon'ın yüzünde beliren o ifadeyi, yaşadığı utanç ve acıyı anımsadıkça boğuklaşan sesini unutamıyordum.

Kendim çekmişim gibi hissediyordum onun acısını.

Sonuçta başka seçenek yoktu. Christopher'ı geri aradım ve öğle yemeğine davet ettim.

"Güzel bir kadınla öğle yemeği mi?" Sesi neşeliydi. "Kesinlikle."

"Bu hafta senin için uygun olan herhangi bir gün olabilir."

"Bugüne ne dersin?" dedi. "Beni daha önce götürdüğün şu restoran aklıma düşüyor ara sıra."

"Bana uyar. On iki iyi mi?"

Zamanı netleştirip tam telefonu kapatmıştık ki Will odama uğradı. Yalvaran gözlerini bana dikerek "Yardım et" dedi.

Zorlukla gülümsedim. "Tabii ki."

İki saat uçup gitti. Öğlen olunca aşağı indim ve Christopher'ı lobide beni beklerken buldum. Kızıl-kahverengi dalgalı saçları karmakarışıktı ve grimsi yeşil gözleri parlıyordu. Siyah kumaş pantolonu ve kolları kıvrılmış beyaz gömleğiyle kendine güvenli ve çekici bir havası vardı. Beni o çocuksu gülümsemesiyle selamladığı an kafama dank etti: Yıllar önce annesine söylediği şey hakkında soru soramazdım ona. O da sorunlu bir ailede yaşayan bir çocuktu o zamanlar.

"Beni aramana çok sevindim" dedi. "Ama itiraf etmeliyim ki nedenini merak ediyorum. Gideon'ın Corinne'e dönmesiyle bir ilgisi olabilir mi acaba?"

Canımı yakmıştı bu. Hem de çok. Derin bir soluk alıp gerginliğimi boşaltmam gerekti. İşin aslını biliyordum ben. Hiç kuşkum yoktu. Ama Gideon'a sahip olmak istediğimi kabul edecek kadar da dürüsttüm. Onun üstünde hak iddia etmek, onun *benim* olduğunu herkese duyurmak istiyordum.

"Gideon'dan neden bu kadar nefret ediyorsun?" diye sordum, onun önüne geçip döner kapılardan çıkarken. Uzaklarda bir yerde gök gürlüyordu ama sokakları kirli sular altında bırakan sıcak, şiddetli yağmur kesilmişti.

Kaldırımda yanıma gelip elini belime koydu. Tiksintiyle ürperdim. "Neden soruyorsun? Kendi notlarınla mı karşılaştıracaksın?"

"Elbette. Neden olmasın?"

Öğle yemeğinin sonuna kadar Christopher'ın nefretini neyin körüklediği hakkında bayağı bir fikir edinmiştim. Onun bütün derdi aynada gördüğü adamlaydı. Gideon daha yakışıklıydı, daha zengindi, daha güçlüydü, daha güvenilirdi... *Dahaydı* işte. Ve belli ki kıskançlık yiyip bitiriyordu Christopher'ı. Gideon'la ilgili anıları, Gideon'ın çocukken bütün ilgiyi üzerinde topladığı inancıyla şekillenmişti. Gideon'ın ne kadar sorunlu bir çocuk olduğu düşünülürse doğru da olabilirdi bu. Daha kötüsü, Gideon'ın Vidal Yapım'ın hisselerinin çoğunu satın almasıyla kardeşler arası kıskançlık profesyonel düzeye de taşınmıştı. Gideon'a bunu neden yaptığını sormayı not ettim kafama.

Crossfire'ın önünde durup vedalaştık. Büyük bir su biri-

kıntısına hızla dalan bir taksi köpüklü bir su dalgasını üstüme sıçrattı. Homurdanarak bir küfür savurup kenara kaçarken neredeyse Christopher'ın kollarına düşecektim.

"Seninle tekrar görüşmek isterim Eva. Bir akşam yemeğe çıkarız belki, ha?"

"Ben seni ararım" diyerek geçiştirdim. "Şu ara ev arkadaşım bayağı hasta, o yüzden mümkün olduğu kadar onunla kalmaya çalışıyorum."

Numaram sende var." Gülümsedi ve elimi öptü; eminim, ş. bulduğu bir hareketti bu. "Ben de ararım seni."

Crossfire'ın döner kapılarından geçerek turnikelere doğru yürüdüm.

Güvenlik masasındaki siyah takım elbiseli görevlilerden biri beni durdurdu. "Bayan Tramell." Gülümsedi. "Lütfen benimle gelir misiniz?"

Meraklanmıştım. Adamın ardı sıra, ilk işe alındığım zaman kimlik kartımı teslim ettikleri güvenlik ofisine doğru yürüdüm. Adam bana kapıyı açtı, Gideon içeride bekliyordu.

Kollarını kavuşturup masaya yaslanmış haliyle güzel ve yatağa atılası görünüyordu; yüzünde eğlendiğini gösteren hafif alaycı bir ifade vardı. Kapı arkamdan kapanınca başını iki yana sallayarak iç geçirdi.

"Taciz etmeyi düşündüğün başka kimse kaldı mı hayatımda?" diye sordu.

"Sen yine beni takip mi ediyorsun?"

"Koruyucu gözetim altında tutuyorum."

Tek kaşımı kaldırdım. "Peki onu taciz edip etmediğimi nereden biliyorsun?"

Hafif gülümsemesi genişledi. "Çünkü seni tanıyorum."

"Ama taciz etmedim. Gerçekten. Etmedim" diye ısrarımı sürdürdüm bana inanmıyormuş gibi bakınca. "Edecektim ama sonra vazgeçtim. Peki biz neden bu odadayız?"

"Bir tür sefere filan mı çıktın meleğim?"

Karşılıklı laf çeviriyorduk nedense. Ama bu umurumda değildi, çünkü daha önemli bir şeyin farkına varmıştım.

"Benim Christopher'la yemek yememe fazla tepki göstermediğinin farkında mısın? Ve benim de senin Corinne'le takılmana fazla tepki göstermediğimin? İkimiz de, bir ay önce olsa çok daha farklı davranırdık."

Gideon farklıydı. Gülümsedi, dudaklarının sıcacık bir ifadeyle kıvrılışında yeni bir şey vardı. "Birbirimize güveniyoruz Eva. Güzel bir hismiş, değil mi?"

"Sana güveniyor olmam, aramızda olup bitenler hakkında daha az şaşırdığım anlamına gelmiyor. Neden bu ofiste saklanıyoruz?"

"Gerekirse inkâr edebilelim diye." Gideon doğrularak bana doğru geldi. Yüzümü ellerinin arasına alarak başımı geriye itti ve beni yumuşacık öptü. "Seni seviyorum."

"Bunu söyleme konusunda ustalaşıyorsun."

Parmaklarını yeni kâküllerimin arasından geçirdi. "O geceyi hatırlıyor musun, hani sen kâbus görmüştün, ben de geç saatte dışarıdan gelmiştim? Nerede olduğumu merak etmiştin."

"Hâlâ da ediyorum."

"O odayı boşaltmak için otele gitmiştim. Senin garsoniyer dediğin odayı. Bunu sana, için dışına çıkarken anlatmak çok uygun görünmemişti bana."

Soluğum bir anda boşalıverdi. Gideon'ın nerede olduğunu öğrenmek içimi rahatlatmıştı. Ama garsoniyerin artık olmadığını öğrenmek daha da çok rahatlatmıştı.

Bakışları yumuşacıktı. "Doktor Petersen'ın yanında konuşu açılana dek tamamen aklımdan çıkmıştı o oda. Orayı bir daha asla kullanmayacağımı ikimiz de biliyoruz. Sevgilim, ulaşım araçlarını otellere tercih ediyor."

Gülümsedi ve gitti. Ardından baktım.

Güvenlik görevlisi, iri cüssesiyle açık kapının eşiğinde belirdi. Kafamı bulandıran düşünceleri daha sonraya, bu dü-

şüncelerin beni nereye götürdüğünü tam anlamıyla kavrayabileceğim bir güne bıraktım.

Eve yürürken şampanya niyetine bir şişe köpüklü elma suyu aldım. Bentley ara sıra gözüme çarpıyordu, her an durup beni almaya hazır halde, peşimdeydi. Eskiden buna sinir oluyordum, çünkü Gideon'la ayrılığımızı temsil ediyor ve kafamı iyice karıştırıyordu. Oysa şimdi onu gördükçe gülümsüyordum.

Doktor Petersen haklı çıkmıştı. Ayrılık ve biraz mesafe kafamı netleştirmişti. Gideon'la aramızdaki uzaklık bizi bir şekilde daha güçlü kılmıştı, birbirimizin kıymetini daha iyi anlamamıza ve daha bağışlayıcı olmamıza yaramıştı. Onu eskisinden de çok seviyordum şimdi. Üstelik akşamı ev arkadaşımla takılarak geçirmeyi planladığım sırada bile böyle hissediyordum, hem de Gideon'ın nerede ya da kiminle olduğunu bilmediğim halde. Bunun bir önemi yoktu. Aklında ve kalbinde ben vardım nasılsa.

Telefonum çaldı, çantamdan çıkardım. Ekranda annemin adını görünce "Selam anne" diyerek açtım.

"Ne aradıklarını anlayamıyorum!" diye şikâyet etti, sesi öfkeli ve ağlamaklı geliyordu. "Richard'ı bir türlü rahat bırakmıyorlar. Bugün ofisine gidip güvenlik kameralarının bantlarını almışlar."

"Dedektifler mi?"

"Evet. Durmak bilmiyorlar. Ne istiyorlar ki?"

Köşeyi dönüp sokağıma girdim. "Katili yakalamak istiyorlar. Muhtemelen bantlarda Nathan'ın geliş gidişini görmek istiyorlardır. Saatlerini filan kontrol edecekler herhalde."

"Çok saçma!"

"Evet, bu sadece bir tahmin zaten. Endişelenme. Bulacakları bir şey yok, çünkü Stanton masum. Her şey yoluna girecek."

"Bu konuda o kadar anlayışlıydı ki, Eva" dedi alçak sesle. "Bana karşı öyle iyi ki."

Sesindeki yakarıyı duyarak iç geçirdim. "Biliyorum anne. Anlıyorum. Babam da anlıyor. Olman gereken yerdesin sen. Kimse seni yargılamıyor. Hepimiz halimizden memnunuz."

Annemi yatıştırmak için dairemin kapısına gelene dek dil dökmem gerekti. Bu arada bir yandan da Crossfire'ın güvenlik bantlarına bakarlarsa dedektiflerin ne göreceğini düşünüyordum. Gideon'la birlikte Cross Holding'in girişinde bulunduğum anlardan Gideon'la olan ilişkimin tarihi çıkarılabilirdi. İlk kez orada teklifte bulunmuştu bana, lafını hiç sakınmadan ne istediğini söyleyerek. Onunla birlikte olmayı kabul etmemin hemen ardından, yine orada duvara yapıştırmıştı beni. Ve benden ilk uzaklaşmaya başladığı o korkunç günde de orada kaçmıştı dokunuşumdan. Eğer yeterince geri gidip bakarlarsa bütün bu özel ve kişisel anları göreceklerdi.

"Bana ihtiyacın olursa ara" dedim eşyalarımı kahvaltı tezgâhına bırakırken. "Bütün gece evdeyim."

Telefonu kapatırken bar taburelerinden birinin arkasına asılmış yabancı bir trençkot çarptı gözüme. Cary'ye seslendim. "Hayatım, ben geldim!"

Elma suyunu buzdolabına koyup duş almak niyetiyle odama doğru gittim. Tam odamın kapısına geldiğim sırada Cary'nin kapısı açıldı ve Tatiana çıktı içeriden. Üzerindeki ahlaksız hemşire kostümü karşısında gözlerim kocaman açıldı, file çorap ve jartiyer bile eksik kalmamıştı.

"Selam hayatım" dedi, kendinden hoşnut bir ifadeyle. Ayağındaki topuklularla akıl almaz derecede uzundu, tepemden bakıyordu. Başarılı bir model olan Tatiana Cherlin, yüzüyle, vücuduyla trafiği durdurabilecek türden bir kadındı. "Ona iyi bak benim için."

Gözlerimi kırpıştırarak seyrettim, uzun bacaklı sarışının oturma odasına doğru gidip gözden kaybolmasını. Kısa süre

sonra da ön kapının kapandığını duydum.

Cary, saçı başı dağılmış ve yüzü al al olmuş bir halde odasının kapısında belirdi, üzerinde yalnızca *boxer*'ı vardı. Tatmin olmuş bir insanın tembel gülüşüyle kapının pervazına yaslandı. "Selam."

"Sana da selam. Günün iyi geçmiş gibi görünüyor."

"Hem de nasıl."

Gülümsetti bu beni. "Yargılıyormuş gibi olmak istemem ama ben Tatiana'yla ilişkinizin bittiğini sanıyordum."

"Ben başladığını bile düşünmemiştim." Elini saçlarında dolaştırdı. "Sonra bugün çıkageldi, endişe içinde ve özür dileyerek. Prag'daymış, başıma gelenleri bu sabah duymuş. Benim sapık aklımı okumuş gibi, o kıyafetleri giyip koşa koşa gelmiş."

Ben de kapımın pervazına yaslandım. "Demek ki seni tanıyor."

"Anlaşılan öyle." Omzunu silkti. "Nasıl gittiğini göreceğiz. Hayatımda Trey'in olduğunu ve öyle de kalmasını umduğumu biliyor. Ama Trey... Onun bundan hoşlanmayacağını biliyorum."

İki adamın da haline üzülüyordum. İlişkilerinin yürümesi için birçok ödün vermeleri gerekecekti. "Sevgililerimizi bir akşam için unutup aksiyon filmi maratonu yapmaya ne dersin? Gelirken alkolsüz şampanya da aldım."

Kaşları kalktı. "Ne anladım ben ondan?"

"Aldığın ilaçlarla alkol pek olmuyor, biliyorsun" dedim sert bir sesle.

"Bu akşam Krav Maga dersin yok muydu senin?"

"Yarın telafi ederim. Bu akşam seninle keyif yapmak geldi içimden. Kanepeye yayılıp çubuklarla pizza, parmaklarımla da Çin yemeği yemek istiyorum."

"Tam bir asisin sen bebeğim." Güldü. "Ve kavalyeni de buldun."

Parker ıhlayarak mindere düştü, ben de başarımın heyecanıyla bir çığlık attım.

"İşte bu" dedim yumruğumu kendime doğru çekerek. Parker kadar iri bir adamı fırlatmayı öğrenmek basit bir iş değildi. Gereken kuvveti alabilmek için doğru dengeyi tutturmayı öğrenmem gerekenden fazla zamanımı almıştı muhtemelen, çünkü geçtiğimiz birkaç haftadır konsantre olmakta çok güçlük çekiyordum.

Gideon'la olan ilişkim rayında olmayınca, hayatımda hiçbir şeyin dengesi olmuyordu.

Parker gülerek elini uzattı bana onu çekmem için. Koluna yapışıp ayağa kaldırdım onu.

"İyi. Çok iyi" diyerek takdir etti beni. "Bu gece bütün motorları ateşlemiş gibisin."

"Teşekkürler. Bir daha denemek ister misin?"

"On dakika ara ver ve biraz su iç" dedi. "Jeremy çıkmadan onunla konuşmam gerekiyor benim."

Parker'la birlikte çalışan hocalardan biri olan Jeremy dev gibi bir adamdı ve öğrencilerin onunla karşılaşmadan önce epeyce yol almış olmaları gerekiyordu. O anda, onun cüssesindeki bir saldırganı savuşturabileceğimi hayal bile edemiyordum ama sınıftaki bazı ufak tefek kadınların bunu yapabildiklerini görmüştüm.

Havlumu ve suyumu alıp duvarın önündeki alüminyum tribüne doğru yürüdüm. Evime gelen dedektiflerden birini karşımda görünce sendeler gibi oldum. Ama Dedektif Shelley Graves'in üstünde iş kıyafetleri yoktu. Eşofman ve spor ayakkabı giymiş, koyu renk, kıvırcık saçlarını at kuyruğu yapmıştı.

Tam da tribünlerin oradaki kapıdan binaya girdiği için kendimi ona doğru yürürken buldum. Kayıtsız bir ifade takınma-

ya çalıştım, halbuki hiç de öyle hissetmiyordum kendimi.

"Bayan Tramell" diyerek selamladı beni. "Sizinle burada karşılaşmak ne tesadüf. Uzun zamandır mı çalışıyorsunuz Parker'la?"

"Bir ay kadar oluyor. Sizi gördüğüme sevindim dedektif."

"Hayır, sevinmediniz." Buruk bir ifadeyle kıvrıldı dudakları. "En azından şimdilik. Biraz muhabbet ettikten sonra da değişmeyebilir fikriniz."

Dolambaçlı sözlerinden kafam karışmıştı, kaşlarımı çattım. Yine de açık olan bir şey vardı. "Yanımda avukatım olmadan sizinle konuşamam."

Kollarını iki yana açtı. "Görev başında değilim. Ayrıca sizin bir şey söylemeniz gerekmiyor. Sadece ben konuşacağım."

Graves tribünleri gösterdi ve ben de isteksizce oturdum. İhtiyatlı davranmak için yeterli nedenim vardı.

"Biraz daha yukarıya otursak nasıl olur?" En tepeye tırmandı ben de kalkıp ardından gittim.

Yerleştiğimizde kollarını dizlerine dayayarak aşağıdaki öğrencilere baktı. "Geceleri farklı oluyormuş burası. Ben genellikle gündüz seanslarına geliyorum. Görev başında olmadığım bir gün karşılaşırsak sizinle konuşmaya karar vermiştim. Bunun mümkün olmadığını düşünüyordum. Ama şu işe bakın ki, işte karşımdasınız. Bu bir işaret olmalı."

Bu ek açıklamaları yemiyordum. "İşaretlere inanacak bir tip gibi görünmüyorsunuz bana."

"Haklısınız ama bu seferlik bir istisna yapacağım." Derin düşüncelere dalmış gibi dudaklarını büzdü bir an. Sonra bana baktı. "Erkek arkadaşınızın Nathan Barker'ı öldürdüğünü düşünüyorum."

Kaskatı oldum, soluğum kesilmişti.

"Bunu asla ispatlayamayacağım" dedi asık bir suratla. "Fazla zeki. Fazla dikkatli. Her şey mükemmelen planlanmıştı önceden. Gideon Cross, Nathan Barker'ı öldürme kararını aldığı an her türlü hazırlığı yapmıştı."

Gitsem mi kalsam mı karar veremiyordum – bu iki kararın sonuçlarının neler olabileceğini kestiremiyordum. Ben öyle kararsızlık içinde debelenirken dedektif konuşmaya devam etti.

"Sanırım her şey ev arkadaşınızın saldırıya uğramasından sonraki pazartesi başladı. Barker'ın cesedinin bulunduğu odayı ararken birtakım fotoğraflar bulduk. Size ait çok sayıda fotoğraf vardı ama ben, ev arkadaşınıza ait fotoğraflardan söz etmek istiyorum."

"Cary'ye mi?"

"Eğer bunu tutuklama emri çıkarmak için savcı yardımcısına sunacak olsaydım, Gideon Cross'un gözünü korkutmak ve onu tehdit etmek için Nathan Barker'ın Cary Taylor'a saldırdığını söylerdim. Tahminimce, Barker'ın şantaj taleplerini kabul etmiyordu Cross."

Ellerim havlumun içinde kasılmıştı. Cary'nin bütün bu acıları benim yüzümden çekmiş olduğu düşüncesine katlanamıyordum.

Graves bana baktı; bakışları keskin ve ifadesizdi. Polis gözleriydi bunlar. Babamınkiler de böyleydi. "O noktada, Cross sizin ölüm tehlikesi altında olduğunuza karar verdi. Ve biliyor musunuz, haklıydı da. Barker'ın odasından toplanan delilleri gördüm – fotoğraflar, günlük yaşamınızla ilgili detaylı notlar, haber kupürleri... Hatta çöpünüzden alınmış bazı şeyler. Genellikle biz bu tür şeyleri bulduğumuzda iş işten geçmiş olur."

"Nathan beni mi izliyormuş?" Düşüncesi bile tüylerimin diken diken olmasına yetti.

"Peşinizdeymiş. Üvey babanıza ve Cross'a yaptığı şantaj talepleri de bunun tırmanışa geçmesinden başka bir şey değildi. Sanırım Cross size fazlasıyla yakındı ve Barker da bu ilişkiyi tehdit edici buluyordu. Geçmişinizi öğrenirse

Cross'un sizi bırakacağını umuyordu büyük bir ihtimalle."

Mide bulantımın artmasından korkarak havlumu ağzıma tuttum.

"Olayların şöyle geliştiğini tahmin ediyorum." Sanki tüm dikkatini aşağıda devam eden zorlu antrenmanlara vermiş gibi görünerek, parmak uçlarını birbirine vuruyordu. "Cross sizi bırakıp eski sevgilisiyle görüşmeye başladı. Bunun iki amacı vardı: Hem Barker gevşeyecekti hem de Cross'un cinayeti işleme nedeni ortadan kalkacaktı. Bir erkek terk ettiği bir kadın için neden birini öldürürdü ki? Bu işi çok iyi kurgulamıştı – size de bir şey söylemedi. Böylece siz de dürüst tepkilerinizle onun yalanını desteklediniz."

Parmak uçlarını birbirine vururken, ayağını da hafifçe yere vurmaya başlamıştı, ince bedeni huzursuz bir enerji yayıyordu. "Cross bu işi yaptırmak için birini tutmadı. Bu aptalca olurdu. Paranın izinin sürülmesini ya da tutacağı kiralık katilin kendisini ele vermesini göze almak istemiyordu. Ayrıca bu konu çok kişiseldi onun için. *Siz* çok kişiselsiniz. Tehdidin, kuşkuya yer bırakmayacak bir şekilde ortadan kalkmasını istiyordu. Son dakikada, sahibi olduğu bir votka şirketi için kendi binalarından birinde bir parti düzenledi. Böylece nerede olduğuna dair kaya gibi sağlam bir kanıtı olacaktı. Basın bile oradaydı fotoğraf çekmek için. Üstelik sizin de tam olarak nerede bulunduğunuzu ve sağlam bir tanığınız olduğunu biliyordu."

Parmaklarım mengene gibi sıkıyordu havlumu. *Tanrım...*

Minderlere çarpan bedenlerin sesleri, verilen direktiflerin uğultusu ve öğrencilerin zafer çığlıkları hep birden sabit bir vınlamaya dönüşmüştü kulaklarımda. Gözümün önünde hummalı faaliyet sürüp gidiyordu ama beynim bunu kavramaktan âcizdi. Sonsuz bir tünelin içinde kayboluyormuşum gibi bir hisse kapılmıştım, ait olduğum gerçeklik giderek küçülüyor, minik siyah bir noktaya dönüşüyordu sanki.

Su şişesini açarak kana kana içti Graves, sonra da elinin tersiyle ağzını sildi. "Partinin biraz kafamı karıştırdığını itiraf etmeliyim. Böyle bir kanıt karşısında ne yapabilirsiniz ki? O gece mutfakta bir yangın çıktığını öğrenmek için üç kez geri gitmem gerekti otele. Ciddi bir şey değilmiş ama yaklaşık bir saat boyunca bütün otel boşaltılmış. Bütün davetliler kaldırımda oyalanmışlar bu arada. Cross, o koşullar altında bir mülk sahibinden beklenen şeyleri yapıyor, otele girip çıkıyormuş. O ara onu gören ya da onunla konuşan altı yedi çalışanla konuştum ama hiçbiri zamanları tam olarak söyleyemedi. Tam bir kaos yaşandığı konusunda hepsi hemfikirdi. O karışıklığın içinde tek bir adamın izini kim sürebilirdi ki?"

Sanki soru bana sorulmuş gibi kafamı salladığımı fark ettim.

Graves sırtını dikleştirdi. "Cross'un itfaiyecilerle konuştuğu servis kapısından Barker'ın oteline kadar yürüyerek zaman hesabı yaptım. Gidiş ve dönüş on beşer dakika. Barker, göğsüne isabet eden tek bir bıçak darbesiyle öldürülmüştü. Tam kalbine. Bir dakikadan fazla sürmüş olamaz. Herhangi bir savunma yarası olmadığı gibi, cesedi de tam kapının girişinde bulunmuştu. Benim tahminim mi? Cross'a kapıyı açtı ve ne olduğunu bile anlayamadan her şey bitti. Bir de şu var... *O* otel de Cross Holding şirketlerinden birine aitmiş. Ve o binadaki güvenlik kameraları da aylar önce planlanan bir tadilat kapsamında devre dışı bırakılmış."

"Tesadüf" dedim boğuk bir sesle. Yüreğim küt küt atıyordu. Beynimin uzak bir köşesinde, yalnızca birkaç metre ötemizdeki insanların aynı mekândaki birinin yaşadığı felaketten haberleri bile olmadan normal hayatlarına devam ettiklerini düşündüm.

"Elbette. Neden olmasın?" Graves omuz silkti ama gözleri onu ele veriyordu. *Biliyordu.* Kanıtlayamıyordu ama biliyordu. "Şimdi durum şu: Masamda bir sürü başka vaka varken, ben bunu kurcalamaya ve üstünde zaman harcamaya devam edebilirim. Ama bunun ne anlamı var? Cross toplum için bir

tehlike teşkil etmiyor. İş arkadaşım Michna olsa, kanunu kendi ellerimizle uygulamamızın doğru olmadığını söylerdi. Ve ben de genelde onunla hemfikirim. Ama Nathan Barker sizi öldürecekti. Belki gelecek hafta değil. Belki gelecek yıl değil. Ama bir gün öldürecekti."

Ayağa kalkıp eşofmanının pantolonunu düzeltti eliyle, suyunu ve havlusunu aldı ve benim kontrolsüz bir şekilde hıçkıra hıçkıra ağlamamı görmezden geldi.

Gideon... Havluyu yüzüme bastırdım, şaşkına dönmüştüm.

"Notlarımı yaktım" diye devam etti. "Michna da bir çıkmaza girdiğimiz konusunda hemfikir. Nathan Barker'ın artık soluk almıyor olması, kimsenin umurunda değil. Babası bile oğlunu yıllardır ölü saydığını söyledi bana."

Başımı kaldırdım ve gözyaşlarımın buğusunu gidermek için gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. "Ne diyeceğimi bilmiyorum."

"Akşam yemeğinizi böldüğümüz günden sonraki cumartesi onu terk ettiniz değil mi?" Ben başımı sallayınca, o da salladı. "O sırada karakolda ifade veriyordu. Odadan çıktı ama ben kapıdaki camdan görebiliyordum onu. O türden bir acıya, yalnızca insanlara yakınlarının ölüm haberini verdiğimde tanık olurum. Dürüst olmak gerekirse, bunları şu anda size anlatmamın nedeni de bu: Ona geri dönün."

"Teşekkür ederim." Bu iki sözcüğe o anki kadar çok duygu yüklediğim hiç olmamıştı.

Başını iki yana sallayarak merdivenlerden inmeye başladı, sonra durup döndü ve bana baktı. "Teşekkür etmeniz gereken tek kişi ben değilim."

Bir şekilde, Gideon'ın dairesinde buldum kendimi. Parker'ın stüdyosundan çıktığımı ve Clancy'ye nereye gideceğimi söylediğimi hatırlamıyordum. Güvenlikle konuştuğumu ve asansörle yukarı çıktığımı da hatırlamıyordum. Kendimi

Gideon'ın kapısının önündeki özel girişte bulduğumda bir an durup, tribünlerden oraya nasıl geldiğimi düşünmem gerekti.

Zili çalıp bekledim. Kimse yanıt vermeyince yere çöküp kapıya yaslandım.

Gideon beni orada buldu. Asansör kapıları açıldı, o çıktı ve beni görünce aniden durdu. Üzerinde spor giysileri vardı ve saçları terden ıslaktı hâlâ. Hiç bu kadar şahane görünmemişti gözüme.

Kıpırdamadan bana bakıyordu, ben de açıkladım: "Anahtarım yok artık."

Ayağa kalkmadım, çünkü bacaklarımın beni taşıyacağından emin değildim.

Gideon çömeldi. "Eva? Neyin var?"

"Dedektif Graves'le karşılaştım bu akşam." Boğazımdaki yumru yüzünden güçlükle yutkundum. "Dosyayı kapatacaklarmış."

Göğsü derin bir solukla genişledi.

Her şeyi anlamıştım.

Koyu bir kederin gölgesi düşmüştü güzel gözlerine. Anladığımı anlamıştı. Gerçek neredeyse elle tutulur bir şey gibi, bütün ağırlığıyla asılıydı aramızda.

Senin için adam bile öldürürüm, sahip olduğum her şeyden vazgeçerim senin için... ama senden *asla vazgeçmem.*

Gideon soğuk ve sert mermerin üstüne diz çöktü. Başı önüne eğilmişti. Bekliyordu.

Ben de aynı onun gibi diz çöktüm. Çenesini kaldırdım. Ellerim ve dudaklarımla yüzüne dokudum. Armağanı için şükranlarımı fısıldadım: *Teşekkür ederim... Teşekkür ederim... Teşekkür ederim.*

Beni kendisine çekti, kollarını sıkıca doladı. Yüzünü boynuma gömdü. "Buradan nereye gideceğiz?"

Ona sarıldım. "Hayat bizi nereye götürürse. Birlikte."

Teşekkür

Cindy Hwang ve Leslie Gelbman'a, destekleri, yüreklendirmeleri ve en önemlisi Gideon'la Eva'nın öyküsüne duydukları sevgi için çok minnettarım. Bir kitabı yazmak kadar satmak da tutku istiyor. Bu tutkuya sahip oldukları için onlara müteşekkirim.

Temsilcim Kimberly Whalen'a teşekkür etmem gereken şeylerin hepsini yazsam koca bir kitap olurdu. Crossfire Serisi devasa bir çok-uluslu ve çok-formatlı girişim ve Kimberly'nin gözünden hiçbir şey kaçmıyor. O sürekli uyanık olduğu için ben de işbirliğinin bana düşen kısmına –yazmaya!– odaklanabiliyorum ve bu yüzden onu çok seviyorum.

Cindy'nin, Leslie'nin, Kim'in, Claire Pelly'nin ve Tom Weldon'ın arkasında, Penguin ve Trident Media Group'un dinamik ekipleri var. Keşke tek tek herkesin adını anabilseydim ama bu işler gerçekten bir ordu istiyor. Emekleri ve yüreklendirmeleri için teşekkür etmem gereken resmen düzinelerce insan var. Crossfire Serisi, dünya ölçeğinde Trident ve Penguin'in ilgi ve gözetimleri altında ve ben hepinizin kitaplarıma harcadığınız zaman için minnettarım.

En derin şükranlarımı, Crossfire Serisi'nin bu hale gelmesinde kilit işlevi olan editör Hilary Sares'e sunuyorum. Yoldan çıkmamamı o sağlıyor.

Hayatımı birçok açıdan kolaylaştıran, halkla ilişkiler uz-

manım Gregg Sullivan'a kocaman teşekkürler.

Uluslararası yayıncılarıma da (ki bunu yazdığım sırada sayınız üç düzineyi geçmiş durumdaydı) Gideon ve Eva'yı ülkelerinize davet ettiğiniz ve okurlarınızla paylaştığınız için teşekkür etmeliyim. Hepiniz çok harikaydınız, size minnettarım.

Ve dünyanın dört bir yanında Gideon'la Eva'nın öyküsünü bağrına basan bütün okurlara teşekkür ederim. *Sana Soyundum*'u yazdığımda ona bayılan tek kişinin ben olduğumdan emindim. Sizin de sevmiş olmanız ve Eva'yla Gideon'ın öyküsüne birlikte devam etmemiz beni öyle mutlu ediyor ki. Yakıcı ve sarsıcı yolları dostlarla kat etmek gibisi yoktur!

tg:@satirarasinda
tg: @serserikitap